BESTSELLER INTERNAȚIONAL
TRADUS ÎN 39 DE LIMBI

Scarlet

Cronicile lunare

EPICWAVE

marissa meyer

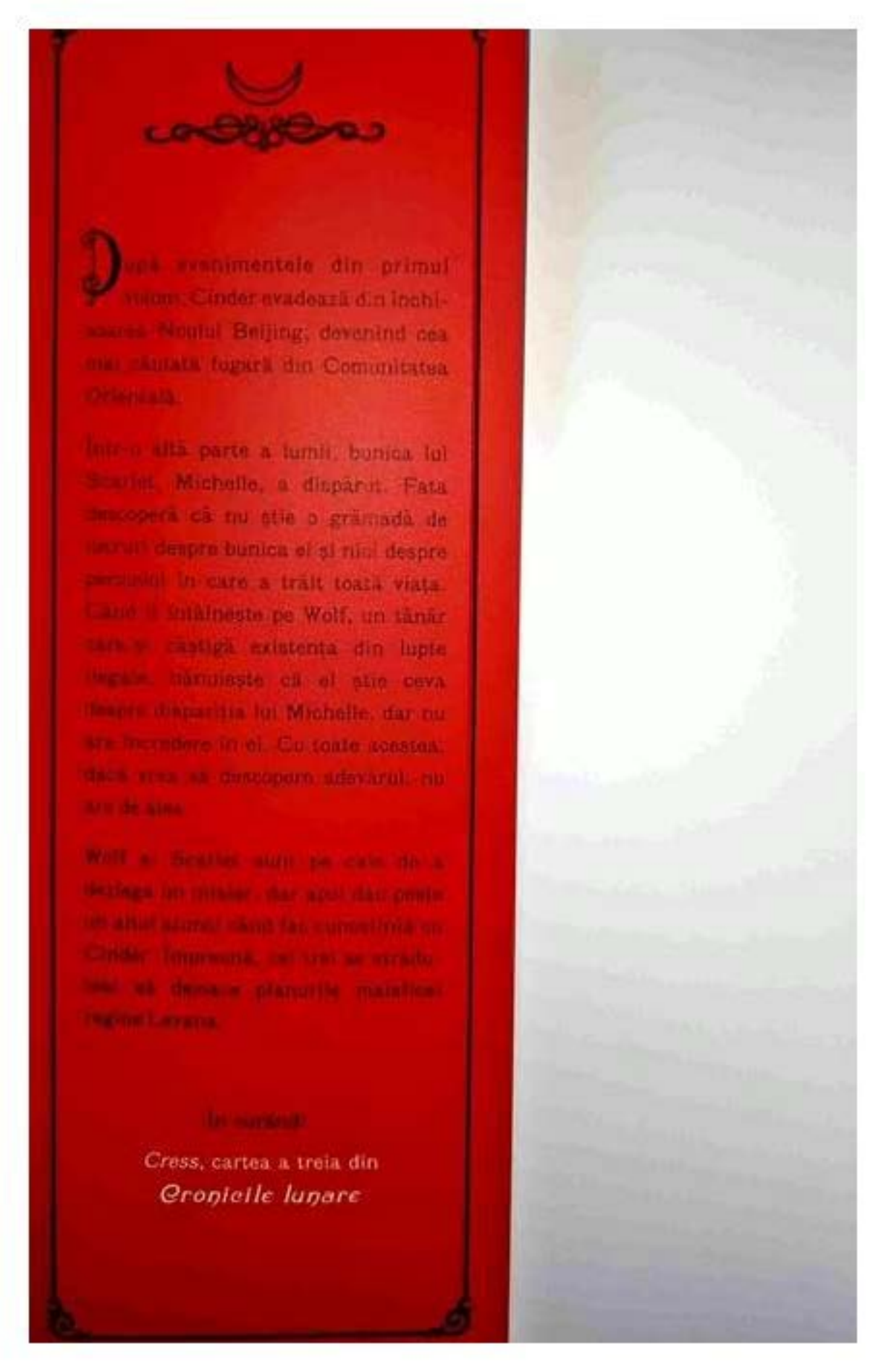

După evenimentele din primul volum, Cinder evadează din închisoarea Noului Beijing, devenind cea mai căutată fugară din Comunitatea Orientală.

Într-o altă parte a lumii, bunica lui Scarlet, Michelle, a dispărut. Fata descoperă că nu știe o grămadă de lucruri despre bunica ei și nici despre persoanele în care a trăit toată viața. Când îl întâlnește pe Wolf, un tânăr care-și câștigă existența din lupte ilegale, bănuiește că el știe ceva despre dispariția lui Michelle, dar nu are încredere în el. Cu toate acestea, dacă vrea să descopere adevărul, nu are de ales.

Wolf și Scarlet sunt pe cale de a dezlega un mister, dar apoi dau peste un altul atunci când fac cunoștință cu Cinder. Împreună, cei trei se străduiesc să demace planurile maleficei regine Levana.

În curând:

Cress, cartea a treia din

Cronicile lunare

Cartea a doua

Scarlet

Cronicile lunare

marissa meyer

Traducere din limba engleză și note de
SHAUKI AL-GAREEB

EPICWAVE
Editura Epica, București, 2019

Cartea întâi

Ea nu știa că lupul era un animal sălbatic
și nu se temea de el.

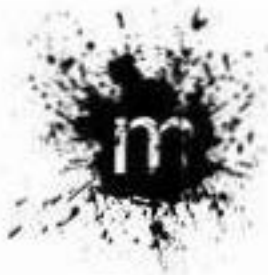

Unu

Scarlet tocmai cobora spre aleea din spatele Tavernei Rieux, când, de pe scaunul din dreapta, ecranul ei portabil scoase un sunet, iar apoi se auzi o voce robotică:

— *Com pentru* mademoiselle *Scarlet Benoit, din partea Departamentului de Persoane Dispărute al secției de poliție din Toulouse.*

Cu inima cât un purice, Scarlet vină. Reuși ca prin urechile acului să nu lovească tribordul navei de peretele din piatră și frână brusc. Opri motorul și înșfăcă ecranul portabil căzut. Lumina lui albăstruie strălucea pe panoul de control al carlingii.

Polițiștii găsiseră ceva.

Poliția din Toulouse trebuie să fi găsit ceva!

— Accept comul! strigă ea, strângând aprig ecranul portabil între degete.

Se aștepta la un link video din partea inspectorului care se ocupa de cazul bunicii ei, dar nu primi decât un text sec, o înșiruire de cuvinte:

28 AUGUST 126 T.E.
RĂSP. CAZ ID #AIG00155819, ÎNREGISTRAT LA 11 AUGUST 126 T.E.
PRIN PREZENTUL COMUNICAT, O INFORMĂM PE SCARLET BENOIT DIN RIEUX, FRANȚA, F.E., CĂ LA DATA DE 28 AUGUST 126, ORA 15:42, CAZUL PERSOANEI DISPĂRUTE MICHELLE BENOIT DIN RIEUX,

FRANȚA, F.E., A FOST ÎNCHIS DIN LIPSĂ DE DOVEZI DE VIOLENȚĂ SAU ACTIVITATE CRIMINALĂ. CONCLUZIE: PERSOANA A PLECAT DIN PROPRIE INIȚIATIVĂ ȘI/SAU S-A SINUCIS.

CAZ ÎNCHIS.

VĂ MULȚUMIM CĂ AȚI ALES SERVICIILE NOASTRE DE INVESTIGAȚII!

Apăru un anunț video din partea poliției, reamintindu-le tuturor celor care pilotau nave de livrări să conducă prudent și să poarte centurile de siguranță cât timp motoarele erau pornite.

Scarlet privi îndelung micul ecran, până ce cuvintele se transformară într-un vârtej alb și negru, iar pământul păru să fugă de sub navă. Carcasa de plastic care acoperea partea din spate a portabilului trosnea în strânsoarea ei tot mai puternică.

— Ce idioți! sâsâi ea în nava goală.

Cuvintele *CAZ ÎNCHIS* parcă o luau în râs.

Scoase un strigăt și izbi portabilul de panoul de control al navei, sperând să-l facă bucăți. După trei lovituri puternice, ecranul pâlpâia ușor.

— *Imbecililor!*

Aruncă portabilul pe podea și se trânti pe spate în scaun, strângându-și buclele între degete.

Fix în acel moment, centurile de siguranță i se strânseră pe piept, lăsând-o fără suflare. Scarlet le desfăcu și deschise portiera, coborând împleticit în întunericul aleii. Mirosul de prăjeală și de whisky care emana dinspre tavernă aproape că o asfixie când trase aer în piept, pentru a-și potoli furia.

Avea să meargă la secția de poliție mâine, la prima oră. Acum era prea târziu. Avea să le vorbească rațional, calm și să le explice de ce concluzia lor era greșită. Avea să-i convingă să redeschidă cazul.

Scarlet își trecu încheietura pe deasupra scanerului de lângă ușa portbagajului și trase de ea mai tare decât permitea sistemul hidraulic.

Avea să-i spună inspectorului că trebuia să caute în continuare. Avea să-l facă s-o asculte. Să înțeleagă că bunica ei nu plecase din proprie inițiativă și că, în mod categoric, *nu* își pusese capăt zilelor.

Șase lăzi de plastic, pline cu legume de grădină, stăteau înghesuite în partea din spate a navei, dar Scarlet abia dacă le vedea. Mintea ei era la kilometri distanță, în Toulouse, plănuind viitoarea conversație. Avea să facă apel la toată puterea ei de convingere, la toată puterea ei de argumentare.

Bunicii i se întâmplase ceva. Ceva nu era în regulă, iar dacă poliția nu continua să caute, Scarlet avea de gând să-i dea în judecată și să se asigure că toți inspectorii ăia de doi bani urmau să fie concediați și nu aveau să mai lucreze vreodată și...

Luă câte o roșie lucioasă în fiecare mână, se răsuci pe călcâie și le azvârli cu putere în peretele de piatră. Roșiile se făcură fărâme, împroșcând suc și semințe peste mormanele de gunoaie care așteptau să intre în compactor.

Asta o făcea să se simtă mai bine. Scarlet mai înșfăcă una, imaginându-și reticența inspectorului când ea avea să-i explice că dispariția bruscă *nu* era un comportament normal pentru bunica ei. Își imagină roșia explodând în mutra lui arogantă și...

O ușă se deschise tocmai când a patra roșie își găsea sfârșitul. Scarlet înlemni, cu brațul întins. Proprietarul tavernei se rezemă de tocul ușii. Chipul îngust al lui Gilles lucea în timp ce măsura din ochi mâzga portocalie, cu aspect mocirlos, care se scurgea pe peretele clădirii.

— Sper că alea nu sunt roșiile *mele*.

Scarlet își retrase mâna din coș și o șterse de jeanșii ei pătați. Simțea căldura care dogorea din obrajii ei, auzea bubuitul haotic al propriului puls.

Gilles își șterse sudoarea de pe capul aproape chel și se încruntă — expresia pe care o arbora cel mai des.

— Deci?

— Roșiile nu sunt ale tale, mormăi ea.

Era adevărat: teoretic, îi aparțineau ei până când patronul le plătea.

Gilles mârâi:

— Atunci, o să-ți scad trei univi din plată, fiindcă trebuie să curăț mizeria aia. Dacă ai terminat cu aruncatul la țintă, poate binevoiești să aduci aici o parte din lăzile alea. De două zile servesc salată veștedă.

Intră în restaurant, lăsând ușa deschisă. Zgomotul de vase și râsetele se revărsau pe alee, bizare în normalitatea lor.

Lumea lui Scarlet se năruia, însă nimeni nu băga de seamă. Bunica ei dispăruse, dar nimănui nu-i păsa.

Se întoarse la portbagaj și apucă marginile lăzii cu roșii, așteptând să se calmeze. Cuvintele comului încă îi bombardau gândurile, dar acestea se mai limpeziseră. Primul val de ostilitate al fetei putrezea laolaltă cu roșiile strivite.

Când reuși să respire normal, fata stivui lada peste cea cu cartofi roșii și le scoase din navă.

Ajutoarele de bucătar o ignorau pe Scarlet în timp ce ea se ferea de stropii care țâșneau din cratițe, croindu-și drum spre camera frigorifică. Împinse coșurile pe rafturile însemnate cu marker — cuvinte tăiate și rescrise de zeci de ori de-a lungul anilor.

— *Bonjour*, Scarling!

Scarlet se răsuci, desprinzându-și părul de pe gâtul lipicios.

Émilie radia în pragul ușii, cu privirea luminată de un secret. Făcu un pas înapoi când văzu expresia lui Scarlet.

— Ce...

— Nu vreau să vorbesc despre asta!

Trecând pe lângă chelneriță, Scarlet intră din nou în bucătărie, iar Émilie o urmă.

— Atunci, nu vorbi. Mă bucur că ești aici, spuse fata, apucând-o pe Scarlet de cot când ieșiră iar pe alee. El s-a întors.

În pofida buclelor blonde, angelice, care încadrau chipul lui Émilie, rânjetul ei sugera gânduri deloc inocente.

Scarlet apucă un coș cu păstârnac și ridichi, înmânându-l chelneriței. Nu răspunse, pentru că nu se simțea în stare să-i pese cine era *el* și de ce conta că se întorsese.

— Minunat! mormăi ea, umplând cu ceapă roșie un coș.

— Nu-ți amintești, așa-i? Haide, Scar, luptătorul despre care îți povesteam alaltă... Aaa, cred că, de fapt, i-am zis Sophiei.

— Luptătorul?

Scarlet strânse pleoapele. O durere de cap începea să-i pulseze în frunte.

— *Pe bune*, Ém?

— Nu fi rea! E drăguț! Săptămâna asta a venit aici aproape în fiecare zi și se așază întruna în zona mea, iar asta clar înseamnă ceva, nu crezi?

Când Scarlet nu răspunse, chelnerița lăsă coșul jos și scoase un pachet de gumă din buzunarul șorțului.

— E foarte tăcut, nu ca Roland și gașca lui. Cred că-i timid... și se simte singur.

Băgă o gumă de mestecat în gură și-i oferi una lui Scarlet, care refuză.

— Un luptător care pare timid? făcu Scarlet. Tu auzi ce spui?

— Trebuie să-l vezi ca să înțelegi. Are niște ochi care pur și simplu...

Émilie își făcu vânt cu mâna, ca și cum ar fi luat-o cu călduri.

— Émilie!

Gilles apăru din nou în ușă.

— Nu mai da din gură și vino-ncoace! Masa patru te vrea pe tine.

Gilles îi aruncă o privire urâtă lui Scarlet, avertizând-o astfel că avea să-i scadă și mai mulți univi din plată, dacă nu înceta să-i distragă angajații, apoi intră în tavernă fără să aștepte un răspuns. Émilie scoase limba la el.

Sprijinind pe un șold coșul cu cepe, Scarlet închise portbagajul și păși pe lângă chelneriță.

— *El* e la masa patru?

— Nu, e la masa nouă, bombăni Émilie, ridicând încărcătura de rădăcinoase.

În timp ce traversau din nou bucătăria plină de aburi, Émilie exclamă:

— Of, ce proastă sunt! Toată săptămâna am vrut să-ți trimit un com ca să te întreb ce-ai mai aflat despre *grand-mère*[1]. Ai noutăți?

Maxilarul lui Scarlet se încleștă, iar cuvintele înștiințării îi zumzăiră în cap, ca niște viespi: *caz închis.*

— Nicio veste, zise ea, apoi lăsă conversația să se piardă în zarva bucătarilor care țipau unii la alții.

Émilie o urmă până la camera de depozitare și lăsă lada jos. Scarlet își făcu de lucru rearanjând coșurile, înainte ca ospătărița să poată spune ceva optimist. Dând să intre în tavernă, Émilie o încurajă:

— Încearcă să nu-ți faci griji, Scar! O să se întoarcă.

[1] Bunică (în franceză).

Pe Scarlet începea să o doară maxilarul din cauză că strângea din dinți. Toată lumea vorbea despre dispariția bunicii sale de parcă femeia ar fi fost o pisică vagaboandă care se întoarce acasă doar atunci când i se face foame. *Nu-ți face griji! O să se întoarcă!*

Trecuseră mai bine de două săptămâni. Bunica ei pur și simplu dispăruse fără să trimită vreun com, fără să-și ia rămas-bun, fără niciun semn sau avertizare. Ba chiar ratase și aniversarea de optsprezece ani a lui Scarlet, deși cu o săptămână înainte de eveniment cumpărase ingredientele pentru tortul cu lămâie, preferatul fetei.

Niciunul dintre muncitorii de la fermă nu o văzuse plecând. Niciun muncitor android nu înregistrase nimic suspect. Ecranul ei portabil rămăsese acasă, dar nu oferea niciun indiciu în comurile arhivate, în calendar sau în istoricul căutărilor. Faptul că plecase fără el dădea de bănuit. Nimeni nu pleca nicăieri fără portabil.

Dar partea cea mai rea nu era ecranul portabil abandonat sau tortul care nu fusese pregătit.

Scarlet găsise și cipul de identitate al bunicii.

Cipul ei de identitate. Înfășurat într-o bucată de pânză pătată de sângele bunicii și lăsat, precum un pachețel, pe blatul din bucătărie.

Inspectorul îi spusese fetei că asta fac oamenii când dau bir cu fugiții și nu vor să fie găsiți: își scot cipul de identitate. O spusese de parcă tocmai rezolvase misterul, dar Scarlet bănuia că majoritatea răpitorilor cunoșteau acest truc.

Doi

Scarlet îl zări pe Gilles în spatele plitei fierbinți, turnând sos beșamel peste un sendviș cu șuncă. Ocoli plita, strigând pentru a-i atrage atenția, și se alese cu o privire extrem de neprietenoasă.

— Am terminat, anunță ea, întorcându-i încruntătura. Vino să semnezi actele de livrare.

Gilles puse o porție de *frites*[1] lângă sendviș și împinse farfuria în direcția ei, de-a lungul tejghelei de metal.

— Du asta la primul separeu și îți pregătesc actele până te întorci.

Scarlet se zbârli.

— Gilles, eu nu lucrez pentru tine.

— Fii recunoscătoare că nu te trimit pe alee, cu o perie de curățat.

Îi întoarse spatele. Cămașa lui, cândva albă, se îngălbenise după ani de muncă.

Pe Scarlet o mâncau degetele să înșface sendvișul și să i-l arunce în cap, ca să vadă cum s-ar fi simțit făcând-o, în comparație cu tirul cu roșii, însă văzu cu ochii minții chipul sever al bunicii sale. Cât de dezamăgită ar fi fost să se întoarcă acasă și să descopere că Scarlet pierduse unul dintre cei mai loiali clienți ai lor din cauza unei crize de furie!

[1] Cartofi prăjiți (în franceză).

Luând farfuria, Scarlet ieși valvârtej din bucătărie și, îndată ce ușa batantă se închise în urma ei, aproape că fu doborâtă de un ospătar. Taverna Rieux nu era un loc drăguț: podele murdare, mobilier oribil, iar în aer plutea un miros greu, de grăsime și prăjeală. Dar într-un orășel în care alcoolul și bârfa se numărau printre cele mai răspândite moduri de petrecere a timpului liber, restaurantul era întotdeauna plin, mai ales duminicile, când fermierii din zonă uitau de arat și de semănat pentru 24 de ore.

În timp ce aștepta să se creeze o breșă în mulțime, atenția fetei poposi pe monitoarele din spatele barului. Toate trei difuzau aceleași înregistrări care înțesau rețeaua încă de ieri. Toată lumea discuta despre balul anual al Comunității Orientale, unde regina lunară fusese unul dintre invitații de onoare și unde o fată cyborg se infiltrase, făcuse câteva candelabre să explodeze și încercase s-o asasineze pe regina aflată în vizită... sau poate că încercase să-l asasineze pe împăratul proaspăt încoronat. Fiecare părea să aibă câte o teorie. Instantaneele de pe ecrane o înfățișau în prim-plan pe fata cu față murdară și cu șuvițe de păr umede scăpate din coada neîngrijită. Era un mister cum de intrase la balul regal.

— Ar fi trebuit să-i curme suferința când a căzut pe scările alea, își exprimă părerea Roland, un client fidel de-al tavernei, care arăta ca și când ar fi fost la bar de la amiază.

Întinse un deget spre ecran, prefăcându-se că trage cu pistolul, și continuă:

— Eu, unul, i-aș fi zburat creierii și i-aș fi urat călătorie sprâncenată.

Auzind în jurul ei murmure de aprobare ce susțineau comentariul lui Roland, Scarlet își dădu ochii peste cap, dezgustată, și țâșni spre primul separeu.

Îl recunoscu pe loc pe chipeșul luptător descris de Émilie — pe de-o parte, datorită abundenței de cicatrice și vânătăi de pe pielea lui măslinie, iar pe de altă parte, deoarece era singurul străin din tavernă. Arăta mult mai neîngrijit decât lăsase de înțeles descrierea înflăcărată a lui Émilie: părul îi stătea în toate direcțiile, în smocuri ciufulite, și în jurul unui ochi avea o vânătaie recentă. Pe sub masă, picioarele i se bâțâiau de parcă ar fi fost o jucărie cu cheiță.

Avea dinainte trei farfurii aproape goale, cu excepția câtorva pete de grăsime și bucățele de salată de ouă. Frunzele de salată și feliile de roșii erau neatinse.

Scarlet nu-și dădu seama că se zgâia la el până ce privirea lui o întâlni pe a ei. Ochii tânărului erau nefiresc de verzi, precum strugurii necopți. Scarlet strânse mai tare farfuria între degete și înțelese brusc entuziasmul lui Émilie. *Are niște ochi...*

Făcându-și loc prin mulțime, Scarlet așeză sendvișul pe masă.

— Ai comandat *croque-monsieur*[1]?

— Da, mulțumesc!

Vocea lui o sperie nu pentru că era sonoră sau aspră, așa cum se așteptase, ci fiindcă era mai degrabă groasă și șovăielnică.

Poate că Émilie avea dreptate. Poate că luptătorul chiar era timid.

— Ești sigur că nu vrei să-ți aducem tot porcul? întrebă ea, strângând de pe masă cele trei farfurii. Așa, chelnerii n-ar mai fi nevoiți să facă întruna ture între bucătărie și masa ta.

Băiatul făcu ochii mari și, pentru o clipă, Scarlet se așteptă s-o întrebe dacă nu se putea aranja treaba cu porcul. Dar apoi privirea lui coborî spre sendviș.

— Aveți mâncare bună aici.

---

[1] Sendviș cu șuncă și cașcaval, care se servește prăjit.

Scarlet își înăbuși un pufnet disprețuitor. „Mâncare bună" și „Taverna Rieux" erau două sintagme care nu se potriveau.

— Se pare că luptele îți fac poftă de mâncare, comentă ea.

El nu-i răspunse. Își făcea de lucru cu paiul din pahar și Scarlet observă că masa se cutremura din pricina picioarelor neastâmpărate ale băiatului.

— Atunci... poftă bună! îi ură ea, luând tacâmurile.

Dar apoi se opri și întinse farfuriile spre el.

— Ești sigur că nu vrei să mănânci roșiile? Sunt foarte bune, le-am cultivat în grădina mea. Și salata la fel. Dar nu era așa de ofilită când am cules-o. Nu contează. Mai bine nu mănânci salata. Dar nu vrei roșiile?

Încordarea de pe chipul luptătorului se mai risipi.

— Nu am gustat niciodată roșii.

Scarlet ridică o sprânceană.

— *Niciodată?*

După un moment de șovăială, tânărul lăsă paharul din mână și luă două bucăți de roșie, pe care le vârî în gură.

Expresia îi îngheță pe chip în timp ce mesteca. Păru să mediteze o clipă, cu privirea pierdută, înainte să înghită.

— Nu e cum mă așteptam, spuse el, ridicând iar ochii către Scarlet. Dar nu sunt groaznice. Vreau să mai comand câteva. Se poate?

Scarlet strânse farfuriile mai bine și împiedică un cuțit de unt să alunece.

— Știi, de fapt eu nu lucrez...

— Începe! anunță un client de lângă bar, stârnind un murmur entuziasmat, care se răspândi prin tavernă.

Scarlet ridică privirea spre monitoare. Acestea înfățișau o grădină luxuriantă, plină cu bambuși și crini care străluceau după ploaie. Lumina roșiatică a balului se revărsa pe scara impunătoare. Camera de supraveghere se afla deasupra intrării,

întoarsă spre umbrele lungi care se întindeau pe alee. Era frumos. Tihnit.

— Pun pariu pe zece univi că o fată e pe cale să-și piardă piciorul pe scările alea! strigă cineva, stârnind un ropot de râsete la bar. Se bagă careva? Haideți! Care sunt șansele să se-ntâmple asta?

O clipă mai târziu, fata cyborg apăru pe ecran. În rochia ei argintie, înfoiată, țâșni pe ușă și coborî treptele în goană, spulberând liniștea grădinii. Scarlet era cu sufletul la gură. Știa ce urma să se întâmple, dar tot se schimonosi când fata se împiedică și căzu. Se prăbuși pe trepte și aterizâ într-o poziție incomodă, la baza lor, pe aleea pietruită. Cu toate că înregistrarea nu era însoțită de sunet, Scarlet își închipuia că adolescenta gâfâia în vreme ce se rostogolea pe spate, încremenind apoi cu gura căscată și cu ochii ațintiți spre ușă. Câteva umbre se iviră pe trepte și un șir de siluete nedeslușite apărură deasupra ei.

Fiindcă auzise de nenumărate ori relatarea evenimentului, Scarlet căuta din priviri piciorul de cyborg, rămas pe trepte. Lumina sălii de bal se reflecta în carcasa lui metalică. Piciorul bionic al fetei.

— Se zvonește că persoana din stânga e regina, spuse Émilie.

Scarlet tresări, fiindcă nu o auzise pe chelneriță apropiindu-se.

Prințul — ba nu, acum era împărat — coborî pe trepte și se aplecă pentru a ridica piciorul. Fata încerca să-și acopere gambele cu poalele rochiei, dar nu reuși să ascundă cablurile care atârnau din ciotul metalic, asemenea unor tentacule moarte.

Scarlet știa ce susțineau zvonurile: fata nu doar că fusese confirmată drept lunară — o fugară și un pericol pentru societatea pământeană —, dar, pe deasupra, reușise să-l farmece pe împăratul Kai. Unii erau de părere că-și dorea putere, alții, că-și dorea avuție. Unii credeau că fata încerca să stârnească războiul care amenința să izbucnească de atâta amar de vreme.

Dar, indiferent care fuseseră intențiile fetei, Scarlet simți un val de compasiune. La urma urmei, era doar o adolescentă, chiar mai tânără decât ea, și arăta cu adevărat jalnic așa, întinsă la baza scărilor.

— Ce ziceai tu despre curmarea suferinței? întrebă unul dintre tipii de la bar.

Roland întinse un deget spre ecran.

— Exact! N-am văzut în viața mea ceva mai dezgustător!

O persoană aflată aproape de capătul barului se aplecă, astfel încât să-l poată privi pe Roland printre ceilalți clienți, și vorbi:

— Nu sunt de acord. Mie mi se pare destul de drăgălașă așa, cum se preface că e neajutorată și nevinovată. Poate că, în loc s-o trimită înapoi pe Luna, ar trebui s-o lase să locuiască la mine.

Sugestia lui fu primită cu hohote de râs. Roland izbi cu palma în bar, făcând un castron să zăngănească.

— N-am nicio îndoială că piciorul ăla metalic ar fi un tovarăș de pat chiar reușit! declară el.

— Porcule! murmură Scarlet, dar comentariul ei se pierdu printre râsetele zgomotoase.

— Nu m-ar deranja s-o încălzesc! adăugă altcineva, iar mesele se scuturară de urale și hohote.

Furia îi urca din nou în gât, iar Scarlet trânti farfuriile pe masa din separeu. Ignoră expresiile uimite din jurul ei și își făcu loc prin mulțime, ajungând în spatele barului.

Barmanul privi uluit cum fata împinse la o parte câteva sticle de alcool și se urcă pe tejgheaua care se întindea dintr-un capăt în altul al peretelui. Întinzând mâna, fata deschise un panou aflat sub un raft plin cu pahare de coniac și smulse cablul de rețea. Cele trei ecrane se înnegriră, iar grădina palatului și fata cyborg dispărură.

Un val de proteste se stârni imediat.

Scarlet se întoarse către cei din bar, dărâmând din greșeală o sticlă de vin de pe tejghea. Sticla se sparse de podea, dar Scarlet nu o băgă în seamă și flutură cablul spre mulțimea înfuriată.

— Ar trebui să aveți un dram de respect! Fata aia o să fie executată!

— Fata aia e o lunară! strigă o femeie. *Ar trebui* să fie executată!

Atitudinea generală fu întărită cu încuviințări din cap, iar cineva aruncă o coajă de pâine în umărul lui Scarlet. Fata își puse mâinile în șolduri.

— Are doar șaisprezece ani.

Un torent de argumente izbucni în jurul ei. Bărbați și femei se ridicau în picioare deopotrivă, strigând că lunarii sunt malefici și că fata aia încercase să omoare un lider al Uniunii!

— Hei, hei, oameni buni, calmați-vă! Lăsați-o în pace pe Scarlet! strigă Roland, încurajat de whisky-ul dat pe gât.

Bărbatul întinse mâinile spre mulțimea agitată.

— Știm cu toții că se trage dintr-o familie de nebuni, continuă el. Mai întâi, gâsca aia bătrână a șters-o de-acasă, iar acum Scar susține drepturile lunarilor!

O paradă de râsete și batjocuri mărșăluia pe la urechile lui Scarlet, dar înăbușite de tumultul propriului sânge, care îi clocotea în vine. Fără să știe cum coborâse de pe tejghea, se pomeni brusc la jumătatea barului. Dărâmă sticlele și paharele, iar pumnul ei făcu fulgerător cunoștință cu urechea lui Roland.

Bărbatul strigă și se răsuci spre ea.

— Ce...

— Bunică-mea nu e nebună!

Fata îl înșfăcă de cămașă.

— Asta i-ai spus polițistului care te-a interogat? Că e nebună?

— Firește că asta i-am spus! strigă el, iar răsuflarea lui o învălui într-o duhoare de alcool.

Scarlet strânse cămașa până ce pumnii începură s-o doară.

— Și pun pariu că n-am fost singurul. Stă închisă în casa aia veche, vorbește cu animalele și cu androizii de parc-ar fi oameni, fugărește oamenii cu pușca...

— S-a întâmplat *o singură dată*, iar tipul ăla vindea escorte!

— Nu mă mir deloc că lui Buni Benoit i-a filat și ultima lampă. Era de așteptat.

Scarlet îi făcu vânt lui Roland. Se împletici în spate, nimerind în Émilie, care încerca să se strecoare între ei. Chelnerița țipă și se prăbuși pe o masă, încercând să se ferească din calea lui Roland.

Acesta își recăpătă echilibrul și parcă nu se putea hotărî dacă să rânjească sau să se burzuluiască.

— Ai grijă, Scar! Altminteri, ai să sfârșești exact ca babeta...

Picioarele unei mese scârțâiră pe gresie și apoi luptătorul îl apucă pe Roland de gât, ridicându-l de la podea.

Taverna amuți. Nepăsător, clientul necunoscut îl ținea pe Roland în aer de parcă ar fi fost o păpușă, ignorându-i bolboroseala.

Scarlet rămase cu gura căscată, lipită de tejgheaua barului.

— Cred că-i datorezi scuze, vorbi calm luptătorul, adresându-se lui Roland.

Un gâlgâit scăpă de pe buzele acestuia. Picioarele lui se zbăteau, căutând podeaua.

— Hei, dă-i drumul! strigă un bărbat, sărind de pe scaun. Îl omori!

Îl apucă pe luptător de încheietura mâinii, dar parcă înșfăcase o bară de fier, căci mâna băiatului nici nu se clinti.

Înroșindu-se, bărbatul îi dădu drumul și se pregăti să lovească, dar, îndată ce-și luă avânt, mâna liberă a tânărului se ridică și pară.

Scarlet păși în spate, clătinându-se, și observă în treacăt, pe antebrațul luptătorului, un tatuaj cu litere și cifre fără noimă: SCOH962.

Acesta părea în continuare supărat, dar acum în expresia lui apăruse și un strop de amuzament, de parcă tocmai își amintise regulile unui joc. Îl coborî pe Roland înapoi pe podea, dând drumul totodată gâtului și mâinii celuilalt bărbat.

Roland își recăpătă echilibrul pe un scaun.

— Care-i problema ta? rosti el gâtuit, frecându-și beregata. Ești nebun?

— Ai fost nerespectuos.

— *Nerespectuos?* răcni Roland. Tocmai ai încercat să mă omori!

Gilles apăru valvârtej din bucătărie, țâșnind pe ușile batante.

— Ce se petrece aici?

— Tipul ăsta a sărit la bătaie, răspunse cineva din mulțime.

— Și Scarlet a stricat ecranele!

— Nu le-am stricat, tâmpitule! urlă fata, nesigură cine anume o acuzase.

Gilles privi pe rând ecranele moarte, pe Roland, care încă își freca gâtul, cioburile de pe podea. Se încruntă la luptător.

— Tu, spuse el, gesticulând. Ieși afară din taverna mea!

Scarlet simți un gol în stomac.

— El n-a făcut...

— Scarlet, nu începe! Câte lucruri mai ai de gând să distrugi azi? Nu cumva *încerci* să mă faci să renunț la serviciile tale?

Scarlet se zbârli, încă roșie la față.

— Poate c-ar fi mai bine să-mi iau înapoi marfa și să vedem dacă clienților tăi o să le placă să mănânce de azi înainte legume stricate.

Ocolind barul, Gilles înșfăcă furios cablul din mâna lui Scarlet.

— Chiar crezi că deții singura fermă din Franța? Scar, eu comand de la tine doar pentru că n-am chef ca bunică-ta să-mi facă zile fripte!

Scarlet strânse din buze, frustrată, cât pe ce să-i aducă aminte că bunica ei nu mai era aici, așa că poate *chiar trebuia* să comande de la altcineva, dacă asta voia.

Gilles era din nou atent la luptător.

— Am zis să ieși de-aici!

Ignorându-l, băiatul îi întinse o mână lui Émilie, care, pe jumătate ghemuită, încă se sprijinea de o masă. Fața i se înroșise, fusta îi era udă leoarcă de bere, dar ochii îi scăpărară amorezați când îi permise tânărului s-o ajute să se ridice.

— Îți mulțumesc! șopti ea, iar cuvintele răsunară în tăcerea nefirească.

În cele din urmă, luptătorul își întoarse privirea spre mutra încruntată a lui Gilles.

— Plec, dar încă nu mi-am plătit consumația.

Șovăi o secundă, pe urmă adăugă:

— Pot să plătesc și paharele sparte.

Scarlet clipi.

— Poftim?

— N-am nevoie de banii tăi! urlă Gilles, jignit.

Scarlet era șocată, pentru că îl auzea des plângându-se în legătură cu finanțele și cu faptul că furnizorii îl storceau de bani.

— Vreau să ieși din taverna mea!

Ochii verzi ai luptătorului țâșniră spre Scarlet, iar pentru o clipă, ea simți cum între ei se înfiripa o legătură.

Amândoi erau proscriși. Nedoriți. *Nebuni.*

Inima ei bătea cu putere, iar fata își alungă din minte gândul. Tânărul acesta provoca numai probleme. Se *bătea* pentru a-și câștiga traiul sau, poate, chiar și pentru a se distra. Nu știa care variantă era mai rea.

Întorcându-se cu spatele, luptătorul dădu din cap, parcă cerând scuze, apoi se îndreptă spre ieșire. Scarlet se gândi că, în pofida semnelor de violență de pe trupul lui, în clipa aceea nu părea mai amenințător decât un cățel dojenit.

Trei

Scarlet trase lada cu cartofi de pe raftul cel mai de jos, dându-i drumul cu un bufnet pe podea, pe urmă potrivi deasupra lada cu roșii. Cepele și napii poposiră alături. Trebuia să facă din nou două drumuri până la navă, iar asta o înfuria la culme. Halal retragere demnă!

Apucă mânerele lăzii de dedesubt și o ridică.

— Ce crezi că faci? întrebă Gilles, din pragul ușii, cu un prosop pe umăr.

— Le iau înapoi.

Oftând adânc, proprietarul se rezemă de perete.

— Scar... Nu vorbeam serios adineauri, când am spus lucrurile alea.

— Zău? Mie nu mi s-a părut.

— Uite ce, vă plac și pe tine, și pe bunica ta. Da, ea cere mult prea mult pe marfă, tu poți fi o adevărată pacoste, iar uneori amândouă sunteți un pic nebune...

Ridică mâinile, împăciuitor, când o văzu pe Scarlet zbârlindu-se.

— Hei, *tu* ești cea care s-a cocoțat pe bar și a început să țină discursuri, așa că nu încerca să negi.

Scarlet strâmbă din nas.

— Dar e adevărat că bunica ta are o fermă grozavă, iar din mâinile tale încă ies cele mai bune roșii din Franța, an de an. Nu vreau să renunț la voi.

Scarlet înclină lada, iar roșiile se rostogoliră și se loviră unele de altele.

— Scar, pune-le înapoi. Deja am semnat actele de livrare.

Plecă înainte ca fata să-și piardă iar cumpătul.

Suflându-și o șuviță roșcată de pe față, Scarlet puse lăzile jos și împinse cu piciorul cartofii înapoi la locul lor, sub rafturi. Îi auzea pe bucătari chicotind pe seama celor întâmplate. Judecând după cum îl povesteau, evenimentul căpătase deja proporții legendare. Potrivit bucătarilor, luptătorul spărsese o sticlă în capul lui Roland, lăsându-l lat, și în același timp sfărâmase un scaun. L-ar fi doborât și pe Gilles, dacă Émilie nu l-ar fi calmat cu unul dintre zâmbetele ei fermecătoare.

Fără niciun chef de a corecta versiunea lor asupra întâmplării, Scarlet își șterse palmele de jeanși și intră iar în bucătărie. Între ea și angajații tavernei se lăsă o tăcere glacială în timp ce fata se îndrepta spre scanerul de lângă ușa din spate. Gilles se făcuse nevăzut și chicotele lui Émilie se auzeau dinspre zona meselor. Se întreba cât de repede aveau să se împrăștie zvonurile prin oraș. *Scarlet Benoit o apără pe fata cyborg! Lunara! În mod clar i-a filat și ultima lampă, la fel ca... exact ca...*

Scarlet își trecu încheietura mâinii pe sub scanerul vechi. Din obișnuință, citi comanda de livrare afișată pe ecran, asigurându-se că Gilles n-o fraierea, așa cum încerca adesea, și observă că el chiar scăzuse trei univi din plata pentru roșiile strivite. 687 UNIVI DEPUȘI ÎN CONTUL FURNIZORULUI: FERMELE ȘI GRĂDINILE BENOIT.

Ieși pe ușa din spate fără să-și ia rămas-bun.

Deși după-amiaza încă era caldă și însorită, umbra de pe alee era răcoroasă, în comparație cu bucătăria înăbușitoare, iar Scarlet se răcori puțin în timp ce aranja lăzile în partea din spate a navei. Rămăsese în urmă cu programul de livrări și urma să ajungă foarte târziu acasă. Trebuia să se trezească mult

mai devreme, pentru a merge la secția de poliție din Toulouse. Altminteri, avea să piardă o zi întreagă. O zi în care nimeni nu făcea nimic pentru a-i găsi bunica.

Două săptămâni. Două săptămâni întregi de când bunica ei se afla cine știe unde, singură. Neajutorată. Uitată. Poate... poate chiar moartă. Poate răpită și omorâtă, abandonată în vreun canal întunecat și umed. Și de ce? *Decedecedece?*

Lacrimi de frustrare îi împăienjeneau ochii, dar clipi pentru a le alunga. Trântind ușa portbagajului, ocoli nava și înlemni.

Luptătorul era acolo, cu spatele lipit de clădirea din piatră. O privea.

Luând-o prin surprindere, o lacrimă fierbinte i se scurse din ochi. O șterse înainte de a i se prelinge pe obraz. Scarlet se zgâia și ea la tânăr, cugetând dacă poziția lui era amenințătoare sau nu. Băiatul se afla la zece pași distanță de botul navei și expresia lui părea mai degrabă șovăielnică decât periculoasă. Și totuși nu păruse periculoasă nici atunci când aproape că-l strangulase pe Roland.

— Voiam să mă asigur că ești bine, spuse el.

Scarlet își răsfiră degetele pe capota navei, iritată de felul în care îi zbârnâiau nervii, de parcă nu se puteau hotărî dacă trebuia să-i fie frică de el sau să se simtă flatată.

— Mă simt mai bine decât se simte Roland acum, răspunse ea. Când am ieșit din tavernă, gâtul începea să i se învinețească.

Ochii lui scăpărară spre ușa bucătăriei.

— Merita să pățească mai rău de-atât.

Scarlet ar fi vrut să zâmbească, dar nu mai avea energie, după ce o cheltuise ca să-și țină în frâu furia și frustrarea pe care i le adusese după-amiaza asta.

— Aș vrea să nu te fi amestecat deloc, îi zise Scarlet. Aveam situația sub control.

— Sigur că da...

Miji ochii spre ea, de parcă încerca să potrivească piesele unui puzzle, apoi zise:

— Mă temeam că o să scoți pistolul ăla și o să-l amenințI. O astfel de scenă nu te-ar fi ajutat deloc. La zvonurile despre nebunie mă refer.

Scarlet se înfioră și duse instinctiv o mână la spate, unde ținea un mic pistol — în clipa asta, îl simțea cald pe piele. Bunica ei i-l dăduse când fata împlinise unsprezece ani, împreună cu un avertisment paranoic: *Nu știi niciodată când va dori cineva să te ducă într-un loc în care nu vrei să ajungi.* O învățase pe Scarlet cum să-l folosească, iar de atunci, oricât de ridicol sau de inutil ar fi părut, fata nu mai pleca de acasă fără el.

Șapte ani mai târziu, era destul de sigură că nimeni nu observase vreodată pistolul ascuns sub hanoracul roșu pe care îl îmbrăca de obicei. Nimeni nu băgase de seamă, până acum.

— Cum de ți-ai dat seama? îl întrebă Scarlet.

Luptătorul ridică din umeri, cu o mișcare încordată și smucită.

— Am văzut patul armei când te-ai cățărat pe tejghea.

Scarlet ridică partea din spate a hanoracului suficient cât să scoată pistolul din betelia jeanșilor. Încercă să inspire calm, dar aerul era încărcat de duhoarea de ceapă și de gunoi de pe alee.

— Îți mulțumesc că-ți faci griji, dar sunt în regulă. Trebuie să plec. Am rămas în urmă cu livrările... în urmă *cu toate*.

Se îndreptă spre portiera pilotului.

— Mai ai roșii? se interesă luptătorul.

Scarlet se opri.

Necunoscutul se făcu și mai mic printre umbre, părând sfios.

— Tot îmi mai e foame, murmură el.

Scarlet ar fi putut jura că simțea mirosul de pulpă de roșii pe zidul din spatele lui.

— Îți plătesc pentru ele, adăugă iute băiatul.

Ea clătină din cap.

— Nu-i nevoie. Avem destule.

Merse din nou în spatele navei, stând cu ochii pe el, și redeschise portbagajul. Înșfăcă o roșie și un mănunchi de morcovi.

— Uite, ăștia sunt buni și cruzi, spuse ea, azvârlindu-i legumele.

El le prinse cu ușurință. Roșia dispăru în pumnul său mare și în cealaltă mână strânse tulpinile pline de frunze ale morcovilor. Îi studie din toate unghiurile.

— Ce sunt ăștia?

Lui Scarlet îi scăpă un hohot uimit.

— Morcovi. Chiar nu știi?

Din nou, băiatul părea stingherit de conștientizarea faptului că spusese ceva neobișnuit. Își încovoie umerii, încercând zadarnic să se facă și mai mic.

— Mulțumesc!

— Mama ta nu te-a obligat niciodată să-ți mănânci legumele din farfurie, nu-i așa?

Privirile lor se întâlniră și stânjeneala apăru imediat între ei. Ceva se sparse în tavernă, făcând-o pe Scarlet să tresară. Urmă un val de râsete.

— Nu contează, îi spuse fata. Sunt bune, o să-ți placă.

Închise portbagajul și ocoli din nou nava, spre portieră, trecându-și codul de identitate pe deasupra scanerului navei. Portiera se deschise, ca un zid ridicat între ei, iar proiectoarele se aprinseră brusc. Lumina lor accentua vânătaia pe care o avea luptătorul în jurul unui ochi, făcând-o să pară mai întunecată. El dădu înapoi, ca un infractor surprins în lumina unui reflector.

— Mă întrebam dacă n-ai nevoie de un ajutor la fermă, se interesă el, iar cuvintele răsunară aproape nedesluşit, în graba lui de a le rosti.

Scarlet tăcu, înţelegând brusc de ce o aşteptase, de ce trăsese de timp atât de mult. Îi privi îndelung umerii laţi, braţele vânjoase. Era clădit pentru muncă fizică.

— Îţi cauţi de lucru?

El schiţă un zâmbet şi îi aruncă o privire năstrușnică.

— Luptele se plătesc bine, dar nu sunt un loc de muncă adevărat. Mă gândeam că m-ai putea plăti cu mâncare.

Scarlet râse.

— După ce am văzut ce apetit ai, cred că mi-aş pierde şi cămaşa de pe mine dacă te-aş tocmi.

Se îmbujoră îndată. Fără îndoială, în clipa asta el şi-o imagina fără cămaşă. Totuşi, spre uimirea ei, chipul lui rămase senin şi impasibil, iar ea se grăbi să continue, înainte ca băiatul să reacţioneze.

— Cum ziceai că te cheamă?

Tânărul dădu iarăşi din umeri, stânjenit.

— În ringul de luptă mi se zice Wolf.

— *Wolf*? Ce nume... prădalnic!

El încuviinţă, extrem de serios.

Scarlet îşi stăpâni un zâmbet.

— Ar fi bine să omiţi din CV partea cu luptele.

El se scărpină în cot. Pe antebraţul lui, tatuajul misterios abia se zărea în întuneric, iar fata se gândi că poate îl făcuse să se simtă prost. Poate că pentru el „Wolf" era o poreclă îndrăgită.

— Mie mi se spune Scarlet. Da, precum părul[1]. Ce observaţie isteaţă!

Expresia lui se îmblânzi.

---

[1] În engleză, *scarlet* înseamnă „stacojiu", „roşu-aprins". (N. red.)

— Care păr?

Scarlet își puse brațul pe portieră, sprijinindu-și bărbia.

— Bună glumă!

Pentru o secundă, păru aproape mulțumit de sine, iar Scarlet se trezi că începea să-l îndrăgească pe acest necunoscut, această anomalie: un luptător cu voce blândă.

O mustrare de cuget îi tulbură gândurile. Pierdea vremea, în timp ce bunica ei era cine știe unde. Singură. Înspăimântată. Moartă, într-un canal.

Scarlet strânse mai tare între degete marginea portierei.

— Îmi pare rău, dar nu mai avem posturi libere, îi zise ea. N-am nevoie de alți muncitori.

Sclipirea din ochii lui se stinse și, într-o clipită, era iar stânjenit. Agitat.

— Înțeleg. Mulțumesc pentru mâncare!

Lovi cu piciorul suportul unui artificiu folosit, care zăcea pe jos — o rămășiță de la sărbătoarea păcii, de aseară.

— Ar trebui să te duci la Toulouse sau chiar la Paris. Există mult mai multe locuri de muncă la oraș, iar pe-aici oamenii nu sunt tocmai amabili cu străinii, după cum probabil ai observat.

El înclină capul, iar ochii săi verzi lucirăși mai tare în raza proiectoarelor. Părea aproape amuzat.

— Mersi pentru sfat!

Răsucindu-se, Scarlet se trânti pe scaunul pilotului.

Când porni motorul, Wolf îi vorbi:

— Dacă te răzgândești în privința slujbei, de obicei mă poți găsi la casa părăsită a familiei Morel. Nu mă descurc grozav cu oamenii, dar mă pricep destul de bine la munca de fermă.

Schiță un zâmbet amuzat și completă:

— Animalele mă iubesc.

— O, sunt convinsă! spuse Scarlet, pe un fals ton de încurajare, după care închise portiera și murmură: Căror animale de curte nu le plac lupii?

Patru

Captivitatea lui Carswell Thorne avusese un început dificil, dacă se lua în calcul catastrofala răzmeriță a săpunului și tot ce se mai întâmplase. Dar, de când fusese mutat la izolare, devenise întruchiparea gentlemanului perfect, iar după șase luni de comportament vrednic de laudă, o convinsese pe singura femeie gardian din întreaga închisoare să-i împrumute un ecran portabil.

Era destul de sigur că n-ar fi izbutit dacă femeia gardian n-ar fi fost convinsă că el era un idiot capabil doar să numere zilele și să caute poze deocheate în care apăreau doamnele pe care le cunoscuse personal ori pe care și le imaginase în asemenea ipostaze.

Iar gardianul avea dreptate, firește. Tehnologia era un mister pentru Thorne, iar el n-ar fi putut face nimic folositor cu portabilul nici dacă ar fi avut un manual de instrucțiuni care să explice, pas cu pas, „cum să evadezi din închisoare folosind un ecran portabil". Nu reușise să-și acceseze comurile, să citească știrile sau să găsească vreo informație despre închisoarea Noului Beijing și despre orașul înconjurător.

Pe de altă parte, chiar apreciase pozele obraznice, deși extrem de cenzurate, pe care le găsise în rețea.

În cea de-a două sute douăzeci și opta lui zi de captivitate, își admira colecția de poze și se întreba dacă *señora* Santiago

încă era căsătorită cu bărbatul ăla care mirosea a ceapă, când un scrâșnet îngrozitor întrerupse liniștea celulei.

Ridică privirea, mijind ochii spre tavanul alb, neted și lucios.

Sunetul încetă. Urmară pași, bufnete, apoi alte scrâșnete.

Thorne se așeză picior peste picior pe patul din celulă și așteptă. Zgomotul se auzea din ce în ce mai tare și mai aproape, se opri brusc și pe urmă reîncepu. Dură un timp până când Thorne recunoscu acel zgomot nou și straniu, dar, după ce ascultă și cugetă îndelung, se convinse că era sunetul unei bormașini.

Poate că un deținut își renova celula.

Sunetul se opri, dar ecoul persista, vibrând în pereți. Thorne aruncă o privire în jur. Celula lui era un cub cu panouri albe, netede și strălucitoare, pe toate cele șase laturi. Conținea patul lui alb, un pisoar care intra și ieșea din perete la apăsarea unui buton și pe el, în uniforma lui albă.

Dacă cineva renova, el spera că celula lui avea să fie următoarea pe listă.

Sunetul izbucni din nou, mai strident de data asta, iar apoi un șurub lung străpunse tavanul și căzu cu un zăngănit pe podea. Alte trei îl urmară. Thorne întinse gâtul, să vadă mai bine, și un alt șurub se rostogoli sub patul lui.

O clipă mai târziu, o placă pătrată căzu zgomotos din tavan, urmată de două picioare care atârnau și de un strigăt uimit. Picioarele erau îmbrăcate într-o salopetă albă, de bumbac, la fel ca a lui Thorne, dar, spre deosebire de ale lui, tălpile acelor picioare erau goale.

Una era acoperită de piele.

Cealaltă avea un înveliș metalic reflectorizant.

Cu un gâfâit, fata se lăsă să cadă și aterizâ, ghemuită, în mijlocul celulei.

Sprijinindu-și coatele pe genunchi, Thorne se aplecă, încercând să se uite mai bine la nou-venită fără să se miște din poziția lui sigură, de lângă perete. Fata era zveltă, bronzată, cu păr șaten și drept. La fel ca piciorul stâng, mâna ei stângă era de metal.

Recăpătându-și echilibrul, fata se ridică și își scutură salopeta.

— Scuză-mă, spuse Thorne.

Ea se răsuci spre el, speriată.

— Se pare că ai nimerit în celula greșită. Ai nevoie de îndrumări ca să te întorci la a ta?

Ea clipi.

Thorne surâse.

Fata se încruntă.

Iritarea ei o făcea să pară și mai drăguță, iar Thorne își lăsă bărbia în palmă, studiind-o. Nu mai întâlnise niciodată un cyborg, darămite să fi flirtat cu unul! Dar toate au un început.

— Celulele astea n-ar trebui să fie ocupate, spuse ea.

— Circumstanțele mele sunt speciale.

Ea îl studie câteva secunde, încrețindu-și fruntea.

— Ești închis pentru crimă?

Rânjetul lui se lăți.

— A, nu. Am stârnit o răzmeriță în curte.

Își aranjă gulerul, după care adăugă:

— Protestam din pricina săpunului.

Tânăra era tot mai nedumerită, iar Thorne observă că trupul ei rămăsese într-o poziție de apărare.

— Săpunul de aici, explică el, întrebându-se dacă fata îl auzise. Usucă pielea prea tare.

Ea nu spuse nimic, iar Thorne preciză:

— Am pielea sensibilă.

Când ea deschise gura, el se aștepta la câteva cuvinte compătimitoare, dar nu răsună decât un „ha" dezinteresat.

Ridicându-se, trase un șut panoului din tavan, aflat sub picioarele ei, apoi se răsuci, inspectând celula. Strâmbă din buze, enervată.

— Proasto! bombăni ea, apropiindu-se de peretele din stânga lui Thorne și lipind o palmă de el. Trebuia să fi ajuns în camera de lângă celula asta.

Genele ei fluturară deodată, ca și când i-ar fi intrat praf în ochi. Mârâind, se lovi cu palma în tâmplă de câteva ori.

— Evadezi! constată Thorne.

— Nu chiar acum, strecură ea printre dinți, clătinând ușor din cap. Dar, da, asta voiam să fac.

Chipul i se lumină când zări portabilul din poala lui.

— Ce model de portabil e ăla?

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunse el și i-l întinse. Încropesc un portofoliu cu pozele femeilor pe care le-am iubit.

Dezlipindu-se de perete, fata înșfăcă ecranul portabil și il răsuci. Vârful unui deget al mâinii bionice se deschise, dând la iveală o mică șurubelniță. Nu îi luă mult să desfacă placa de dedesubt a portabilului.

— Ce faci?

— Îți iau cablul video.

— De ce?

— Al meu s-a stricat.

Fata scoase un cablu galben din ecran și lăsă portabilul să cadă în poala lui Thorne, apoi se așeză pe podea, cu picioarele încrucișate. Thorne privi uluit cum fata își dădu părul într-o parte și desfăcu un capac de la baza propriului craniu. O clipă mai târziu, degetele ei scoaseră de acolo un cablu asemănător cu acela pe care îl luase de la el, dar al ei avea un capăt înnegrit. Fața fetei se strâmba de concentrare cât timp instală noul cablu.

Cu un oftat de satisfacție, închise panoul și aruncă vechiul cablu lângă Thorne.

— Mersi!

Tânărul făcu o grimasă și se feri.

— Ai un ecran portabil în *cap*? se miră el.

— Cam așa ceva.

Fata se ridică și își trecu din nou o palmă de-a lungul peretelui.

— Ah, e mult mai bine așa! Acum, zi-mi cum aș putea să...

Lăsând fraza în aer, apăsă pe butonul din colț. Un panou alb, lucios, alunecă în perete, propulsând pisoarul în încăpere, cu o precizie de ceasornic. Fata își vârî degetele prin spațiul liber rămas între dispozitivul de prindere și perete, cotrobăind.

Îndepărtându-se de cablul aruncat pe patul lui, Thorne își alungă din gând imaginea fetei deschizând placa din propriul craniu, invocă în minte întruchiparea gentlemanului perfect și încercă să poarte o conversație politicoasă în timp ce ea lucra. O întrebă de ce era în închisoare și complimentă finisajul excelent al extremităților ei metalice. Dar fata îl ignoră, iar asta îl făcu să se întrebe, în treacăt, dacă stătuse atât de mult timp departe de populația de sex feminin, încât era posibil să-și fi pierdut farmecul.

Puțin probabil.

Câteva minute mai târziu, fata părea să fi găsit ce căuta, iar Thorne auzi din nou sunetul bormașinii.

— Când te-au închis, spuse Thorne, nu s-au gândit că închisoarea asta ar putea avea niște probleme de securitate?

— Pe atunci nu avea. Mâna asta e destul de nouă.

Tăcu și privi cu atenție un colț al deschizăturii, ca și când încerca să privească prin perete.

Poate că fata avea vedere cu raze X. Thorne ar fi putut găsi câteva întrebuințări pentru *așa ceva*.

— Lasă-mă să ghicesc, zise el. Te-au condamnat pentru intrare prin efracție?

După o tăcere prelungă, în care examinase mecanismul de retractare al pisoarului, fata strâmbă din nas și răspunse:

— Două capete de acuzare pentru trădare, dacă vrei să știi. Opunere la arestare și utilizarea ilicită a bioelectricității. A, și ar mai fi imigrarea ilegală, dar, sincer, cred că au cam exagerat cu acuzația asta.

Thorne se uita la ceafa ei, mijind ochii, iar pleoapa ochiului stâng începu să-i zvâcnească.

— Câți ani ai?

— Șaisprezece.

Șurubelnița din degetul fetei începu să se rotească din nou. Thorne așteptă ca scrâșnetele să înceteze.

— Cum te cheamă?

— Cinder, răspunse ea, urmată de o altă repriză de zgomote.

Când încetară, tânărul spuse:

— Eu sunt căpitanul Carswell Thorne. Dar de obicei mi se zice pur și simplu...

Alte scrâșnete.

— Thorne. Sau „căpitane". Sau „căpitane Thorne".

Fără să-i răspundă, Cinder își strecură din nou mâna prin deschizătură. Părea că încerca să răsucească ceva, dar probabil că nu reușea, pentru că, după o secundă, se dădu înapoi și pufni frustrată.

— Bag seamă că ai nevoie de un complice, zise Thorne, aranjându-și salopeta. Din fericire pentru tine, eu sunt un geniu al infracțiunilor.

Cinder îi aruncă o căutătură urâtă.

— Pleacă de-aici!

— În situația de față, e cam greu să plec.

Ea oftă și curăță pulberea de plastic alb de pe șurubelniță.

— Ce-ai de gând să faci după ce evadezi? întrebă el.

Fata îi întoarse spatele. Scrâșnetele continuară o vreme, pe urmă ea făcu o pauză pentru a-și roti capul, încercând să scape de o crampă.

— Pentru a ieși din oraș, cel mai ușor ar fi s-o iau pe la nord.

— Of, micuța mea infractoare naivă! Crezi că nu se vor aștepta să faci asta?

Cinder înfipse șurubelnița în despărțitură.

— Vrei, te rog, să nu-mi mai distragi atenția?

— Ne-am putea ajuta reciproc.

— Lasă-mă în pace!

— Am o navă.

Ochii fetei țâșniră spre el pentru o fracțiune de secundă — o privire de avertisment.

— O navă spațială, completă Thorne.

— O navă spațială, rosti ea tărăgănat.

— Ne-ar putea duce la jumătatea drumului către stele în mai puțin de două minute și se află chiar la periferia orașului. E foarte ușor de ajuns la ea. Ce zici?

— Zic că, dacă nu taci și nu mă lași să-mi văd de treabă, n-o să ajungem nicăieri.

— Am priceput, spuse Thorne, ridicând împăciuitor mâinile. Gândește-te cu căpșorul ăla frumos la ce ți-am zis.

Cinder se încordă, însă continua să lucreze.

— Dacă mă gândesc mai bine, la o aruncătură de băț de aici exista cândva un restaurant chinezesc excelent. Aveau niște minirulouri cu carne de porc de te lingeai pe degete. Delicioase și suculente.

Thorne saliva.

Schimonosindu-se, Cinder începu să-și maseze ceafa.

— Dacă avem timp, poate ne oprim să luăm niște gustări pentru drum. Mi-ar prinde bine să mă tratez cu ceva bun după ce am suferit mâncând porcăriile fără gust pe care ăștia le numesc mâncare.

Își linse buzele, dar, când își concentră din nou atenția asupra fetei, văzu că expresia ei de durere se accentuase. Pe frunte îi apăruseră stropi de sudoare.

— Te simți bine? întrebă Thorne, apropiindu-se de ea. Ai nevoie de un masaj?

Ea îi dădu brațul la o parte.

— *Te rog*, îi zise ea întinzând mâinile, ca să-l țină la distanță.

Fata trase adânc aer în piept.

În timp ce Thorne o privea, imaginea ei începu să pâlpâie asemenea valurilor de căldură care emanau din șinele cu levitație magnetică. Tânărul făcu un pas în spate și respirația i se iuți. O furnicătură îi invada creierul și gonea de-a lungul nervilor.

Era... frumoasă.

Ba nu — divină.

Ba nu — *perfectă*.

Pulsul îi bubuia în urechi și prin mintea lui pluteau gânduri de venerație și devotament. Dorința de a i se preda. Gândul de a i se supune.

— Te rog! repetă ea, ascunzându-se după mâna metalică.

Tonul ei era disperat. Fata se rezemă de perete și îi porunci:

— Nu mai vorbi! Lasă-mă în pace.

— Bine.

În mintea lui era haos: cyborg, deținută, *zeiță*.

— Sigur. Cum dorești.

Cu ochi înlăcrimați, Thorne se împletici și se lăsă să cadă pe pat.

Cinci

În timp ce scotea lăzile goale din partea din spate a navei, ducându-le în hangar, Scarlet fierbea de furie. Își găsise ecranul portabil pe podeaua navei și îl băgase în buzunar. Mesajul expediat de secția de poliție ardea, lipit de piciorul ei, în timp ce umbla de colo colo dusă pe gânduri, terminându-și treburile de seară.

Poate că în acel moment cel mai mult era furioasă pe ea însăși: la atât de puțin timp după ce aflase că poliția clasase cazul bunicii, atenția îi fusese distrasă — chiar dacă numai pentru câteva clipe — de un chip frumos și de un strop de pericol. Curiozitatea ei față de luptător o făcea să simtă că trădase toate lucrurile importante din viața ei.

Colac peste pupăză, Roland, Gilles și toți ceilalți ticăloși de la tavernă credeau că bunica ei era nebună și exact asta le spuseseră polițiștilor. Nu că era cea mai muncitoare fermieră din provincie. Nu că pregătea cele mai bune eclere de pe acel mal al râului Garonne. Nu că își slujise țara, ca pilot de navă militară, vreme de douăzeci și opt de ani și că pe șorțul ei preferat, în carouri, încă purta o medalie primită pentru servicii deosebite.

Nu. Le spuseseră polițiștilor că era nebună.

Iar acum încetaseră căutările.

Dar situația asta avea să se schimbe curând. Bunica ei era pe undeva, iar Scarlet avea s-o găsească, chiar dacă, pentru a

reuși, trebuia să dezgroape secrete urâte și să-i șantajeze pe toți inspectorii de poliție din Europa.

Soarele apunea cu repeziciune, alungind umbra lui Scarlet pe alee. Dincolo de porțiunea cu pietriș, lanurile șopotitoare de porumb și de sfeclă-de-zahăr se întindeau cât vedeai cu ochii, unindu-se cu primele stele. La vest se zărea o casă de piatră, cu două ferestre care luceau portocalii — singurul vecin pe o rază de câțiva kilometri.

Mai bine de jumătate din viața ei, ferma asta fusese paradisul lui Scarlet. De-a lungul anilor, începuse să o iubească tot mai mult, așa cum nu crezuse că o persoană poate iubi vreodată cerul și pământul. Știa că bunica ei simțea la fel. Cu toate că nu-i plăcea să se gândească la asta, era conștientă că într-o bună zi avea să moștenească ferma, iar uneori se închipuia îmbătrânind acolo. Fericită și mulțumită, având mereu pământ sub unghii și o casă veche, care avea constant nevoie de reparații.

Fericită și mulțumită. La fel ca bunica ei.

Ea n-ar fi plecat așa, din senin. Scarlet era convinsă de asta.

Duse lăzile în hambar, stivuindu-le în colț, astfel încât androizii să le umple din nou mâine, apoi înșfăcă găleata cu mâncare pentru găini. Păsările se agitau printre picioarele ei.

Când dădu colțul hambarului, se opri brusc.

În casă era aprinsă o lumină, la al doilea etaj.

În dormitorul bunicii.

Găleata îi alunecă dintre degete. Găinile cârâiră și fugiră care încotro, apoi se adunară din nou în jurul mâncării împrăștiate.

Scarlet păși peste ele și fugi, cu pietrișul alunecându-i sub încălțări. Inima i se umfla în piept, amenințând să explodeze. Plămânii ei ardeau când deschise larg ușa din spate. Urcă treptele două câte două. Lemnul vechi gemea sub greutatea ei.

Ușa de la dormitorul bunicii era deschisă și fata înlemni în prag, gâfâind.

Camera parcă fusese devastată de un uragan. Fiecare sertar fusese smuls din comodă, iar hainele și obiectele de toaletă zăceau aruncate pe podea. Cuverturile de pe pat erau mototolite, azvârlite pe jos, iar salteaua zăcea trasă într-o parte. Ramele digitale de lângă fereastră fuseseră scoase din priză, lăsând în urmă pete întunecate pe perete, acolo unde soarele nu reușise să decoloreze varul.

Un bărbat stătea îngenuncheat lângă pat, cotrobăind printr-o cutie plină cu vechile uniforme militare ale bunicii. Sări ca ars când o văzu pe Scarlet și aproape că-și lovi capul de grinda joasă, din lemn de stejar, care traversa tavanul dintr-un capăt în altul.

Lumea se învârtea cu ea. Scarlet mai că nu-l recunoscu — trecuseră ani buni de când îl văzuse ultima oară, dar ai fi zis că fuseseră mai degrabă zeci de ani, ținând cont de cât de mult îmbătrânise. Barba îi acoperea maxilarul, de obicei ras. Părul îi era turtit într-o parte și zbârlit în cealaltă. Era palid și uscățiv, de parcă nu mai mâncase ca lumea de câteva săptămâni.

— Tată?

Bărbatul strângea la piept o jachetă albastră de pilot.

— Ce cauți aici?

Scarlet cercetă din nou haosul din jur, cu inima încă bubuindu-i în piept.

— Ce *faci*?

— E ceva pe-aici, răspunse el, cu voce aspră. A ascuns ceva.

Aruncă jachetei o privire, apoi o aruncă pe pat. Îngenunchind, începu să cotrobăie din nou prin cutie.

— Trebuie s-o găsesc.

— Ce să găsești? Despre ce vorbești?

— A plecat, șopti el. Nu se mai întoarce. N-o să știe niciodată, iar eu... eu trebuie s-o găsesc. Trebuie să aflu de ce.

Mirosul de coniac pluti până la ea și inima fetei se îndârji. Nu știa cum aflase el despre dispariția bunicii, dar să presupună atât de iute că orice speranță era inutilă și să creadă că avea dreptul la vreun lucru de-al ei, după ce le abandonase pe amândouă... Să se facă nevăzut atâția ani fără să trimită măcar un com, iar pe urmă să apară acolo, beat, și să cotrobăie prin lucrurile bunicii ei...

Scarlet simți brusc nevoia să sune la poliție, dar era supărată *și pe polițiști*.

— Ieși afară! Ieși din casa noastră!

Netulburat, bărbatul începu să îngrămădească hainele înapoi în cutie. Cu fața arzând, Scarlet ocoli patul și îl apucă de mână, încercând să-l ridice în picioare.

— Încetează!

El sâsâi și se prăbuși pe podeaua veche de lemn. Se feri de ea așa cum s-ar fi ferit de un câine turbat, ținându-și brațul cu cealaltă mână. În privirea lui se citea nebunia.

Surprinsă, Scarlet făcu un pas în spate, apoi își puse pumnii în șolduri.

— Ce s-a întâmplat cu brațul tău?

Fără să răspundă, bărbatul își ținea în continuare, grijuliu, brațul la piept.

Strângând din dinți, Scarlet păși spre el și îl apucă de încheietura mâinii. El scânci și încercă să-și tragă brațul, dar ea îl ținu ferm și îi ridică mâneca până la cot. Fata icni și îi dădu drumul, dar brațul bărbatului atârna mai departe în aer, de parcă el uitase să și-l retragă.

Pielea era acoperită de arsuri: cercuri aranjate într-un șir ordonat, perfect. Una după alta, îi acopereau antebrațul de la încheietură la cot; unele erau acoperite de țesut cicatrizat

încreţit, altele — înnegrite şi pline de băşici. Pe încheietura lui văzu o crustă acolo unde cândva fusese implantat cipul lui de identitate.

Lui Scarlet i se întoarse stomacul pe dos.

Cu spatele lipit de perete, tatăl ei îşi îngropă faţa în saltea, ferindu-şi ochii de Scarlet şi de arsuri.

— Cine ţi-a făcut asta?

Braţul lui căzu pe burtă. Nu răspunse.

Scarlet se desprinse de perete şi fugi în baie. Se întoarse o clipă mai târziu, aducând un tub de unguent şi pansamente. Tatăl ei nu se mişcase.

— Ei m-au obligat s-o fac, şopti el, iar valul de isterie începea să-l părăsească.

Scarlet îi ridică braţul şi începu să panseze rana, cât mai delicat cu putinţă, în pofida faptului că mâinile îi tremurau.

— Cine te-a obligat? Ce te-a obligat să faci?

— N-am putut să scap, continuă el, ca şi când n-ar fi auzit-o. Mi-au pus o mulţime de întrebări. Şi nu ştiam. Nu ştiam ce vor. Am încercat să le răspund, dar nu ştiam...

Scarlet ridică ochii. Tatăl ei îşi întorsese capul de la ea şi privea pierdut aşternuturile răvăşite. Era înlăcrimat. Tatăl ei... plângând. Era o privelişte aproape mai şocantă decât arsurile. Pieptul i se strânse ca într-o gheară şi fata înlemni. Îi bandajase arsurile, până la jumătatea antebraţului. Îşi dădu seama că nu îl cunoştea pe acest bărbat trist şi distrus. Era numai o umbră a tatălui său, altădată un individ charismatic, egoist, de nimic.

Furia şi ura care înfloriseră în urmă cu câteva minute se transformară într-o milă dureroasă.

Cum de ajunsese în halul ăsta?

— Mi-au dat vătraiul, continuă el, cu ochii mari şi pierduţi.

— Ţi-au *dat*...? De ce...?

— Și m-au dus la ea. Și mi-am dat seama că ea avea răspunsurile, informațiile. Ei voiau ceva de la *ea*. Dar ea pur și simplu se uita... pur și simplu se uita la mine în timp ce mă ardeam, și plângea... Ei îi puneau aceleași întrebări, iar ea nu voia să le răspundă. Nu voia să le răspundă.

Bărbatul sughiță și se înroși de furie.

— I-a lăsat să-mi facă asta.

Chinuindu-se să înghită, Scarlet termină de pansat arsurile și se sprijini de saltea, cu picioarele tremurând.

— Ai văzut-o pe bunica?

Tatăl ei se întoarse brusc spre ea, din nou înnebunit.

— M-au ținut o săptămână și apoi mi-au dat drumul. Și-au dat seama că ei nu-i pasă de mine. Nu a vrut să cedeze *pentru mine*.

Fără avertisment, se repezi spre Scarlet, în genunchi, și o înșfăcă de brațe. Ea încercă să se ferească, dar el o ținea strâns, înfigându-și unghiile în pielea ei.

— Scar, ce ar putea fi atât de important, mai important decât propriul ei fiu?

— Tată, trebuie să te liniștești! Spune-mi unde o pot găsi.

Întrebările se ciocneau în mintea ei. Unde era? Cine o ținea captivă? *De ce?* Tatăl ei o cerceta cu atenție, panicat și tremurând. Clătină ușor din cap și își plecă privirea.

— Ea ascunde ceva, murmură el. Vreau să știu ce anume. Ce ascunde, Scar? Și unde?

Se răsuci cu spatele, pentru a cotrobăi printr-o comodă cu cămăși vechi de bumbac, printre care era limpede că mai căutase. Acum transpira, iar în jurul urechilor părul i se umezise.

Scarlet se ajută de cadrul patului pentru a se ridica pe saltea.

— Tată, te rog!

Încerca să vorbească pe un ton liniștitor, deși inima îi bătea atât de puternic, încât o durea.

— Unde e bunica?

— Nu știu.

Bărbatul zgâria cu unghiile spațiul dintre comodă și perete.

— Eram într-un bar din Paris. Probabil că mi-au strecurat un drog în băutură, pentru că apoi m-am trezit într-o cameră întunecată, care mirosea a mucegai și a umezeală.

După ce își trase nasul, continuă:

— M-au drogat și când mi-au dat drumul. Într-o clipă, mă aflam în camera aia întunecată, iar în următoarea eram aici. M-am trezit în lanul de porumb.

Înfiorându-se, Scarlet își trecu mâinile prin păr, până ce buclele i se încâlciră. Ei îl aduseseră *aici*, în același loc de unde îi răpiseră bunica. De ce? Oare acești oameni știau că Scarlet era singura lui rudă? Se gândeau că ea era cea mai indicată persoană să-l îngrijească?

N-avea nicio noimă. În mod clar, nu îi interesa starea de sănătate a tatălui ei. Și atunci, ce motiv aveau? Oare faptul că îl lăsaseră aici era un mesaj pentru ea? O amenințare?

— Trebuie să-ți amintești ceva, spuse Scarlet, cu disperare în glas. Vreun amănunt despre încăperea aia sau vreun cuvânt spus de cineva. Le-ai văzut fețele? Ai putea să-i descrii unui psiholog criminalist? *Orice* amănunt e bun.

— Eram drogat, răspunse el imediat, pe urmă își încreți fruntea, căznindu-se să-și amintească.

Dădu să-și atingă arsurile, însă apoi își lăsă mâna să-i cadă în poală.

— Nu m-au lăsat să-i văd.

Scarlet abia se abținea să-l zgâlțâie și să-i strige că trebuia să facă efortul să-și amintească.

— Te-au legat la ochi?

— Nu. Mi-era teamă să mă uit.

Lacrimi de frustrare începeau să-i usture ochii și Scarlet își lăsă capul pe spate, respirând rar. Cele mai cumplite temeri ale ei — bănuiala oribilă din adâncul minții sale — se adevereau.

Bunica ei fusese răpită. De fapt, nu doar răpită, ci, pe deasupra, de către oameni nemiloși și brutali. Oare îi făceau rău așa cum îl vătămaseră și pe fiul ei? Ce aveau de gând să-i facă? Ce voiau?

O răscumpărare?

Dar atunci, de ce nu-i ceruseră nimic lui Scarlet până acum? Și de ce îi răpiseră tatăl, ca apoi să-i dea drumul? N-avea nicio noimă...

Groaza îi întuneca gândurile pe măsură ce toate ororile cu putință se perindau prin imaginația ei. Tortură și arsuri, încăperi întunecate...

— La ce te refereai când ai spus că ei te-au obligat? Ce anume te-au pus să faci?

— Să mă ard, șopti el. Mi-au dat vătraiul.

— Dar cum...

— Sunt prea multe lucruri care nu se leagă, îi zise el. Nu știu. Nu mi-am cunoscut niciodată tatăl. Ea nu vorbește despre el. Nu știu ce face ea aici, în casa asta mare și veche. Ce s-a întâmplat pe Luna? Nu știu ce ascunde, dar sigur ascunde *ceva*.

Bărbatul trase ușor așternuturile de pe pat, privind fără tragere de inimă pe sub cearșafuri.

— Vorbești în dodii, zise Scarlet și vocea i se frânse. Trebuie să te străduiești. Trebuie să-ți amintești *ceva*.

Urmă o tăcere extrem de lungă. Afară, găinile cotcodăceau din nou, iar ghearele lor răcâiau pietrișul.

— Un tatuaj.

Scarlet se încruntă.

— Poftim?

Bărbatul puse un deget pe una dintre arsuri, pe partea interioară a antebraţului, imediat sub cot.

— Cel care mi-a dat vătraiul avea un tatuaj. Aici. Cifre şi litere.

Scarlet apucă strâns cuvertura mototolită, simţindu-se în pragul leşinului.

Cifre şi litere.

— Eşti sigur?

— S... C... — bărbatul clătină din cap. Nu-mi pot aminti. Mai era ceva.

Îşi simţea gura ca iasca, iar ura ei învinse senzaţia de ameţeală. Ştia tatuajul acela.

Se prefăcuse a fi amabil. Se prefăcuse că avea nevoie de o slujbă. De fapt, cu câteva zile — sau poate ore? — înainte, îi torturase tatăl. O ţinea prizonieră pe bunica ei.

Iar ea aproape că avusese încredere în el. Roşiile, morcovii... Se gândise că-l ajuta. Ferească stelele! *Flirtase* cu el, iar el ştiuse de la bun început. Îşi aduse aminte de acele momente de amuzament, de licărul din ochii lui şi simţi că i se face greaţă. Se amuzase pe seama ei.

Cu urechile ţiuindu-i, se uită la tatăl ei, care scotocea buzunarele unei perechi de pantaloni probabil neîmbrăcaţi de bunica de peste douăzeci de ani.

Se ridică. Sângele îi năvăli în cap, dar fata ignoră senzaţia. Îndreptându-se spre colţul camerei, înşfăcă ecranul portabil al bunicii din locul în care îl azvârlise tatăl ei.

— Poftim, spuse ea, aruncând portabilul pe pat. Mă duc la ferma Morel. Dacă nu mă întorc în trei ore, trimite un com poliţiei.

Năuc, tatăl ei întinse mâna şi luă portabilul.

— Credeam că familia Morel a murit.

— Mă asculți? Vreau să încui toate ușile și să nu pleci. Trei ore, apoi trimiți com la poliție. Ai înțeles?

Fața lui căpătă din nou expresia aceea înspăimântată, copilărească.

— Nu te duce acolo, Scar! Nu înțelegi? M-au folosit ca momeală ca s-o atragă, iar tu vei fi următoarea. Vor veni și după tine.

Strângând din dinți, Scarlet trase fermoarul hanoracului până sub bărbie.

— Am de gând să-i găsesc eu prima.

Șase

CARSWELL THORNE
ID #0082688359
DATA NAȘTERII: 22 MAI 106 T.E., REPUBLICA AMERICANĂ
URM. 437 DE APARIȚII ÎN PRESĂ, ORDINE CRONOLOGICĂ INVERSĂ
PUBLICAT PE 12 IANUARIE 126 T.E.: CARSWELL THORNE, FOST CADET AL FORȚELOR AERIENE ALE REPUBLICII AMERICANE, A FOST GĂSIT VINOVAT ȘI CONDAMNAT LA ȘASE ANI DE ÎNCHISOARE ÎN URMA UNUI PROCES EXPEDITIV, DE DOUĂ SĂPTĂMÂNI...

O înșiruire de text verde se derula în câmpul vizual al lui Cinder, trecând în revistă infracțiunile unui anume Carswell Thorne, care, deși abia împlinise douăzeci de ani, în urmă cu câteva luni, încălcase legea de foarte multe ori: o acuzație de dezertare, două acuzații de furt internațional, una de tentativă de furt, șase acuzații de manipulare a unor bunuri furate și încă una — furt de bunuri ale statului.

Ultima condamnare nici măcar nu părea să fie pe potriva infracțiunii comise. Furase o navetă spațială a armatei Republicii Americane.

Așadar, de nava asta era atât de mândru.

Deși în prezent ispășea o pedeapsă de șase ani în Comunitatea Orientală, pentru tentativa de furt al unui colier de jad, din a doua eră, tânărul era, de asemenea, căutat în Australia și, desigur, în America lui de baștină. Avea să i se intenteze proces și, fără îndoială, urma să stea după gratii în ambele țări pentru fărădelegile comise.

Cinder își rezemă spatele de un panou de siguranță, dorindu-și să nu fi căutat acele informații. Evadarea ei din închisoare era o faptă suficient de gravă în sine. Și mai grav ar fi fost să ajute la evadarea acestui infractor — unul *adevărat* —, într-o navă spațială furată.

Fata privi prin deschizătura pe care o făcuse între camera echipamentelor mecanice și celulă. Carswell Thorne stătea în continuare pe patul său, cu coatele sprijinite pe genunchi, fără să facă nimic.

Cinder își șterse palma umedă de salopeta albă. Tărășenia asta nu avea legătură cu Carswell Thorne, ci cu regina Levana, cu împăratul Kai și cu *prințesa Selene*, copila nevinovată pe care Levana încercase s-o omoare în urmă cu treisprezece ani, dar care fusese salvată și adusă, ilegal, pe Pământ. În continuare, era cea mai căutată persoană din lume. Și, din întâmplare, persoana asta era chiar Cinder.

Aflase toate astea în urmă cu mai puțin de 24 de ore. Doctorul Erland, care știa adevărul de *câteva săptămâni bune*, hotărâse să o anunțe că testase ADN-ul ei, pentru a-i dovedi descendența, după ce regina Levana o recunoscuse la balul anual și amenințase să atace Pământul dacă Cinder nu era aruncată în închisoare pentru vina de a fi o imigrantă lunară ilegală.

Așa că doctorul Erland se furișase în celula ei și îi dăduse un picior nou (al ei i se desprinsese pe treptele palatului), o mână bionică de ultimă generație, cu accesorii extravagante,

cu care încă nu se obișnuise, și avusese parte de cel mai mare șoc din viața ei. Apoi îi spusese să evadeze și să-l caute în Africa, de parcă așa ceva nu era mai dificil decât instalarea unui procesor nou într-un Gard3.9.

Acest ordin, deopotrivă simplu și imposibil, îi dădea un alt subiect de gândire, pe lângă proaspăt descoperita ei identitate. Orice distragere era bine-venită, pentru că, atunci când se gândea la cine era ea cu adevărat, tot corpul îi încremenea, lăsând-o complet dezarmată, iar ăsta nu era deloc un moment potrivit să fie nehotărâtă. Indiferent ce urma să facă după evadare, Cinder avea o certitudine: dacă *nu* evada, avea să moară atunci când regina Levana urma să o revendice.

Aruncă din nou o privire spre deținut. Dacă găsea o destinație apropiată și, în plus, dacă avea o navă spațială funcțională, putea evada.

El stătea în continuare cu mâinile în sân, respectându-i ordinul de a o lăsa în pace. Atunci când le rostise, Cinder simțise cuvintele în gură ca pe o flacără, simultan cu impresia că fierbea pe dinăuntru și cu senzația de arsură pe piele. Supraîncălzirea era un efect secundar al noului ei har lunar — puteri pe care doctorul Erland reușise să i le descătușeze după ce, timp de mulți ani, un dispozitiv implantat în coloana ei vertebrală o împiedicase să le folosească. Deși lui Cinder încă i se părea magic, de fapt era o caracteristică genetică pe care lunarii o aveau chiar de la naștere, permițându-le să controleze și să manipuleze bioelectricitatea altor ființe vii. Puteau să-i facă pe ceilalți să vadă lucruri care nu erau reale sau să simtă emoții pe care, de fapt, nu le aveau. Puteau să spele creierele, convingându-i pe ceilalți să facă lucruri pe care altminteri nu voiau să le facă. Iar oamenii nu crâcneau și nu se împotriveau.

Cinder încă învăța cum să-și folosească „harul" și nu prea știa cum reușise să-l controleze pe Carswell Thorne. La fel,

nu știa cum reușise să-l convingă pe unul dintre gardienii închisorii să o mute într-o celulă mai confortabilă. Nu știa decât că își dorise să-l strângă de gât pe Thorne fiindcă nu tăcea, iar harul ei lunar îi țâșnise de undeva, din ceafă, stârnit de stres și de agitație. Pierduse controlul asupra lui preț de o clipă și în acea secundă băiatul făcuse exact ceea ce își dorise ea.

Tăcuse și o lăsase în pace.

Instantaneu, se simțise vinovată. Nu știa ce efect avea toată acea manipulare a minții asupra unei persoane. Și, mai mult decât atât, nu voia să fie unul dintre acei lunari care profită de puterile proprii pur și simplu pentru că poate. Nu voia să fie lunară deloc.

Suflă ca să-și îndepărteze o șuviță de păr de pe față și vârî capul prin gaura care se căscase atunci când smulsese pisoarul din perete.

Thorne ridică privirea când ea se opri brusc în fața lui, cu mâinile în șolduri. Încă era buimac și, cu toate că Cinder nu voia să recunoască, era destul de chipeș. Dacă băieții cu maxilar pătrat, ochi albaștri și gropițe diavolești pot fi considerați atrăgători. Însă Thorne avea mare nevoie să se tundă și să se bărbierească.

Cinder trase aer în piept, pentru a se liniști.

— Te-am obligat să faci ce voiam să faci, deși n-ar fi trebuit. A fost un abuz de putere și îmi cer iertare.

El îi privi mâna metalică și șurubelnița care se ițea din vârful unui deget.

— Ești aceeași fată care a fost aici mai devreme? întrebă el cu voce surprinzător de clară, în ciuda accentului american pronunțat.

Se așteptase ca el să rostească nedeslușit cuvintele, dat fiind că îi manipulase mintea.

— Firește că sunt.

— Aha, zise el, încruntându-se. Păreai mai frumușică înainte.

Zbârlindu-se, Cinder se gândi să-și retragă scuzele, dar în schimb își încrucișă brațele la piept.

— Tu ești cadetul Thorne, nu?

— Căpitanul Thorne.

— În dosarul tău scrie că erai cadet atunci când ai dezertat.

Se încruntă, încă nedumerit, apoi se lumină la față și îndreptă un deget spre ea.

— Ai un ecran portabil în cap?

Cinder se gândi preț de o secundă ce să-i răspundă.

— Da, eram cadet, dacă vrei să știi cont de mărunțișuri, spuse el. Dar acum sunt căpitan. Îmi place cum sună. Fetele sunt mult mai impresionate de titlul asta.

Neimpresionată, Cinder gesticulă spre camera mecanică aflată de cealaltă parte a peretelui.

— Am hotărât că poți să vii cu mine, dacă reușim să ajungem la nava ta. Încearcă să nu vorbești prea mult.

Thorne se ridică de pe pat înainte ca ea să termine de vorbit.

— Șarmul meu irezistibil te-a convins, așa-i?

Oftând, Cinder se strecură prin gaură, având grijă să păsească peste țevile desprinse din perete.

— Așadar, nava asta... E cea pe care ai furat-o de la armata americană?

— Nu-mi place s-o consider „furată". Nu au nicio dovadă că nu plănuiam s-o înapoiez.

— Glumești, nu?

Thorne dădu din umeri.

— Nici tu n-ai vreo dovadă.

Cinder mijii ochii la el.

— Păi, plănuiai s-o înapoiezi?

— Poate...

O luminiță portocalie clipea într-un colț din câmpul vizual al lui Cinder — programarea ei de cyborg depistase minciuna.

— Mă gândeam eu, mormăi ea. Nava e detectabilă?

— Bineînțeles că nu! I-am înlăturat tot echipamentul de detectare, acum mult timp.

— Bun. Apropo...

Ridicându-și mâna, Cinder retrase șurubelnița și, după două încercări, dădu la iveală un stilet dintr-un alt deget.

— Trebuie să-ți scoatem cipul de identitate.

Thorne făcu un pas înapoi.

— Nu-mi spune că ți-e frică, îl tachină fata.

— Firește că nu, spuse el, râzând agitat, și își desfăcu nasturii mânecii stângi. Chestia aia e sterilizată?

Cinder se încruntă.

— Vreau să zic... Sunt convins că ești foarte curată și așa mai departe, doar că..., se bâlbâi Thorne.

Lăsă fraza în aer, șovăi, apoi întinse brațul și adăugă:

— Nu contează. Încearcă să nu-mi tai vreo venă.

Aplecându-se, Cinder lipi lama de încheietura lui cât mai atent și mai delicat cu putință. Acolo, zări o cicatrice aproape ștearsă, probabil de când își înlăturase un alt cip de identitate, fugind de poliție.

Degetele i se contractară, dar altminteri băiatul rămase stană de piatră. Cinder scoase cipul însângerat și îl aruncă în învălmășeala de cabluri de pe podea, apoi tăie o bucată de material din mâneca lui și îi pansă rana.

— Mi se pare mie sau ăsta e un moment important în relația noastră?

Cinder râse batjocoritor. Răsucindu-se, gesticulă spre un grilaj în apropierea tavanului. Era înconjurat de cabluri care șerpuiau din panoul de siguranță și dispăreau în zeci de găuri, de-a lungul pereților.

— Poți să mă ridici până acolo?

— Ce-i aia? întrebă Thorne, împreunându-și degetele pentru a improviza o treaptă.

— Conducta de aerisire.

Cinder se urcă pe palmele lui și îi ignoră geamătul când Thorne o ridică — era de așteptat, știind că piciorul ei de metal o îngreuna mult.

Scoase grilajul în câteva secunde. Îl așeză pe niște țevi aflate deasupra capului său și pătrunse în conductă fără să stea pe gânduri.

Accesă schița structurii interioare a închisorii, pentru a verifica direcția corectă, în timp ce aștepta ca Thorne să se cațăre în urma ei. Aprinzând lanterna încorporată în mâna bionică, Cinder începu să se târască prin conductă.

Era anevoios și incomod, pentru că piciorul ei stâng zgâria aluminiul conductei la fiecare câțiva centimetri. Se opri de două ori ca să tragă cu urechea, crezând că auzea pași dedesubt. Era surprinsă că încă nu se dăduse alarma. Treizeci și două de minute. Își părăsise celula în urmă cu treizeci și două de minute.

Picături de sudoare i se scurgeau de pe nas, iar inima îi bătea nebunește, făcând ca timpul să se lungească la infinit, ca și când ceasul din capul ei s-ar fi stricat. Prezența lui Thorne îi stârnea o mulțime de îndoieli. Era destul de dificil să iasă ea de acolo. Cum avea să-l scoată și pe el?

Un gând îi trecu prin minte iute ca fulgerul, înspăimântător și limpede.

Putea să-l manipuleze.

Îl putea convinge că el voia să-i spună unde se afla nava și cum să ajungă la ea, iar apoi l-ar fi convins că, până la urmă, nu mai voia să meargă cu ea. Îl putea trimite înapoi. El n-ar fi avut de ales.

— E totul în regulă? întrebă Thorne.

Cinder răsuflă apăsat. Nu. Nu avea să profite de el și nici de altcineva. Până acum se descurcase foarte bine și fără vreun har lunar, așa că și de acum înainte avea să se descurce la fel de bine.

— Scuze, murmură ea. Verificam schița. Aproape am ajuns.

— Schița?

Cinder îl ignoră. Câteva minute mai târziu, dădu colțul și văzu un pătrat de lumină proiectat pe tavanul conductei. O cuprinse un sentiment de ușurare, de speranță, când privi în jos, printre gratiile grilajului.

Dedesubt, văzu o întindere de beton cu o băltoacă de apă stătătoare și, la nici șase pași de ea, un alt grilaj, de data asta mai mare și rotund.

Un canal de ape pluviale. Exact acolo unde schița anunța că se afla. Erau la o înălțime destul de mare, dar, dacă reușeau să nu-și rupă picioarele, aproape că avea să fie floare la ureche.

— Unde suntem? șopti Thorne.

— La rampa subterană de încărcare, acolo unde aduc mâncarea și proviziile.

Trecu, fără zgomot, dincolo de grilaj și se întoarse, astfel încât ea și Thorne să poată privi amândoi în jos.

— Trebuie să ajungem acolo, la canalul ăla de ape fluviale.

Thorne se încruntă și gesticulă.

— Aia nu-i rampa de ieșire?

Cinder încuviință fără să se uite.

— De ce nu încercăm să ajungem *acolo*?

Se uită la el. Gratiile proiectau umbre stranii pe fața lui.

— Adică să mergem pe jos până la nava ta? Îmbrăcați în uniforme albe, de deținuți?

Tânărul se încruntă, dar răspunsul pe care îl pregătea fu amuțit de sunetul unor voci. Cei doi se feriră.

— Eu nu l-am văzut dansând cu ea. Soră-mea l-a văzut, spuse o femeie.

Cuvintele ei erau însoțite de pași. Apoi o ușă rulantă se ridică pe niște șine învechite.

— Rochia îi era udă leoarcă și boțită ca un sac de gunoi.

— Dar de ce ar dansa împăratul cu un cyborg? întrebă un bărbat. Și apoi ea a luat-o razna și a atacat-o pe regina lunară... În niciun caz! Sora ta avea vedenii. Pun pariu că fata era doar o nebună care s-a furișat la bal. Probabil că se supărase din cauza vreunei nedreptăți față de cyborgi.

Conversația fu întreruptă de huruitul unei nave de livrare.

Cinder îndrăzni să tragă cu ochiul din nou prin grilaj și văzu o navă ajungând sub ei, dând cu spatele spre o rampă de încărcare închisă și oprindu-se exact între Cinder și Thorne, de o parte, și canalul de ape fluviale, de cealaltă.

— 'Neața, Ryu-jūn! salută bărbatul când pilotul coborî din navă.

Restul salutărilor fură acoperite de șuierul sistemului hidraulic al unei platforme reglabile.

Profitând de zgomot, Cinder își folosi șurubelnița pentru a scoate grilajul. Când îi făcu semn lui Thorne, acesta îl ridică grijuliu.

Pe ceafa lui Cinder se scurgeau broboane de sudoare, iar inima îi bătea atât de tare, încât credea că avea să-i sară din piept. Aruncă o privire de jur împrejurul rampei, căutând semne de viață, și zări pe tavan, la nici o aruncătură de băț, o cameră de supraveghere mobilă.

Își retrase imediat capul, simțind pulsul țiuindu-i în urechi. Din fericire, lentila camerei fusese îndreptată în direcția opusă, dar era imposibil să iasă amândoi de acolo fără să fie detectați. Apoi trebuiau să aibă de-a face și cu cei trei muncitori care

descărcau produsele livrate, iar cu fiecare moment care trecea creșteau șansele ca un gardian să le descopere celulele goale.

Închise ochii, încercând să-și imagineze unde se afla camera de supraveghere, pe urmă își strecură brațul în afară. Mâna ei bâjbâi pe tavan — camera era mai departe decât i se păruse atunci când aruncase prima privire —, dar apoi o găsi. Puse mâna pe obiectiv și strânse degetele. Pumnul ei din titan strivi plasticul ca pe o prună, scoțând un sunet spart satisfăcător, deși i se păru asurzitor.

Ascultă, ușurată că mișcarea și pălăvrăgeala de dedesubt continuau.

Nu aveau timp de pierdut. Peste un minut, vreun angajat de-al închisorii avea să-și dea seama că o cameră fusese scoasă din funcțiune. Ridicând capul, Cinder făcu un gest spre Thorne și se lăsă să cadă prin deschizătură.

Ateriză pe acoperișul navei de livrare, iar aceasta zdrăngăni și se cutremură sub greutatea ei. Thorne o urmă după câteva secunde, aterizând cu un geamăt înăbușit.

Vocile amuțiră.

Cinder se întoarse exact în clipa când cei trei ieșeau din zona de încărcare, cu expresii derutate. Îi zăriră pe ea și pe Thorne pe acoperișul navei și înlemniră. Cinder observă că muncitorii le studiau uniformele albe. Văzură brațul bionic.

Unul dintre bărbați duse mâna spre portabilul de la brâu.

Cinder întinse mâna spre el, spunându-i în minte că nu avea să ajungă la portabil, că nu avea să dea alarma. Își închipui mâna acestuia încremenită în aer, la doar câțiva centimetri de curea.

La comanda ei, mâna lui se opri brusc. Ochii bărbatului se umplură de groază.

— Nu mișcați! le porunci răgușit Cinder.

Vinovăția deja îi strângea gâtlejul. Știa că era la fel de panicată precum cei trei care stăteau în fața ei. Teama de pe chipurile lor era cât se poate de clară.

Senzația de arsură reveni, răspândindu-se de la gât spre șira spinării, umeri și șolduri, usturând-o acolo unde se unea cu protezele ei. Nu era dureroasă ori subită, ca atunci când doctorul Erland îi descătușase pentru prima oară harul lunar, ci mai degrabă liniștitoare — aproape plăcută.

Îi simțea pe cei trei oameni stând pe platformă. Bioelectricitatea emana dinspre ei în valuri, trosnind, gata să fie controlată.

Întoarceți-vă cu spatele!

Cei trei muncitori se întoarseră la unison, cu trupuri țepene, stângace.

Închideți ochii! Acoperiți-vă urechile! Cinder șovăi, pe urmă adăugă: *Fredonați!*

Pe loc, glasurile celor trei oameni care fredonau răsunară pe rampa de livrare. Spera să fie suficient pentru a masca zgomotul grilajului deschizându-se în podeaua din beton. Singura ei speranță era ca ei să creadă că ea și Thorne plecaseră prin ieșirea din rampă sau se furișaseră la bordul vreunei nave de livrare.

Când Cinder se întoarse spre Thorne, văzu că el se holba, cu gura căscată.

— Ce fac ăștia?

— Se supun, spuse ea posacă, detestându-se pentru faptul că îi manipulase.

Detesta zumzetul din urechile ei. Detesta acest har prea nefiresc, prea puternic, prea nedrept. Dar nicio clipă nu îi trecu prin cap să renunțe la controlul asupra lor.

— Haide, îl chemă ea, pe jumătate sărind, pe jumătate alunecând de pe navă.

Se strecură dedesubt și găsi grilajul dintre roțile de aterizare. Deși mâinile îi tremurau, Cinder reuși să răsucească grilajul și să-l ridice.

O baltă de apă puțin adâncă strălucea în întuneric.

Distanța nu era mare, dar gândul de a ateriza cu picioarele goale în apa uleioasă îi făcea greață. Sări. Thorne apăru lângă ea într-o secundă și potrivi grilajul la loc.

În perete se căsca un tunel din beton înăuntrul căruia duhnea a gunoaie și a mucegai. Strâmbând din nas, Cinder se lăsă pe vine și intră de-a bușilea în el.

Șapte

Numărul iconițelor de pe monitorul împăratului Kai creștea cu fiecare oră, nu doar fiindcă erau extrem de multe documente pe care noul împărat trebuia să le citească și să le semneze, ci și pentru că nu prea făcea eforturi să citească sau să semneze vreunul. Cu degetele în păr, tânărul privea căzut pe gânduri panoul încastrat al monitorului, acum ridicat în fața lui, și urmărea tot mai îngrozit cum se înmulțeau iconițele.

La ora asta ar fi trebuit să doarmă, dar, după nenumărate ceasuri în care stătuse cu ochii pironiți asupra umbrelor de deasupra patului, în cele din urmă renunțase și se hotărâse să vină aici și să încerce să se ocupe de documente. Își dorea cu disperare o distragere. Orice fel de distragere.

Ar fi făcut orice ca să alunge gândurile care îi roiau necontenit în minte.

Intenția lui de a lucra nu îl ajuta cu nimic.

Inspirând adânc, Kai ridică privirea spre biroul gol. Fusese al tatălui său, dar camera i se părea prea extravagantă pentru un loc rezervat muncii. Trei lampioane împodobite cu ciucuri atârnau din tavanul în nuanțe de roșu și auriu, pictat manual, cu dragoni eleganți. Un șemineu holografic era instalat în peretele din stânga lui. O zonă de recreere, cu mobilier din lemn de chiparos sculptat, înconjura un minibar, în colțul din spate. Lângă ușă, rame foto proiectau materiale video fără sonor cu

mama lui Kai, uneori intercalate cu fragmente din copilăria lui, iar alteori, cu toți trei împreună.

De la moartea tatălui său nu se schimbase nimic, cu excepția proprietarului încăperii.

Și, probabil, cu excepția mirosului. Lui Kai i se părea că-și amintește aroma loțiunii după ras a tatălui său, dar acum se simțea mirosul distinct de clor și alte chimicale — opera echipei de curățenie care frecase fiecare colțișor, după ce tatăl lui se îmbolnăvise de letumoză, molima care omorâse sute de mii de oameni pe tot Pământul, în ultima decadă.

Atenția lui Kai poposi asupra piciorului metalic care se odihnea pe colțul biroului său, cu articulațiile pline de vaselină. Precum o roată care se învârte, mintea lui revenea la același gând.

Linh Cinder.

Puse jos stylusul pe care îl strângea între degete și întinse mâna după piciorul metalic, dar degetele lui se opriră înainte să-l atingă.

Piciorul aparținea acelei fete drăguțe care lucra ca mecanic, în piață. Fata cu care îi era atât de ușor să vorbească. Fata aceea extrem de sinceră, care nu se prefăcea a fi altfel decât era.

Sau cel puțin așa crezuse el.

Kai strânse pumnii și își retrase mâna, dorindu-și să aibă pe cineva cu care să poată vorbi.

Dar tatăl lui nu mai era. Iar acum, doctorul Erland dispăruse și el. Demisionase și plecase fără să-și ia rămas-bun.

Îl mai avea pe Konn Torin, sfetnicul tatălui său. Acum era sfetnicul lui. Însă, în ciuda diplomației și logicii sale, Torin nu avea să înțeleagă niciodată. Nici măcar Kai nu era sigur că înțelegea ce anume simțea când se gândea la Cinder. Linh Cinder, care îl mințise în absolut toate privințele.

Era cyborg.

Nu putea alunga amintirea aceea: piciorul ei desprins de trup, zăcând la baza treptelor, și mâna metalică incandescentă topind rămășițele unei mănuși de mătase. Mănuși pe care el i le dăruise.

Ar fi trebuit să se simtă scârbit. Retrăind iar și iar amintirea, *încerca* să se simtă scârbit de cablurile care scoteau scântei, de degetele ei murdare și de faptul că avea receptori neurali falși, care purtau mesaje către și de la creierul ei. Nu era naturală. Probabil că fata fusese reparată din milă, iar el se întreba dacă familia ei plătise pentru operație sau dacă fusese finanțată de guvern. Se întreba cui i se făcuse atât de milă de ea, încât hotărâse să-i ofere o nouă șansă la viață când corpul ei omenesc fusese distrus. Se întreba ce anume provocase trupului ei distrugeri atât de grave sau dacă nu cumva se născuse desfigurată.

Își punea tot felul de întrebări și știa că fiecare întrebare pentru care nu găsea răspuns ar fi trebuit să-l tulbure și mai mult.

Dar nu se simțea tulburat. Nu faptul că ea era cyborg îi întorsese stomacul pe dos.

Începuse să fie contrariat mai degrabă în momentul când, în ochii lui, imaginea fetei începuse să pâlpâie, ca un monitor stricat. Kai clipise, iar în secunda următoare ea nu mai fusese un cyborg neajutorat, ud leoarcă de ploaie, ci negreșit cea mai frumoasă fată pe care o văzuse vreodată. Era superbă, cu ten bronzat, impecabil, ochi luminoși și o expresie atât de răvășitoare, încât genunchii lui tremuraseră, amenințând să cedeze.

Farmecul ei lunar fusese chiar mai impresionant decât al reginei Levana. Or, frumusețea *acesteia* era dureroasă.

Kai știa că asta se întâmplase: harul lunar al lui Cinder, pălind în timp ce el stătea aplecat deasupra ei, încercând să priceapă ce vedea.

Însă nu știa de câte ori își mai folosise fata farmecul asupra lui. De câte ori îl mai păcălise? De câte ori își mai bătuse joc de el?

Sau oare fata murdară și neîngrijită din piață fusese, la urma urmei, cea reală? Își riscase viața venind la bal pentru a-l avertiza pe Kai, cu piciorul ei bionic șubred...

— Nu contează, vorbi el adresându-se biroului gol, piciorului deconectat.

Oricine ar fi fost Linh Cinder, nu mai era problema lui. Curând, regina Levana avea să se întoarcă pe Luna, luând-o pe Cinder cu ea, drept prizonieră. Era un aranjament pe care Kai îl aprobase.

La bal, fusese forțat să facă o alegere. Refuzase oferta Levanei de a încheia o alianță matrimonială o dată pentru totdeauna. Era hotărât să nu-și supună niciodată poporul conducerii unei împărătese fără inimă, iar în acel moment Cinder fusese ultima lui monedă de schimb. Pacea în schimbul cyborgului. Libertatea poporului său în schimbul fetei lunare care îndrăznise să-și sfideze regina.

Nu știa cât urma să reziste înțelegerea asta. Levana încă refuza să semneze tratatul de pace care ar fi încheiat o alianță între Luna și Uniunea Pământeană. Sacrificarea unei simple fete nu avea să potolească mult timp dorința Levanei de a fi ori împărătească, ori cuceritoare.

Iar data viitoare, Kai nu ar mai fi avut ce să-i ofere.

Ciufulindu-și părul, Kai își întoarse atenția asupra amendamentului de pe monitor și citi prima frază de trei ori, așteptând să priceapă cuvintele. Trebuia să se gândească la altceva, la orice altceva; altfel, întrebările fără sfârșit aveau să-l scoată din minți.

O voce monotonă îi întrerupse șirul gândurilor, făcându-l să tresară:

— Sfetnicul Familiei Regale, Konn Torin, și Președintele pentru Siguranța Națională, Huy Deshal, cer permisiunea de a intra.

Kai aruncă o privire la ceas. Era 06:22.

— Le acord permisiunea.

Ușa cabinetului se deschise. Cei doi bărbați erau îmbrăcați elegant, dar Kai nu-i mai văzuse niciodată atât de răvășiți. Era limpede că se treziseră în grabă și cearcănele întunecate ale lui Torin îi dădeau de înțeles că acesta nu apucase să doarmă mai mult decât Kai.

Împăratul se ridică pentru a-i întâmpina și atinse colțul monitorului pentru a-l închide înapoi în birou.

— Văd că amândoi v-ați trezit devreme azi.

— Maiestatea Voastră Imperială, spuse Președintele Huy, plecându-și adânc capul, mă bucur să vă găsesc treaz! Îmi pare rău să vă informez că în sistemul nostru de securitate a apărut o breșă care solicită atenția voastră imediată.

Kai înlemni, gândindu-se îngrozit la atacuri teroriste, la protestatari scăpați de sub control... La regina Levana declarând război.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— În urmă cu aproximativ 48 de minute a avut loc o evadare din închisoarea Noului Beijing, spuse Huy.

Umerii lui Kai se încordară. Îl privi pe Torin.

— O evadare?

— Doi deținuți au fugit.

Kai își sprijini vârfurile degetelor de birou.

— Nu avem un protocol pentru astfel de cazuri?

— Teoretic, da. Dar... acesta e un caz excepțional.

— Cum așa?

Ridurile care încadrau gura lui Huy se adânciră.

— Maiestatea Voastră, unul dintre evadați este Linh Cinder. Fugara lunară.

Pământul i se clătină sub picioare. Ochii lui Kai se îndreptară spre piciorul de cyborg, dar împăratul își ridică imediat privirea.

— Cum?

— Avem o echipă care analizează înregistrările camerelor de supraveghere, pentru a determina cum s-a întâmplat. Din câte știm, a reușit să farmece un gardian și să-l convingă s-o mute într-o aripă separată a închisorii. De acolo, a pătruns în sistemul de ventilație.

Brusc stânjenit, Huy ridică la vedere două pungi transparente. Una conținea o mână de cyborg, iar cealaltă, un cip mânjit de sânge.

— Au fost găsite în celula ei.

Kai deschise gura ca să spună ceva, dar ce vedea îl lăsă mut de uimire. Era deopotrivă intrigat și tulburat de membrul metalic.

— Aia e *mâna* ei? De ce ar face așa ceva?

— Încă nu cunoaștem toate detaliile. Dar știm că și-a croit drum spre rampa de încărcare a închisorii. Facem eforturi să supraveghem toate căile de evadare posibile, începând de acolo.

Kai se apropie de ferestrele panoramice care dădeau spre grădinile vestice ale palatului. Pe iarbă încă strălucea roua dimineții.

— Maiestatea Voastră, spuse Torin, vorbind pentru prima oară, vă sfătuiesc să trimiteți întăriri militare pentru a da de urma fugarilor și a-i recupera.

Kai își masă fruntea și întrebă:

— Militare?

Torin vorbi răspicat:

— E în interesul vostru să faceți tot ce vă stă în putință pentru a o recupera.

Kai înghiți cu greu. Știa că Torin avea dreptate. Orice șovăială avea să fie percepută drept un semn de slăbiciune și poate chiar ar fi sugerat că fusese complice la evadarea lor. Regina Levana ar fi fost furioasă.

— Cine e celălalt fugar? întrebă el, trăgând de timp pentru a înțelege toate implicațiile.

Cinder: o lunară, un cyborg, o fugară pe care el pur și simplu o condamnase la moarte.

Evadase.

— Carswell Thorne, răspunse Huy. Un fost cadet al forțelor aeriene ale Republicii Americane. A dezertat în urmă cu paisprezece luni, după ce a furat o navă militară de transport. În momentul de față nu-l considerăm un pericol.

Kai se apropie din nou de biroul său, văzând că profilul fugarului apăruse pe ecran. Se încruntă și mai tare. Poate nu periculos, dar tânăr și — categoric — chipeș. Fotografia lui din închisoare îl înfățișa făcând cu ochiul către aparat, cu obrăznicie. Kai îl detestă pe loc.

— Maiestate, trebuie să luați o decizie, spuse Torin. Îmi acordați permisiunea de a trimite întăriri militare pentru a-i găsi pe fugari?

Kai se încordă.

— Da, desigur, dacă asta crezi că trebuie făcut.

Huy pocni din călcâie și porni spre ușă.

Kai voia să-l cheme înapoi imediat, în timp ce o mie de întrebări îi invadau mintea. Ar fi vrut ca lumea să încetinească și să-i lase mai mult timp pentru a pricepe întreaga situație, dar cei doi bărbați plecară înainte ca o chemare șovăitoare să-i scape de pe buze.

Ușa se închise, iar împăratul rămase singur. Aruncă o privire scurtă spre piciorul abandonat al lui Cinder, apoi se prăbuși pe birou și își lipi fruntea de monitorul rece.

Și-l imagina pe tatăl său așezat la birou, confruntându-se cu această situație, și știa că el ar fi trimis comuri, făcând tot posibilul pentru a găsi fata și a o aresta, întrucât acesta era cel mai bun lucru pentru Comunitate.

Dar Kai nu era ca tatăl său. El nu era atât de altruist.

Deși știa că greșea, în sinea lui dorea ca, indiferent unde plecase Cinder, ei să n-o găsească niciodată.

Opt

Membrii familiei Morel *chiar* muriseră cu toții. Ferma lor zăcea abandonată de șapte ani, de când cei doi soți care locuiseră acolo, împreună cu o liotă de șase copii, fuseseră târâți la carantina bolnavilor de molimă din Toulouse, într-o zi de octombrie, lăsând în urmă o adunătură de clădiri care începeau să putrezească — ferma, hambarul, cotețul găinilor —, împreună cu o sută de acri de holde rămase în voia sorții. Un hambar cu acoperiș boltit, care găzduise cândva tractoare și baloturi de fân, rămăsese intact, înălțându-se solitar în mijlocul unui câmp în paragină.

O față de pernă veche și prăfuită, vopsită în negru, încă flutura pe veranda din față, avertizându-i pe vecini să stea departe de casa contaminată. Mulți ani, fața de pernă rămăsese acolo, până ce huliganii care organizau lupte ilegale puseseră ochii și mâna pe fermă.

Luptele erau deja în plină desfășurare când sosi Scarlet. Trimise repede un com, din navă, către departamentul de poliție din Toulouse. Ținând cont de incompetența lor, avea să dureze cel puțin douăzeci sau treizeci de minute până ca ei să reacționeze. Pentru ea, era suficient timp pentru a căpăta informația de care avea nevoie, înainte ca Wolf și ceilalți golani să fie arestați.

Trăgând în piept aerul rece al nopții, intră în hambarul abandonat.

O mulțime agitată striga, adunată de jur împrejurul unui ring improvizat, unde un bărbat își lovea adversarul în plină figură. Pumnul lui țâșnea iar și iar, cu înverșunare dezgustătoare. Nasul celuilalt luptător sângera. Mulțimea urla, încurajându-l pe cel care părea să câștige.

Scarlet se opri la marginea mulțimii, aproape de pereții înclinați. Fiecare suprafață vizibilă era acoperită cu graffiti în culori vii. Pe jos erau împrăștiate paie atât de fărâmițate, încât aproape că se transformaseră în praf. Șiruri de becuri ieftine atârnau de cabluri portocalii, iar o parte dintre ele abia mai pâlpâiau. Aerul încins duhnea a transpirație, a corpuri omenești și se mai simțea un soi de aromă dulceagă, de la fânețele din jurul hambarului, discordantă în restul mirosurilor.

Scarlet nu se așteptase să găsească atât de mulți oameni acolo. Erau mai bine de două sute, iar ea nu recunoștea pe nimeni. Publicul nu era din orășelul Rieux; cei mai mulți probabil că veniseră din Toulouse. Zări *piercing*-uri, tatuaje și modificări corporale chirurgicale. Trecu pe lângă o fată care avea părul vopsit în dungi ca de zebră și pe lângă un bărbat în lesă, plimbat de un escort-droid cu rotunjimi voluptuoase. În mulțime se găseau inclusiv cyborgi. Ciudățenia era și mai izbitoare din pricina faptului că niciunul dintre ei nu-și ascundea părțile bionice. Etalau totul cu mândrie: de la brațele din metal lustruit până la globii oculari reflectorizanți, proeminenți. Scarlet se zgâi curioasă când trecu pe lângă un bărbat cu un mic monitor implantat în bicepsul încordat, care râdea la vederea crainicului bățos de pe ecran.

Mulțimea mugi deodată, gutural și vesel. Un bărbat care avea tatuate pe spate o coloană vertebrală și o cutie toracică rămase în picioare, în ring. De unde stătea, Scarlet nu-i putea vedea adversarul, fiindcă bărbatul era ascuns de mulțimea spectatorilor.

Fata își vârî mâinile în buzunarele hanoracului și cercetă în continuare chipurile necunoscute, tendințele bizare ale modei vizibile acolo. Ea atrăgea atenția, îmbrăcată cu jeanși simpli, rupți în genunchi, și cu hanoracul roșu, ponosit, pe care i-l dăruise bunica ei, în urmă cu câțiva ani. De obicei, într-un oraș în care oamenii se îmbrăcau la fel de neglijent ca ea, hanoracul ăsta avea efectul unui costum de camuflaj. Dar acum Scarlet era ca un cameleon într-o încăpere plină de varani. Oriunde se îndrepta, o urmăreau priviri curioase. Se zgâia la rândul ei, sfidătoare, și își continua căutarea.

Când ajunse la peretele din spate al clădirii, plin de lăzi de plastic și metal, încă nu îl zărise pe Wolf. Se retrase într-un colț, pentru a vedea mai bine, și își trase gluga pe față. Pistolul îi era lipit de șold.

— Ai venit! îi zise o voce.

Tresări. Era Wolf. Băiatul parcă se materializase din graffiti și, deodată, stătea lângă ea. Ochii lui verzi reflectau pâlpâirile prăfuite ale becurilor.

— Scuză-mă! spuse el, făcând un pas înapoi. N-am vrut să te sperii.

Scarlet îi ignoră scuzele. În întuneric, zărea doar marginea tatuajului de pe antebrațul băiatului. Acum câteva ore, păruse cu totul lipsit de importanță, dar acum îi era întipărit în memorie.

Cel care mi-a dat vătraiul avea un tatuaj...

Simți că obrajii i se înfierbântau. Furia pe care se străduise să o îngroape în ea se ridica la suprafață. Fata se apropie de el și îi trase un pumn în piept, fără să țină seama de faptul că era cu un cap mai înalt. Ura îi dădea lui Scarlet senzația că i-ar fi putut strivi țeasta cu mâinile goale.

— Unde-i?

Chipul lui Wolf era lipsit de orice expresie, iar brațele îi atârnau pe lângă corp.

— Cine?

— Bunică-mea! Ce i-ai făcut?

Băiatul clipi, deopotrivă derutat și gânditor, de parcă ea vorbea într-o altă limbă și lui îi era greu să traducă.

— Bunica ta?

Scrâșnind din dinți, fata lovi și mai tare cu pumnul în pieptul lui. El tresări, dar mai mult de uimire decât de durere.

— Știu că tu ai fost! Știu că tu ai luat-o și că o ții pe undeva. Știu că tu l-ai torturat pe tata! Habar n-am ce încerci să demonstrezi, dar o vreau înapoi, *acum*!

Wolf aruncă o privire scurtă pe deasupra capului ei.

— Îmi pare rău... Sunt chemat în ring.

Cu pulsul bubuindu-i în tâmple, Scarlet îl apucă de încheietura mâinii stângi și scoase pistolul, lipind țeava de tatuaj.

— Tatăl meu ți-a văzut tatuajul, chiar dacă ai încercat să-l ții drogat tot timpul. Mi se pare greu de crezut că există două tatuaje identice și că tu ai apărut din întâmplare în viața mea, în aceeași zi în care răpitorii tatălui meu l-au lăsat să plece, după o săptămână de *tortură*.

Privirea lui se limpezi pentru o clipă, dar fu urmată de o încruntare profundă, care îi accentua o cicatrice, într-o parte a gurii.

— Cineva ți-a răpit tatăl... și bunica, spuse el tărăgănat. Cineva cu un tatuaj ca al meu. Dar l-au lăsat pe tatăl tău să plece azi?

— Mă crezi proastă? țipă ea. Chiar încerci să mă convingi că n-ai avut nimic de-a face cu asta?

Wolf aruncă din nou o privire spre ring. Scarlet îl strângea mai tare, dar el nu făcea nicio mișcare ca să plece.

— Am fost zi de zi la Taverna Rieux, câteva săptămâni. Orice chelner de-acolo ți-o poate confirma. Și am venit *aici* în fiecare seară. Oricine îți poate spune același lucru.

Scarlet se încruntă.

— Oamenii ăștia nu prea par genul în care poți avea încredere.

— Așa e, încuviință el. Dar ei chiar mă cunosc. Privește. O să te convingi.

Încercă să se strecoare pe lângă ea, dar Scarlet se răsuci odată cu el, iar gluga îi alunecă de pe cap. Își înfipse unghiile în pielea lui.

— Nu pleci până nu...

Se opri, uitându-se la mulțimea strânsă lângă ring. Toată lumea se uita la ei, ba unii chiar o măsurau pe Scarlet din cap până-n picioare. În ring, un bărbat stătea rezemat de sfori, rânjind. Ridică din sprâncene când văzu că atrăsese atenția lui Wolf și a lui Scarlet.

— Se pare că lupul și-a găsit o bucățică gustoasă în seara asta, spuse el, cu vocea amplificată de difuzoarele aflate undeva deasupra capului său.

Un al doilea bărbat, aflat în spatele lui, în ring, o sorbea din ochi pe Scarlet. Era de două ori mai lat, cu un cap mai înalt decât cel care vorbise și complet chel. În loc de păr, avea două șiruri de dinți de urs implantați în scalp, ca niște fălci deschise.

— Cred c-am s-o iau pe asta mică acasă după ce-i distrug câinelui mutra frumușică!

Publicul râse auzind batjocurile bărbatului și fluieră provocator. Cineva din apropiere îl întrebă pe Wolf dacă nu îi era teamă să-și încerce norocul.

Netulburat, Wolf se răsuci spre Scarlet.

— N-a fost învins niciodată, spuse el, în chip de lămurire. Dar, pe de altă parte, nici eu n-am fost.

Enervată la gândul că el avea impresia că o interesa această informație, Scarlet îi zise:

— Am trimis deja poliției un com și vor sosi aici dintr-un minut în altul. Dacă-mi zici unde e bunica mea, poți pleca, ba chiar poți să-ți previi și prietenii, dacă dorești. N-o să te împușc și n-o să spun poliției nimic despre tine. Doar... doar spune-mi unde se află. *Te rog!*

Băiatul se uita la ea de sus, calm, în pofida agitației crescânde a spectatorilor. Începuseră să scandeze, dar Scarlet nu deslușea ce, din pricina sângelui care-i vuia în urechi. Pentru o secundă, se gândi că el avea să cedeze și să-i răspundă. Ea urma să se țină de cuvânt suficient cât să-și găsească bunica și s-o ducă departe de monștrii care o răpiseră.

Apoi avea să-i vină de hac. Odată ce bunica ei ar fi fost în siguranță, acasă, plănuia să-i prindă pe el și pe oricine îl ajutase, făcându-i să plătească pentru faptele lor.

Probabil că Wolf remarcase amărăciunea din ce în ce mai întunecată de pe chipul ei, căci se întinse spre mâna fetei și îi desfăcu blând degetele. Scarlet îi lipi arma de coaste, deși știa că nu avea să-l împuște. Nu înainte de a primi răspunsuri.

El nu părea îngrijorat. Poate că și el știa același lucru.

— Cred că tatăl tău a văzut un tatuaj *asemănător* cu al meu, zise el. Dar nu am fost eu.

Se îndepărtă de ea. Scarlet își coborî brațul, lăsând pistolul să-i atârne pe lângă trup, și privi cum adunarea gălăgioasă îi făcu loc să treacă. Spectatorii erau intimidați, dar și amuzați. Majoritatea zâmbeau și își dădeau coate. Unii își croiau drum prin mulțime, scanând încheieturi, adunând banii pariați pe luptători.

Poate că Wolf nu fusese învins niciodată, dar era limpede că majoritatea pariaseră pe adversarul său.

Scarlet strânse pistolul până ce metalul cu model al patului îi lăsă o urmă în palmă.

Cineva cu un tatuaj asemănător cu al meu... Ce însemna asta? Wolf încerca s-o deruteze, hotărî Scarlet, când el sări peste frânghiile ringului, agil ca un acrobat. Prea multe coincidențe.

Nu avea importanță. Îi dăduse o șansă, dar poliția avea să sosească acolo cât de curând și să-l aresteze. Urma să obțină răspunsuri, într-un fel sau altul.

Tremurând de nervi, Scarlet vârî pistolul la loc în betelia blugilor. Bubuitul din tâmple i se potolise îndeajuns cât să înțeleagă ce scanda mulțimea:

— *Hunter! Hunter! Hunter!*

Amețită din pricina căldurii și adrenalinei, aruncă o privire spre imensa spărtură căscată în clădire, prin care se zăreau buruieni și spice de grâu luminate de lună. Observă o femeie cu părul tuns scurt uitându-se urât la ea, ca o iubită geloasă. Scarlet îi întoarse căutătura și pe urmă își îndreptă atenția spre ring. Zăbovind la marginea mulțimii, își trase din nou gluga pe cap, ascunzându-și chipul.

Spectatorii dădură buzna în față, împingând-o mai aproape de ring.

Hunter își rupsese cămașa, dezvăluindu-și mușchii proeminenți, și acum întărâta mulțimea. Șirurile de dinți implantați în scalpul său sclipeau în timp ce el alerga dintr-un capăt în altul al ringului.

Wolf era înalt, dar părea un copil pe lângă Hunter. Cu toate acestea, stătea calm în colțul lui, afișând o atitudine arogantă, cu un picior sprijinit de frânghii. Hunter îl ignora, plimbându-se de colo colo ca un animal în cușcă. Mârâind. Înjurând. Întărâtând publicul la culme.

Cel care mi-a dat vătraiul...

Lui Scarlet i se puse un nod în gât. Avea nevoie de Wolf. Avea nevoie de răspunsuri. Dar în acel moment nu ar fi deranjat-o să-l vadă făcut praf în ring. De parcă i-ar fi simțit furia,

privirea lui Wolf poposi asupra ei. Aroganța de pe chipul lui se risipi imediat.

Scarlet spera că expresia ei dădea de înțeles foarte clar cu cine dintre luptători ținea.

O hologramă prinse viață, atârnând deasupra capului prezentatorului. Cuvintele se învârteau încet și pâlpâiau.

HUNTER (34) VS. WOLF (11)

— În această seară, campionul nostru invincibil, *Hunter* — strigă prezentatorul, iar mulțimea urlă —, va lupta cu un nou-venit invincibil, *Wolf*!

Răsună un amestec de huiduieli și ovații. Evident, nu toată lumea pariase împotriva lui.

Scarlet de-abia băga de seamă ce se vorbea, concentrată asupra holoramei. *Wolf [11].* Adică unsprezece meciuri câștigate, bănuia ea. Unsprezece lupte.

Unsprezece nopți, poate?

Bunica ei lipsea de șaptesprezece zile. Dar nu spusese tatăl ei că-l ținuseră închis o săptămână? Se încruntă, frustrată de rezultatul propriilor calcule.

— În seara asta mâncăm lup prăjit la cină! strigă Hunter.

Sute de mâini loveau marginea ringului, ca bubuitul unui tunet. Concentrarea lui Wolf se transformă în ceva însetat, dar răbdător. Holograma pâlpâi cu o licărire roșie, apoi se evaporă în sunetul unei sirene. Arbitrul coborî în mulțime, iar lupta începu.

Hunter dădu primul pumn. Lui Scarlet i se tăie suflarea. Mișcarea fusese aproape prea iute pentru a fi vizibilă, dar Wolf se feri cu ușurință și ocoli umbra lui Hunter.

Celălalt luptător era impresionant de agil pentru dimensiunile lui, dar Wolf era și mai agil. Reuși să pareze o rafală de

lovituri, până când, într-un final, pumnul lui Hunter îl izbi cu un trosnet greţos. Scarlet tresări.

Mulţimea izbucni în strigăte, îmbulzindu-se în jurul fetei. Frenezia era aproape palpabilă şi adunarea tânjea după sânge.

Mişcându-se ca după coregrafie, Wolf aplică o lovitură zdravănă în pieptul lui Hunter. O bufnitură puternică făcu pământul să se cutremure când Hunter căzu pe spate. Rămase la pământ o clipă, apoi sări în picioare. Wolf se îndepărtă puţin, aşteptând. De pe buze îi curgea sânge, dar asta nu părea să-l deranjeze. Ochii îi străluceau.

Hunter lansă un atac şi mai energic. Wolf primi un pumn în burtă şi se aplecă gemând. Urmă un upercut care-l proiectă împleticit către marginea ringului. Căzu într-un genunchi, dar se ridică înainte ca Hunter să se apropie.

Scuturâ din cap ca un câine, cu părul fluturând, apoi se ghemui, cu mâinile lui mari pe lângă corp, zgâindu-se la Hunter şi rânjind. Scarlet strângea fermoarul hanoracului între degete, întrebându-se dacă acea mişcare explica porecla lui Wolf.

Când Hunter traversă din nou ringul, în viteză, Wolf se aruncă într-o parte şi îl lovi în spate. Hunter se prăbuşi în genunchi. Mulţimea huiduia. O lovitură laterală, de data asta în ureche, îl trimise pe Hunter grămadă la podea, prăvălit într-o rână.

Hunter dădu să se ridice, dar Wolf îl izbi în coaste, aruncându-l iar în mijlocul ringului. Oamenii se agitau, urlând şi strigând că fusese fault.

Wolf se dădu înapoi, permiţându-i lui Hunter să se ridice cu ajutorul frânghiilor şi să adopte din nou o poziţie de luptă. În ochii lui Wolf se zărea o expresie nouă, ca şi cum situaţia asta îi plăcea, iar când îşi scoase limba ca să-şi lingă sângele din jurul gurii, Scarlet se schimonosi.

Ca un taur furios, Hunter se repezi din nou. Wolf pară cu antebrațul o lovitură, dar primi o alta în coaste. În același timp, cotul lui țâșni brusc, nimerindu-l pe Hunter în mandibulă, iar Scarlet pricepu că băiatul primise lovitura dinadins. Hunter se împletici în spate. Un călcâi în piept aproape că-l dobori. Wolf îi trase un pumn în nas și un jet de sânge se prelinse pe bărbia adversarului. Urmă o lovitură de genunchi în șold care-l făcu să se încovoaie, gemând.

Scarlet tresărea la fiecare lovitură, simțind că i se întoarce stomacul pe dos. Nu știa cum de suportau oamenii să urmărească așa ceva, să se *bucure* de un asemenea spectacol.

Hunter căzu în genunchi și Wolf ajunse în spatele lui într-o clipită, cu chipul schimonosit, apucându-l cu ambele mâini de cap.

...mi-a dat vătraiul...

Iar acest bărbat — acest monstru — o avea pe bunica ei.

Scarlet își duse ambele mâini la gură, înăbușindu-și strigătul, în timp ce urechile ei așteptau să audă cum gâtul lui Hunter se frânge.

Wolf înlemni și ridică ochii spre ea, clipind. Deodată, privirea lui goală și sălbatică păru uluită. Îl uimea s-o vadă acolo. Pupilele i se dilatară.

Scarlet era cuprinsă de dezgust. Voia să privească în altă parte, să fugă, dar pur și simplu înțepenise. Apoi Wolf sări în spate, lăsându-l pe Hunter să cadă la podea, ca un sac de cartofi.

Sirena sună din nou. Explodă un amestec de ovații și huiduieli, de încântare și furie. Bucurie fățișă pentru că marele Hunter fusese învins. Niciunuia nu-i păsa de cruzimea oarbă din ring sau de faptul că aproape fuseseră martorii unei crime.

Când arbitrul sări în ring pentru a-l declara pe Wolf învingător, acesta își luă ochii de la Scarlet, trecu pe lângă bărbat

și sări peste frânghii. Mulțimea se feri, împingând-o pe Scarlet în spate. Abia reușea să-și mențină echilibrul și mulțimea aproape că o călcă în picioare.

Împingând și înghiontind, Wolf își croi drum prin zidul de oameni. Luând-o la fugă, țâșni afară din hambar.

În depărtare clipeau lumini roșii și albastre.

Oamenii începeau să se foiască derutați, comentând curioși. Concluzia de pe buzele tuturor părea să fie că Wolf era un nou erou, însă unul sălbatic.

Nu trecu mult până ce o altă persoană observă luminile. Panicați, oamenii începură să scuipe cuvinte sfidătoare la adresa poliției, se îmbulzeau spre ușă și se împrăștiau prin ferma abandonată.

Scarlet tremura. Își ridică gluga și alergă împreună cu ei. Nu toată lumea fugea. Cineva din spatele ei încerca să facă ordine. Se auzi un foc de armă și un râs diabolic. În față, fata cu păr ca de zebră stătea cocoțată pe o ladă, gesticulând și râzând de lașii care fugeau de poliție.

Scarlet ieși în aerul nopții și gălăgia începu să se estompeze în jurul ei. Acum auzea sunetul sirenelor, amestecat cu țârâitul greierilor. Se răsuci pe călcâie în timp ce mulțimea înainta grăbită în jurul ei.

Nu-l zărea nicăieri pe Wolf.

Parcă îl văzuse cotind la dreapta. Nava ei era parcată la stânga. Inima îi bătea din ce în ce mai tare, îngreunându-i respirația.

Nu putea pleca. Nu primise informația pentru care venise. Își spuse în sinea ei că avea să-l găsească din nou, după ce avea să-și adune mințile, după ce avea să discute cu polițiștii și să-i convingă să-l găsească pe Wolf, să-l aresteze și să afle unde o dusese pe bunica ei.

Vârându-și mâinile în buzunare, porni în pas grăbit să ocolească hambarul, vrând să ajungă la navă.

Un urlet groaznic o făcu să încremenească, lăsând-o fără aer. Gălăgia încetă subit, ba chiar și șobolanii orașului se opriră în loc.

Scarlet mai auzise și înainte urlete de lupi sălbatici care coborau în sate, în căutare de pradă ușoară pe la ferme.

Dar urletele lupilor n-o făcuseră niciodată să se înfioare așa.

Nouă

— *Aaaaa! Ia-l de pe mine, ia-l de pe mine!*

Cinder se răsuci, sprijinindu-se de pereții de beton curbați și alunecoși, pe urmă îndreptă lanterna în spatele ei. Thorne se zvârcolea și se vânzolea în tunelul îngust, lovindu-și spatele cu palmele, slobozind o mulțime de blesteme și de țipete deloc masculine.

Îndreptă lanterna spre tavan și văzu o adunătură de gândaci mișunând în toate direcțiile. Cinder se înfioră, dar se întoarse și înaintă mai departe.

— E doar un gândac! strigă ea. N-o să te omoare.

— S-a băgat în uniforma mea!

— Vrei să taci? În față e o gură de canal.

— Spune-mi, te rog, că vom ieși prin gura aia.

Cinder pufni, mai degrabă preocupată de deschizătura din sistemul de canalizare decât de sperietura tovarășului ei de drum. Chiar dacă gândul de a avea un gândac sub haine o făcea să se înfioare, se gândi că așa ceva tot era de preferat decât să meargă prin mocirla adâncă până la glezne. În plus, *ea* nu se plângea.

Trecură pe sub gura de canal și Cinder își dădu seama că auzea din ce în ce mai tare curgerea apei.

— Aproape c-am ajuns în locul unde se unesc conductele principale, zise ea, nerăbdătoare să ajungă acolo, fiindcă în

tunelul îngust era la fel de cald ca pe Marte, iar coapsele o dureau după ce mersese atâta vreme ghemuită.

Dar apoi îi ajunse la nas o duhoare atât de puternică, încât aproape că vomită.

De-acum nu mai înaintau doar prin apă.

— Oh, fir-ar să fie! comentă Thorne, oftând. Spune-mi că nu e ce cred eu că e.

Cinder strâmbă din nas. Se străduia să respire superficial. Mirosul devenea din ce în ce mai greu de suportat, pe măsură ce înaintau prin mocirlă și ajunseră la punctul de intersecție dintre canale, la marginea unui perete de beton.

Fasciculul lanternei încorporate în mâna lui Cinder scruta tunelul de sub ei, cercetând pereții slinoși, de beton. Tunelul principal avea să fie suficient de înalt încât ei să meargă în picioare. Lumina întâlni un grilaj metalic îngust care străjuia capătul celălalt, suficient de rezistent pentru a susține greutatea lucrătorilor de la mentenanță și acoperit de excremente de șobolan. Între ei și grilaj curgea un râu de ape menajere învolburat, lat de cel puțin doi metri.

Cinder se luptă cu un alt val de greață atunci când duhoarea înțepătoare îi invadă nările, gâtul și plămânii.

— Ești pregătit? întrebă ea, înaintând încet.

— Stai un pic! Ce faci?

— Tu ce crezi că fac?

Thorne se uită la ea, apoi coborî privirea spre canalul pe care abia dacă-l zărea în beznă.

— N-ai în mâna aia sofisticată vreo unealtă care să ne ducă pe partea cealaltă?

Amețită din pricina respirațiilor scurte și agitate, Cinder îi aruncă o privire urâtă.

— Vai, cum de-am uitat de *cârligul meu de escaladă*? întrebă fata, ironic.

Se întoarse, respiră iar aerul împuțit și se scufundă în apa murdară. Strivi ceva vâscos între degetele de la picioare. Torentul i se izbea de picioare în timp ce înainta pentru a ajunge de partea cealaltă, cu apa până la coapse. Strâmbându-se de scârbă în sinea ei, Cinder traversă apa cât de repede putu, reținându-și pornirea de a vomita. Greutatea piciorului ei bionic o ancora, astfel încât apa nu o dezechilibra, și curând ajunse pe partea cealaltă, ridicându-se pe grilaj. Se lipi cu spatele de peretele tunelului și îl privi pe așa-zisul căpitan.

Tânărul se uita la picioarele ei cu dezgust nedisimulat.

Cinder privi în jos. Salopeta de un alb imaculat era acum maro-verzuie și i se lipise de picioare.

— Uite ce-i, strigă ea, îndreptând lanterna spre Thorne, ori vii încoace, ori te întorci și îți ispășești restul de pedeapsă în liniște! Orice-ai alege, trebuie să iei o decizi *acum*!

După un șuvoi de înjurături și scuipături, Thorne coborî în apa murdară, ridicând brațele deasupra capului. Se strâmbă permanent cât înaintă pe vârfuri, spre grilaj, și se săltă lângă Cinder.

— Așa-mi trebuie, dacă m-am plâns de săpun! mormăi el, lipindu-se de perete.

Grilajul înghioldea talpa goală a lui Cinder, așa că fata își mută greutatea pe piciorul ei bionic.

— Foarte bine, cadet! Încotro?

— Căpitan, o corectă el.

Deschise ochii și privi tunelul, scrutând ambele direcții, dar, dincolo de lumina palidă care se strecura prin cea mai apropiată gură de acces, canalul dispărea în întuneric. Cinder ajustă gradul de strălucire a lanternei, plimbând fasciculul de lumină pe suprafața înspumată a apei și pe pereții uzi, de beton.

— Nava e în apropierea vechiului parc Beihai, spuse Thorne, scărpinându-se în barbă. Încotro e parcul?

Cinder încuviință și porni spre sud.

Ceasul ei intern anunța că mergeau de doar douăsprezece minute, dar ei i se părea că trecuseră ore. Grilajul îi glodea piciorul la fiecare pas. Pantalonii i se lipiseră de pulpe și sudoarea îi curgea pe ceafă, păcălind-o uneori cu impresia că un păianjen căzuse pe salopeta ei și făcând-o să se simtă vinovată că îl repezise pe Thorne mai devreme, din cauza gândacului. Deși nu se vedea niciun șobolan, Cinder îi auzea zgrepțănând departe de lanterna ei, prin nenumăratele tuneluri care se întindeau dedesubtul orașului.

Thorne vorbea de unul singur în timp ce mergeau, încercând să facă apel la memoria lui îmbâcsită. Nava se afla categoric aproape de parcul Beihai. În districtul industrial. La nici șase cvartale distanță de șinele cu levitație magnetică... Bine, poate la opt cvartale.

— Suntem cam la un cvartal distanță de parc, spuse Cinder, oprindu-se în fața unei scări metalice.

Un petic de lumină cobora până la ei.

— Partea asta duce spre Yunxinul de Vest, declară ea.

— Yunxin îmi sună oarecum cunoscut.

Cinder se înarmă cu răbdare și începu să urce.

Treptele scării metalice îi pătrundeau în carnea tălpii, dar aerul era minunat de proaspăt în vreme ce se apropia de vârf. Sunetul apei curgătoare era înlocuit de zumzetul șinelor cu levitație magnetică. Apropiindu-se de capacul canalului, Cinder se opri ca să asculte cu atenție, căutând sunetul pașilor, înainte de a împinge capacul la o parte.

Deasupra ei alunecă un planotor.

Cinder se feri, cu inima cât un purice. Îndrăzni să ridice capul și zări lumini silențioase deasupra vehiculului alb. Era un planotor de urgențe. Amintiri despre androizi înarmați cu pistoale electrice de blocare a interfeței neuronale o făcură să

se cutremure, dar pe urmă planotorul cârmi și ea văzu o cruce roșie pe o latură a vehiculului. Era un planotor medical, nu unul de poliție. Cinder aproape că se prăbuși de ușurare.

Se aflau în vechiul district de depozite, aproape de carantinele bolnavilor de molimă. Era de așteptat ca locul să fie plin de planotoare medicale.

Privi în ambele sensuri, pe strada pustie. Cu toate că încă era devreme, deja se încălzise și miraje capricioase se ridicau din asfalt, deși cu două nopți înainte fusese o furtună de vară, cu ploi torențiale.

— Drumul e liber, anunță ea.

Cinder se săltă pe șosea și inspiră adânc aerul umed al orașului. Thorne o urmă, iar uniforma lui era orbitoare în lumina soarelui, cu excepția picioarelor, încă de un verde întunecat și mirosind a apă menajeră.

— Încotro?

Ferindu-și ochii de lumină cu antebrațul, Thorne scrută clădirile de beton, învârtindu-se în loc. Se întoarse spre nord. Își scărpină ceafa.

Optimismul lui Cinder se făcu țăndări.

— Spune-mi că recunoști vreo clădire, îl rugă fata.

— Da, da, recunosc, spuse el, dând din mână pentru a o face să tacă. Doar că n-am mai fost pe-aici de ceva timp.

— Păi, gândește un pic mai repejor, fiindcă nu suntem tocmai inobservabili.

Încuviințând, Thorne porni pe stradă.

— Pe-aici.

După cinci pași se opri, dus pe gânduri, și se întoarse.

— Ba nu, pe-aici.

— Suntem morți, declară Cinder.

— Ba nu, m-am prins acum. E pe-aici.

— Nu știi adresa?

— Un căpitan știe mereu unde e nava lui. E ca o legătură mentală.

— Ce bine ar fi dac-am avea un căpitan pe-aici...

Thorne nu o bagă în seamă. Păși pe stradă cu o încredere absolută. Cinder îl urma, tresărind la fiecare sunet: gunoaie purtate de vânt pe stradă, un planotor traversând o intersecție, la două străzi distanță. Soarele se reflecta în ferestrele prăfuite ale depozitelor.

După ce străbătură trei cvartale pustii, Thorne încetini și începu să studieze fațadele tuturor clădirilor pe lângă care treceau, frecându-și bărbia.

Disperată, Cinder începu să se gândească la un plan de rezervă.

— Aici! strigă el.

Thorne traversă strada, spre un depozit care părea identic cu celelalte, cu uși rulante uriașe și plin de graffiti colorate. Dând colțul clădirii, încercă ușa principală.

— E încuiată.

Zărind scanerul de identificare de lângă ușă, Cinder blestemă.

— Fir-ar să fie!

Îngenunche și scoase capacul de plastic al scanerului.

— S-ar putea să-l pot dezactiva. Crezi că au vreo alarmă?

— Sper! Doar n-am plătit chirie până acum pentru ca draga mea navă să stea într-un depozit neprotejat.

Cinder tocmai descărcase manualul de programare pentru acest model de scaner, când ușa de lângă ei se deschise larg și un bărbat îndesat, cu barbișon castaniu și subțire, păși în lumina soarelui. Cinder înlemni.

— Carswell! strigă bărbatul. Tocmai m-am uitat la știri! Mă gândeam eu că s-ar putea să apari pe-aici.

— Alak, ce mai faci?

Un rânjet se lăți pe fața lui Thorne.

— Chiar am apărut la știri? Cum arătam?

Fără să-i răspundă, Alak își îndreptă atenția asupra lui Cinder. Atitudinea lui prietenoasă dispăru, înlocuită de disconfort. Înghițind în sec, Cinder închise panoul scanerului și se ridică. Rețeaua ei se conectă la fluxul de știri pe care îl abandonase în timpul evadării. Evident, sub poza ei, pe care i-o făcuseră când intrase în închisoare, pâlpâia un șir de avertismente: DEȚINUTĂ EVADATĂ. CONSIDERATĂ ÎNARMATĂ ȘI PERICULOASĂ. DACĂ O VEDEȚI, TRIMITEȚI IMEDIAT UN COM LA ACEST LINK.

— Și pe tine te-am văzut la știri, spuse Alak, aruncând o privire la piciorul ei metalic.

— Alak, am venit să-mi iau nava. Suntem pe fugă.

Cute adânci apărură la colțurile gurii lui Alak și bărbatul clătină din cap, compătimitor.

— Carswell, nu te pot ajuta. Și-așa agenții federali sunt cu ochii pe mine. Să tăinuiesc o navă furată e una, fiindcă pot să pretind că nu știam ce-i cu ea. Dar alta e să ajut un infractor condamnat... și, pe deasupra, să-l ajut... pe unul din *ei*.

Strâmbă din nas privind-o pe Cinder, dar în același timp făcu un pas înapoi, ca și cum îi era teamă de ce i-ar fi putut face ea.

— Dacă îți iau urma până aici și descoperă că te-am ajutat, voi avea mai multe probleme decât pot duce. Sfatul meu e să stai cuminte o vreme. N-am să le spun că te-am văzut. Dar n-am să te las să-ți iei nava. Nu înainte ca toată tărășenia asta să treacă. Înțelegi, nu?

Nevenindu-i să creadă, Thorne se înroși la față.

— Dar... e nava mea! Sunt client, plătesc! Nu poți să-mi interzici s-o iau.

— Fiecare își păzește pielea. Doar știi foarte bine cum e.

Alak își mută din nou atenția asupra lui Cinder, iar teama lui se transforma din ce în ce mai mult în repulsie.

— Luați-o din loc și n-o să chem poliția. Dacă apare pe aici, o să le spun că nu te-am mai văzut de anul trecut, de când mi-ai lăsat nava în grijă. Dar, dacă mai zăboviți mult timp pe aici, jur că le trimit chiar eu un com!

Abia termină de vorbit, că Cinder auzi un planotor pe stradă. Îi stătu inima în loc la vederea unui planotor de urgențe alb — acesta nu avea o cruce roșie —, dar vehiculul dispăru pe altă stradă. Fata se răsuci spre Alak.

— Nu avem unde să ne ducem. Ne trebuie nava!

Bărbatul se mai îndepărtă de ea cu un pas, proțăpindu-se în pragul ușii. Mâna ei metalică îi tot distrăgea atenția.

— Uite ce-i, fetițo, spuse el pe un ton ferm. Încerc să vă ajut, deoarece Carswell e un client bun, iar eu nu-mi torn clienții. Dar ție nu-ți fac nicio favoare. Te-aș trimite să putrezești în închisoare cât ai zice pește. Asta merită cei din stirpea ta. Acum dispari din fața depozitului meu, înainte să mă răzgândesc!

Disperarea creștea tot mai tare înăuntrul lui Cinder. Strânse pumnii și un val de electricitate îi străbătu corpul, orbind-o. O durere incandescentă îi izbucni în ceafă, inundându-i capul, dar, din fericire, fu de scurtă durată. Vedea puncte albe în fața ochilor.

Gâfâind, își stăpâni valul arzător de energie și îl văzu pe Alak dând ochii peste cap și prăbușindu-se în brațele lui Thorne.

Cinder se sprijini de perete, ametită.

— Pe stelele mele! A murit?

Thorne gemu din pricina greutății lui Alak.

— Nu, dar cred că face un infarct!

— Nu e un infarct, murmură ea. El e... O să fie bine.

O spuse mai mult ca să se convingă pe sine. Dorea să creadă că aceste izbucniri accidentale ale harului ei lunar nu erau periculoase, că ea nu devenea spaima societății, așa cum o considera toată lumea.

— Fir-ar să fie! Omul ăsta cântărește o tonă!

Cinder îl apucă pe Alak de picioare și, împreună, îl târâră în clădire. Într-un birou din stânga se aflau două monitoare. Pe unul din ele se vedea exteriorul depozitului, tocmai când ușa se închidea în urma a doi fugari îmbrăcați în alb, ducând cu ei un bărbat inconștient. Pe celălalt ecran se vedea un crainic de știri. Sonorul era la minimum.

— O fi el un ticălos egoist, dar are gust în materie de bijuterii.

Thorne ridică mâna lui Alak, ținând-o de degetul mare și învârtind o brățară placată cu argint de la încheietura bărbatului — un ceas portabil miniatural.

— Te rog, vrei să te *concentrezi*? îl apostrofă ea.

Cinder îl ridică pe Thorne în picioare. Întorcându-se, scrută imensul depozit. Se întindea cât toată strada și era plin cu zeci de nave mari și mici, noi și vechi. Nave de transport, capsule spațiale, aeronave private, nave pentru întreceri, feriboturi, nave de croazieră.

— Care dintre ele e?

— Hei, ia uite! A mai evadat cineva din închisoare.

Cinder privi spre monitor, care în clipa asta îl înfățișa pe responsabilul cu siguranța națională vorbind cu un grup de jurnaliști. La baza ecranului se derulau cuvintele: LUNARĂ EVADEAZĂ DIN ÎNCHISOAREA NOULUI BEIJING. E CONSIDERATĂ EXTREM DE PERICULOASĂ.

— Minunat! exclamă Thorne, dându-i lui Cinder o palmă pe spate și aproape trântind-o la pământ. N-o să-și bată capul cu noi, dacă au de prins o lunară.

Cinder își luă privirea de la ecran tocmai când lui îi pieri zâmbetul.

— Stai puțin. Ești lunară?

— Iar *tu* ești un geniu al infracțiunilor?

Rotindu-se pe călcâie, fata înaintă în depozit.

— Unde-i nava?

— Stai un pic, trădătoare mică! Să evadez din închisoare e una, dar să ajut o lunară sărită de pe fix mă cam depășește.

Cinder se întoarse spre el.

— În primul rând, nu sunt sărită de pe fix. În al doilea rând, dacă n-aș fi fost eu, tu încă ai sta în celula aia, zgâindu-te la ecranul portabil, așa că-mi ești dator. În plus, deja te consideră complice. Apropo, arăți ca un idiot în poza aia.

Thorne urmări mâna ei, care îi arătă ecranul. Poza lui de deținut era afișată lângă a fetei.

— Cred că arăt destul de bine..., protestă el.

— Thorne. *Căpitane*. Te rog!

Clipi la ea, cu un strop de aroganță, apoi încuviință energic din cap:

— Bine. Hai să ieșim de-aici.

Cinder oftă ușurată, urmându-l pe Thorne prin labirintul de nave.

— Sper că nava ta nu e la mijloc.

— Nu contează, spuse el, ridicând un deget. Acoperișul se deschide.

Cinder ridică privirea spre locul în care părțile mobile ale tavanului se îmbinau.

— Convenabil!

— Și... iat-o!

Nava lui era mai mare decât se așteptase ea. Mult mai mare. O navă de transport Rampion 214, clasa 11.3. Cinder porni scanerul retinal și descărcă schița navei. Rămase fără

cuvinte când află toate lucrurile de care nava era capabilă. Camera motoarelor și o platformă de cuplare, cu două capsule spațiale, ocupau partea de dedesubt, în timp ce nivelul principal găzduia zona de depozitare, cabina de comandă, bucătăria, șase camere pentru echipaj și o baie comună.

Cinder o ocoli până ajunse la trapa principală și văzu că blazonul Republicii Americane fusese acoperit în grabă cu vopsea, înfățișând silueta unei femei goale, stând întinsă.

— Drăguț...

— Mersi! Eu am desenat-o, se lăudă Thorne.

Chiar dacă Scarlet se temea că pictura ar fi înlesnit identificarea lor, tot se simțea un pic impresionată.

— E mai mare decât mă așteptam.

— Într-o vreme, găzduia un echipaj de doisprezece oameni, spuse Thorne, mângâind nava.

— Asta înseamnă că avem suficient spațiu pentru a ne evita reciproc.

Cinder se îndreptă sub trapă, așteptând ca Thorne s-o deschidă, dar când privi înapoi, îl descoperi frecându-și drăgăstos tâmpla de burta navei și gângurindu-i despre cât de mult îi dusese dorul.

Cinder tocmai își dădea ochii peste cap, când o voce necunoscută reverberă prin depozit:

— Aici!

Întorcându-se, văzu pe cineva aplecat deasupra trupului lui Alak, într-un pătrat de lumină. Purta uniforma inconfundabilă a armatei Comunității Orientale.

Cinder înjură.

— Trebuie să plecăm. *Acum!*

Thorne se aplecă sub trapă.

— Rampion, parola: Căpitanul e rege. Deschide trapa!

Nu se întâmplă nimic.

Panicată, Cinder ridică din sprâncene.

— Căpitanul e rege. Căpitanul e rege! Rampion, activează-te! Sunt Thorne, căpitanul Carswell Thorne. Ce nai...

Cinder îi făcu semn să tacă. Dincolo de corpul navei, patru bărbați își croiau drum prin depozitul aglomerat, iar razele lanternelor se reflectau în dispozitivele de aterizare.

— Poate că a rămas fără curent, sugeră Cinder.

— Cum să rămână fără curent? Doar n-a făcut decât să stea aici!

— Ai lăsat farurile aprinse? se răţoi ea.

Thorne pufni și se ghemui, lipindu-se de navă. Pașii răsunau tot mai tare.

— Sau poate că e din cauza sistemului de control automat, cugetă Cinder, scormonindu-și mintea.

Nu mai lucrase niciodată la un vehicul mai mare decât o capsulă, dar cât de diferite puteau fi?

— Ai cheia de anulare? îl întrebă fata.

Thorne clipi.

— Da, stai s-o scot din buzunarul uniformei de închisoare și putem pleca.

Cinder îi aruncă o căutătură urâtă, dar tăcu atunci când un ofițer trecu la două intervale distanță de ei.

— Stai aici, șopti ea. Încearcă în continuare să intri și decolează cât mai repede.

— Unde te duci?

Fără să-i răspundă, Cinder se furișă pe după navă. Avea schița afișată pe retină. Găsi trapa de acces și o deschise făcând cât mai puțin zgomot cu putință, apoi se cățără în compartimentul trenului de aterizare, contorsionându-se pentru a evita firele și cablurile care aglomerau spațiul. Închise trapa în urma ei, cu un clic surd, și se trezi în întuneric. Nu fu deloc ușor să descuie a doua ușă interioară, dar, cu ajutorul lanternei și al

șurubelniței, reuși să se strecoare în compartimentul izolator și apoi în camera motorului.

Raza lanternei sale trecu peste motorul uriaș. Găsi placa de bază a computerului pe liniile albastre care se suprapuneau peste câmpul ei vizual și se strecură pentru a ajunge acolo. Scoțând cablul conector universal din mâna bionică, îl vârî în terminalul computerului principal.

Lumina lanternei scăzu în intensitate pe măsură ce energia lui Cinder era redirecționată. O înșiruire de text verde-deschis se derula în câmpul ei vizual.

ÎNCEPE DIAGNOSTICAREA SISTEMULUI COMPUTERIZAT, MODEL 135v8.2
5%. . . 12% . . . 16% . . .

Zece

Thorne sări ca ars când auzi un zdrăngănit deasupra capului. Pe urmă răsună vocea unui bărbat:

— Ai auzit?

Thorne se ghemui între roțile de aterizare ale navei și se lipi de o placă de metal.

— Căpitanul e rege, șopti el. Căpitanul e rege, căpitanul e re...

Un zumzet stins se auzea deasupra. Lumini de navigare palide pâlpâiau aproape de botul navei.

— Căpitanul e...

Mecanismele începură să huruie înainte ca Thorne să-și încheie propoziția. Trapa se deschise, iar rampa coborî pe podeaua de beton. Cu inima săltându-i în piept, Thorne se feri la ținc pentru a nu fi strivit.

— Aici!

Raza unei lanterne poposi pe Thorne exact când băiatul sări pe rampa de coborâre.

— Rampion, închide trapa!

Nava nu reacționă.

Se auzi o împușcătură. Glonțul șuieră pe lângă luminile din plafonul navei. Thorne se ascunse în spatele uneia dintre lăzile din plastic care umpleau zona de depozitare.

— Rampion, *închide trapa!*

— *Încerc!*

Thorne înlemni, ridicând privirea spre țevile și tuburile care înțesau plafonul navei.

— Rampion?

Tăcerea care urmă fu întreruptă de zdrăngănitul rampei izbite de betonul de afară și de tropăit de bocanci. Apoi rampa scârțâi din nou și începu să se ridice la loc. O ploaie de gloanțe străpunse lăzile de plastic, ricoșând în pereții metalici. Thorne își acoperi capul și așteptă până ce rampa se ridică suficient încât să-l ferească de gloanțe, pe urmă sări de după ladă și fugi spre cabina de comandă.

Nava vibră când rampa se trânti la loc. O rafală de gloanțe se izbi de corpul navei.

Thorne se repezi spre luminile de urgență care încadrau cabina de comandă, împingând la o parte lăzile închise. Genunchiul i se izbi cu putere de un obiect, iar tânărul lăsă să-i scape câteva înjurături și se prăbuși pe scaunul pilotului. Geamurile erau murdare și în depozitul întunecat se zăreau doar luminile slabe din biroul lui Alak și razele lanternelor care cercetau nava, căutând o altă cale de acces.

— Rampion, pregătește-te de decolare!

Numai cele mai importante butoane de control și ecrane se luminară pe panou.

Aceeași voce răsună din difuzoarele navei:

— *Thorne, nu pot configura decolarea automată. Va trebui să decolezi manual.*

Băiatul rămase cu gura căscată în fața panoului.

— De ce îmi vorbește nava mea?

— *Eu sunt, tâmpitule!*

Ridică urechea spre difuzor.

— Cinder, tu ești?

— Ascultă! Sistemul de control automat are un virus. Celula de energie e și ea afectată. Cred că se poate descurca, dar va trebui să decolezi fără asistență computerizată.

Cuvintele fură însoțite de o altă rundă de gloanțe în trapa închisă a navei.

Thorne înghiți în sec.

— Fără asistență computerizată? Ești sigură?

După o tăcere scurtă, vocea răsună iar și lui Thorne i se păru că deslușește țipătul alarmat al lui Cinder, dincolo de tonul ei plat.

— Știi să pilotezi, nu?

— Ăăă...

Thorne privi lung butoanele și manetele din fața lui și răspunse șovăielnic:

— Da...

Se îndreptă de spate și se întinse spre butonul de pe tavan. O clipă mai târziu, o rază de soare străpungea depozitul pe măsură ce plafonul se deschidea în două, la mijloc.

Ceva se izbi de navă, în lateral.

— Da, da, am priceput!

Thorne apăsă butonul sistemului de pornire.

Luminile de bord scăzură în intensitate când motorul hurui și prinse viață.

— Am pornit.

O altă izbitură răsună din afara trapei. Thorne acționă câteva întrerupătoare, activă modul de levitație și nava se înălță câțiva centimetri în aer. Se ridică lin. Magneții de sub oraș împingeau nava ușor, de parcă ar fi fost puful unei păpădii. Thorne răsuflă ușurat.

Dar pe urmă nava începu să se clatine.

— Hei, hei, hei, nu face asta!

Pulsul lui Thorne o luă razna în timp ce încerca să echilibreze nava.

— *Celula de energie e pe ducă. Trebuie să activezi propulsoarele auxiliare.*

— Să activez propulsoarele... Care din ele? A, gata, le-am găsit.

Motorul reînvie. Cu un nou val de energie, nava se înclină în partea opusă și Thorne auzi un trosnet când se izbi de nava de alături. Rampion vibră și începu să alunece din nou la pământ. O altă cascadă de gloanțe izbi bordul drept al navei. O picătură de sudoare alunecă pe spatele lui Thorne.

— *Ce faci acolo?*

— Încetează să-mi mai distragi atenția! strigă el, apucând manetele.

Nava se înclină prea tare la dreapta.

— *O să murim...*

— Nu-i chiar atât de ușor! se plânse căpitanul.

Thorne îndreptă nava din nou.

— De obicei am un stabilizator automat care se ocupă de asta!

Spre surprinderea lui, nu primi niciun comentariu sarcastic.

O clipă mai târziu, un alt panou se aprinse. `STABILIZAREA CONDUCTORILOR MAGNETICI. PUTERE FURNIZATĂ: 37/63... 38/62... 42/58...`

Nava își recăpătă treptat echilibrul, tremurând în aer.

— Așa! Bravo!

Cu degete albite de efort, Thorne strângea strașnic manetele în timp ce ridica botul navei spre acoperișul deschis. Torsul motorului se transformă într-un muget când nava se avântă în sus. Auzi un ultim val de gloanțe, apoi nava părăsi depozitul și cabina de comandă fu inundată de lumina soarelui.

— Haide, draga mea, murmură Thorne, închizând ochii.

Fără să opună rezistență, fără să tremure, nava lăsă în urmă câmpul magnetic protector al orașului, recurse la puterea deplină a propulsoarelor și țâșni printre norii care leneveau pe cerul dimineții.

Zgârie-norii impozanți din centrul Noului Beijing dispărură, iar apoi n-au mai fost decât nava, cerul și spațiul nesfârșit.

Degetele lui Thorne rămaseră încleștate pe manete până când nava părăsi atmosfera Pământului. Amețit, reglă puterea propulsoarelor. În cele din urmă, intră pe orbită și abia atunci își îngădui să slăbească strânsoarea.

Se prăbuși epuizat în scaun, tremurând. Vorbi abia după mult timp, fiindcă aștepta ca bătăile inimii să i se mai domolească.

— Bine lucrat, fată cyborg! o lăudă el. Dacă sperai să obții un post permanent în echipajul meu, ești ca și angajată.

Difuzoarele rămaseră tăcute.

— Și nu mă refer la o poziție inferioară. E disponibil și postul de ofițer secund. Mă rog, cam toate posturile sunt disponibile. Mecanic... Bucătar... Un pilot ar fi ideal, ca să nu mai trebuiască să trec din nou *prin asta*.

Așteptă câteva secunde.

— Cinder? Mai ești acolo?

Când nu primi niciun răspuns, se ridică din scaun și ieși poticnindu-se din cabina de comandă, trecu pe lângă zona de depozitare și ieși pe culoarul care ducea spre cabinele echipajului. Picioarele îi erau slăbite când se întinse după trapa care dădea către nivelul inferior al navei. Coborî în micul culoar ce despărțea camera motorului de platforma de cuplare a capsulelor. Ecranul de lângă camera motorului nu afișa niciun avertisment despre vidul spațial sau compresii nesigure. Dar, pe de altă parte, nu îl avertiza nici că înăuntru s-ar afla vreo fată vie.

Thorne apăsă iconița de deblocare afișată pe ecran, trase zăvorul manual al ușii, apoi o deschise.

Motorul era gălăgios, fierbinte și mirosea a cauciuc topit.

— Alo? strigă el în întuneric. Fată cyborg, ești aici?

Dacă Cinder răspunse, cuvintele se pierdură în zumzetul motorului. Thorne porunci:

— Lumini, porniți!

O lumină roșie, de urgență, se aprinse deasupra ușii, aruncând umbre mohorâte pe uriașul motor rotitor și pe numeroasele cabluri și încâlceli de fire care se întindeau sub el.

Thorne miji ochii, zărind ceva aproape alb.

Se târî în patru labe spre ea.

— Fată cyborg?

Cinder nu se mișca.

După ce Thorne se apropie mai mult, văzu că zăcea întinsă pe spate, cu părul întunecat în dezordine. Mâna ei robotică era conectată la portul unui panou electric expus.

— Hei, tu, zise el, aplecat deasupra fetei.

Îi ridică pleoapele, dar privirea ei era goală. Plecându-și capul, Thorne lipi o ureche de pieptul ei, dar, dacă inima bătea, sunetul era acoperit de motorul gălăgios.

— Haide, mârâi el, întinzându-se după mâna bionică și scoțând conectorul din port.

Cel mai apropiat panou de computer se stinse.

— Sistemul de control automat a fost dezactivat, anunță o voce robotică, speriindu-l pe Thorne. Se inițializează procedurile predeterminate ale sistemului.

— Bun plan, murmură el, apucând-o de glezne.

Thorne o târî ușor în hol și o rezemă de perete. Indiferent din ce materiale fuseseră fabricate părțile ei de cyborg, erau mai grele decât carnea și oasele.

Își lipi din nou urechea de pieptul ei. De data asta îl întâmpină o bătaie slabă.

— Trezește-te! spuse el, scuturând-o.

Lui Cinder îi căzu capul în piept.

Thorne se lăsă pe călcâie și strânse din buze. Fata era îngrozitor de palidă și de murdară după călătoria lor prin canale, dar, în lumina culoarului, vedea că respira.

— Ai vreun buton de pornire sau ceva asemănător?

Mâna ei metalică, din care încă atârna cablul conector, îi atrase atenția. Apucând-o, o studie din toate unghiurile. Își aminti că fata avea o lanternă, o șurubelniță și un stilet în trei dintre degete, dar nu era sigur ce anume ascundea degetul ei arătător. Dacă adăpostea un buton de pornire, tânărul nu știa cum să ajungă la el.

Dar, pe de altă parte, cablul conector...

— Așa e!

Thorne sări și aproape că se izbi de perete. Lovi cu degetul ecranul care deschidea ușa spre platforma de cuplare a capsulelor. Câteva lumini fluorescente se aprinseră când intră.

O apucă pe Cinder de încheieturi și o trase până la platforma de cuplare, dându-i drumul între două capsule-satelit mici care se iteau, ca niște ciuperci otrăvitoare, dintr-o învălmășeală de cabluri și unelte.

Găfâind, scoase din perete cablul de încărcare al capsulei, apoi înlemni, privind când la cablul fetei, când la cel al navei. Înjură din nou și le dădu drumul amândurora. Ambele erau de același tip. Până și el își dădea seama că nu se puteau conecta.

Lovindu-și tâmpla cu încheieturile degetelor, Thorne se forța să gândească.

Și deodată știu ce avea de făcut. Mijii ochii la fată. Părea că pălește tot mai mult, dar poate că era din cauza luminii.

— Oh..., făcu el, iar în minte îi răsări o nouă idee. O, frate! Nu cumva... Bleah! Dezgustător!

Alungându-și senzația de greață, o trase delicat spre el, astfel că trupul fetei i se prăbuși pe un braț. Cu mâna rămasă liberă, bâjbâi prin părul ei încâlcit până descoperi un mic zăvor chiar la ceafă.

Se uită în altă parte când îl deschise, apoi îndrăzni să privească înăuntru cu coada ochiului.

O adunătură de cabluri, cipuri și întrerupătoare care nu avea absolut nicio noimă pentru Thorne umpleau un compartiment mic aflat în partea din spate a craniului. Tânărul răsuflă ușurat, bucuros că panoul de control ascundea în totalitate țesutul cerebral. La baza lui zări ceea ce părea a fi un mic port de conexiune, cam de aceeași mărime cu cablurile.

— Au, făcu Thorne, întinzându-se din nou după cablul capsulei și sperând că nu era pe cale să facă o greșeală uriașă.

Vârî capătul cablului de reîncărcare în panoul ei de control. Se potrivi perfect.

El își ținu respirația.

Nu se întâmplă nimic.

Lăsându-se pe spate, Thorne o ținea pe Cinder la distanță de un braț. Îi dădu la o parte părul de pe față și așteptă.

După câteva secunde, ceva zumzăi în craniul fetei. Sunetul se auzi mai tare, iar apoi încetă de tot.

Thorne înghiți anevoie.

Umărul fetei zvâcni brusc. El o întinse pe podea, lăsându-i capul să atârne într-o parte. Piciorul ei zvâcni, aproape nimerindu-l pe Thorne în vintre, iar el se îndepărtă, lipindu-se cu spatele de dispozitivul de aterizare al capsulei.

Fata inspiră, ținu aerul în piept câteva secunde, apoi îl dădu afară cu un geamăt.

— Cinder? Ești vie?

Un șir de spasme îi cutreieră membrele artificiale, apoi fața se strâmbă de parcă ar fi mușcat dintr-o lămâie. Deși pleoapele îi zvâcneau, reuși să-l privească.

— Cinder?

Fata se ridică în capul oaselor. Falca și limba i se mișcară fără sunet pentru o clipă, pe urmă vorbi cu greu:

— Procedurile sistemului de control automat... mi-au consumat aproape toată energia.

— Da, cred că asta s-a întâmplat.

Cinder se încruntă și păru nesigură un moment, pe urmă întinse mâna spre cablul care încă îi era conectat în creier. Îl scoase de acolo și trânti ușița panoului.

— Mi-ai deschis panoul de control? întrebă ea ceva mai clar și cu un strop de furie.

Thorne se încruntă și preciză:

— N-am *vrut* să-l deschid.

Expresia ei era iritată — nu complet furioasă, dar nici recunoscătoare. Se priviră îndelung, în timp ce motorul zumzăia de-a lungul culoarului și, într-un colț, o lumină începu să pâlpâie.

— Mă rog, bombăni Cinder, într-un târziu. Adevărul e că ai fost pe față.

Un zâmbet ușurat se întinse pe fața lui Thorne.

— Avem parte de încă un moment important în relația noastră, nu-i așa?

— Dacă „moment" înseamnă că, pentru prima dată de când ne-am cunoscut, nu-mi vine să te strâng de gât, atunci da, avem un moment.

Cinder se lăsă să cadă pe podea.

— Deși poate că sunt prea obosită ca să mai vreau să strâng de gât pe cineva.

— OK, zise Thorne, întinzându-se pe jos, lângă ea, și bucurându-se de duritatea rece a podelei platformei, de luminile enervant de puternice de deasupra, de duhoarea apelor menajere ce emana din hainele lor și de minunata senzație de libertate.

Cartea a doua

Scufița Roșie era o bucățică delicioasă,
iar lupul știa că avea să fie și mai gustoasă decât bătrâna.

Unsprezece

Oul sfârâi când alunecă în untul topit, iar gălbenușul de un galben intens se împrăștie ușor în albuș. Scarlet îndepărtă o pană de pe următorul ou înainte să-l spargă cu o mână, împingând în același timp spatula pe fundul tigăii. Albușurile vâscoase deveneau opace, se înfoiau și creau o peliculă pocnitoare aproape de marginile tigăii.

Altminteri, casa era tăcută. Imediat ce se întorsese acasă de la ferma Morel, verificase cum se simțea tatăl ei și îl găsise tolănit în patul bunicii, aproape inconștient, având pe comodă o sticlă de whisky șterpelită din bucătărie.

Fata deșertase restul de whisky în grădină, împreună cu toate celelalte sticle de alcool pe care le putuse găsi, apoi petrecuse patru ore zvârcolindu-se în patul ei. Se gândea întruna la cele întâmplate cu o seară în urmă: arsurile de pe brațul tatălui ei, groaza de pe chipul său, disperarea lui de a găsi ceea ce ascunsese *grand-mère*.

Și Wolf, cu tatuajul și privirea lui pătrunzătoare, spunând pe un ton aproape convingător: *Nu am fost eu.*

Lăsând spatula în echilibru pe marginea tigăii, Scarlet scoase o farfurie din dulap și tăie o felie groasă de pâine învechită. Orizontul începea să se lumineze încet-încet și cerul limpede promitea o altă zi însorită, deși vântul urlase toată noaptea, agitând lanul de porumb și șuierând prin hornuri. Un cocoș cânta în curte.

Oftând, puse ouăle pe farfurie și se așeză la masa din sufragerie. Începu să mănânce. Întinse mâna liberă după ecranul portabil de pe masă și se conectă la rețea.

— Caută, murmură ea, cu gura pe jumătate plină. Tatuaj S-L-O-H.

COMANDĂ IMPOSIBIL DE IDENTIFICAT.

Bodogănind, Scarlet tastă cuvintele și înghiți ultima bucată de ou. O înșiruire de linkuri apăru pe ecran: „Tatuaje periculoase"; „Modele de tatuaje"; „Modele de tatuaje virtuale"; „Știința din spatele eliminării tatuajelor"; „Ultimele noutăți în tehnologia tatuajelor, aproape nedureroase!".

Încercă altfel: tastă TATUAJ SCOH962.

Niciun rezultat.

Mușcă dintr-o bucată de pâine.

NUMERE TATUAJE ANTEBRAȚ

O puzderie de imagini umplură ecranul: brațe subțiri și musculoase, palide și negricioase, acoperite cu desene de prost gust sau etalând simboluri minuscule pe încheietura mâinii. Numărul 13 și cifre romane, date de naștere și coordonate geografice. Primul an de pace, „1 T.E.", era o alegere răspândită.

Scarlet lăsă restul pâinii pe farfurie și se frecă la ochi. Ce să mai caute? „Tatuaje luptători"? „Tatuaje răpitori"? „Tatuaje mafioți"?

Cine erau oamenii ăia?

Se ridică și puse de cafea. Apa începu să picure prin filtru.

— Wolf, șopti fata.

Pronunță lent numele, parcă testându-i gustul. Pentru unii, lupul e o bestie, un prădător, o pacoste. Pentru alții, un animal timid, adesea neînțeles de oameni.

Încă se simțea neliniștită. Nu-și putea scoate din minte imaginea tânărului aproape omorându-și adversarul dinaintea spectatorilor, apoi luând-o la goană spre câmpuri, ca ieșit din minți. În clipa aceea crezuse că urletul pe care îl auzise fusese al unui lup adevărat, care umbla după pradă pe la ferme — cu siguranță așa ceva nu era o raritate după ce fusese promulgată legea de protejare a speciilor, în urmă cu câteva secole —, dar acum nu mai era atât de convinsă.

În ringul de luptă mi se zice Wolf.

Puse farfuria și tigaia goală în chiuvetă, lăsând apa rece să curgă peste ele în timp ce studia, privind pe fereastră, umbrele unduitoare ale câmpurilor. Curând, ferma avea să prindă viață, plină de androizi, muncitori și albine modificate genetic.

Scarlet își turnă cafea, adăugă puțin lapte proaspăt în cană și se așeză iar la masă.

LUPI

Pe ecran apăru imaginea unui lup cenușiu, cu colții dezveliți și cu urechile lăsate pe spate. În blana deasă avea fulgi de zăpadă.

Scarlet își trecu degetul de-a latul ecranului, înlăturând poza. Imaginile următoare erau mai pașnice: lupi tăvălindu-se alături de perechea lor, pui de lup dormind claie peste grămadă, lupi maiestuoși, cu pete alb-cenușii, furișându-se prin păduri tomnatice. Alese linkul unei asociații de conservare a speciilor de animale și citi textul despre lupi, oprindu-se la pasajul despre urlete.

LUPII URLĂ PENTRU A ATRAGE ATENȚIA PROPRIEI HAITE SAU PENTRU A TRIMITE AVERTISMENTE LEGATE DE TERITORIU. LUPII CARE S-AU PIERDUT DE HAITA LOR URLĂ

PENTRU A-ȘI GĂSI TOVARĂȘII. ADESEA, URLETUL MASCULULUI ALFA ESTE CEL MAI AGRESIV. AGRESIVITATEA LUI POATE FI DETECTATĂ ÎN URLETELE SALE JOASE, ASPRE, CÂND SE APROPIE DE UN STRĂIN.

Un fior o scutură pe Scarlet atât de puternic, încât cafeaua i se revărsă peste buza căniii. Înjurând, se ridică pentru a lua un prosop și șterse lichidul vărsat, enervată că se speriase de un articol tâmpit. Chiar credea că luptătorul ăla descreierat încercase să comunice cu *haita* lui?

Aruncă prosopul în chiuvetă și luă portabilul, citind distrată restul articolului, pe urmă accesă un link despre ierarhia lupilor în cadrul haitei.

LUPII CĂLĂTORESC ÎN HAITE, GRUPURI CARE CUPRIND ÎNTRE ȘASE ȘI CINCISPREZECE MEMBRI, ȘI AU O IERARHIE. ÎN VÂRFUL STRUCTURII SOCIALE SE AFLĂ MASCULUL ALFA ȘI FEMELA ALFA, PERECHEA DOMINANTĂ. DEȘI CEL MAI ADESEA SUNT SINGURII LUPI DIN HAITĂ CARE SE ÎMPERECHEAZĂ ȘI CARE AU URMAȘI, TOȚI CEILALȚI MEMBRI AI HAITEI AJUTĂ LA HRĂNIREA ȘI CREȘTEREA PUILOR.

MASCULII ÎȘI STABILESC STATUTUL DE ALFA PRIN LUPTE RITUALICE: UN LUP ÎL PROVOACĂ PE UN ALTUL, REZULTATUL FIIND O LUPTĂ CARE VA STABILI SUPERIORITATEA ÎNVINGĂTORULUI. REPURTAREA UNOR VICTORII REPETATE CÂȘTIGĂ RESPECTUL HAITEI ȘI HOTĂRĂȘTE, ÎN FINAL, CINE VA FI CONDUCĂTORUL ACESTEIA.

URMĂTORII ÎN IERARHIA HAITEI SUNT LUPII BETA, CARE VÂNEAZĂ ȘI ASIGURĂ PROTECȚIA PUILOR.

LUPUL OMEGA ARE CEL MAI DE JOS GRAD ÎN HAITĂ. ADESEA TRATAȚI CA NIȘTE ȚAPI ISPĂȘITORI, OCAZIONAL LUPII OMEGA SUNT HĂRȚUIȚI DE RESTUL HAITEI. ACEST

FAPT POATE DUCE LA IZGONIREA LOR LA MARGINEA TERITORIULUI HAITEI ȘI, CÂTEODATĂ, LA PĂRĂSIREA DEFINITIVĂ A ACESTEIA.

Un val de cotcodăceli o făcu pe Scarlet să tresară.

Punând portabilul pe blat, privi pe fereastră. Avea inima cât un purice.

Umbra unui bărbat se întindea în curte, iar găinile fugeau din calea lui, spre coteț.

De parcă o simțise, Wolf ridică privirea și o zări pe Scarlet la fereastră. Fata se răsuci. Încercând să-și stăpânească panica tot mai mare, fugi în vestibul și înșfăcă pușca bunicii ei, aflată sub scară. Wolf nu se clinti când fata deschise ușa din față. Găinile deja începeau să se acomodeze cu prezența străinului și se buluceau printre picioarele lui, în căutare de grăunțe.

Scarlet ridică țeava armei. Dacă băiatul era surprins, n-o arăta.

— Ce dorești? strigă ea speriind găinile, care se îndepărtară de el.

Lumina din casă se revărsa în jurul ei, pe pietriș. Umbra lui Scarlet se lungea pe alee, aproape atingând picioarele lui Wolf. Frenezia lui din timpul luptei dispăruse, iar acum vânătăile de pe față erau aproape invizibile. Părea calm și netulburat din pricina puștii, dar nu făcu niciun pas spre Scarlet.

După o tăcere lungă, ridică mâinile de-o parte și de alta a capului, cu palmele la vedere.

— Îmi pare rău! Iar te-am speriat.

Ca pentru a remedia situația, dădu înapoi. Doi, trei pași.

— Ține mâinile sus! spuse ea, impasibilă.

Degetele tânărului zvâcniră, dându-i de înțeles că pricepuse.

Scarlet se îndepărtă de ușă, dar se opri când pietrișul îi înțepă tălpile goale. Simțurile ei intrară în alertă; aștepta

ca Wolf să facă o mișcare bruscă, dar era la fel de nemișcat precum casa de piatră din spatele ei.

— Am alertat deja poliția, minți ea, gândindu-se la ecranul portabil lăsat pe blatul din bucătărie.

Lumina se reflectă pentru o clipă în ochii lui, iar Scarlet își aduse aminte brusc că tatăl ei dormea la etaj. Era prea mult să spere că vocea ei ridicată l-ar fi trezit din beție?

— Cum ai ajuns aici?

— Am mers pe jos. Mă rog, mai mult am alergat, răspunse el, cu mâinile încă ridicate.

Vântul îi răvășea părul ciufulit.

— Vrei să plec?

Întrebarea o luă pe nepregătite.

— Vreau să-mi spui ce cauți aici. Dacă ai impresia că mi-e frică de tine...

— Nu încerc să te sperii.

Cu o căutătură urâtă, fata privi în lungul pustii, pentru a se asigura că încă îl avea în cătare.

— Voiam să discutăm despre ce mi-ai spus mai devreme. Despre tatuaj... și despre ce s-a întâmplat cu bunica ta. Și cu tatăl tău.

Scarlet strânse din dinți.

— Cum ai aflat unde locuiesc?

Wolf se încruntă, nedumerit.

— Numele fermei e inscripționat pe nava ta, așa că am căutat-o. N-am venit să-ți fac rău. Mi s-a părut că ai nevoie de ajutor.

— *Ajutor?*

Obrajii ei luară foc.

— Din partea psihopatului care mi-a torturat tatăl și mi-a răpit bunica?

— N-am fost eu, se apără Wolf vehement. Mai există și alte tatuaje asemănătoare cu al meu. Altcineva e făptașul.

— A, zău? Ca și când faceți parte dintr-un cult sau ceva asemănător?

O găină se lipi de piciorul ei și o făcu să tresară. Abia reușea să țină pușca dreaptă.

— Sau ceva asemănător, zise el, ridicând din umeri.

Pietrișul trosni sub piciorul lui.

— Nu te apropia! urlă Scarlet.

Găina cotcodăci și se îndepărtă.

— Trag, să știi!

— Știu.

Un strop de bunătate licări în privirea lui, iar el gesticulă spre tâmplă.

— Să ținteșți capul. De obicei, o astfel de împușcătură e fatală. Sau, dacă simți că îți tremură mâna, spre piept. E o țintă mai mare.

— Capul tău arată destul de mare de-aici.

Wolf râse, iar asta îl transformă cu totul. Corpul i se relaxă, iar expresia îi deveni caldă.

Un mârâit dezgustat vibra în gâtlejul lui Scarlet. Acest băiat n-avea niciun drept să râdă, mai ales ținând cont că bunica ei încă era dispărută.

Wolf își coborî brațele și le încrucișă la piept. Înainte ca Scarlet să apuce să-i poruncească să le ridice din nou, băiatul vorbi:

— Speram să te impresionez aseară, dar se pare că totul s-a întors împotriva mea.

— De obicei nu sunt impresionată de tinerii incapabili să-și stăpânească furia, care-mi răpesc bunica și mă urmăresc și...

— Nu ți-am răpit bunica.

Pentru prima dată, tonul lui era aspru, iar Scarlet uită de tirada ei. Atenția băiatului se îndreptă asupra găinilor care mișunau în pragul ușii.

— Dar, dacă făptașul are într-adevăr un tatuaj ca al meu, e posibil să te pot ajuta să afli cine a fost.

— De ce te-aș crede?

El luă întrebarea serios și cugetă îndelung la răspuns.

— N-am nicio dovadă în plus față de ce ți-am spus aseară. Am fost la Rieux timp de aproape două săptămâni — oamenii mă cunosc la tavernă, mă cunosc la lupte. Dacă tatăl tău m-ar vedea, nu m-ar recunoaște. Nici bunica ta.

Își mută greutatea de pe un picior pe altul, de parcă obosise să stea nemișcat.

— Vreau să te ajut.

Încruntându-se, Scarlet privi în lungul țevii duble. Poate că se număra printre cei care îi răpiseră bunica. Era lipsit de inimă. Era diabolic. Merita un glonț între ochi.

Dar era singura ei pistă.

— Ai să-mi spui totul. Totul.

Ridicând degetul de pe trăgaci, Scarlet coborî arma, astfel că acum era îndreptată spre coapsa lui.

— Și-ai să-ți ții mereu mâinile la vedere. Chiar dacă îți permit să intri în casa asta, nu înseamnă că am încredere în tine.

— Desigur, încuviință el, conformându-se. În locul tău, nici eu n-aș avea încredere în mine.

Doisprezece

Scarlet îi făcu semn să intre și îl privi cu asprime în timp ce el se apropia de casă. Părea să se pregătească sufletește, studiind pereții din stuc și treptele din lemn închis la culoare. Apoi trecu pe lângă ea și intră în hol. Fu nevoit să se aplece, astfel încât să nu-și lovească creștetul de pragul de sus al ușii.

Scarlet închise ușa cu piciorul, refuzând să-l slăbească din ochi pe Wolf, care stătea nemișcat și aplecat, încercând să se facă mic. Se uita la pozele digitale de pe pereți, care o înfățișau pe Scarlet în copilărie, ronțăind păstăi crude din grădină, câmpuri aurii de toamnă, pe bunica ei, cu patruzeci de ani mai tânără, în prima ei uniformă militară.

— Pe-aici.

Intrară în bucătărie. Scarlet privi poza tocmai când bunica ei dispăru din imagine. Zări ecranul ei portabil pe blat, încă afișând o poză cu un mascul alfa și cu femela acestuia, și îl vârî în buzunar.

Fără să-i întoarcă luptătorului spatele, sprijini pușca într-un colț și luă hanoracul roșu de pe spătarul unui scaun. Se simți mai puțin vulnerabilă după ce își strecură brațele pe mâneci și înșfăcă un cuțit din suportul lui.

Wolf privi iute spre cuțit, după care începu să studieze bucătăria. Ochii lui poposiră pe coșul din sârmă de lângă chiuvetă și se dilatară de foame.

Șase roșii lucioase zăceau în coș.

Scarlet se încruntă când Wolf coborî privirea.

— Cred că ți-e foame după ce ai *alergat* atât, murmură ea.

— Sunt OK.

— Ia un loc, îl invită ea, gesticulând spre masă.

Wolf șovăi doar o clipă înainte de a-și trage un scaun. Nu îl apropie din nou de masă după ce se așeză, ca și când ar fi vrut să se asigure că avea suficient spațiu pentru a sări și a o rupe la fugă, la nevoie.

— Mâinile la vedere!

Ușor amuzat, se aplecă și își răsfiră degetele pe marginea mesei.

— Nu-mi pot închipui ce crezi despre mine, după tot ce s-a întâmplat aseară.

Scarlet râse ironic.

— Zău? Nu-ți poți închipui?

Luă tocătorul și îl trânti pe masă, în fața lui Wolf.

— Să-ți dau câteva indicii?

Wolf coborî privirea, frecând cu un deget o zgârietură veche din lemnul mesei.

— A trecut ceva timp de când mi-am pierdut ultima oară controlul în halul ăla. Nu știu ce s-a întâmplat, mărturisi el.

— Sper că nu te aștepți să te compătimesc.

Refuzând să lase cuțitul jos sau să-i întoarcă spatele, Scarlet fu nevoită să mai facă două drumuri între blatul de bucătărie și masă, înșfăcând mai întâi o pâine, apoi două roșii.

— Nu... Ți-am spus de ce am venit aici. Toată noaptea am încercat să-mi dau seama ce n-a mers.

— Poate că problema a apărut când ai decis că luptele de stradă sunt o alegere profesională excelentă.

Tăcerea prelungă se destrămă când Scarlet, tot în picioare, tăie o bucată de pâine și i-o aruncă lui Wolf, care o prinse cu ușurință.

— Ai dreptate, zise el, ciugulind coaja. Probabil atunci a început.

Înfipse dinții în pâine, înghițind-o aproape pe nemestecate.

Uluită de faptul că el nu prezenta nicio justificare, nicio scuză, Scarlet înșfăcă o roșie și o puse pe tocător, simțind nevoia să-și țină mâinile ocupate. Înfipse cuțitul în ea, fără să dea atenție semințelor care se scurgeau pe lemn.

Îi întinse feliile de roșie, fără să se deranjeze să le pună pe o farfurie. Firimiturilor de pe masă li se alătură iute un suc roșu, apos.

Căzut pe gânduri, Wolf apucă feliile întinse.

— Mulțumesc!

Scarlet aruncă în chiuvetă codița roșiei și își șterse mâinile de jeanși. Afară, soarele se înălța cu repeziciune și găinile deveneau tot mai agitate, probabil întrebându-se de ce Scarlet nu le dădea micul dejun.

— E atât de tihnit aici! spuse Wolf.

— N-am de gând să te angajez!

Înșfăcând cafeaua rece și uitată, Scarlet se așeză, într-un final, față-n față cu Wolf. Cuțitul zăcea pe tocător, la câțiva centimetri de degetele ei. Așteptă până ce el își linse ultimele picături de suc de roșii de pe degete.

— Deci ce-i cu tatuajul tău?

Wolf își privi antebrațul. Lumina din bucătărie îi făcea ochii să scânteieze aidoma unor pietre prețioase, dar de data asta Scarlet nu se fâstâci. Nu-i păsa decât de răspunsurile pe care le ascundeau acei ochi.

Băiatul își întinse brațul pe masă, astfel încât tatuajul să fie în lumină, și trase de piele, de parcă îl vedea pentru prima oară. SCOH962.

— Soldat Credincios al Ordinului Haitei, explică el. Membrul 962.

Dădu drumul pielii și strânse din umeri, ghemuindu-se în scaun.

— Cea mai mare greșeală din viața mea.

Scarlet se înfioră.

— Și ce anume e Ordinul Haitei?

— O bandă. Sunt cunoscuți drept Lupii. Le place să se creadă justițiari, rebeli și vestitori ai schimbării, dar... nu sunt cu mult mai răsăriți decât delincvenții, să știi. Dacă îmi voi permite vreodată, o să pun să mi se șteargă tatuajul ăsta îngrozitor.

O rafală de vânt agita crengile stejarului care creștea în fața ușii, iar frunzele măturau fereastra bucătăriei.

— Deci nu mai faci parte din Ordin?

Wolf clătină din cap.

Scarlet se încruntă la el, incapabilă să-l citească, să descifreze dacă spunea adevărul.

— Lupii, murmură ea, lăsând numele să i se întipărească în minte. Și se-ntâmplă des să răpească oameni nevinovați din casele lor fără absolut niciun motiv?

— Au ei un motiv.

Scarlet trase de șnurul glugii hanoracului până ce aproape că se sugrumă singură.

— Care? Ce-ar putea ei să vrea de la bunica?

— Nu știu.

— Nu spune asta. Vor bani de răscumpărare? Ce vor?

Wolf își flexă degetele pe masă.

— Bunica ta a lucrat în armată, răspunse el, gesticulând spre culoar. În pozele alea, purta uniformă.

— A fost pilot în Federația Europeană, dar în urmă cu mulți ani. Înainte să mă nasc eu.

— Atunci, poate că știe ceva. Sau poate că asta cred ei.

— *Ce* anume să știe?

— Secrete militare... Poate ceva despre arme ultrasecrete?

Scarlet se aplecă până când se lipi de masă.

— Parcă ai spus că sunt niște delincvenți oarecare. De ce i-ar interesa așa ceva?

Wolf oftă.

— Delincvenți care se consideră...

— Vestitori ai schimbării.

Scarlet își mușcă buza.

— Corect. Și ce? Încearcă să răstoarne guvernul? Să stârnească un război?

Wolf privi pe fereastră. Luminile unei mici nave de pasageri se zăreau la marginea câmpului. Soseau muncitorii din tura de dimineață.

— Nu știu.

— Ba *știi*. Ești de-al lor!

Wolf zâmbi fără pic de umor.

— Pentru ei nu eram altceva decât un simplu comisionar. Nu mi se permitea să iau parte la planurile de nivel înalt.

Scarlet își încrucișă brațele.

— Atunci, dă-ți cu părerea.

Băiatul clătină din cap.

— Știu că fură o mulțime de arme. Vor ca oamenii să se teamă de ei. Poate că vor să pună mâna pe arme militare.

— Bunica mea nu știe nimic despre asta. Și chiar dacă știa înainte, când era pilot, acum nu ar avea cum să mai știe.

Wolf ridică palmele în fața ei, la vedere.

— Îmi pare rău. Nu știu ce alt motiv ar putea avea. Dar poate că *tu* poți găsi vreo chestie în care e posibil să fi fost implicată.

— Nu. Mi-am tot scormonit mintea de când a dispărut, dar fără rezultat. Ea era numai... este bunica mea.

Scarlet gesticulă spre câmpurile de afară.

— Are o fermă. Îți spune mereu verde-n față ce are de zis și nu-i place să i se impună ce să gândească, dar nu are dușmani, cel puțin din câte știu eu. Sigur, oamenii din oraș o consideră un pic excentrică, însă toți o îndrăgesc. E doar o femeie bătrână.

Fata cuprinse cana de cafea în palme și oftă.

— Știi măcar cum aș putea să-i găsesc? întrebă ea.

— Să-i găsești? Nu! Ar fi sinucidere curată.

Scarlet se încordă.

— Nu tu hotărăști asta.

Wolf se scărpină la ceafă.

— Cât timp a trecut de când au răpit-o?

Isteria amenința să o sugrume.

— Optsprezece zile. O au de *optsprezece zile*.

El stătea cu ochii pironiți asupra mesei, cu fruntea încrețită de îngrijorare.

— E prea periculos.

Scaunul se izbi de podea când Scarlet se ridică brusc.

— Ți-am cerut informații, nu o prelegere. Nu-mi pasă cât de periculoși sunt. Ăsta-i un motiv în plus pentru a-i găsi! Îți închipui ce-ar putea să-i facă în clipa asta, în vreme ce tu îmi irosești timpul? Ai idee ce i-au făcut tatălui meu?

O bufnitură răsună în casă și Scarlet tresări, abia reușind să-și mențină echilibrul când se împiedică de scaunul căzut. Holul era gol. Fata avea inima cât un purice.

— Tată?

Dădu fuga în vestibul și deschise larg ușa din față.

— Tată!

Dar aleea era pustie.

Treisprezece

Scarlet fugi pe alee. Pietrișul îi rănea tălpile. Vântul îi răvășea buclele, aruncându-i-le în față.

— Unde a plecat? întrebă ea, vârându-și părul în gluga hanoracului.

Soarele se înălțase deasupra orizontului, scăldând lanurile în auriu și umplând aleea de umbre unduitoare.

— Poate s-a dus să hrănească păsările, sugeră Wolf și arătă cu mâna un cocoș care ciugulea pe lângă casă, îndreptându-se spre grădină.

Neluând în seamă pietricelele tăioase, Scarlet porni în pas alergător și coti după casă. Vântul agita frunzele stejarului. Șopronul, hambarul și cotețul găinilor erau tăcute. Nici urmă de tatăl ei.

— Probabil căuta ceva sau...

Lui Scarlet îi stătu inima în loc.

— Nava mea!

O luă la fugă, ignorând buruienile înțepătoare. Aproape că se lovi de ușa șopronului și reuși s-o deschidă tocmai când un zgomot puternic zgudui pământul.

— Tată!

Bărbatul nu se afla în navă, pregătindu-se să decoleze, așa cum se temuse ea. În schimb, se urcase pe dulapurile așezate de-a lungul peretelui din spate, întinzându-se spre dulăpioarele

de deasupra și aruncând conținutul lor pe jos: cutii de vopsea, prelungitoare, burghie.

Un suport pentru unelte se răsturnase, umplând podeaua de beton cu șuruburi și piulițe, iar două dulapuri metalice de pe peretele din spate erau larg deschise. În ele se întrezăreau câteva uniforme de pilot militar, salopete și o pălărie de grădinărit, din paie, vârâtă într-un colț.

— Ce faci?

Scarlet porni spre el, apoi se feri și înlemni când o cheie franceză zbură pe lângă capul ei. Fiindcă nu o auzi căzând, se întoarse și îl văzu pe Wolf strângând cheia în mână, la jumătate de metru de fața lui, clipind surprins. Scarlet se răsuci iar.

— Tată, ce...

— E ceva aici! zise el, deschizând un alt dulăpior.

Bărbatul înșfăcă o cutie metalică și o răsturnă, uluit când sute de cuie ruginite căzură zdrăngănind pe jos.

— Tată, încetează! Nu e nimic aici!

Își croi drum prin dezordine, mai îngrijorată de bucățile de metal ascuțite și ruginite decât de pietrișul colțuros de afară.

— Oprește-te!

— Scar, există ceva aici.

Vârând un butoiaș metalic sub braț, tatăl ei sări de pe blat și se lăsă pe vine, încercând să smulgă capacul. Cu toate că și el era desculț, mulțimea de cuie și de șuruburi împrăștiate nu părea să-l deranjeze.

— Ea are ceva, iar ei îl vor. Trebuie să fie aici. Undeva... Dar unde?

Mirosul înțepător al uleiului de motor umplu aerul când tatăl ei răsturnă butoiașul, lăsând fluidul gălbui să gâlgâie și să se reverse peste harababura de pe jos.

— Tată, lasă-l jos!

Scarlet înșfăcă un ciocan de pe podea și îl ridică deasupra capului.

— Jur c-o să te lovesc!

Într-un final, bărbatul îi aruncă aceeași privire sălbatică și bântuită pe care o avusese noaptea trecută. Acesta nu era tatăl ei. Nu era nici vanitos, nici șarmant și nici iubitor de plăceri — toate trăsăturile pe care ea i le admirase în copilărie și i le disprețuise în adolescență. Acest bărbat era distrus.

Șuvoiul de ulei se împuținã, devenind un pârâiaș.

— Tată, lasă butoiașul jos. Acum!

Buzele lui tremurară când privi în altă parte, concentrându-se asupra micii nave de livrări aflate la o aruncătură de băț de el.

— Îi plăcea să zboare, murmură el. Adora navele de zbor.

— Tată. *Tată!*

Ridicându-se, tatăl ei azvârli butoiașul în geamul din spate al navei. Pe sticlă apăru o mică fisură, ca o pânză de păianjen.

— Nu-mi strica nava!

Scarlet lăsă ciocanul din mână și fugi spre el, împiedicându-se de unelte și resturi. Geamul se sparse la a doua lovitură și tatăl ei începu să pășească printre cioburi.

— *Încetează!*

Scarlet îl apucă de mijloc și îl trase afară din navă.

— Las-o baltă!

El se zbătu în strânsoare, lovind-o pe Scarlet cu genunchiul în coaste, și amândoi căzură pe podea. Un bidon o împunse în coapsă, dar ea nu se gândea decât cum să-l apuce mai strâns, să-i imobilizeze brațele, care fluturau întruna. Mâinile lui erau pline de sânge, fiindcă se apucase de sticla spartă, și mai avea o rană în dreptul coastelor.

— Scar, dă-mi drumul! Am s-o găsesc... Am s-o...

Tatăl ei țipă când se trezi ridicat de lângă ea. Scarlet se agăță de el, încercând în continuare să-l imobilizeze, dar apoi

își dădu seama că Wolf era cel care îl săltase pe tatăl ei în picioare. Ea îi dădu drumul, gâfâind. Începu să-și frece șoldul care zvâcnea de durere.

— Dă-mi drumul!

Întorcând capul, tatăl ei mușcă aerul. Wolf îi ignoră opintirile, îi prinse încheieturile cu o mână și o întinse pe cealaltă spre Scarlet.

Nici bine nu-și lăsă palma într-a lui, că tatăl ei începu din nou să țipe:

— E unul dintre ei! Unul dintre *ei*!

Wolf o ridică pe Scarlet în picioare, după care se întoarse, folosindu-și ambele mâini pentru a-l imobiliza pe bărbatul agresiv. Scarlet aproape că se aștepta să vadă spume la gura tatălui său.

— Tatuajul, Scar! E al lor! E al lor!

Scarlet își dădu la o parte părul de pe față.

— Știu, tată. Încearcă să te calmezi! Pot să-ți explic...

— Să nu mă duci iar acolo! Încă n-am găsit ce căutam! Mai am nevoie de timp! Te rog, nu mai vreau. Nu mai vreau...

Izbucni în suspine.

Wolf se încruntă, privind ceafa bărbatului, apoi înșfăcă un lanț subțire, pe care celălalt îl purta la gât, și îl rupse. Tatăl fetei tresări, iar când Wolf îi dădu drumul, se prăbuși greoi la pământ.

Scarlet privea înmărmurită lanțul care atârna în pumnul lui Wolf: avea un pandantiv mic, argintiu, pe care nu-l recunoștea. Nu-și amintea ca tatăl ei să fi purtat alte bijuterii în afară de inelul monogamiei, pe care și-l scosese la câteva zile după ce mama ei își dăduse seama că inelul nu își servise scopul și îl părăsise.

— Un transmițător, explică Wolf ridicând pandantivul, astfel că strălucirea lui argintie clipi în lumină — nu mai mare

decât unghia de la degetul mic al lui Scarlet. L-au urmărit și bănuiesc că au ascultat tot ce s-a vorbit.

Tatăl lui Scarlet își cuprinsese genunchii cu brațele și se legăna pe podea.

— Crezi că ascultă și-acum? întrebă Scarlet.

— Foarte posibil.

Un foc de artificii îi explodă în piept și ea se întinse, apucând pumnul lui Wolf între mâinile ei.

— Nu e nimic aici! strigă ea pandantivului. Nu ascundem nimic! Ați răpit persoana greșită! Ați face bine să-mi aduceți bunica înapoi, altminteri jur pe casa în care m-am născut că, dacă vă atingeți chiar și de un fir de păr de-al ei, chiar și de un rid, *chiar și de un pistrui de pe trupul ei*, o să vă găsesc pe toți și-o să vă sucesc gâtul, m-ați înțeles? ADUCEȚI-O ÎNAPOI!

— Ai terminat?

Tremurând de furie, Scarlet încuviință.

Wolf aruncă transmițătorul pe jos, luă ciocanul și îl distruse cu o singură lovitură. Scarlet tresări când metalul se sfărâmă pe ciment.

— Oare știau că tatăl tău va veni aici? întrebă Wolf, ridicându-se.

— L-au lăsat în lanul nostru de porumb.

Vocea bărbatului se ridică între ei, uscată și goală:

— Mi-au spus să-l găsesc.

— Ce să găsești? întrebă Scarlet.

— Nu știu. Nu mi-au zis decât... că ea ascunde ceva. Ceva de valoare și secret și că ei îl vor.

— Stai un pic... Adică știai? întrebă Scarlet. Știai că ei ascultă, dar nu ai încercat să mă previi? Tată, ce s-ar întâmpla dacă aș fi spus sau aș fi făcut ceva care le-ar fi dat de bănuit? Ce s-ar întâmpla dacă următoarea persoană după care *ar veni* aș fi eu?

— N-am avut de-ales, spuse el. Numai așa s-au învoit să-mi dea drumul. Au zis că-mi voi recăpăta libertatea dacă găsesc ce ascunde bunica ta. Dacă găsesc vreun indiciu... Trebuia să ies de-acolo, Scar, tu nu știi cum a fost...

— Nu știu decât că bunica e la ei! Și mai știu că ești suficient de laș încât să-ți scapi pielea și să nu te sinchisești de ce i se întâmplă ei sau de ce mi s-ar putea întâmpla mie.

Scarlet își ținu respirația, așteptând ca el să nege ori să-i ofere cine știe ce scuză neverosimilă, așa cum făcea întotdeauna, dar bărbatul rămase complet nemișcat. Complet tăcut.

Scarlet se înroși de mânie.

— Ești o rușine pentru bunica... Pentru tot ce a luptat ea. Ea și-ar risca viața ca să ne protejeze pe noi! Și-ar risca viața chiar și pentru un necunoscut, dacă ar fi nevoie. Dar ție nu-ți pasă decât de tine! Nu pot să cred că ești fiul ei! Nu pot să cred că ești *tatăl* meu!

El își ridică ochii bântuiți spre ea.

— Te înșeli, Scarlet. Ea a privit în timp ce mă torturau. *Mă torturau.* Și, cu toate astea, nu și-a dezvăluit secretele.

O scânteie de sfidare pâlpâia pe chipul lui.

— Bunica ta ne-a ascuns ceva, Scar, iar asta ne-a pus în primejdie pe amândoi. Ea e cea egoistă!

— Nu știi nimic despre ea!

— Ba *tu* nu știi! O ridici în slăvi de când aveai patru ani și de aia n-ai mai văzut adevărul! Ne-a trădat pe amândoi, Scarlet!

Cu pulsul bubuindu-i în tâmple, Scarlet îi arătă ușa.

— Ieși! Pleacă de la ferma mea și să nu te mai întorci niciodată! Sper să nu te mai văd vreodată în fața ochilor.

Tatăl ei păli, încât cearcănele lui păreau niște vânătăi. Încet, se ridică de la podea.

— Și tu mă abandonezi? Propria mea fiică și propria mea mamă! Amândouă vă întoarceți împotriva mea?

— Tu ne-ai abandonat primul.

Scarlet își dădu seama că, după cinci ani în care nu-l mai văzuse, era tot atât de înaltă ca el: ea — clocotind pe dinăuntru; el, încruntându-se ca și când ar fi vrut să-i pară rău, dar nu înțelegea această trăire.

— Adio, Luc!

— Vor veni din nou să mă caute, Scarlet. Și o să fie vina ta.

— Să nu îndrăznești! Tu ai purtat transmițătorul, tu ai fost cel gata să mă trădeze *pe mine*.

El îi susținu privirea vreme îndelungată, de parcă aștepta ca ea să se răzgândească, să-l primească înapoi acasă, înapoi în viața ei. Dar Scarlet se gândea la arsurile de pe brațul lui și știa că el ar fi trimis-o fără să șovăie la tortură, dacă așa și-ar fi scăpat pielea.

Într-un târziu, bărbatul coborî privirea și, fără să se uite la fiica lui sau la Wolf, își târșâi picioarele prin dezordinea de pe podea și ieși din șopron.

Pumnii lui Scarlet erau strânși. Trebuia să aștepte. Bărbatul avea să se ducă în casă, să-și caute pantofii. Și-l închipuia cotrobăind prin bucătărie, după mâncare, sau încercând să facă rost de câteva sticle de alcool rătăcite pe acolo. Nu era o idee bună să-l mai vadă înainte ca el să plece pentru totdeauna.

Lașul. Trădătorul.

— Te ajut eu.

Scarlet își încrucișă brațele, parcă vrând să se apere de blândețea din glasul lui Wolf. Privi îndelung haosul din jurul ei și declară:

— N-am nevoie de ajutorul tău.

— Vreau să zic c-o să te ajut să-ți găsești bunica.

Wolf își vârî capul între umeri, parcă surprins de propria propunere.

Se scurse mult timp până când Scarlet reuși să-și schimbe cursul gândurilor: de la mustrarea lăuntrică adresată tatălui ei trădător la sensul vorbelor lui Wolf. Se uită la el clipind și își ținu respirația, imaginându-și cuvintele lui captive într-o bulă care s-ar fi putut sparge dintr-o clipă în alta.

— O să mă ajuți?

Băiatul încuviință cu o mișcare a capului.

— Sediul Lupilor este la Paris. Probabil că acolo o țin prizonieră.

Paris. Cuvântul acela însemna totul. Un indiciu. O promisiune.

Aruncă o privire navei și geamului spart. Ura față de tatăl ei i se reînnoi, dar apoi se risipi degrabă. Nu era timp pentru așa ceva. Acum zărea prima rază de speranță, după două săptămâni care îi păruseră nesfârșite.

— La Paris, murmură ea. Putem lua trenul din Toulouse. Cât durează drumul? Opt, nouă ore?

Detesta gândul de a fi departe de nava ei, dar până și trenul cu levitație magnetică, enervant de lent, avea să fie mai rapid decât dacă ar fi așteptat până înlocuia geamul.

— Cineva trebuie să aibă grijă de fermă cât timp sunt plecată. Poate Émilie, după ce iese din tură. O să-i trimit un com, apoi mai rămâne doar să adun niște haine și...

— Scarlet, așteaptă. Nu putem pur și simplu să dăm buzna acolo. Trebuie să ne gândim bine înainte.

— Să dăm buzna? Nu putem *să dăm buzna*? Bunica e în mâinile lor de mai bine de două săptămâni!

Privirea lui Wolf se înnegură și Scarlet tăcu, observând pentru prima dată neliniștea tânărului.

— Uite, spuse ea, umezindu-și buzele, vom avea timp să facem un plan în tren. Dar nu mai pot să rămân aici nici măcar o secundă.

— Și dacă tatăl tău are dreptate?

În continuare, umerii lui Wolf erau încordați.

— Dacă ea chiar a ascuns ceva aici? Dacă ei vin să caute acel lucru?

Scarlet clătină îndârjit din cap.

— Pot să caute cât doresc, dar nu vor găsi nimic. Tatăl meu se înșală. Eu și *grand-mère* nu avem secrete.

Paisprezece

— Maiestate...

Kai se întoarse de la fereastra prin care privea încă de dimineață, ascultând discursul monoton al crainicilor și al purtătorilor de cuvânt ai armatei, care relatau evadarea celei mai căutate condamnate din Comunitatea Orientală. Președintele Huy stătea în prag, cu Torin alături. Amândoi păreau extrem de abătuți.

Kai înghiți cu greu.

— Deci?

Huy făcu un pas în față.

— Au scăpat.

Lui Kai i se strânse inima. Făcu un pas șovăielnic spre biroul tatălui său și strânse spătarul scaunului.

— Am dat ordin să se utilizeze imediat forțele de rezervă. Sunt încrezător că-i vom găsi pe fugari și că-i vom avea în custodie înainte de apus.

— Cu tot respectul, domnule președinte, nu prea *pari* încrezător.

Huy își umflă pieptul și chipul lui căpătă o nuanță rozalie.

— Sunt încrezător, Maiestate. Îi putem găsi. Dar e complicat, ținând cont că e o navă furată. Tot echipamentul de urmărire montat în ea a fost înlăturat.

Torin oftă iritat.

— Fata s-a dovedit a fi mai isteață decât mi-am închipuit.

Kai își trecu o mână prin păr, încercând să ascundă o scânteie neașteptată de mândrie.

— Mai există o problemă: fata e lunară, adăugă Huy.

— Cine o prinde va trebui să fie foarte atent, zise Kai. Trebuie să li se aducă tuturor la cunoștință că, fără îndoială, va încerca să le întoarcă mințile împotriva lor.

— Da, adevărat, dar nu la asta mă referam. În trecut, am avut probleme cu detectarea navelor lunare. Se pare că au învățat cum să ne dezactiveze radarele. Mă tem că nu știm cum reușesc s-o facă.

— Ne dezactivează radarele? întrebă Kai, uitându-se la Torin. Știai asta?

— Am auzit zvonuri, răspunse sfetnicul. Eu și tatăl Domniei Voastre am ales să credem că doar asta erau: niște zvonuri.

— Nu toți contemporanii mei sunt de acord în această chestiune, interveni Huy. Însă eu, unul, sunt convins că lunarii ne dezactivează echipamentul. Nu știu dacă o fac prin abilitățile lor mentale sau cu ajutorul vreunui alt talent. În orice caz, Linh Cinder nu va ajunge departe. Ne vom folosi toate resursele ca s-o căutăm.

Domolindu-și neliniștea lăuntrică, Kai afișă un chip lipsit de expresie.

— Să mă țineți la curent.

— Desigur, Maiestate. Mai există un lucru pe care cred că doriți să-l vedeți. Am terminat de verificat înregistrările camerelor de supraveghere din închisoare.

Huy gesticulă spre ecranul încastrat în biroul lui Kai.

Ocolind scaunul, Kai își suflecă mânecile lungi, brusc încălzit, și se așeză. Un com trimis de Consiliul pentru Siguranța Națională se învârtea în colț.

— Acceptă comul.

Pe ecran rulă o înregistrare din închisoare, toată numai pereți albi și lucioși. Se vedea un culoar lung, cu uși netede și scanere de identificare de o parte și de alta. Un gardian apăru și gesticulă spre o ușă. Îl urmă un bărbat scund și bătrân, care purta o bască gri.

Kai tresări. Era Erland.

— Dă sonorul mai tare!

Vocea familiară a doctorului se strecură prin difuzor:

— Sunt directorul echipei de cercetare a letumozei a casei regale, iar această fată este cel mai important subiect de studiu al meu. Trebuie să-i prelev mostre de sânge înainte să părăsească această planetă.

Părând ofensat, bătrânul vârî o mână în geantă și scoase o seringă. Geanta încă era umflată — conținea și alte lucruri.

— Domnule, am primit ordine stricte, spuse gardianul. Va trebui să obțineți o autorizație oficială de la împărat, dacă vreți să intrați.

Kai se încruntă când doctorul băgă seringa inapoi în geantă. Știa că doctorul Erland nu făcuse o asemenea cerere.

— Foarte bine. Dacă ăsta e protocolul, înțeleg, acceptă doctorul.

Apoi rămase pur și simplu pe loc, liniștit. După câteva secunde, Kai îl zări zâmbind.

— Gata, ai văzut? Am obținut autorizația necesară. Poți deschide ușa.

Kai rămase cu gura căscată când gardianul se întoarse spre ușa celulei, își trecu încheietura mâinii deasupra scanerului și tastă un cod. O lumină verde se aprinse și ușa se deschise.

— Îți mulțumesc frumos! zise Erland, trecând pe lângă gardian. Te rog să ne lași singuri câteva clipe. N-o să dureze mult.

Bărbatul se supuse fără comentarii, închise ușa și dispăru în direcția din care venise, iar ecranul rămase gol.

Kai ridică ochii spre Huy.

— A fost interogat acel gardian?

— Da, domnule, iar conform declarației sale, își amintește că i-a refuzat doctorului accesul în celula fetei, iar apoi acesta a plecat. Gardianul a fost foarte derutat când i-am arătat filmarea. Pretinde că nu își amintește nimic.

— Cum e cu putință?

Huy își ținea mâinile ocupate închizându-și nasturii sacoului.

— Se pare, Maiestate, că doctorul Dmitri Erland l-a fermecat pe gardian, așa încât acesta i-a permis să intre în celula prizonierei.

Simțind că i se face pielea de găină, Kai se lăsă pe spătarul scaunului.

— L-a fermecat? Crezi că e lunar?

— Asta e teoria noastră.

Kai ridică ochii spre tavan. Cinder, lunară. Doctorul Erland, lunar.

— E o *conspirație* cumva?

Torin își drese vocea, așa cum obișnuia atunci când Kai lansa o teorie neverosimilă. Dar lui Kai întrebarea i se părea firească.

— În momentul de față analizăm toată posibilitățile, răspunse Torin. Cel puțin acum știm cum a evadat.

— Avem un alt material — zise Huy —, care arată cum prizoniera îl farmecă pe gardianul din următoarea tură și este mutată într-o altă celulă. În acea înregistrare video, are două picioare și mâna stângă e diferită de cea pe care o avea când a fost încarcerată.

Kai se ridică din scaun.

— Avea o geantă, preciză împăratul, apropiindu-se de fereastră.

— Da. Doctorul Erland i-a adus niște unelte, probabil cu scopul de a o ajuta să evadeze.

— De aia a plecat el.

Kai clătină din cap, întrebându-se cum de îl cunoștea Cinder pe Erland. Ce făcuseră ei, de fapt, în toate acele zile când ea venise să-l viziteze la spital? Plănuiseră, complotaseră, conspiraseră?

— Credeam că Cinder nu făcea altceva decât să-i repare med-droidul, murmură el ca pentru sine. Nici măcar nu m-am deranjat să pun întrebări. Pe stelele mele, ce prost am fost!

— Maiestate, spuse Huy, puținele resurse pe care nu le folosim pentru a o căuta pe Linh Cinder au fost dedicate găsirii lui Dmitri Erland. Va fi arestat ca trădător al coroanei.

— Vă rog să mă scuzați că vă întrerup, interveni Nainsi, androidul care cândva îi servise drept tutore lui Kai, în copilărie, dar care acum căpătase rolul mult mai important de asistent personal.

Androidul încetase să funcționeze — nu se întâmplase în urmă cu mai puțin de patru săptămâni? — și datorită acestei întâmplări Kai o cunoscuse pe Linh Cinder, pe vremea când pentru el fata nu era decât un mecanic celebru.

— Maiestatea Sa regina lunară Levana a solicitat o întrunire imedia...

— Refuz să fiu anunțată de un android!

Huy și Torin se răsuciră în loc exact în clipa când regina Levana intră valvârtej, aruncând flăcări din ochi, și trase un dos de palmă peste singurul senzor albastru al lui Nainsi. Androidul cu siguranță s-ar fi prăvălit pe spate dacă sistemul hidraulic de stabilizare încorporat n-ar fi intervenit la țanc.

În urma reginei venea anturajul ei obișnuit: Sybil Mira, întâiul taumaturg, o femeie al cărei rol la curtea lunară părea să fie o combinație între un cățel de companie iubitor și o servitoare veselă. Taumaturgul îndeplinea cu bucurie cele mai nemiloase porunci ale Levanei. Kai o văzuse o dată atacând și aproape orbind o servitoare nevinovată, la cererea reginei, fără să stea pe gânduri.

Aceasta era urmată de un alt taumaturg, cu un rang inferior față de cel al lui Sybil. Avea tenul închis la culoare, ochi pătrunzători și niciun alt scop — după cum i se părea lui Kai — în afară de a sta în spatele reginei, cu un aer arogant.

Urma paznicul personal al lui Sybil, bărbatul blond care o imobilizase pe Cinder în timpul balului, când Levana îi amenințase viața pentru prima oară. Chiar și după o lună de când erau musafiri în palatul lui, Kai tot nu îi știa numele. Un al doilea paznic, cu părul roșu ca focul, o apărase pe Levana de un glonț, la bal, aruncându-se în calea acestuia și fiind nimerit în umăr. Totuși, aparent, gloanțele nu erau suficiente pentru a-l scoate din joc și singurul indiciu al rănii sale era umflătura unui bandaj care i se contura sub uniformă.

Kai se adresă reginei — spera el — cu o admirabilă lipsă de ironie:

— Maiestate, ce surpriză plăcută!

— Mai fă tu comentarii ironice, și-o să poruncesc să ți se taie limba și să fie țintuită de poarta palatului!

Kai păli. Vocea Levanei, de obicei extrem de melodioasă și de dulce, era acum dură ca oțelul. Cu toate că o mai văzuse furioasă, furia ei nu fusese niciodată suficient de puternică încât să-și dea arama pe față.

— Maiesta..., începu împăratul.

— Ai lăsat-o să evadeze! îl întrerupse ea. Pe prizoniera *mea*!

— Te asigur, facem tot ce ne stă în putință...

— Aimery, fă-l să tacă!

Brusc, Kai nu-și mai simți limba. Făcând ochii mari, își duse mâna la buze, dându-și seama că nu doar limba îi era afectată, ci și gâtul, și maxilarul. Nu-și mai putea folosi mușchii. Probabil că era mai bine decât să i se țintuiască limba de poarta palatului, și totuși...

Privirea lui țâșni spre bărbatul taumaturg îmbrăcat într-o mantie roșie impecabilă, care îi aruncă un zâmbet fermecător. Pe Kai îl cuprinse mânia.

— Zici că faci tot ce poți?

Levana își propti palmele în biroul lui Kai. Privirile lor mânioase se înfruntau deasupra monitorului pe care încă rula înregistrarea din culoarul pustiu al închisorii.

— Tinere împărat, susții că nu ai ajutat-o să evadeze? Că, de la bun început, intenția ta nu a fost să mă umilești pe pământul țării tale?

Kai intuia că regina voia ca el să cadă în genunchi și să implore iertare în tăcere, să-i promită că va muta și munții din loc pentru a-i da satisfacție. Dar furia împăratului îi copleșea teama. Lipsit de capacitatea de a vorbi, își împreună brațele pe spătarul scaunului și așteptă.

Cu coada ochiului, îi văzu pe Torin și pe Huy nemișcați ca niște statui. Sfetnicii erau încruntați. Sybil Mira, cu mâinile vârâte inocent în mânecile de culoarea fildeșului, probabil că îi ținea la distanță cu magia ei lunară.

Nainsi, singura prezență din încăpere pe care lunarii n-o puteau controla cu trucurile lor mintale, era imobilizată de către paznicul blond și întoarsă în așa fel încât senzorul ei — și camera de filmare încorporată — să nu poată înregistra întrunirea.

Degetele reginei apăsau biroul atât de tare, încât se albiră.

— Vrei să cred că n-ai încurajat această evadare? Că n-ai avut nimic de-a face cu ea?

Expresia reginei se înăspri.

— Nu pari foarte *supărat* de situația asta, Maiestate.

Kai era stupefiat, dar expresia lui rămase neutră. Nenumărate zvonuri și superstiții i se învârteau în cap — zvonuri că Levana știa ori de câte ori se vorbea despre ea, în orice loc de pe Luna și de pe Pământ —, dar bănuia că exista un motiv mult mai plauzibil pentru strania abilitate a reginei de a afla lucruri pe care nu ar fi trebuit să le afle.

Îi spionase atât pe el, cât și pe tatăl său. Kai era încredințat de asta, doar că nu știa cum o făcea.

Dându-și seama că ea aștepta un răspuns, Kai ridică o sprânceană și duse o mână la gură. Levana pufni și se îndepărtă de biroul lui. Își întinse gâtul până când ajunse să-l privească de sus.

— Vorbește! îi porunci ea.

Limba lui Kai se dezmorți și tânărul îi aruncă lui Aimery un zâmbet lipsit de recunoștință. Apoi făcu cel mai nerespectuos gest la care se putea gândi: trase scaunul și se așeză. Lăsându-se pe spate, își împreună mâinile pe burtă.

Ochii Levanei, negri precum cărbunele, scăpărară până când — pentru scurt timp — femeia deveni aproape lipsită de frumusețe.

— Nu, spuse Kai. Nu am încurajat fugara să evadeze și nici n-am ajutat-o în vreun fel.

— Și de ce te-aș crede, după ce am văzut cu ochii mei că erai atât de *încântat* să o vezi la bal?

Lui Kai i se zbătu o sprânceană.

— Dacă refuzi să mă crezi pe cuvânt, atunci de ce nu scoți cu forța o confesiune de la mine?

— O, aș putea, Maiestate. Te-aș putea face să spui orice aș vrea să aud de la tine. Dar, din nefericire, nu *citim* gândurile altora, iar pe mine mă interesează doar adevărul.

— Atunci, îngăduie-mi să ți-l ofer.

Kai spera să pară mai mult indulgent decât enervat.

— Investigația noastră preliminară a arătat că ea și-a folosit atât abilitățile lunare, cât și pe cele de cyborg pentru a evada din celula ei și, cu toate că se prea poate să fi beneficiat de ajutor din interiorul palatului, acest lucru a fost înfăptuit fără cunoștința mea. Mă tem că nu eram echipați corespunzător pentru a reține o prizonieră care e atât cyborg, cât și lunară. Firește, vom lucra la întărirea sistemului nostru penitenciar. Între timp, facem tot ce ne stă în puteri pentru a găsi fugara și a o aresta. Am încheiat o înțelegere cu tine, Maiestate, și intenționez să-mi respect partea.

— Nu ai reușit să-ți îndeplinești partea de înțelegere, vorbi ea cu asprime, dar apoi expresia i se îmblânzi. Tinere împărat, nădăjduiesc că nu ți s-au aprins călcâiele după această fată.

Kai strânse mâinile atât de tare, încât încheieturile degetelor începură să-l doară.

— Evident, indiferent ce sentiment mi s-a părut că nutream pentru Linh Cinder, n-a fost altceva decât efectul unui truc lunar.

— Categoric. Mă bucur că îți dai seama de asta.

Levana își împreună mâinile, cu falsă modestie.

— M-am săturat de această șaradă și mă întorc îndată pe Luna. Ai trei zile la dispoziție pentru a găsi fata și a mi-o preda. Dacă nu reușești, îmi voi trimite armata s-o caute, iar ei vor distruge fiecare navă, fiecare stație de andocare și fiecare casă de pe această planetă inutilă, până când o vor găsi.

Kai văzu roșu în fața ochilor și se ridică imediat.

— De ce nu spui care-ți este adevărata intenție? De zece ani cauți un motiv pentru a invada Pământul, iar acum te folosești de o singură lunară evadată, de această *nimeni*, pentru a-ți îndeplini planul.

Levana afișă un zâmbet forțat.

— Se pare că mi-ai înțeles greșit motivele, așa c-o să-ți spun exact care-mi sunt intențiile. Într-o bună zi, voi conduce Comunitatea și e decizia ta dacă acest lucru va fi înfăptuit printr-un război sau printr-o uniune matrimonială pașnică și diplomatică. Dar *asta* n-are nimic de-a face cu războiul sau cu politica. Vreau cu orice preț fie fata asta, fie cadavrul ei. Îți voi trece țara prin foc și sabie, dacă trebuie, ca s-o găsesc.

Levana se îndepărtă de birou și ieși din cabinet. Suita se înșirui în urma stăpânei, fără niciun comentariu.

După ce grupul ieși, Huy și Torin se prăbușiră în fața lui Kai, părând că își țineau răsuflarea încă de la intrarea reginei. Și poate că era adevărat. Kai nu știa ce anume le făcuse Sybil, dar bănuia că nu fusese plăcut.

Nainsi se roti pe șenilele ei și spuse:

— Îmi pare rău, Maiestate! Nu i-aș fi permis niciodată să intre, dar ușa era deja deschisă.

Kai o reduse la tăcere fluturând dintr-o mână.

— Ce coincidență că a ales singurul moment când ușa nu era închisă și încuiată pentru a da buzna aici!

Kai își frecă fața.

— Nu contează. Toată lumea, afară! Vă rog!

Nainsi dispăru pe ușă, dar Huy și Torin nu se clintiră.

— Maiestate, cu tot respectul, am nevoie de permisiunea voastră..., zise Huy.

— Da, bine, fă ce trebuie. Am nevoie să mă lași singur câteva clipe. Te rog!

Huy pocni din călcâie.

— Desigur, Maiestate!

Deși Torin părea mai dispus să îl contrazică, se abținu și curând ușa se închise în urma lor. Kai se prăbuși în scaun. Tremura din toate încheieturile. Dintr-odată, înțelese foarte limpede că nu era pregătit. Nu era suficient de puternic și de inteligent pentru a-și înlocui tatăl. Nici măcar nu putea s-o țină pe Levana departe de biroul său; și atunci, cum să protejeze o întreagă țară, o întreagă planetă de ea?

Rotindu-și scaunul, își trecu mâinile prin păr. Admiră orașul care se întindea dedesubt, apoi atenția i se îndreptă spre cerul albastru, lipsit de nori. Undeva, departe, se aflau luna, stelele și zecile de mii de nave de transport de pasageri, nave militare, nave de marfă, aglomerând spațiul aflat dincolo de stratul de ozon. Iar Cinder călătorea într-una dintre ele.

Într-un fel, spera ca fata să dispară pur și simplu, precum coada unei comete, doar pentru a-i face în ciudă reginei, pentru a ține departe de ea acest unic lucru pe care Levana și-l dorea cu disperare. La urma urmei, tirada la care tocmai asistase fusese provocată de vanitatea reginei: Cinder făcuse acel comentariu prostesc la bal, sugerând că, de fapt, Levana nu era frumoasă.

Kai își masa o tâmplă, știind că trebuia să dea uitării acele gânduri. Cinder trebuia găsită, și încă foarte curând, înainte ca milioane de oameni să fie uciși în contul ei.

Totul era un joc politic. Lucruri pro și contra, compromisuri, schimburi și înțelegeri. Cinder trebuia găsită, Levana trebuia mulțumită, Kai trebuia să nu să se mai simtă păcălit și trădat și, în schimb, să se comporte ca un adevărat împărat.

Se terminase cu orice simțise sau crezuse că simte pentru Cinder.

Cincisprezece

Cinder opri dușul și se rezemă de peretele din sticlă jivrată, în timp ce duza picura pe părul ei. I-ar fi plăcut să stea mai mult acolo, dar își făcea griji pentru provizia de apă și, ținând cont că Thorne făcuse un duș de jumătate de oră, cu siguranță nu se putea baza pe el pentru a o economisi.

În orice caz, acum era curată. Mirosul de canalizare dispăruse și sudoarea sărată fusese spălată. Ieșind din dușul comun, își șterse părul cu un prosop, apoi șterse toate șănțulețele și articulațiile înlocuitoarelor ei protetice, pentru a le proteja de rugină. Devenise un obicei, chiar dacă noile ei membre aveau un strat protector.

Uniforma ei murdară, de închisoare, era făcută ghem și aruncată într-un colț, pe podeaua de gresie. Găsise o uniformă militară uitată în cabinele echipajului: pantaloni gri-cărbune, care îi erau prea mari și care cereau o curea, și un tricou alb — nu cu mult diferite de pantalonii și tricourile cu care se obișnuise înainte să devină fugară. Nu îi lipseau decât mănușile. Se simțea goală fără ele.

Aruncă prosopul și uniforma de închisoare în jgheabul pentru rufe murdare și deschise ușa de la cabina de duș. În culoarul îngust se deschidea o ușă în dreapta, spre bucătărie, iar în stânga se afla zona de depozitare, plină cu lăzi de plastic.

— Casă, dulce casă, murmură ea, storcându-și picături de apă din păr în timp ce se îndrepta spre zona de depozitare.

Așa-zisul căpitan nu se zărea pe nicăieri. Erau aprinse numai luminile slabe din podea, iar întunericul, tăcerea și spațiul pustiu din jurul navei, întins la infinit, îi dădeau lui Cinder senzația stranie că era o fantomă care bântuia o epavă. Își croi drum printre navetele de depozitare și se prăbuși pe scaunul pilotului, în cabina de comandă.

Pe geam se zărea Pământul. Coastele Republicii Americane și cea mai mare parte a Uniunii Africane erau vizibile sub stratul de nori învolburați. Dincolo de Pământ erau stele, milioane de stele învârtindu-se și alcătuind nenumărate galaxii. Erau deopotrivă frumoase și înfiorătoare, la miliarde de ani-lumină distanță, și totuși păreau atât de luminoase și de aproape, încât mai că o sufocau.

Cinder nu-și dorise decât libertate. Să se îndepărteze de mama ei vitregă și de regulile ei dictatoriale. Să scape de o viață de muncă asiduă, fără nicio răsplată. Să nu mai vadă expresiile batjocoritoare și să nu mai audă cuvintele pline de ură ale necunoscuților neîncrezători în fata cyborg, prea puternică și prea inteligentă și prea al naibii de pricepută la mecanică pentru a fi vreodată *normală*.

Acum căpătase acea libertate, dar nu semăna deloc cu ceea ce-și imaginase.

Oftând, Cinder își ridică piciorul stâng pe genunchi, își suflecă cracul pantalonilor și deschise compartimentul gol din interiorul gambei. Compartimentul fusese verificat și golit când intrase în închisoare, dar ignoraseră cel mai valoros conținut. Nu exista nicio îndoială că gardianul care o percheziționase se gândise că cipurile vârâte printre cabluri făceau parte din configurația lui Cinder.

Trei cipuri. Le scoase, unul câte unul, punându-le pe brațul scaunului.

Primul era cipul COM-D, alb și sclipitor. Era un cip lunar, creat dintr-un material pe care Cinder nu-l mai văzuse niciodată. Levana poruncise să fie instalat în Nainsi, androidul lui Kai, și îl folosise pentru a afla informații confidențiale. Fata care programase cipul — aparent, programatoarea personală a reginei — îl folosise pentru a o contacta pe Cinder și a-i spune că Levana plănuia să se mărite cu Kai, apoi să-l ucidă și să folosească puterea Comunității Orientale pentru a invada restul Uniunii Pământene. Această informație o făcuse pe Cinder să dea fuga la bal. I se părea că se întâmplase în urmă cu o viață.

Nu regreta. Știa că ar fi făcut din nou același lucru, în pofida haosului apărut în viața ei de când luase acea decizie pripită.

Următorul era cipul de personalitate al lui Iko. Era cel mai mare și mai uzat dintre cele trei. Pe o parte se vedea o amprentă soioasă, probabil a lui Cinder, și într-un colț avea o fisură mică. În orice caz, fata era încrezătoare că încă funcționa. Iko, o servitoare-android care aparținuse mamei vitrege a lui Cinder, fusese multă vreme una dintre cele mai apropiate prietene ale fetei. Dar, într-o criză de mânie și disperare, Adri o dezmembrase pe Iko și îi vânduse părțile componente, lăsând în urmă numai părțile care i se păruseră inutile. Inclusiv cipul ei de personalitate.

Al treilea cip din grămăjoară o întristă.

Era cipul de identitate al lui Peony.

Sora ei vitregă mai mică murise în urmă cu aproape două săptămâni. Molima o învinsese, pentru că Cinder nu reușise să-i ducă antidotul la timp. Pentru că Cinder ajunsese prea târziu.

Ce ar fi zis Peony în clipa asta? Aflând că sora ei era lunară. Că Cinder era prințesa Selene. Că dansase cu Kai, îl sărutase pe Kai...

— Ce *scârbos*! Ăla-i un cip de identitate?

Tresări și strânse cipul în pumn când Thorne se prăbuși pe celălalt scaun.

— Nu te mai furișa pe la spatele meu!

— De ce ai un cip de identitate? întrebă el, privind suspicios celelalte două cipuri așezate pe brațul scaunului. Sper că nu e al tău — mai ales după ce mi l-ai scos pe-al meu.

Cinder clătină din cap.

— E al surorii mele.

Înghițind anevoie, fata desfăcu degetele. O mică pată de sânge uscat se dezintegrase în palma ei.

— Nu-mi spune că și ea e o condamnată fugară. Nu mai are nevoie de cip?

Cinder își ținu respirația, așteptând ca durerea din piept să i se domolească, și se încruntă către Thorne. El îi întâlni privirea și înțelese adevărul.

— Ah... Îmi pare rău!

Cinder se juca în neștire cu cipul, făcându-l să se rostogolească de pe o articulație a degetului pe alta.

— Când s-a întâmplat?

— Acum câteva săptămâni, răspunse ea, închizând cipul în pumn. Avea doar paisprezece ani.

— Din cauza molimei?

Ea încuviință.

— Androizii care administrează spațiile de carantină adună cipurile de identitate ale morților. Cred că le oferă condamnaților și evadaților lunari... Celor care își doresc o identitate nouă.

Puse cipul lângă celelalte.

— N-am putut îndura să-l ia și pe al ei.

Thorne se rezemă de spătarul scaunului. Se dichisise destul de atent: părul îi era tuns cu grijă, se bărbierise și mirosea a

săpun foarte scump. Purta o jachetă din piele uzată, cu o singură medalie prinsă la guler, indicând gradul de căpitan.

— Androizii care lucrează în carantine nu sunt cumva proprietatea guvernului? întrebă el, privind Pământul prin geamul navei.

— Da, așa cred.

Cinder se încruntă. Nu se mai gândise niciodată la asta, dar acum, când o spunea cu voce tare, în ea se trezi o bănuială.

Thorne dădu glas aceluiași gând:

— De ce ar aduna cipuri androizii guvernului?

— Poate nu pentru a le vinde pe piața neagră, spuse Cinder, apăsând cipul lui Peony în brațul scaunului. Poate că vor doar să le șteargă și să le repună în circulație.

Dar nu credea asta. Cipurile de identitate erau ieftin de fabricat, iar dacă lumea ar fi aflat că identitățile celor dragi erau șterse, s-ar fi lăsat cu scandal.

Își mușcă buza. Atunci, înseamnă că exista un alt motiv? Guvernul folosea cipurile în alte scopuri? Sau poate cineva reușise să reprogrameze androizii din spațiile de carantină fără știrea guvernului?

I se puse un nod în gât. Cât de tare își dorea să fi putut vorbi cu Kai...

— Ce fel de cipuri sunt celelalte două? se interesă Thorne.

— Unul pentru comunicare directă și celălalt, de personalitate, care i-a aparținut unei prietene android.

— Ești cumva colecționară de cipuri?

Cinder se oțări:

— Pur și simplu le păstrez în siguranță până-mi dau seama ce să fac cu ele. Probabil va trebui să găsesc un nou trup pentru Iko, ceva ce ea poate...

Lăsă fraza în aer, apoi exclamă:

— Asta e!

Vârî în grabă celelalte două cipuri în compartimentul din gambă. Înșfăcând cipul de personalitate al lui Iko, porni în fugă spre zona de depozitare. Thorne o urmă pe culoar, prin trapa care ducea la nivelul inferior, în camera motorului, și așteptă în prag cât timp Cinder se strecură în patru labe, pe sub rețeaua de conducte, și se ridică lângă serverul computerului.

— Avem nevoie de un nou sistem de control automat, spuse ea, deschizând un panou și trecându-și degetele peste etichete. Iko *este* un sistem de control automat. Toți androizii sunt! Firește, ea e obișnuită să funcționeze într-un trup mult mai mic, dar... cât de diferit poate fi?

— Bănuiesc că... foarte diferit.

Cinder clătină din cap și introduse cipul în serverul sistemului.

— Nu, nu. O să funcționeze. Doar că îi trebuie un adaptor.

Lucra și vorbea în același timp, scoțând cabluri din conexiunile lor, rearanjând, reconectând.

— Și avem un adaptor?

— O să avem, în curând.

Întorcându-se, fata studie panoul de control din spatele ei.

— N-o să folosim niciodată modulul de aspirare a prafului, nu-i așa?

— Care modul?

Cinder scoase un cablu conector din panou și introduse un capăt în server, iar pe celălalt, în portul de intrare pentru sistemul de control automat — același care aproape că îi prăjise propriile circuite.

— Ar trebui să fie suficient, zise ea, lăsându-se pe călcâie.

Sistemul porni. Sunetul diagnosticării interne îi era familiar lui Cinder. Inima fetei palpita la gândul că nu va mai fi singură, că va reuși să salveze măcar o persoană la care ținea...

Serverul tăcu din nou.

Thorne se holba la plafonul navei, ca și când se aștepta ca acesta să se prăbușească peste el.

— Iko? vorbi Cinder, întorcându-se spre computer.

Oare difuzoarele erau pornite? Sunetul și setările de introducere a datelor erau corecte? Comunicase cu Thorne fără probleme când fuseseră în depozit, dar...

— Cinder?

Fata scoase un țipăt de ușurare și aproape căzu pe spate.

— Iko! Da, eu sunt!

Înșfăcă un tub de răcire care atârna deasupra — o parte a motorului, o parte a navei.

Iar Iko era nava însăși.

— E ceva în neregulă cu senzorul meu vizual. Nu te văd și mă simt ciudat.

Cinder se aplecă să analizeze slotul în care cipul de personalitate al lui Iko își găsise o nouă casă. Se potrivea la perfecție, protejat și funcțional. Nu păreau să fie probleme de compatibilitate. Zâmbi cu gura până la urechi.

— Știu, Iko. Lucrurile vor fi un pic diferite o vreme. A trebuit să te instalez ca sistem de control automat într-o navă spațială. O navă Rampion 214, clasa 11.3. Poți să te conectezi la rețea? Cred că poți descărca specificațiile tehnice.

— Un Rampion? O *navă spațială*?

Cinder se făcu mică. Deși exista numai un difuzor în camera motorului, vocea lui Iko răsuna în fiecare colț.

— Ce căutăm într-o navă spațială?

— E o poveste foarte lungă. Doar asta mi-a trecut prin cap să fac cu...

— Vai, Cinder! *Cinder!*

Vocea lui Iko răsună ca un vaiet, făcând-o să simtă un fior pe șira spinării.

— Unde-ai fost toată ziua? Adri e furioasă, iar Peony... *Peony.*

Cinder își simțea gura ca iasca.

— A murit, Cinder. Adri a primit un com din partea celor de la carantină.

Cinder privea prosteşte peretele.

— Știu, Iko. S-a întâmplat în urmă cu două săptămâni. Au trecut două săptămâni de când Adri te-a dezactivat. Ăsta-i primul... corp... pe care l-am găsit.

Androidul tăcu. Cinder o simțea pretutindeni în jurul ei. Motorul se învârti mai repede pentru o clipă, apoi reveni la viteza normală. Temperatura de-abia scăzu. O lumină pâlpâia pe culoarul din spatele lui Thorne, care stătea în pragul ușii, bățos și stânjenit, cu o mutră de parcă o stafie pusese stăpânire pe preaiubitul său Rampion.

— Cinder — zise Iko după ce își cercetă noul corp câteva minute —, sunt *imensă.*

Androidul scânci.

— Iko, ești o navă.

— Dar sunt... Cum pot să... N-am nicio mână, niciun senzor vizual; dispozitivul ăsta de aterizare uriaș se presupune că ar fi picioarele mele?

— Păi, nu. Se presupune că ar fi dispozitivul de aterizare.

— O, ce s-a ales de mine? Sunt oribilă!

— Iko, e doar tempor...

— Hei, ia stai puțin, domnișoară voce-fără-trup! sări tânărul.

Thorne păși în camera motorului și își încrucișă brațele la piept.

— Cum adică „oribilă"?

De data asta, temperatura urcă simțitor.

— Cine-i acolo? Cine vorbește? ceru Iko să știe.

— Sunt căpitanul Carswell Thorne, proprietarul acestei nave minunate, și nu accept să fie insultată în prezența mea!

Cinder își dădu ochii peste cap.

— Căpitanul Carswell Thorne?

— Exact.

O tăcere scurtă.

— Am găsit informații despre un singur cadet numit Carswell Thorne, din Republica Americană. E în închisoarea Noului Beijing pentru...

— El e, zise Cinder, ignorând căutătura urâtă a lui Thorne.

Se lăsă tăcerea și căldura din camera motorului scăzu la un nivel mai confortabil. Apoi Iko spuse:

— Sunteți... chiar chipeș, căpitane Thorne.

Cinder gemu de exasperare.

— Iar dumneavoastră, dragă doamnă, sunteți cea mai superbă navă care cutreieră aceste ceruri. Să nu lăsați pe nimeni să vă contrazică.

Se făcu din nou cald, iar Cinder lăsă brațele să cadă, oftând.

— Iko, nu cumva roșești?

Temperatura redeveni plăcută.

— Nu, răspunse Iko. Dar chiar sunt drăguță? Chiar și sub formă de navă?

— Cea mai drăguță, răspunse Thorne.

— Ai o femeie dezbrăcată pictată pe o parte, precizează Cinder.

— Pictată chiar de mine.

Un șir de lumini încorporate în tavan pâlpâiră și emanară o strălucire slabă.

— Iko, e doar temporar. Vom găsi un nou sistem de control automat și îți vom face rost de un nou corp. La un moment dat. Acum am nevoie să supraveghezi nava, să analizezi rapoartele de eroare, poate să faci o diagnosticare...

— Celula de energie e aproape descărcată, anunță Iko.

Cinder încuviință.

— Da. Știam asta deja. Altceva?

Motorul hurui în jurul ei.

— Bănuiesc c-aș putea face o verificare completă a sistemului...

Bucuroasă, Cinder porni în patru labe spre ușă, întâlnind privirea satisfăcută a lui Thorne când se ridică.

— Mulțumesc, Iko!

Luminile pâlpâiră din nou, anunțând că Iko își redirecționa energia.

— Dar de ce spuneai că ne aflăm pe nava asta spațială, și împreună cu un infractor condamnat, pe deasupra? Fără supărare, căpitane Thorne!

Cinder făcu o grimasă, prea epuizată pentru a-i spune povestea. Dar știa că nu putea s-o țină ascunsă pentru totdeauna de însoțitorii ei.

— Prea bine, se învoi ea, pășind șovăielnic pe lângă Thorne și ieșind pe culoar. Hai să ne întoarcem în cabina de comandă. Măcar să ne facem comozi.

Șaisprezece

Scarlet chemă un planotor care să-i ducă în Toulouse și aproape că-și goli contul alimentat mai înainte cu cea mai recentă plată a lui Gilles. Se așeză față în față cu Wolf; pistolul o împungea în spate. Fata îl urmărea cu privirea. Într-un spațiu atât de înghesuit, știa că pistolul îi era nefolositor. La urma urmei, văzuse de câteva ori cât de iute se mișca Wolf. Ar fi putut s-o imobilizeze și s-o gâtuie pe jumătate înainte ca fata să apuce să scoată pistolul.

Dar era imposibil să se simtă amenințată de seminecunoscutul din fața ei. Wolf era captivat de pământurile fermelor pe lângă care treceau, privea cu gura căscată tractoarele, vitele și hambarele aflate într-o stare deplorabilă. Picioarele lui se mișcau întruna în tot acest timp, deși Scarlet se îndoia că o făcea conștient.

Fascinația aproape infantilă contrasta cu fizicul băiatului în aproape toate privințele: vânătaia de la ochi, aproape ștearsă, cicatricele palide, umerii lați, atitudinea lui calmă în timp ce aproape că-l strangulase pe Roland, brutalitatea fioroasă din privire când aproape își omorâse adversarul în luptă.

Scarlet se întreba care latură era de fațadă și care era reală.

— De unde ești? îl întrebă.

Wolf își întoarse privirea spre ea, iar curiozitatea lui se risipi. Parcă uitase că ea era acolo.

— De aici. Din Franța.

Scarlet schiță un zâmbet.

— Interesant! Arăți de parcă n-ai mai văzut niciodată o vacă.

— A, nu, nu sunt de-aici. Nu din Rieux. Sunt de la oraș.

— Din Paris?

Încuviință din nou și picioarele lui neliniștite schimbară ritmul. Fiindcă nu mai suporta, Scarlet se întinse și îi lipi ferm o palmă de un genunchi, silind piciorul bâțâitor să rămână nemișcat. Wolf tresări la atingerea fetei.

— Mă scoate din sărite, spuse ea.

Picioarele lui rămaseră nemișcate, câteva clipe.

— Păi, și cum de-ai ajuns taman în Rieux?

Wolf privi din nou pe geam.

— La început nu voiam decât să plec cât mai departe. Am luat un tren cu levitație magnetică până la Lyon și am început să urmăresc luptele de acolo. Rieux e un loc mic, dar atrage o mulțime consistentă.

— Am observat.

Scarlet își rezemă capul de spătarul scaunului și continuă:

— Am locuit o perioadă în Paris, când eram mică. Înainte să vin aici, ca să locuiesc cu bunica.

Ridică din umeri.

— Parisul nu mi-a lipsit niciodată cu adevărat.

Trecuseră pe lângă ferme și plantații de măslini, podgorii și suburbii. Tocmai când intrau în inima orașului Toulouse, îl auzi pe Wolf:

— Nici mie nu mi-a lipsit.

*

Când coborâră pe scara rulantă, gara subterană a trenului cu levitație magnetică era enervant de luminoasă. Neoanele supracompensau lipsa soarelui. Doi androizi cu detectoare de

arme așteptau la baza scării, iar unul țiui în clipa în care picioarele lui Scarlet atinseră platforma.

— A fost detectat un revolver personal Leo 1272 TCP 380. Vă rog să întindeți cipul de identitate și să așteptați permisiunea de a pleca.

— Am permis de portarmă, spuse Scarlet, întinzând încheietura mâinii.

O lumină roșie clipi.

— Arma a fost aprobată. Vă mulțumim că ați călătorit cu Trenul cu Levitație Magnetică al Federației Europene! rosti androidul, întorcându-se la locul său.

Scarlet trecu pe lângă androizi și găsi o bancă goală lângă șine. În pofida celor șase camere de supraveghere mici, sferice, care se învârteau aproape de tavan, pereții erau acoperiți de nenumărate graffiti elaborate și de resturile unor afișe de concerte.

Wolf se așeză lângă ea și, după câteva secunde, ticul lui nervos puse din nou stăpânire pe el. Deși lăsase spațiu între ei doi, Scarlet constată că se obișnuise cu degetele nestatornice, cu genunchii săltăreți și cu umerii care se agitau. Energia lui era aproape tangibilă.

Scarlet obosea doar uitându-se la el.

Încercând să-l ignore, își scoase portabilul din buzunar și se apucă să-și verifice comurile, deși nu primise nimic altceva în afară de reclame și câteva mesaje *spam*.

Trei trenuri veniră și plecară. Lisabona. Roma. Münchenul Occidental.

Scarlet deveni nerăbdătoare și nu-și dădu seama că propriul picior începuse să salte în același ritm, până ce Wolf îi atinse genunchiul cu un deget.

Ea înlemni, iar Wolf se retrase imediat.

— Scuze, șopti el, strângându-și mâinile în poală.

Scarlet nu știa ce să spună, nefiind sigură de ce își cerea el scuze. Nu își dădea seama dacă urechile lui căpătaseră o nuanță trandafirie sau dacă de vină erau luminile pâlpâitoare ale unei reclame din apropiere.

Wolf respiră calm, iar apoi, cât ai clipi, se încordă și întoarse brusc capul spre scările rulante.

Intrând imediat în alertă, Scarlet întinse gâtul, să vadă ce îl speriase. Un bărbat îmbrăcat în costum de afaceri trecea de detectoarele de la baza scărilor rulante. Era urmat de un alt bărbat, îmbrăcat într-o pereche de jeanși rupți și un hanorac. Apoi veni o mamă care împingea un cărucior plutitor cu o mână, verificându-și portabilul cu cealaltă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, dar cuvintele fură acoperite de sunetul asurzitor al difuzoarelor care anunțau trenul către Paris via Montpellier.

Încordarea din umerii lui Wolf păru să se risipească și băiatul sări în picioare. Magneții șinei începură să vibreze, iar el se alătură celorlalți pasageri care se grăbeau să ajungă la marginea peronului. Neliniștea dispăruse deja de pe chipul lui.

Scarlet își ridică rucsacul pe umăr și mai aruncă o privire înapoi, înainte să i se alăture.

Botul în formă de glonț al trenului lunecă dinaintea ei — la început, un vâjâit amețitor —, pe urmă se opri. Cu o singură mișcare lină, vagoanele coborâră pe șină cu zgomot și toate ușile se deschiseră fâsâind. Din fiecare vagon coborâră androizi vorbind la unison, cu voci monotone.

— Bine ați venit la bordul Trenului cu Levitație Magnetică al Federației Europene! Vă rugăm să vă prezentați cipul de identitate pentru scanarea biletelor. Bine ați venit la bordul Trenului...

O piatră se ridică de pe inima lui Scarlet când scanerul trecu pe deasupra încheieturii sale și ea urcă în tren. În sfârșit,

în sfârșit, pleca. Se terminase cu așteptarea. Nu mai stătea cu mâinile în sân.

Găsi o cușetă goală, cu paturi suprapuse, un birou și un monitor montat pe un perete. Vagonul avea mirosul umed al încăperilor în care s-a pulverizat prea mult odorizant.

— Va fi o călătorie lungă, spuse ea, punându-și rucsacul pe birou. Ne putem uita pe rețea o vreme. Ai vreun canal preferat?

Stând la intrarea în cușetă, Wolf se uita când la podea, când la ecran, apoi la pereți, încercând să găsească noi locuri către care să-și îndrepte privirea. Se uita oriunde, numai la ea nu.

— Nu, răspunse el și se apropie de geam.

Scarlet se așeză pe marginea patului. Vedea reflexia monitoarelor în geam, scoțând la iveală o mulțime de amprente.

— Nici eu. Cine are timp să se uite?

Când el nu răspunse, Scarlet se lăsă pe spate în pat, se sprijini în palme și se prefăcu a nu observa situația stânjenitoare.

— Ecran, pornește!

Un grup de reporteri care discutau despre lumea mondenă stăteau așezați în jurul unui birou. Scarlet era atât de adâncită în propriile gânduri, încât vorbele lor goale și malițioase îi intrau pe-o ureche și-i ieșeau pe cealaltă. Însă în scurt timp își dădu seama că o criticau pe fata lunară de la balul organizat în Noul Beijing — coafura ei atroce, starea lamentabilă a ținutei sale; oare pe mănușile ei văzuseră pete de *vaselină*? Tragic!

Una dintre prezentatoare chicoti răutăcios:

— Păcat că n-au centre comerciale în spațiul cosmic, fiindcă fata aia are mare nevoie să se îmbrace mai bine!

Ceilalți se hliziră. Scarlet clătină din cap și comentă:

— Biata fată va fi executată, și toată lumea face glume pe seama ei.

Wolf întoarse capul spre ecran.

— E a doua oară când te aud luându-i apărarea.

— Păi, încerc să mai gândesc și cu propriul cap din când în când, în loc să înghit propaganda ridicolă pe care mass-media vrea să ne-o bage pe gât.

Se încruntă, dându-și seama că vorbise exact ca bunica ei. Își stăpâni iritarea cu un oftat.

— Oamenii se grăbesc să acuze și să critice, dar ei nu știu prin ce a trecut ea sau ce anume a împins-o să facă ceea ce a făcut. De fapt, suntem siguri că a făcut *într-adevăr* ceva?

O voce robotică avertiză că ușile trenului aveau să se închidă și ea le auzi închizându-se cu un șuierat, câteva secunde mai târziu. Trenul se ridică de pe șine și ieși din gară șerpuind, cufundându-i într-un întuneric întrerupt doar de luminile culoarului și de ecranul albastru. Prinse viteză — un glonț țâșnind pe șine — și ieși de sub pământ deodată, iar lumina soarelui se revărsă prin geamuri.

— La balul ăla s-au tras focuri de armă, spuse Wolf, în timp ce reporterii continuau să pălăvrăgească. Unii cred că fata avea de gând să pornească un masacru și că e un miracol că nimeni n-a fost rănit.

— Iar unii zic că a venit la bal ca s-o asasineze pe regina Levana. Dar asta n-ar fi transformat-o într-o eroină?

Scarlet schimba canalele, distrată.

— Cred că n-ar trebui s-o judecăm nici pe ea, nici pe nimeni altcineva, fără să încercăm să-i înțelegem mai întâi. Poate ar trebui să aflăm toată povestea înainte de a trage concluzii pripite. Sunt absurdă, știu.

Pufni, iritată să descopere că se îmbujorase. Canelele se schimbau întruna. Reclame. Alte reclame. Știri. Bârfe despre celebrități. Un reality-show despre un grup de copii care intenționau să-și conducă propria țărișoară. Și mai multe reclame.

— În plus, murmură ea ca pentru sine, fata aia are doar șaisprezece ani. Mie mi se pare că toată lumea exagerează.

Scărpinându-se după o ureche, Wolf se lăsă să cadă pe pat, cât mai departe de Scarlet.

— Au existat cazuri în care lunari în vârstă de șapte ani au fost găsiți vinovați de crimă.

Scarlet se încruntă.

— Din câte știu, fata *aia* n-a omorât pe nimeni.

— Eu nu l-am omorât pe Hunter aseară. Dar asta nu mă face inofensiv.

Scarlet șovăi.

— Da, ai dreptate.

După o tăcere apăsătoare, Scarlet reveni la reality-show, prefăcându-se interesată.

— Am început să lupt când aveam doisprezece ani.

Își îndreptă din nou atenția asupra lui. Wolf privea fix un perete.

— Pentru bani?

— Nu. Pentru statut. Făceam parte din haită de doar câteva săptămâni, dar am înțeles imediat că, dacă nu lupți, dacă nu te poți apăra, ești un nimic. Ești chinuit și luat în râs... Devii un servitor și nu poți schimba situația. Singurul fel de a te asigura că nu devii un omega e să lupți și să câștigi. De asta o fac. De asta sunt bun la lupte.

Scarlet se încruntă atât de tare, încât fruntea începu s-o doară.

— „Omega", repetă ea. Exact ca într-o haită adevărată.

El încuviință, rozându-și agitat unghiile tocite.

— Am văzut cât de speriată erai de mine. Și nu doar speriată, ci și... revoltată. Și aveai dreptate. Dar ai spus că îți place să afli toată povestea înainte să judeci pe cineva, pentru ca mai întâi să înțelegi acea persoană. Asta-i povestea mea. Așa am învățat să lupt. Să nu am milă.

— Dar nu mai faci parte din bandă. Nu mai trebuie să lupți.

— Și ce altceva să fac? întrebă el, râzând sec. Numai asta știu, numai la asta mă pricep. Până ieri, nici măcar nu știam ce-i aia o roșie.

Scarlet își stăpâni un surâs. Frustrarea lui era aproape adorabilă.

— Iar acum ai aflat, spuse ea. Cine știe? Mâine s-ar putea să înveți despre broccoli. Până săptămâna viitoare, poate c-o să știi care e diferența dintre un dovlecel și un *zucchini*.

Wolf îi aruncă o privire înciudată.

— Vorbesc serios! Nu ești un câine bătrân, care nu poate învăța trucuri noi. Poți învăța să fii bun și la altceva în afară de lupte. O să-ți găsim altă activitate.

Wolf își ciufuli părul cu pumnul, zburlindu-l și mai mult.

— Nu de asta ți-am povestit, spuse el, ceva mai calm, dar în continuare descurajat. Nici măcar n-o să mai conteze, după ce ajungem la Paris. Dar mi s-a părut important să știi că nu-mi place deloc să lupt. Urăsc să-mi pierd controlul așa de mult. Niciodată nu mi-a plăcut.

Scarlet își aminti de lupta cu Hunter. Wolf îl doborâse pe celălalt luptător foarte rapid și ieșise în fugă din ring, ca și când încerca să scape de sine însuși.

Fata îl întrebă:

— Ai fost vreodată... omega?

O expresie indignată apăru pe chipul tânărului.

— Firește că nu!

Scarlet ridică o sprânceană, iar Wolf își dădu seama, prea târziu, de aroganța din tonul său. Era evident că dorința de a urca în ierarhie nu îl părăsise.

— Nu, completă el, mai blând. M-am asigurat că nu sunt niciodată un omega.

Wolf se apropie din nou de geam și privi podgoriile care zburau în fața lui.

Scarlet strânse din buze, simțindu-se vinovată. Era ușor să dea uitării riscul pe care Wolf și-l asuma, fiindcă ea nu se gândea decât la cum să-și recupereze bunica. Firește, se prea poate ca Wolf să fi părăsit banda Lupilor, dar acum se întorcea iar printre ei.

— Îți mulțumesc că ai fost de acord să mă ajuți, spuse ea după o tăcere îndelungată. Nimeni nu s-a înghesuit s-o facă.

El ridică din umeri cu stângăcie, iar când deveni limpede că nu avea de gând să răspundă, Scarlet oftă și începu să schimbe din nou canalele. Se opri la unul de știri.

CĂUTAREA FUGAREI LUNARE EVADATE, LINH CINDER, CONTINUĂ.

Scarlet ridică brusc capul.

— Evadată?

Wolf se răsuci și citi titlul, apoi se încruntă.

— Nu știai?

— Nu. Când s-a întâmplat?

— Cu vreo două zile în urmă.

Scarlet își cuprinse bărbia în căușul palmei, captivată de știre.

— Habar n-aveam. Cum e posibil?

Pe ecran începu să se deruleze înregistrarea de la bal.

— Se spune că a ajutat-o un angajat al guvernului.

Wolf se sprijini de pervaz.

— Îți vine să te întrebi cum ai reacționa tu într-o astfel de situație. Dacă un lunar ar avea nevoie de ajutor și ți-ar sta în putere să-l ajuți, chiar dacă asta ar însemna să te pui pe tine și pe familia ta în primejdie, ai face-o?

Scarlet se încruntă, ascultându-l doar pe jumătate.

— Nu mi-aș pune familia în primejdie pentru nimeni.

Wolf își coborî privirea către mocheta ieftină.

— Familia? Sau te referi la bunica ta?

Când își aminti de tatăl ei — cum venise la fermă purtând un transmițător, cum îi răvășise șopronul —, furia țâșni în sufletul lui Scarlet asemenea unui robinet deschis la maximum.

— *Grand-mère* e singura rudă pe care o mai am.

Ștergându-și palmele asudate de pantaloni, Scarlet se ridică.

— Mi-ar prinde bine un espresso.

Șovăi, nesigură cum urma să răspundă el la această invitație:

— Vrei să mergi cu mine în vagonul-restaurant?

Privirea lui alunecă pe lângă umărul ei, spre ușă, ca și când nu știa ce să aleagă. Scarlet reacționă la nehotărârea lui cu un zâmbet deopotrivă ironic și prietenos. Și poate că astfel flirta puțin.

— Au trecut aproape două ore de când ai mâncat. Probabil că ești hămesit.

O emoție străbătu chipul lui Wolf — ceva vecin cu panica.

— Nu, mulțumesc, răspunse el iute. Rămân aici.

— Bine... Mă întorc repede.

Închizând ușa în urma ei, îl văzu pe Wolf trecându-și apăsat o mână prin păr, cu un oftat de ușurare, de parcă tocmai evitase o capcană ca prin urechile acului.

Șaptesprezece

Culoarul trenului fremăta de activitate. Croindu-și drum spre vagonul-restaurant, Scarlet trecu pe lângă androizi-servitori care duceau călătorilor prânzuri în cutii, o femeie într-un costum de afaceri sobru, vorbind la portabil, și un copilaș care mergea legănat și deschidea curios fiecare ușă pe lângă care trecea.

Scarlet se feri de toți, traversând șase vagoane identice, trecând pe lângă numeroșii pasageri care călătoreau către slujbele lor normale, în vacanțele lor normale, în excursiile lor de cumpărături normale, poate chiar întorcându-se la casele lor normale. Treptat, emoțiile ei începură să pălească: iritarea ei față de mass-media care demoniza o fată de șaisprezece ani; dar pe urmă aflase că fata evadase din închisoare și că încă nu fusese găsită; simțise compasiune pentru copilăria violentă a lui Wolf, iar apoi el o refuzase pe neașteptate, alegând să nu o însoțească; spaima pentru bunica ei și pentru ce i se putea întâmpla chiar în acele momente, în timp ce trenul înainta prea încet, spaimă temperată doar de gândul că măcar se pusese în mișcare. Cel puțin se apropia de bunica ei.

Mintea i se învârtea nebunește, așa că se bucură când constată că vagonul-restaurant era aproape gol. Un barman plictisit stătea în interiorul unui bar circular, urmărind pe monitor un talk-show care lui Scarlet nu-i plăcuse niciodată. Două femei beau cocktailuri Mimosa la o măsuță. Un tânăr își sprijinea

picioarele pe un scaun, într-un separeu, tastând furios la portabilul său. Patru androizi stăteau aliniați lângă un perete, așteptând să facă livrări în vagoanele private.

Scarlet se așeză la bar, punându-și portabilul lângă un pahar cu măsline verzi.

— Ce doriți să comandați? întrebă barmanul, atent în continuare la dialogul dintre prezentatorul emisiunii și un actor de filme de acțiune decăzut.

— Un espresso, vă rog, cu o linguriță de zahăr.

Își sprijini bărbia. Bărbatul apăsă butoanele espressorului. Trecându-și degetul peste ecranul ei portabil, Scarlet tastă:

ORDINUL HAITEI

O listă de formații muzicale și de forumuri umplu pagina. Toate se autonumeau „haite de lupi" și „societăți secrete".

SOLDAT CREDINCIOS AL ORDINULUI HAITEI

Niciun rezultat.

LUPII

Îndată ce tastă, își dădu seama că era mult prea general. Îl înlocui imediat cu BANDA LUPILOR.

Apoi, văzând că existau 20 400 de rezultate, adăugă cuvântul PARIS.

Găsi numele unei formații care fusese în turneu, în Paris, în urmă cu două veri.

LUPI BANDĂ DE INFRACTORI.
LUPI JUSTIȚIARI.

Niciun rezultat.

Frustrată, își vârî părul în glugă. Espressoul apăruse în fața ei fără să observe când, și Scarlet ridică ceșcuța la buze, suflând aburii înainte de a gusta.

Dacă acest Ordin al Haitei fusese înființat în urmă cu suficient timp pentru a recruta 962 de membri, sigur existau urme ale activității organizației: fărădelegi, procese, crime, agresiuni împotriva societății. Se străduí să se gândească la un alt termen de căutare, dorindu-și să-l fi descusut pe Wolf mai mult.

— Ce căutare precisă! răsună un glas.

Scarlet întoarse capul spre călătorul aflat la două scaune depărtare. Nu-l auzise așezându-se. O privea cu ochii mijiți și cu un zâmbet zeflemitor, care-i dădea la iveală o gropiță în obraz. Lui Scarlet i se părea puțin cunoscut, iar asta o uimea, însă apoi își dădu seama că îl văzuse în urmă cu o oră, pe peronul gării din Toulouse.

— Caut ceva foarte precis, răspunse ea.

— Văd. „Aspiranți cinstiți la titlul de lup"... Nici măcar nu-mi pot imagina ce presupune asta.

Barmanul îi privea încruntat.

— Cu ce pot să vă servesc? îl întrebă el pe nou-venit.

Străinul își mută privirea.

— Cacao cu lapte, vă rog.

Scarlet chicoti când barmanul luă, plictisit, un pahar gol.

— N-aș fi crezut că asta bei.

— Nu? Dar ce credeai că o să comand?

Scarlet îl studie. Nu părea cu mult mai în vârstă decât ea și, cu toate că nu era arătos în sensul clasic al cuvântului, având în vedere cât de încrezător în sine era, cu siguranță se bucura de

trecere la femei. Era îndesat, dar musculos, și avea părul pieptănat pe spate, cu grijă. Postura lui inspira o anumită intensitate, o siguranță vecină cu aroganța.

— Coniac, răspunse ea. Era preferatul tatălui meu.

— Mă tem că nu l-am încercat niciodată.

Gropița se adânci când un pahar înalt de cacao cu lapte, cu spumă deasupra, fu așezat în fața lui.

Scarlet își închise portabilul și ridică espressoul la buze. Brusc, mirosul licorii părea prea puternic, prea amar.

— Laptele ăla arată destul de bine.

— E surprinzător de bogat în proteine, spuse el, luând o înghițitură.

Scarlet sorbi iar din ceașcă și descoperi că papilele ei gustative respingeau cafeaua. O așeză înapoi pe farfurie.

— Dacă ai fi un gentleman, te-ai oferi să-mi cumperi și mie unul.

— Dacă ai fi o doamnă, ai fi așteptat să-ți fac eu această propunere.

Scarlet zâmbi. Tânărul îi făcea deja semn barmanului și comandă un al doilea pahar de cacao cu lapte.

— Apropo, eu sunt Ran.

— Și eu, Scarlet.

— Ca părul tău?

— Mamă, ce replică originală!

Barmanul puse băutura pe bar, apoi se întoarse cu spatele și dădu volumul mai tare.

— Și încotro călătorești, *mademoiselle* Scarlet?

Paris.

Cuvântul răsună în mintea fetei, umplându-i gândurile cu greutatea lui. Își îndreptă atenția spre monitorul de pe perete, verificând ora, calculând distanța și ora la care aveau să sosească.

— La Paris, răspunse ea, într-un final.

Sorbi lung din băutură. Nu fusese preparată cu lapte proaspăt, precum cel cu care era obișnuită, dar amestecul dens și dulce era delicios.

— Mă duc să-mi vizitez bunica.

— Chiar așa? Și eu merg la Paris!

Scarlet încuviință din cap, dorindu-și brusc ca discuția să ia sfârșit. Sorbind din băutura groasă, își dădu seama că o primise prin manipulare, chiar dacă o făcuse inconștient. Nu era interesată de acest tânăr și nici nu voia să afle de ce se ducea la Paris sau dacă avea să-l mai vadă vreodată. Pur și simplu dorise să-și dovedească faptul că putea să-i stârnească interesul, iar acum se simțea enervată că îl căpătase cu atâta ușurință.

Manevra asta era exact în stilul lui Luc, iar constatarea îi întoarse stomacul pe dos și o făcu să împingă paharul de cacao cu lapte deoparte.

— Călătorești singură?

Își înclină capul spre el și zâmbi ca și cum și-ar fi cerut scuze.

— Nu. De fapt, ar trebui să mă întorc la el.

Accentuă cuvântul *el* mai mult decât era necesar, dar tânărul nu schiță niciun gest.

— Desigur, răspunse Ran.

Terminară băuturile în același timp, Scarlet își trecu încheietura mâinii pe deasupra scanerului de pe bar înainte ca străinul să apuce să protesteze, și își plăti singură consumația.

— Barman, spuse ea, coborând de pe taburet, se poate lua ceva la pachet de aici? Niște sendvișuri, poate?

Barmanul făcu semn cu degetul mare spre ecranele încastrate în bar și îi spuse:

— Uită-te în meniu.

Scarlet se încruntă.

— Nu contează, o să comand ceva în compartiment.

Barmanul nu păru s-o fi auzit.

— Mă bucur că te-am cunoscut, Ran!

El își propti un cot pe bar, răsucindu-și taburetul spre ea.

— Poate că drumurile noastre se vor întâlni din nou, la Paris.

Simți un fior în ceafă când el își sprijini bărbia în palmă. Scarlet observă dezgustată că fiecare unghie a tânărului fusese pilită, alcătuind un vârf perfect ascuțit.

— Poate..., spuse ea, pe un ton foarte politicos.

Alarma care îi răsuna în minte o însoți cât traversă două vagoane, în timp ce se înapoia la locul ei — un avertisment vibrând în aer. Încercă s-o ignore. Își spuse că de vină era nervozitatea ei, care îi juca feste, paranoia care în sfârșit o ajungea din urmă, după tot ce li se întâmplase bunicii și tatălui ei. De mirare că era capabilă să poarte o conversație, având în vedere spaima ce amenința să țâșnească la suprafață.

Fusese politicos. Fusese un gentleman. Poate că unghiile în formă de gheare erau o nouă modă în oraș.

Tocmai când hotărî că nimic în legătură cu Ran nu merita acea bruscă lipsă de încredere, Scarlet își aminti: îl văzuse pe peronul gării din Toulouse, coborând scara rulantă în jeanșii lui rupți și fără bagaje, iar Wolf devenise extrem de atent. Se părea că însoțitorul ei auzise ceva sau recunoscuse pe cineva.

Să fi fost o coincidență?

Difuzorul de deasupra pârâi. Scarlet de-abia îl auzea din pricina gălăgiei de pe culoar, dar pe urmă, treptat, cuvintele repetate reduseră la tăcere pălăvrăgeala din jurul ei.

— ...ne confruntăm cu o întârziere temporară. Toți pasagerii sunt rugați să se întoarcă în compartimentele lor private imediat și să nu iasă pe culoare până la noi instrucțiuni. Nu este un test. Ne confruntăm cu o întârziere temporară...

Optsprezece

Scarlet închise ușa în urma ei, ușurată că Wolf încă era înăuntru, plimbându-se de colo colo. Băiatul se răsuci spre ea.

— Tocmai am auzit anunțul, îi spuse ea. Știi cumva ce se petrece?

— Nu. Mă gândeam că poate știi tu.

Scarlet apucă portabilul din buzunarul ei.

— E o întârziere. Totuși pare cam ciudat că au cerut să se elibereze culoarele.

El nu răspunse. Încruntarea lui deveni fioroasă, aproape mânioasă.

— Miroși...

Când el nu își încheie propoziția, Scarlet râse indignată:

— *Miros?*

Wolf clătină energic din cap și părul îi flutură pe fruntea încrețită.

— Nu în felul ăla. Cu cine ai vorbit?

Încruntându-se, Scarlet se rezemă de ușă. Dacă Ran purta parfum, mirosul fusese prea slab și ea nu îl simțise.

— De ce? se răsti ea, enervată atât din cauza acuzației, cât și a sentimentului neașteptat de vinovăție pe care acuzația i-l stârnea. Te privește cumva?

Wolf strângea din dinți.

— Nu, nu la asta mă...

Băiatul tăcu, privind dincolo de ea.

Un ciocănit o făcu pe Scarlet să tresară. Se întoarse și deschise ușa. Un android intră în cușetă, purtând un scaner la capătul brațului său traversat de cabluri.

— Efectuăm o verificare a identităților, pentru siguranța tuturor pasagerilor. Vă rog să prezentați datele de identitate pentru a fi scanate.

Din obișnuință, Scarlet ridică o mână. Nu se gândi să pună la îndoială ordinul decât după ce o lumină roșie îi scană pielea, scoțând un bip, iar androidul se întoarse spre Wolf.

— Ce se petrece? întrebă ea. Ne-am scanat biletele când am urcat în tren.

Un alt bip.

— Nu aveți voie să părăsiți această cușetă înainte de a primi noi instrucțiuni.

— Ăsta n-a fost un răspuns, zise Scarlet.

În torsul androidului se deschise un panou și un al treilea braț metalic se întinse. Era echipat cu o seringă subțire.

— Acum trebuie să efectuez o verificare obligatorie a sângelui. Vă rog să întindeți brațul drept.

Scarlet privea cu gura căscată acul strălucitor.

— Faceți teste de sânge? E ridicol! Mergem până la Paris!

— Vă rog să întindeți brațul drept, repetă androidul. În caz contrar, voi fi nevoit să vă reclam pentru nerespectarea normelor de siguranță ale trenurilor cu levitație magnetică. Biletele dumneavoastră vor fi anulate și veți coborî din tren în următoarea gară.

Scarlet se zbârli și se uită la Wolf, dar el avea ochi doar pentru seringă. Pentru o clipă, Scarlet crezu că avea să zdrobească senzorul robotului, dar apoi tânărul întinse spre viitor brațul. Expresia lui deveni distantă când acul îi străpunse pielea.

Imediat ce androidul extrase o mostră de sânge și își retrase membrul metalic, Wolf făcu un pas înapoi și își strânse brațul la piept.

Se temea de ace? Scarlet mijì ochii la el și întinse brațul, la rândul ei, când androidul scoase o altă seringă. Imposibil să-l fi durut mai tare decât atunci când i se făcuse tatuajul. Fata privi în timp ce seringa se umplea cu sângele ei.

— Ce anume cauți? întrebă ea când ambele seringi dispărură în trupul androidului.

— Se inițializează analiza sângelui, spuse androidul, iar anunțul fu urmat de zumzete și bipuri.

Wolf tocmai își lăsase brațul să cadă pe lângă trup, când androidul anunță:

— Analiza este completă. Vă rog să închideți ușa și să rămâneți în acest compartiment până la primirea de noi instrucțiuni.

— Ai mai spus asta o dată, îi zise Scarlet androidului, care tocmai ieșea pe culoar.

Apăsând degetul mare pe micul punct lăsat în urmă de acul seringii, Scarlet trânti ușa cu piciorul.

— Ce-a fost asta? Mă gândesc serios să trimit un com serviciului de clienți al căii ferate și să fac o plângere.

Întorcându-se, îl descoperi pe Wolf la fereastră. Pașii lui fuseseră fără niciun zgomot.

— Încetinim, anunță el.

După o clipă, și Scarlet simți.

Dincolo de geam, o pădure deasă astupa lumina soarelui. Nu se zăreau nici străzi și nici clădiri. Nu opreau într-o gară.

Deschise gura, dar, văzând expresia lui Wolf, întrebarea ei muri în față.

— Auzi?

Scarlet trase în jos fermoarul hanoracului și ascultă. Zumzetul magneților. Șuieratul aerului care pătrundea printr-un

geam deschis, în compartimentul alăturat. Zdrăngănitul genților de voiaj.

Un *vaiet*. Atât de îndepărtat, încât părea un coșmar ce se risipea.

Lui Scarlet i se făcu pielea de găină.

— Ce se petrece acolo?

Difuzorul din perete pârâi.

— Stimați pasageri, vă vorbește conductorul. La bordul trenului a apărut o urgență medicală. Vom avea parte de o întârziere cât timp așteptăm autoritățile medicale. Rugăm toți pasagerii să rămână în compartimente și să respecte indicațiile androizilor trenului. Vă mulțumim pentru înțelegere!

Difuzorul tăcu, Scarlet și Wolf se holbară unul la celălalt.

Lui Scarlet i se puse un nod în gât. Analiza de sânge. Plânsete. O întârziere.

— Molima.

Wolf nu spuse nimic.

— Vor închide trenul, zise ea. Ne vor pune pe toți în carantină.

Pe culoar, ușile se trânteau, iar vecinii vorbeau între ei, punând întrebări și speculând, ignorând indicația conductorului de a rămâne în compartimente. Androidul probabil că trecuse în vagonul următor.

Scarlet auzi cuvintele „focar de letumoză" rostite în grabă, pronunțate cu teamă.

— Nu!

Cuvântul țâșni de pe buzele ei aidoma unui glonț.

— Nu se poate să ne țină aici. Bunica mea...

Lăsă fraza în aer, copleșită de un val de panică.

Undeva, pe culoar, cineva lovea cu pumnii într-o ușă. Tânguirea se auzea din ce în ce mai tare.

— Adună-ți lucrurile! îi spuse Wolf.

Porniră în același timp. Scarlet își aruncă ecranul portabil în rucsac, iar Wolf deschise geamul. Dincolo de șine se întindea o pădure deasă, care se pierdea printre umbre.

Scarlet își verifică pistolul.

— Sărim?

— Da. Dar s-ar putea să se aștepte la așa ceva, deci trebuie s-o facem înainte ca trenul să încetinească prea mult. Probabil că pregătesc androizi de securitate pentru a-i prinde pe fugari.

Scarlet încuviință.

— Dacă e vorba de letumoză, probabil că deja suntem în carantină.

Wolf scoase capul pe geam, privi într-o parte și în cealaltă.

— Acum e cel mai potrivit moment.

Își puse rucsacul pe un umăr. Scarlet privea ametită în jos, la pământul care zbura sub ei. Îi era imposibil să se concentreze asupra unui singur punct, fiind orbită de razele soarelui, strecurate printre copaci.

— Pare cam periculos.

— N-o să pățim nimic.

Ridică privirea spre el. Pentru o clipă, se așteptă să-l vadă din nou pe descreieratul din ring, dar expresia lui era rece și liniștită. Se concentra asupra peisajului care trecea în goană pe lângă ei.

— Trenul frânează, anunță el. Va începe să încetinească din ce în ce mai mult.

Din nou, dură câteva secunde până când Scarlet simți subtila schimbare de viteză care anticipa o oprire bruscă.

Wolf își înclină capul.

— Suie-te în spatele meu.

— Pot sări și singură.

— *Scarlet!*

Îi întâlni privirea. Curiozitatea lui tinerească de mai devreme dispăruse și în acea clipă în ochii lui se citea o severitate la care fata nu se așteptase.

— Ce-i? O să fie ca și cum aș sări de pe acoperișul hambarului pe o căpiță de fân. Am mai făcut asta de zeci de ori.

— O căpiță de fân? Scarlet, nu e deloc același lucru.

Înainte să-l poată contrazice, el se aplecă asupra ei și o luă în brațe.

Fata exclamă și abia dacă apucă să deschidă gura, vrând să-i poruncească să-i dea drumul; în secunda următoare, Wolf urcă pe pervaz. Vântul spulbera buclele lui Scarlet, lipindu-i-le de gât.

Wolf sări. Scarlet țipă și se ținu strâns de el, simțind un gol în stomac și apoi șocul impactului.

Își înfipse degetele în umerii lui. Tremura din toate încheieturile.

Wolf aterizase într-un luminiș aflat la câțiva pași distanță de șine. Se împletici spre marginea pădurii și se lăsă pe vine, în umbra copacilor.

— Te simți bine? întrebă el.

— Exact ca... — îngăimă ea, recăpătându-și suflul — ...pe o căpiță de fân.

Un hohot de râs vibră în pieptul lui, propagându-se și în ea. Wolf o așeză pe un strat de mușchi umed și moale. Scarlet se desprinse din strânsoarea lui, își recăpătă echilibrul, apoi îl lovi cu pumnul în braț.

— Să nu mai faci asta niciodată!

Wolf părea aproape încântat de el însuși. Dădu din cap spre pădure.

— Ar trebui să pătrundem mai adânc printre copaci, în caz că ne-a văzut cineva, sugeră el.

Scarlet auzi trenul trecând zgomotos. Bătăile neregulate ale propriei inimi o zguduiau. Îl urmă pe Wolf în pădure. După nici zece pași, uruitul trenului începu să scadă, pe măsură ce se îndepărta.

Scarlet își scoase portabilul din rucsacul aflat pe umărul lui Wolf și verifică unde ajunseseră.

— Minunat! Cel mai apropiat oraș se află la vreo 30 de kilometri spre est. Nu e în drumul nostru, dar poate găsim pe cineva să ne ducă până la următoarea gară.

— Ți se pare că inspirăm încredere?

Scarlet ridică privirea spre el, observându-i cicatricele albicioase, răzlețe, și vânătaia din jurul unui ochi, care începea să pălească.

— Și ce propui?

— Ar trebui să urmăm șinele. În cele din urmă, va trece alt tren.

— Iar *trenul ăla* o să ne ia?

— Sigur.

De data asta, Scarlet era sigură că zărise o sclipire poznașă în ochii lui. Începură să meargă pe șine. Dar nu făcură nici zece pași, când el se opri brusc.

— Ce?

Wolf se răsuci spre ea, cuprinzându-i ceafa cu o mână și cu cealaltă îi astupă gura.

Încordându-se, Scarlet dădu să-l împingă, dar ceva o făcu să se oprească. Wolf privea atent spre pădure, încruntat. Ridicând nasul, adulmecă.

Când se asigură că Scarlet nu avea să scoată niciun sunet, își retrase mâinile iute, de parcă fusese înțepat. Scarlet se împletici îndărăt, surprinsă de mișcarea lui bruscă.

Rămaseră pe loc, nemișcați și tăcuți, iar Scarlet se străduia să înțeleagă ce anume îl făcuse pe tovarășul ei de drum să intre

în alertă. Ducând încet mâna la spate, fata scoase pistolul din betelia pantalonilor. Se auzi un clic când trase piedica.

În pădure urla un lup. Urletul solitar o făcu pe Scarlet să se înfioare. Wolf nu părea surprins. Apoi, în spatele lor, izbucni un alt urlet, de data asta mai departe. Apoi un altul, spre nord. Tăcerea se lăsă în jurul lor în timp ce ecoul urletelor se risipea.

— Prieteni de-ai tăi? întrebă Scarlet.

Băiatul se uită la ea, apoi aruncă o privire în jos, către armă. I se părea ciudat că arma ei îl descumpănea, deși urletele înfiorătoare nu îi stârniseră nicio reacție.

— N-or să ne facă probleme, spuse el într-un târziu și merse mai departe, pe șine.

Pufnind, Scarlet porni rapid în urma lui.

— Ei, acum mă simt mai bine! Suntem pe teritoriul unor lupi sălbatici, dar, dacă tu zici că n-or să ne facă probleme...

Puse la loc piedica pistolului și tocmai voia să-l strecoare la locul lui, când gestul lui Wolf o făcu să se oprească.

— Nu ne vor face probleme, repetă el, aproape zâmbind. Dar n-ar fi rău să ții arma aia la îndemână, în caz de nevoie.

Nouăsprezece

— Ce-i cu toate vechiturile astea?

Cinder strânse din dinți, încordându-se să împingă o ladă de plastic aproape la fel de înaltă ca ea.

Thorne bombăni:

— Nu... sunt... vechituri.

Tendoanele de pe gâtul lui se umflară și lada se izbi de peretele calei.

Thorne își sprijini brațele de ladă, cu un geamăt, și Cinder se prăbuși, rezemându-se de ea. Umerii o dureau din cauza efortului și avea senzația că brațele ei erau gata să se desprindă din încheieturi și să cadă. Dar când privi cala, se simți cuprinsă de mulțumire.

Toate lăzile fuseseră împinse la pereți, creând o adevărată cărare de la cabina de comandă la zona de locuit. Cele mai mici și mai ușoare fuseseră stivuite unele peste celelalte, iar altele fuseseră transformate într-un soi de mobilă în fața monitorului principal.

Arăta cât de cât confortabil.

Următoarea sarcină avea să fie despachetarea lăzilor — cele care meritau despachetate —, dar trebuiau să lase treaba asta pentru mai târziu.

— Pe bune, făcu ea când își recăpătă suflul. Ce-s toate astea?

Thorne se lăsă să alunece pe podea, lângă ea, și își șterse fruntea cu mâneca.

— Nu știu, spuse el, ochind etichetele ștanțate de pe cea mai apropiată ladă: un cod nefolositor. Provizii. Mâncare. Cred că în câteva sunt arme. Știu că aveam câteva sculpturi de la un artist foarte celebru, din a doua eră. Aș fi făcut o avere de pe urma lor, dar m-au arestat înainte să apuc să le vând.

Oftă.

Cinder mijii ochii la el. Fiindcă era absolut convinsă că el furase sculpturile, îi venea greu să-l compătimească.

— Păcat, murmură ea, sprijinindu-și din nou capul de ladă.

Thorne îi arătă ceva aflat pe peretele opus, ridicându-și antebrațul sub nasul lui Cinder.

— Ce-i aia?

Ea se uită, se încruntă și, oftând iritată, se ridică. În spatele unei stive înalte de lăzi se zărea colțul unui cadru metalic.

— O ușă, răspunse ea, deschizând schița navei pe afișajul ei retinal. Infirmeria, poate.

Vestea îl însufleți pe Thorne.

— A, da, corect. Nava are și așa ceva.

Cinder își puse mâinile în șolduri.

— Ai blocat ușa *infirmeriei*?

Thorne se ridică în picioare.

— N-am avut niciodată nevoie de ea.

— Nu crezi c-ar fi bine să ai acces la ea, în caz de urgență?

Thorne dădu din umeri.

— Vom vedea.

Dându-și ochii peste cap, Cinder se întinse spre cea mai de sus ladă și o trase pe podea, stricând cărarea lor obținută cu greu.

— Cum putem fi siguri că în cutiile astea nu există nimic care poate fi urmărit?

— Mă crezi amator? În nava asta n-a pătruns nimic fără să fie inspectat cu de-amănuntul. Altminteri, Republica ar fi revendicat-o demult, în loc s-o lase să prindă rugină în depozitul ăla.

— S-ar putea să nu existe niciun dispozitiv de urmărire, interveni Iko, făcându-i pe Cinder și pe Thorne să tresară.

Încă nu se obișnuiseră cu însoțitoarea lor invizibilă și omniprezentă.

— Dar încă putem fi detectați de radare, continuă androidul. Fac tot ce pot pentru a ocoli sateliții și navele, dar aici, în spațiu, e surprinzător de aglomerat.

Thorne își trase mânecile în jos și zise:

— Și e aproape imposibil să reintri în atmosfera Pământului fără să fii detectat. Așa m-au înhățat data trecută.

— Cred că există un truc, replică Cinder. Sunt sigură c-am auzit odată despre o modalitate ca oamenii să se furișeze neobservați în atmosfera Pământului. Oare unde am auzit asta?

— N-am mai auzit despre așa ceva până acum. Mă pricep de minune să mă strecor în hangarele publice prin lingușeală, dar nu cred că o să aibă efect acum, când un condamnat atât de căutat e în libertate.

Cinder scoase din buzunar elasticul vechi pe care îl găsise în bucătărie și își prinse părul în coadă. Își răscoli mintea până când, deodată, își aminti: doctorul Erland îi spusese că pe Pământ existau mai mulți lunari decât se bănuia și că aceștia aveau o modalitate de a ajunge acolo fără ca autoritățile să observe.

— Lunarii știu să-și camufleze navele spațiale.

— Poftim?

— Lunarii sunt capabili să-și camufleze navele spațiale. Pot împiedica radarele pământene să le detecteze. Așa-i felul

în care multe dintre ele pot ajunge pe Pământ. E adevărat, mai întâi trebuie să scape de pe Luna.

— E înspăimântător, comentă Iko.

Androidul acceptase originea lunară a lui Cinder la fel de ușor cum acceptase statutul de condamnat al lui Thorne: cu loialitate și resemnare, dar în același timp menținându-și părerea că, în general, lunarii și condamnații erau oameni în care nu poți avea încredere și care nu pot fi aduși pe calea cea bună.

Cinder încă nu găsise o modalitate de a-i spune că, pe deasupra, ea era și Selene, prințesa pierdută.

— Știu că e înspăimântător, spuse Cinder, dar mi-ar fi de mare ajutor dacă aș ști cum să o fac.

— Crezi că folosesc — Thorne își roti încheietura mâinii spre ea — magia aia lunară?

— Bioelectricitate, spuse ea, citându-l pe doctorul Erland. Numind-o magie, nu faci decât să le atribui și mai multă putere.

— Mă rog...

— Poate că e vorba de o tehnologie specială pe care o instalează pe nave.

— N-ar fi o idee bună să începi să practici „magia" aia?

Cinder stătea în dubiu. *Ce anume* să practice?

— O să încerc.

Cinder se concentră iar asupra lăzii, deschise capacul și dădu cu ochii de o cutie plină cu spumă poliuretanică. Vârî mâna metalică înăuntru și scoase o păpușă subțire, din lemn, împodobită cu pene și cu șase ochi pictați.

— Ce-i asta?

— O păpușă onirică venezueleană.

— E oribilă.

— Costă cam 12 000 de univi.

Impresionată, Cinder puse păpușa înapoi în pachetul ei protector.

— N-ai și tu ceva folositor pe-aici? De pildă, o celulă de energie complet încărcată.

— Mă îndoiesc, răspunse Thorne. Cât crezi că mai rezistă a noastră?

— Aproximativ 37 de ore, îi informă Iko.

Thorne făcu un gest victorios în direcția lui Cinder.

— Păi atunci, ai timp berechet să înveți un truc lunar nou.

Cinder închise capacul lăzii și o așeză peste celelalte, străduindu-se să nu se panicheze la gândul de a-și folosi recent descoperitul ei har pentru ceva atât de complicat precum camuflarea unei nave de transport.

— Între timp, o să fac cercetări și voi încerca să stabilesc cel mai bun loc de aterizare. Nu în Comunitate, evident. Am auzit că e frumos în Fiji în perioada asta a anului.

— Sau în Los Angeles! exclamă Iko, încântată. Acolo au un magazin imens cu escort-droizi la preț de producător. Mi-ar plăcea să am un corp de escort-droid. Unele modele noi sunt dotate cu păr din fibră optică, așa că își pot schimba culoarea.

Cinder se trânti din nou pe jos și își scărpină încheietura mâinii — un tic stânjenitor acum, când nu mai avea mănuși cu care să se joace.

— N-o să coborâm în Republica Americană într-o navă americană furată, spuse ea atentă la monitor, unde poza ei de deținută plutea într-un colț.

Se săturase până peste cap de ea.

— Ai alte sugestii? întrebă Thorne.

Africa.

Se auzi pronunțând numele, dar în realitate nu rosti niciun sunet.

Acolo ar fi trebuit să meargă, pentru a-l întâlni pe doctorul Erland, ca să-i spună ce să facă în continuare. Avea planuri pentru ea. Avea de gând să o transforme într-o eroină, într-o salvatoare, într-o prințesă, plănuia să o detroneze pe Levana și să o înscăuneze pe Cinder drept adevărata regină.

Mâna dreaptă începu să-i tremure. Doctorul Erland inițiase recrutarea de cyborgi și tratase zeci, poate chiar sute de cyborgi de parcă ar fi fost de unică folosință, totul doar pentru a o găsi *pe ea*. Iar apoi, când o găsise, îi tăinuise identitatea până când nu mai avusese de ales decât să-i spună adevărul, în tot acest timp, plănuindu-i restul vieții. Făcuse din nevoia lui de răzbunare cea mai mare prioritate.

Dar doctorul nu luase în considerare faptul că Cinder nu dorea deloc să fie regină. Nu voia să fie prințesă și nici moștenitoarea vreunui tron. Toată viața — sau cel puțin viața pe care și-o putea aminti —, nu-și dorise decât libertate. Iar acum, pentru prima dată, o avea, oricât de fragilă ar fi fost. Nimeni nu îi mai spunea ce să facă, nu o mai judeca și nu o critica.

Iar dacă se ducea la doctorul Erland, avea să piardă toate astea. El se aștepta ca Cinder să-și revendice locul de drept ca regină a Lunii, iar ei ăsta i se părea cel mai sufocant și mai înrobitor lucru.

Cinder își cuprinse mâna tremurândă în cea fermă, de cyborg. Se săturase ca toată lumea să-i hotărască viața în locul ei. Era pregătită să descopere cine era ea cu adevărat, nu ce îi dictau ceilalți să fie.

— Ăăă... Cinder?

— În Europa.

Își lipi spatele de ladă, silindu-se să stea dreaptă, pentru a da impresia că era sigură pe propriile spuse.

— Mergem în Europa.

Urmă o tăcere scurtă.

— Avem vreun motiv anume să mergem acolo? se interesă Thorne.

Cinder îi întâlni privirea și cugetă îndelung, alegându-și cuvintele.

— Crezi în moștenitoarea lunară?

Thorne își cuprinse bărbia în palme.

— Firește.

— Vreau să zic, crezi că mai trăiește?

El se uita la ea ca și când fata ar fi spus o glumă.

— De parcă prima ta întrebare n-ar fi fost suficient de clară! Da, normal, cred că trăiește.

Cinder se trase înapoi.

— Serios?

— Da. Chiar dacă unii cred că sunt doar niște teorii conspiraționiste, am auzit că regina Levana a fost paranoică vreo câteva luni după incendiul ăla, deși ar fi trebuit să se bucure că era, în sfârșit, regină. Parcă ar fi știut că prințesa a scăpat.

— Da, dar... astea ar putea fi doar povești, spuse Cinder.

Nu știa de ce încerca să-l descurajeze. Poate din cauză că ea nu crezuse o iotă, până când aflase adevărul.

Thorne dădu din umeri.

— Ce-are asta de-a face cu Europa?

Cinder își schimbă poziția, ca să-l vadă mai bine, și își încrucișă picioarele.

— O femeie locuiește acolo sau, cel puțin, locuia cândva. A lucrat în armata lor. O cheamă Michelle Benoit și cred că s-ar putea să aibă legătură cu prințesa dispărută.

Inspiră adânc, sperând că nu spusese nimic care să-i dea secretul în vileag.

— De unde ai auzit toate astea?

— Mi-a povestit un android de la curtea regală.

— Androidul lui Kai? interveni entuziasmată Iko, afișând pe ecran una dintre paginile lui Kai create de fani.

Cinder oftă.

— Da, androidul *Maiestății Sale*.

Creierul ei de cyborg înregistrase fiecare cuvințel pe care androidul Nainsi îl rostise, de parcă știuse că, într-o bună zi, aveau să-i folosească acele informații.

Potrivit cercetărilor lui Nainsi, un doctor lunar pe nume Logan Tanner o adusese pe Cinder pe Pământ când încă era copilă, după ce încercarea Levanei de a o omorî dăduse greș. La un moment dat, Tanner fusese închis într-un spital psihiatric și își pusese capăt zilelor, dar nu înainte de a o lăsa pe fată în grija altcuiva. Nainsi credea că acea persoană era un fost pilot militar din Federația Europeană.

Comandantul Michelle Benoit.

— Un android de la curtea regală, repetă Thorne. Și cum a intrat în posesia unei astfel de informații?

— Habar n-am. Dar vreau s-o găsesc pe această Michelle Benoit și să aflu dacă Nainsi are dreptate.

Spera ca Michelle Benoit să aibă răspunsuri pe care doctorul Erland nu le deținea. Poate că i-ar fi putut povesti lui Cinder despre trecutul ei, despre acei unsprezece ani lungi care îi fuseseră șterși din minte, despre operația ei și despre chirurgi și despre invenția lui Linh Garan, care o împiedicase pe Cinder să-și folosească harul lunar până ce Erland o dezactivase.

Poate că Michelle avea propria opinie despre ce-ar fi trebuit să facă Cinder în continuare. Iar acest lucru avea să-i schimbe viața pentru totdeauna.

— Mă bag.

Cinder tresări.

— Te bagi?

— Normal. Ăsta-i cel mai mare mister nerezolvat al celei de-a treia ere. Sigur există cineva care oferă o recompensă pentru găsirea prințesei, nu?

— Mda. Regina Levana.

Thorne se aplecă spre ea și o înghionti.

— În acest caz, avem ceva în comun cu prințesa.

Îi făcu ghiduș cu ochiul, ceea ce o scoase din sărite.

— Sper să fie drăguță.

— Încearcă să te concentrezi asupra lucrurilor importante, bine?

— Păi, ăsta e un lucru important.

Thorne se ridică, gemând. Îl dureau mușchii după ce aranjaseră mulțimea de lăzi.

— Ți-e foame? o întrebă el. Mi se pare că aud o conservă de fasole strigându-mă pe nume.

— Nu mi-e foame. Mulțumesc.

După ce tânărul plecă, Cinder se cocoță pe cea mai apropiată ladă și își roti umerii. Știrea încă era difuzată pe ecranul fără sonor. Pe burtieră scria: *Continuă căutarea fugarei lunare Linh Cinder și a lui Dmitri Erland, cel care a trădat Coroana.*

I se puse un nod în gât. Trădătorul Coroanei?

N-ar fi trebuit să se mire. Cât se așteptase să dureze până aveau să-și dea seama cine o ajutase să scape din închisoare?

Cinder se lăsă pe spate, cu picioarele atârnându-i dincolo de marginea lăzii, și se zgâi la labirintul de țevi și cabluri înmănuncheate care aglomerau grinzile navei. Oare făcea o greșeală mergând în Europa? O trăgea ața să ajungă acolo, nu doar din cauza celor spuse de Nainsi, ci și din cauza propriilor amintiri derutante. Știuse dintotdeauna că fusese adoptată în Europa și își amintea vag acest lucru. Nu păstra în minte decât imagini confuze, pe care le considerase întotdeauna frânturi de vise: un hambar; un câmp acoperit de zăpadă; un cer cenușiu, nesfârșit.

Iar apoi o călătorie extrem de lungă cu trenul, până în Noul Beijing, la noua ei familie.

Se simțea obligată să se întoarcă acolo și să descopere ce se petrecuse în anii pe care nu și-i amintea, cine avusese grijă de ea, cine altcineva îi știa cel mai mare secret.

Dar dacă mergând în Europa nu făcea decât să amâne inevitabilul? Dacă era doar o distragere pentru a o împiedica să meargă la Erland și să-și accepte soarta? Cel puțin doctorul o putea învăța cum să fie lunară. Cum să se protejeze de regina Levana.

Nici măcar nu știa cum să folosească farmecul. Sau, oricum, nu așa cum trebuia.

Strângând din buze, Cinder ridică mâna bionică în fața ochilor. Învelișul metalic semăna cu o oglindă în lumina difuză a navei. Era atât de curată, atât de bine fabricată! Nu părea a fi mâna *ei*. Nu încă.

Înclinându-și capul într-o parte, Cinder ridică și cealaltă mână, cea umană, și încercă să-și imagineze cum ar fi fost să fie pe de-a-ntregul om. Două membre din piele, carne și oase. Sângele curgând prin vene albăstrui, vizibile pe sub piele. Cum ar fi fost să aibă zece unghii?

Un curent electric îi străbătu nervii și, în ochii minții sale, mâna bionică începu să se metamorfozeze. Mici cute apărură în articulațiile degetelor. Tendoanele se întinseră pe sub piele. Marginile deveniră moi. Se încălziră. Se transformară în carne.

Avea în fața ochilor două mâini, două mâini umane. Mici și elegante, cu degete perfect sculptate și unghii rotunde, delicate. Își flexă degetele mâinii stângi, strângând pumnul, apoi le întinse din nou.

Un râset de bucurie îi scăpă de pe buze. Își folosea farmecul! Nu mai avea nevoie de mănuși. Putea convinge pe oricine

că era adevărat. Nimeni nu mai avea să știe că Cinder era cyborg.

Gândul acesta era puternic, brusc, copleșitor.

Iar apoi — prea curând — o luminiță portocalie pâlpâi în colțul câmpului ei vizual. Creierul său o avertiza că ceea ce vedea era o minciună. Nu era real, nu avea să fie niciodată real.

Se ridică în capul oaselor, gâfâind, și strânse din pleoape înainte ca scanerul ei retinal să înceapă să depisteze toate micile nepotriviri și neadevăruri, așa cum procedase cu farmecul Levanei atunci când Cinder nu se lăsase înșelată. Era enervată pe sine, dezgustată de ușurința cu care se lăsase stăpânită de acea dorință de amăgire.

Levana era cea care proceda așa. Își ținea poporul în frâu păcălindu-i atât privirea, cât și inima. Da, domnea folosindu-se de teamă, dar și de adorație. E ușor să profiți de un om când el nici măcar nu bănuiește că profiți. Nu era foarte diferit de felul în care Cinder îl fermecase pe Thorne. Îi stăpânise mintea fără să se străduiască, iar el făcuse tot ce-i ceruse ea.

Rămase așa câteva clipe, tremurând și ascultând cum Thorne zdrăngănea prin bucătărie și fredona.

Dacă acum avea ocazia de a hotărî cine era ea cu adevărat, cine își dorea să fie, atunci prima decizie era ușor de luat.

Nu avea să fie niciodată ca regina Levana.

Douăzeci

Magneții șinelor amuțiseră. În schimb, răsunau sunetul pașilor celor doi prin desiș și glasurile păsărilor migratoare. Doar o urmă de soare se strecura printre ramurile dese ale copacilor, iar pădurea mirosea a sevă și a toamna care se apropia.

Timpul părea să se întindă la infinit, deși portabilul lui Scarlet o informa că nu trecuse nici măcar o oră, când dădură de trenul care staționa. Primul lucru care îi atrase atenția lui Scarlet erau sunetele care nu aparțineau pădurii: huruitul șenilelor pe pământ și pietriș, indicând că zeci de androizi încercuiau locul.

Wolf abandonă șinele, înaintând prin desiș și conducând-o spre pădurea ocrotitoare. Scarlet vârî portabilul în buzunar, astfel încât să-și poată folosi ambele mâini pentru a se cățăra pe copacii căzuți și a ține la distanță de părul ei rămurelele și pânzele de păianjen. După o vreme, își trase gluga pe cap, reducând-și câmpul vizual, dar simțindu-se mai protejată de lucrurile care se întindeau către ea și o împungeau.

Se cățărară pe un taluz, folosindu-se de rădăcinile unui pin care părea gata să se răstoarne pe șine. De sus, Scarlet zărea strălucirea petelor de soare de pe acoperișul trenului. Din când în când, câte un pasager arunca o umbră pe geamuri. De-acum, probabil că toată lumea știa care era acea „urgență medicală". Cât avea să dureze să-i testeze pe toți pasagerii pentru a depista

molima și a stabili cine putea fi lăsat să plece? Cât de mult puteau să țină oameni sănătoși în carantină?

Sau poate că nu aveau să-i mai lase să plece.

Pentru a preveni tentativele de evadare, o mică armată de androizi patrula în jurul trenului, iar senzorii lor galbeni măturau ferestrele și ușile, țâșnind din când în când și spre pădure. Deși Scarlet nu credea că puteau s-o vadă — pentru că se afla sus, deasupra șinelor —, tot dădu înapoi și, încet-încet, desfăcu fermoarul hanoracului. Wolf își întoarse privirea tocmai când ea își scotea brațele din mâneci, bucuroasă că pe dedesubt purta un maiou negru, mult mai potrivit pentru camuflare. Își legă strâns hanoracul în jurul taliei.

E mai bine așa? schiță fata din buze, dar Wolf privea în altă parte.

— Sigur și-au dat seama că lipsim, șopti el.

Cel mai apropiat android se răsuci spre ei și Scarlet își lăsă iute capul în jos, îngrijorată că până și părul ei ar fi putut atrage atenția. Când androidul se întoarse la loc, Wolf se furișă înainte, ținând ridicată o creangă, pentru ca Scarlet să poată trece pe dedesubt.

Înaintau cu viteza melcului și mergeau ghemuit, pentru a nu fi văzuți. Fiecare pas de-al lui Scarlet speria o altă creatură, care fugea să se ascundă — o veveriță, o rândunică —, și se temea că androizii le-ar fi putut lua urma chiar și numai după animalele speriate, dar totul părea calm în apropierea șinelor.

Se opriră doar o dată, când o rază de lumină albastră dansă peste trunchiurile aflate deasupra capetelor lor. Scarlet îl imită pe Wolf și se trânti la pământ, simțindu-și bătăile inimii și auzindu-și pulsul în urechi.

Brusc, simți degetele calde ale lui Wolf pe spatele ei și tresări. Mâna lui rămase acolo, fermă, liniștitoare, în vreme ce băiatul urmărea lumina androidului mișcându-se dintr-o parte

în alta, țâșnind spre desiș. Scarlet îndrăzni să își miște un pic capul până când îl zări pe Wolf lângă ea, nemișcat, încordat din cap până-n picioare — cu excepția degetelor celeilalte mâini, care băteau darabana întruna, într-o piatră mare, eliminând neastâmpărul de care altfel nu avea cum să se elibereze.

Fata îi privea degetele, pe jumătate hipnotizată, și nu-și dădu seama că lumina senzorului dispăruse decât când apăsarea palmei lui Wolf dispăru de pe spatele ei.

Continuau să înainteze tiptil.

Curând, trenul rămase în urma lor, iar zgomotele civilizației păliră, înlocuite de pălăvrăgeala greierilor și a broaștelor. Când Wolf fu convins că nu erau urmăriți, o conduse afară din pădure și înapoi pe șine.

În pofida distanței tot mai mari dintre ei și tren, niciunul nu vorbea.

Când soarele ajunse la orizont, aproape orbitor de luminos în rarele momente când se zărea printre copaci, Wolf se opri și se întoarse. Scarlet rămase pe loc, la câțiva pași înaintea lui, și îi urmări privirea, dar nu văzu decât câteva tufe de scaieți crescute peste măsură și umbre lungi, care nu se sfârșeau nicăieri.

Ciuli urechile, așteptându-se la un alt urlet, dar nu auzea nimic în afară de ciripitul păsărilor și țipetele stridente ale unei colonii de lilieci.

— Alți lupi? întrebă ea într-un târziu.

O tăcere prelungă, urmată de o încuviințare scurtă din cap.

— Alți lupi, îi răspunse băiatul.

Abia când porniră din nou Scarlet își îngădui să răsufle. Mergeau de câteva ore și încă nu găsiseră un alt tren, un nod feroviar sau urme de civilizație. Pe de-o parte, era frumos: aer proaspăt, flori sălbatice, vietăți care apăreau la marginea desișului pentru a-i privi, iar apoi se retrăgeau printre ferigi.

Dar, pe de altă parte, picioarele și spatele o dureau, stomacul îi chiorăia și Wolf îi spunea că prin apropiere umblau după pradă cel mai puțin îndrăgite creaturi ale pădurii.

Se înfioră. Desfăcându-și hanoracul de la brâu, îl îmbrăcă la loc și trase fermoarul până sus. Scoțând ecranul portabil, rămase debusolată când descoperi că parcurseseră doar 29 de kilometri; mai aveau de mers încă vreo 48 înainte să ajungă la cea mai apropiată gară.

— Urmează un nod de cale ferată peste vreo 800 de metri.

— Bun, spuse Wolf. Indiferent ce tren e programat să vină pe șinele astea, nu va reuși să treacă prea curând. Ar trebui să vedem niște trenuri după nodul ăla.

— Și când o să apară acest tren, întrebă Scarlet, cum plănuiești să ne urcăm în el?

— La fel cum am coborât din ultimul, răspunse el, zâmbind cu șiretenie. Ca și cum am sări de pe un hambar pe o căpiță de fân, nu așa ziceai?

Scarlet se încruntă.

— Comparația asta nu e valabilă și pentru săritul *pe tren*.

Răspunsul lui fu același zâmbet provocator, iar Scarlet se gândi că poate nu voia să-i știe planul; era bine că Wolf avea unul. Un arbust foșni chiar lângă potecă și fetei îi sări inima din piept. Apoi un jder de scorbură inofensiv își făcu apariția în drum și dispăru printre copaci.

Oftă, iritată de propria neliniște.

— Deci, spuse ea, iar Wolf aruncă din nou o privire în spate. Dacă ai lupta cu o haită de lupi, cine ar câștiga?

El se încruntă, adoptând o mină serioasă.

— Depinde, răspunse tărăgănat, de parcă încerca să afle motivul din spatele întrebării. Cât de mare ar fi haita?

— Nu știu. Care e norma? Să zicem șase lupi.

— Aș putea învinge, dacă ar fi șase, răspunse el. Dacă ar fi mai mulți, nu prea.

Scarlet zâmbi larg.

— Orice s-ar zice, stai bine cu stima de sine.

— Ce vrei să spui?

— Nimic.

Dădu la o parte o piatră din drum.

— Cum ar fi o luptă între tine și... un leu?

— Să mă bat cu o pisică? Nu mă insulta!

Scarlet râse. Hohotul ei răsună ascuțit și surprinzător.

— Atunci, cu un urs.

— De ce întrebi? Ai văzut vreunul pe-aici?

— Nu încă, dar vreau să fiu pregătită, în caz că trebuie să te salvez.

Zâmbetul pe care Scarlet îl aștepta încălzi trăsăturile băiatului și dinții lui albi sclipiră printre buzele întredeschise.

— Nu știu. Nu m-am luptat niciodată cu un urs.

Wolf arătă spre est.

— E un lac într-acolo, la vreo sută de metri. Ar trebui să ne refacem proviziile de apă.

— Stai un pic.

Wolf se opri și se uită la ea. Scarlet ridică din sprâncene și se apropie de el.

— Fă-o din nou.

Wolf se dădu un pas înapoi, neliniștit.

— Ce anume?

— Zâmbește.

Îndemnul ei avu un efect opus. Wolf se feri și strânse din dinți, ca și când voia să se asigure că buzele lui rămân lipite. Scarlet șovăi doar o clipă înainte de a se întinde spre el. El tresări, dar nu făcu nicio mișcare când ea îi cuprinse bărbia și

ii deschise delicat buzele cu degetul mare. El respiră șuierător, apoi își atinse dinții cu limba.

Nu erau normali. Semănau foarte mult cu niște colți, având canini ascuțiți, prelungi. Scarlet își dădu seama că semănau cu dinții de lup. Wolf își feri fața, strângând din nou din fălci. Tot trupul i se încordă.

— Sunt implanturi?

El se scărpină la ceafă, incapabil s-o privească în ochi.

— Se pare că Ordinul Haitei ia tare-n serios treaba asta cu lupii, comentă Scarlet.

Dându-și seama că încă ținea mâna suspendată în aer, pe punctul de a întoarce capul lui Wolf cu fața către ea, o vârî în buzunarul din față al hanoracului. Inima fetei o luă brusc la goană.

— Mai ai vreo ciudățenie despre care ar trebui să știu? O coadă, poate?

Într-un târziu, băiatul se uită în ochii ei. Se înroșise ca racul, simțindu-se insultat, dar ea îi zâmbi.

— Glumesc, spuse Scarlet. Sunt doar niște dinți. Bine măcar că nu îi porți înfipți în pielea capului, ca tipul ăla cu care te-ai luptat.

În curând, stânjeneala începu să i se risipească, iar expresia lui iritată se mai destinse. Colțurile buzelor i se ridicară din nou, dar nu era un zâmbet sincer.

Îl împunse prietenește în picior.

— Bine, deocamdată accept zâmbetul ăsta. Spuneai c-ai auzit un râu prin apropiere?

Aparent recunoscător că scăpase de acea conversație, Wolf se îndepărtă de ea.

— Un lac, zise el. Îi simt mirosul.

Scarlet mijì ochii în direcția spre care îi arăta el, dar nu zărea decât copaci.

— Firește că îl simți...

Scarlet porni după tânărul care începuse să se strecoare printre buruieni. Wolf avea dreptate, deși era mai mult helești decât lac. Îl alimenta un pârâu care se revărsa prin capătul mai îndepărtat al apei. Malul trecea de la iarbă la pietriș, apoi dispărea sub unde, iar un pâlc de fagi își întindeau crengile spre apă.

Suflecându-și mânecile, Scarlet își stropi fața și bău pe săturate, adunând apa în căușul palmelor. Nu-și dădu seama cât de însetată era decât când descoperi că nu se putea opri din băut. Wolf își trecea degetele ude prin păr, zburlindu-l din nou.

Înviorată, Scarlet se lăsă pe călcâie și se uită la Wolf.

— Nu pot să cred!

Băiatul se întoarse spre ea.

— Nu-ți mai zvâcnesc mâinile! observă ea gesticulând spre palma lui, așezată pe genunchi.

Stânjenit de privirea ei insistentă, își strânse brusc mâna pumn.

— Poate că pădurea are un efect benefic asupra ta, completă fata.

Wolf păru să cugete la această afirmație cât timp umplu sticla de apă și o vârî în rucsac.

— Poate că da, spuse el, după care adăugă: Mai avem mâncare?

— Nu, zise Scarlet și râse. Nu m-am gândit c-o să trăim din provizii. Dar acum, fiindcă ai menționat — eu mă gândesc că aerul curat e miraculos, iar tu probabil ești lihnit. Hai, poate găsim niște fructe de pădure.

Dădu să se ridice, apoi auzi un măcăit. Șase rațe lunecau pe apă, bălăcindu-se.

Scarlet își mușcă buza de jos.

— Crezi că poți să prinzi una?

Când Wolf își îndreptă atenția asupra rațelor, un rânjet îndrăzneț i se întinse pe chip.

S-a mișcat cu naturalețe, furișându-se spre păsările neștiutoare precum un prădător înnăscut. Dar, dacă Scarlet a fost impresionată de agilitatea lui — și probabil că a fost —, pe de altă parte, nici mirarea tânărului n-a fost mai prejos, atunci când a văzut-o smulgând cu dibăcie penele păsării moarte și înțepându-i pielea, pentru ca grăsimea să se scurgă cât timp prada stătea înfiptă în frigare.

Partea mai complicată era să aprindă focul, dar, după o căutare rapidă pe portabil și folosind praful de pușcă scos din cartușul unui glonț, în curând Scarlet se lăsă fermecată de fuioarele cenușii de fum care șerpuiau în sus, spre coronamentul pădurii.

Wolf privea undeva departe, în pădure. Își întinse picioarele lungi.

— De când locuiești la fermă? întrebă el, scormonind pământul cu un călcâi.

Scarlet își sprijini coatele pe genunchi și privi rața cu nerăbdare.

— De când aveam șapte ani.

— De ce ai plecat din Paris? se interesă el.

Se uită la el, dar atenția lui era atrasă de apa liniștită.

— Eram nefericită. După ce mama a plecat, tata prefera să-și petreacă timpul la bar, în loc să stea cu mine, așa c-am venit să locuiesc cu *grand-mère*.

— Și ai fost mai fericită acolo?

Scarlet ridică din umeri.

— Mi-a luat ceva timp până să mă obișnuiesc. Dintr-o copilă răsfățată, de la oraș, am devenit o fetiță care se trezea în zori și făcea treburi pe lângă casă. M-am mai răzvrătit și eu. Când locuiam cu tata, făceam crize de nervi, spărgeam obiecte,

inventam povești și orice altceva, doar pentru a-i atrage atenția, pentru a-l face să-i *pese*. Dar niciodată n-am procedat așa cu bunica. Stăteam amândouă în grădină, în nopțile calde, pur și simplu vorbeam, iar ea asculta cu adevărat tot ce-i spuneam. Îmi prețuia opiniile, se purta de parcă aveam ceva important de spus.

Ochii lui Scarlet priveau pierduți cenușa de sub flăcări.

— De multe ori ne certam, fiindcă amândouă vrem să avem dreptate și suntem prea încăpățânate pentru a recunoaște când ne înșelăm. Dar de fiecare dată ajungeam într-un punct când una dintre noi țipa sau era cât pe-aci să iasă valvârtej și să trântească ușa, și atunci bunica pur și simplu începea să râdă. Pe urmă începeam și eu să râd. Iar bunica zicea că eu și ea semănăm leit. Spunea că o să am o viață grea, pentru că semăn perfect cu ea.

Scarlet se frecă la ochi, stăvilindu-și lacrimile. Wolf așteptă să se mai calmeze, apoi întrebă:

— Ați fost mereu doar voi două?

Scarlet încuviință, iar când fu sigură că-și înăbușise lacrimile, nu își mai ascunse ochii. Suspină și se întinse spre foc, să răsucească aripile, fiindcă pielea lor se înnegrise deja.

— Da, doar noi două. *Grand-mère* nu s-a căsătorit niciodată. Indiferent cine a fost bunicul meu, a dispărut din peisaj de mult. Nu vorbește niciodată despre el.

— Și nu ai niciun frate? Sau... frați adoptivi? Ori, poate, pupili?

— Pupili?

Scarlet își șterse nasul cu mâneca și îl privi.

— Nu, sunt doar eu.

Aruncă o ramură în foc.

— Dar tu? Ai frați? îl întrebă fata.

— Unul. Un frate mai mic.

Scarlet abia îl auzi dincolo de pârâitul focului. Simțea greutatea acelor patru cuvinte. *Un frate mai mic.* Expresia lui Wolf nu dezvăluia nici afecțiune, nici răceală. Lui Scarlet i se păruse a fi genul de om extrem de protector cu frații mai mici, dar acum avea îndoieli.

— Și unde se află acum? întrebă ea. Locuiește tot cu părinții voștri?

Aplecându-se, Wolf așeză mai bine pe foc cea mai apropiată pulpă de rață.

— Nu. Nici eu, nici el n-am mai vorbit de multă vreme cu părinții noștri.

Scarlet își concentră din nou atenția asupra raței.

— Nu ne înțelegem cu părinții noștri. Se pare că avem ceva în comun.

Wolf strânse mai tare copanul de rață și își retrase mâna abia când o scânteie țâșni din foc.

— Mi-am iubit părinții, spuse el, cu o blândețe care îi lipsise când își menționase fratele.

— O! făcu ea, prostește. Au murit?

Tresări când își dădu seama cât de grosolană fusese și își dori ca măcar o dată să știe când să-și țină gura. Dar Wolf părea mai degrabă resemnat decât afectat.

— Nu știu. Când intri în haită, trebuie să respecți niște reguli. Una dintre ele presupune să întrerupi orice legătură cu oamenii din trecutul tău, inclusiv cu familia. Mai ales cu familia.

Scarlet clătină din cap, stupefiată.

— Dar, dacă aveai o viață bună acasă, de ce te-ai hotărât să li te alături?

— Nu am avut de ales, răspunse el, scărpinându-se după o ureche. Nici fratele meu nu a avut de ales când au venit după el, la câțiva ani după ce m-au luat pe mine. Dar pe fratele meu

ruperea relațiilor n-a părut să-l deranjeze, așa cum m-a deranjat pe mine...

Wolf lăsă fraza în aer și aruncă o piatră în apă.

— E complicat. Oricum, nu mai contează.

Scarlet se încruntă. I se părea de neconceput să nu ți se ofere posibilitatea de a-ți alege stilul de viață, să-ți părăsești casa și familia, să te alături unei bande violente. În secunda următoare, Wolf se întoarse spre șinele de tren și sări brusc în picioare.

Scarlet se răsuci, cu inima cât un purice.

Tânărul din vagonul-restaurant apăru dintre umbre, silențios ca o felină. Zâmbea, dar zâmbetul lui nu mai semăna deloc cu surâsul provocator și șăgalnic pe care îl văzuse ea.

După un moment, își aminti numele lui. *Ran.*

Lăsând capul pe spate, Ran adulmecă aerul cu poftă.

— Minunat! exclamă el. Se pare c-am ajuns la țanc pentru cină.

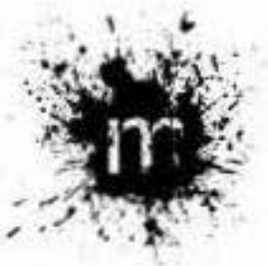

Douăzeci și unu

— Îmi pare tare rău dacă v-am întrerupt, spuse Ran, zăbovind sub copaci. Mirosul era pur și simplu prea ademenitor.

Nu-și lua ochii de la Wolf și licărul din privirea lui o făcea pe Scarlet să se chircească. Apucând patul pistolului, fata îl trase mai aproape, spre șold.

— Firește, zise Wolf după o tăcere îndelungată, iar în tonul lui răsuna un avertisment. Avem destulă mâncare.

— Îți mulțumesc, prietene!

Nou-venitul dădu ocol focului și trecu atât de aproape de Scarlet, încât ea se văzu nevoită să se tragă într-o parte, ca să nu-i atingă piciorul cu cotul. I se făcu pielea de găină.

Ran se tolăni de cealaltă parte a focului, în fața fetei, de parcă malul lacului ar fi fost plaja lui personală. După o clipă, Wolf se așeză între ei.

— Wolf, el este Ran, spuse Scarlet, îmbujorându-se stânjenită. Ne-am cunoscut în tren.

I-ar fi plăcut să pară nepăsătoare. Își ținea mâinile ocupate răsucind bucățile de carne. Wolf se trase mai aproape de Scarlet, ca o pavăză între ea și Ran. Fața i se înroșise de la foc.

— Am purtat o conversație plăcută în vagonul-restaurant, spuse Ran. Despre ce era? „Aspiranți cinstiți la titlul de lup"?

Scarlet îi aruncă o privire urâtă.

— Un subiect care nu încetează să mă fascineze, comentă ea apăsat, în timp ce scotea din foc aripile și pulpele de rață. Astea-s gata.

Luă un copan pentru ea și îi întinse altul lui Wolf. Ran nu se plânse când primi cele două aripi osoase și Scarlet făcu o grimasă când el o sfâșie pe prima, iar cartilajele pârâiră zgomotos.

— *Bon appétit!* zise Ran, rupând carnea cu unghiile lui înspăimântător de ascuțite.

Zeama îi picura pe brațe.

Scarlet ciugulea carnea în vreme ce tovarășii ei își atacară porțiile ca niște animale, fără să se scape din ochi. Ea se aplecă și îi adresă o întrebare:

— Ran, cum ai coborât din tren?

Ran aruncă în lac oasele unei aripi.

— V-aș putea întreba același lucru.

Scarlet pretinse că inima nu i-o luase la galop și răspunse:

— Am sărit.

— Riscant, comentă Ran, cu un zâmbet arogant.

Wolf se zbârli. Relaxarea lui de dinainte dispăruse și locul ei fusese luat de furia clocotitoare pe care Scarlet o văzuse în ring. Degetele sale băteau iar darabana și băiatul bâțâia din picior.

— Mai avem multă cale de făcut până la Paris, spuse Ran, ignorând întrebarea fetei. Ce tragedie pentru victima letumozei!

Scarlet potrivi mai bine în foc pieptul de rață.

— E îngrozitor! Sunt recunoscătoare că Wolf e cu mine, fiindcă altfel probabil că încă aș fi în tren.

— Wolf, spuse Ran, pronunțând numele cu foarte mare grijă. Ce nume neobișnuit! Părinții tăi ți l-au dat?

— Contează? întrebă Wolf, aruncând un os.

— Pur și simplu fac conversație.

— Aș prefera să fie liniște, mârâi Wolf.

După o clipă în care neîncrederea deveni palpabilă între cei doi, Ran se prefăcu stânjenit:

— Îmi pare foarte rău! spuse el, desprinzând ultima bucățică de carne de pe os. Am tulburat cumva o lună de miere? Ce tânăr norocos ești!

Arboră o expresie provocatoare și vârî în gură carnea sfâșiată.

Wolf strânse pumnii.

Mijind ochii în direcția oaspetelui, prin pâcla de fum și căldură, Scarlet se aplecă.

— Mi se pare mie sau voi doi vă *cunoașteți*?

Niciunul nu negă. Atenția lui Wolf era concentrată asupra lui Ran. Era gata-gata să-l atace.

Pe Scarlet o cuprinse o bănuială și puse mâna pe pistol.

— Ridică mâneca! îi porunci ea nou-venitului.

— Poftim? făcu Ran, lingând sucul cărnii de pe o mână.

Ridicându-se în picioare, fata îndreptă pistolul spre el.

— Acum!

El șovăi o clipă. Cu o expresie neutră, își suflecă mâneca până la cot. Pe antebrat avea un tatuaj: SCOH1126.

Scarlet clocotea de furie.

— De ce nu mi-ai spus că și el face parte din haită? sâsâi ea, fără să-și ia privirea de la tatuaj.

Pentru prima dată, calmul lui Ran păli.

— Speram să aflu de ce e aici și de ce te-a abordat în tren, dar fără să te alarmez, explică Wolf. Scarlet, ți-l prezint pe Ran Kesley, un Soldat Credincios al Ordinului Haitei. Nu-ți face griji, e doar un omega.

Nasul lui Ran se încreți și Scarlet își dădu seama că remarca lui Wolf fusese ofensatoare.

Se uita când la unul, când la altul.

— I-ai simțit *mirosul* pe mine, spuse ea. Când m-am intors în vagonul nostru, ai știut. Și ai știut încă de la început că te urmărea! Cum...?

Scarlet rămase cu gura căscată, privindu-l pe Wolf. Ochii nefirești. Simțurile supraomenești. Dinții. Urletul. Faptul că el nu mâncase niciodată o roșie.

— Cine sunteți voi? ceru Scarlet să știe.

Wolf avea o expresie jignită. Cel care vorbi fu Ran:

— Mai exact, ce i-ai spus, frate?

Wolf se ridică, silindu-l pe Ran să-și dea capul pe spate, pentru a-i înfrunta privirea.

— Ea știe că nu-ți mai sunt frate, răspunse el. Și că nu se poate încrede în nimeni care poartă tatuajul ăsta.

Ran zâmbi, amuzat de ironia acelei replici.

— Asta-i tot?

— Știu că bunica mea e la voi! strigă ea, speriind un stol de rândunele dintr-un copac apropiat.

Imediat ce bătăile de aripi se risipiră, peste pădure se așternu o liniște în care răsuna doar ecoul cuvintelor lui Scarlet. Mâna începu să-i tremure și o sili să rămână nemișcată. În continuare, Ran stătea pe mal, tolănit și liniștit.

— Bunica mea e la voi, repetă ea, de data asta mult mai rar. Așa-i?

— Ei bine, nu e *la mine*...

Scarlet vedea roșu în fața ochilor și făcu apel la toată stăpânirea de sine pentru a nu apăsa pe trăgaci, ca să-i șteargă aroganța de pe mutră.

— De ce ne urmărești? vru ea să știe când furia pe care o simțea începu să dea înapoi.

Își dădea seama că musafirul lor își cântărea răspunsul. Sprijinindu-se de malul stâncos, Ran se ridică și își scuturâ mâinile.

— Am fost trimis să-mi recuperez fratele, spuse el, la fel de relaxat de parcă fusese trimis să cumpere pâine. Poate nu ți-a zis că noi doi facem parte dintr-o haită de elită, care a primit o sarcină specială. Acea sarcină a fost anulată, iar Maestrul Jael vrea să ne întoarcem. *Toți.*

Privirea cu subînțeles a lui Ran o făcea să simtă un nod în gât, iar pe chipul lui Wolf se citea mai multă neîncredere și mai multă bănuială decât înainte.

— Nu mă întorc, declară el. Jael nu mă mai controlează.

Ran pufni.

— Mă îndoiesc. Și știi foarte bine că nu le permitem fraților noștri să ne abandoneze.

Își trase mâneca, acoperindu-și tatuajul.

— Dar trebuie să recunosc — continuă Ran — că nu mi-era dor să am încă un alfa prin preajmă.

Vântul își schimbă direcția, suflând scântei spre Scarlet, iar tânăra păși în spate, clipind pentru a le alunga.

— Crezi c-a fost înțelept să vii aici fără Jael, care te-ar proteja? întrebă Wolf.

— Nu am nevoie de protecția lui.

— Ar fi pentru prima dată.

Cu un mârâit, Ran sări înainte, dar Wolf se feri și vru să-l izbească în maxilar. Ran pară, îi înșfăcă pumnul și profită de inerția adversarului pentru a-l roti și a-i cuprinde gâtul în scobitura cotului. Wolf duse mâna liberă la spate, îl apucă pe Ran de umăr și îl trase peste cap. Ran aterizâ cu un geamăt apăsat, lovind apa cu picioarele.

Se ridică la loc într-o clipită.

Mâna lui Scarlet tremura; pistolul ei juca între cei doi și pulsul i-o luase la galop. Ran era încordat de furie, în timp ce Wolf părea tăiat în piatră, viclean și calculat.

— Cred că e timpul să te întorci, frate, spuse Ran printre dinți.

Wolf clătină din cap și câteva șuvițe umede îi căzură pe frunte.

— Nu ai fost niciodată la nivelul meu.

— Cred c-o să te surprind, *alfa*.

Wolf pufni și Scarlet deduse că el nu avea să-l considere niciodată pe Ran un adversar veritabil.

— De asta ne-ai urmărit? zise Wolf. Ai zărit ocazia de-a urca în rang, de a mă înfrânge, pentru a mă îndepărta de haită?

— Ți-am spus de ce sunt aici. Jael m-a trimis după tine. Misiunea a fost anulată. Când va afla că te-ai răzvrătit...

Wolf se năpusti spre Ran, trântindu-l pe spate. Capul acestuia lovi apa și Scarlet auzi un trosnet înspăimântător când craniul lui se izbi de pietrele albiei. Țipă și fugi spre ei, înfigându-și unghiile în brațul lui Wolf.

— Nu! Încetează! îl rugă fata. Ne-ar putea spune ceva!

Caninii ascuțiți ai lui Wolf erau dezveliți. Își luă avânt și îl lovi pe Ran în plină figură.

— WOLF! Încetează! Bunica! El știe despre... *Wolf, dă-i drumul!*

Văzând că nu-l putea opri, Scarlet trase în aer un foc de avertisment. Ecoul răsună în luminiș, dar Wolf părea netulburat. Brațele lui Ran își încetară zbaterea, alunecară slăbite și căzură în apă.

— O să-l omori! zbieră ea. Wolf! WOLF!

Când ultimii bulbuci țâșniră din gura lui Ran, Scarlet făcu un pas în spate, inspiră profund și apăsă din nou trăgaciul.

Wolf sâsâi de durere și căzu pe-o parte. Se apucă strâns de brațul stâng, iar sângele deja îi păta mâneca. Dar nu era o rană adâncă. Glonțul abia dacă îl atinsese.

Clipi spre Scarlet.

— M-ai împușcat?!

— Nu prea mi-ai dat de ales!

Urechile ei încă țiuiau când Scarlet căzu în genunchi, îl ridică pe Ran de umeri și îl întinse într-o poziție incomodă, pe mal. El se rostogoli pe-o parte. Ochiul stâng începea să i se umfle și sânge amestecat cu apă îi curgea din nas și din gură. Tușind, scuipă pe nisip.

Răsuflând gâtuit, Scarlet se uită la Wolf. Nu mișca, dar expresia lui se schimbase: de la furie oarbă trecuse la ceva vecin cu admirația.

— Mă bucur să aflu că, atunci când m-ai întâmpinat cu o armă, pe treptele casei tale, erai gata să mă împuști.

Scarlet îi aruncă o privire ostilă.

— Zău așa, Wolf! Ce-i *în capul tău*? Ne-ar putea da informații. M-ar putea ajuta să-mi salvez bunica!

Zâmbetul lui strâmb se îmblânzi și, pentru un moment, s-ar fi zis că băiatului îi părea rău. Pentru ea.

— N-o să sufle niciun cuvânt, declară el.

— De unde știi?

— Știu.

— Ăsta nu-i un răspuns!

— Ai grijă la pistol!

— Ce...

Scarlet privi în jos și văzu că Ran era cât pe ce să apuce patul armei. Scarlet o înșfăcă de țeavă.

Un chicot slab aduse și mai multă salivă însângerată pe buzele lui Ran.

— O să te omor într-o bună zi, frate. Dacă nu mi-o ia Jael înainte.

— Nu-l mai provoca! zbieră Scarlet.

Ridicându-se, departe de Ran, fata potrivi iar piedica și vârî pistolul la locul lui.

— Oricum, în momentul ăsta nu prea ești în măsură să amenințe, completă ea.

Ran nu spuse nimic. Ținea ochii închiși, buzele îi erau întredeschise. Avea o pată de sânge pe obraz și respira încet, sacadat.

Dezgustată, Scarlet se întoarse spre Wolf. Tânărul își luase mâna de pe rană și se uita surprins la sângele care îi murdărise palma. Se aplecă, sprijinit în cot, și băgă mâna în apă, pentru a spăla pata.

Oftând, ea dădu fuga spre rucsac și scoase de acolo o mică trusă de prim ajutor. Wolf nu spuse nimic când ea îi rupse mâneca găurită de glonț, apoi îi spălă și îi bandajă rana. Glonțul abia dacă îi zgâriase bicepsul.

— Îmi pare rău că te-am împușcat, spuse ea. Mai aveai un pic și-l omorai.

— Poate că o să-l omor de acum încolo, zise Wolf, privindu-i mâinile.

Scarlet clătină din cap și potrivi bandajul.

— Nu e fratele tău adevărat, nu? Pur și simplu așa vă numiți voi unii pe alții, în haită.

Wolf mârâi, fără să răspundă.

— Wolf?

— N-am zis niciodată că el și cu mine ne înțelegem.

Scarlet ridică privirea și văzu disprețul întipărit pe chipul lui Wolf. Ochii săi verzi ardeau, pironiți pe trupul întins al lui Ran.

— Foarte bine!

Tonul ei sălbatic risipi ura tânărului, care era din nou atent la ea.

— Atunci, înseamnă că-i cunoști slăbiciunile. Tu știi cel mai bine cum să-l interogăm.

Din nou, el îi aruncă o privire compătimitoare.

— Suntem antrenați să rezistăm interogatoriilor. Nu ne va ajuta.

— Dar deja ne-a oferit câteva informații.

Adunând rămășițele trusei de prim ajutor, Scarlet le aruncă spre rucsacul ei. Rată deschizătura.

— E limpede că știa ceva când l-am întrebat despre bunica. Și care-i treaba cu misiunea anulată? Are cumva de-a face cu *grand-mère*?

Wolf clătină din cap, iar ea observă că privirea lui se întunecase.

— Ne-a spus ceea ce noi — sau eu — voiam să știm. Sau să credem. Nu i-aș acorda multă importanță.

— Cum poți fi sigur de asta?

Degetele lui își începură din nou jocul: flexate, întinse, iarăși flexate.

— Îl cunosc pe Ran. Ar face orice ca să-și îmbunătățească statutul. Găsindu-mă și forțându-mă să mă întorc sau aducându-le dovezi că s-a luptat cu mine și m-a învins, tocmai asta spera. Cât despre misiunea la care participam când am plecat... N-ar anula-o. E prea importantă pentru ei.

— Și cum rămâne cu bunica mea?

El clătină din cap, alungându-și încruntarea.

— Corect. Ar trebui să ne vedem de drum.

Își testă brațul rănit înainte de a-l folosi pentru a se ridica. Focul se transformase într-o grămăjoară de tăciuni care ardeau înăbușit și curând Wolf îi călcă în picioare, ignorând pieptul de rață carbonizat.

— Nu la asta mă referem, spuse Scarlet, stând liniștită pe mal. N-ar trebui măcar să *încercăm* să-l interogăm?

— Scarlet, ascultă-mă. Probabil că știe ceva ce ne-ar putea ajuta, dar nu ne va oferi informația. Chiar dacă plănuiești s-o smulgi de la el torturându-l, nimic din ce i-ai face nu l-ar speria

mai tare decât ce-i va face haita, dacă ne spune ceva. Știm deja unde se află bunica ta. Să-l înfruntăm pe el e doar o pierdere de vreme.

— Dar dacă îl luăm cu noi și-l dăm la schimb? sugeră ea, privind cum Wolf umplea iar rucsacul.

Wolf râse și gesticulă spre Ran.

— Să-l dăm la schimb? Pe un omega? Nu valorează *nimic*.

Deși furia lui era palpabilă, Scarlet se bucura că nebunia de adineauri îi dispăruse din ochi.

— Se va întoarce la ei și le va spune că tu mă însoțești, zise Scarlet.

— Nu contează.

Punându-și rucsacul pe umăr, Wolf aruncă o ultimă privire disprețuitoare spre fratele său.

— O să ajungem acolo înaintea lui.

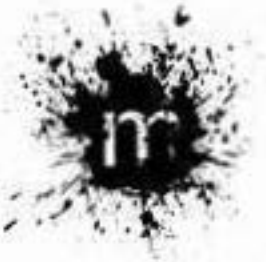

Douăzeci și doi

Noaptea se lăsa cu repeziciune. Pădurea se întindea spre ei ca un zid de umbre impenetrabil, sub lumina slabă a lunii. Trecuseră pe lângă un singur nod feroviar și mergeau mai departe, tăcuți, spre nord. Vederea altei perechi de șine, care se încrucișa cu a lor, trezi în Scarlet un strop de speranță. Cel puțin acum aveau șansa de a întâlni un alt tren. Însă șinele cu levitație magnetică rămaseră tăcute. O vreme, lumina ecranului portabil al lui Scarlet fu de ajuns pentru a-i ajuta să vadă drumul, dar se temea să nu epuizeze bateria și știa că în curând aveau să se oprească.

Wolf nu mai privea peste umăr din minut în minut și Scarlet bănuia că el știuse de la bun început că erau urmăriți.

Wolf se opri brusc și lui Scarlet îi sări inima din piept. Pentru o clipă, crezu că el auzea din nou lupii.

— Aici. Chestia asta o să ne ajute.

Tânărul privi în sus, spre un buștean prăvălit deasupra taluzurilor aflate de-o parte și de alta a șinelor, creând o punte pe deasupra lor.

— Ce părere ai?

Scarlet îl urmă prin tufișurile înalte până la brâu.

— Credeam că ai glumit, mai devreme. Chiar crezi că poți sări de-aici pe un tren în mișcare?

El încuviință.

— Fără să-ți rupi vreun picior? insistă fata.

— Fără să-mi rup nimic.

Wolf răspunse cu un strop de aroganță privirii pline de îndoială a fetei.

Scarlet dădu din umeri și declară:

— Fac orice, numai să ies odată din pădurea asta.

Lespedea se afla la câțiva metri deasupra capului ei, dar se cățără fără probleme, agățându-se de rădăcini și de pietre. Auzi un sâsâit dedesubt și, când se întoarse, fata văzu chipul schimonosit de durere al lui Wolf, care începuse și el să se cațăre. Scarlet se simțea vinovată.

— Lasă-mă să văd, ceru ea, apucându-l pe Wolf de antebraț și ridicând portabilul, pentru a lumina bandajul.

Încă nu se îmbibase de sânge.

— Chiar îmi pare rău că te-am împușcat.

— Zău?

Scarlet pipăia bandajul, asigurându-se că era bine înfășurat.

— Cum adică?

— Probabil că m-ai împușca din nou, cât ai clipi, dacă ai crede că așa îți ajuți bunica.

Scarlet clipi, aproape uimită să descopere că stăteau foarte aproape unul de celălalt.

— Te-aș împușca, răspunse ea. Dar asta nu înseamnă că după aia nu mi-ar părea rău.

— Mă bucur că nu mi-ai ascultat sfatul de a ținti capul.

Lumina portabilului se reflecta în dinții lui. El îi atinse involuntar buzunarul hanoracului, făcând-o să tresară.

Apoi degetele lui dispărură, iar Wolf miji ochii în lumina puternică a portabilului.

— Scuze, se bâlbâi Scarlet, întorcându-l în jos.

Wolf trecu pe lângă ea, testând cu talpa bușteanul căzut.

— Pare a fi de încredere.

Scarlet constată că această alegere de cuvinte era cât se poate de ironică.

— Wolf, spuse ea, vrând să afle cum suna vocea ei în pustietatea pădurii.

El înlemni, dar nu se răsuci spre ea.

— Când mi-ai povestit prima oară că ai părăsit haita, mă gândeam că de atunci au trecut câteva luni sau chiar ani, dar Ran a spus-o ca și cum tocmai s-a întâmplat.

Băiatul ridică o mână, ciufulindu-și părul.

— Wolf?

— Au trecut trei săptămâni, șopti el, apoi adăugă: Mai puțin de trei săptămâni.

Scarlet răsuflă adânc.

— Cam tot atunci a dispărut bunica mea.

El își lăsă capul în jos, incapabil să o privească în ochi.

Scarlet se înfioră.

— Mi-ai zis că erai un nimeni, un simplu băiat care făcea comisioane. Dar Ran te-a numit „alfa". Ăsta nu e un rang destul de înalt?

Văzu cum pieptul lui se ridica într-o respirație lentă, încordată.

— Iar acum îmi spui că i-ai părăsit cam tot atunci când a fost răpită bunica mea.

Wolf își freca tatuajul, căzut pe gânduri, și tăcea în continuare. Scarlet aștepta, începând să clocotească de furie, până ce el îndrăzni să ridice ochii spre ea. Ecranul portabil arunca o rază de lumină alb-albăstruie la picioarele lor, dar pe el nu îl lumina. În întuneric, fata zărea un foarte vag contur al pomeților și al maxilarului. Părul lui semăna cu o grămăjoară de ace de pin care i se ridicau țepene din scalp.

— Mi-ai spus că nu ai habar de ce au răpit-o pe bunica. Dar m-ai mințit, nu?

— Scarlet...

— Deci ce *era* adevărat? Chiar i-ai abandonat sau toate astea sunt o poveste ca să mă...

Exclamând îngrozită, făcu un pas în spate. Gândurile ei o luaseră razna, săgetate de îndoieli și întrebări.

— Nu cumva *eu* sunt misiunea despre care vorbea Ran? Cea care, chipurile, a fost anulată?

— Nu...

— Și când mă gândesc că tata m-a prevenit! Mi-a spus că unul dintre voi o să vină după mine. Și uite că ai venit, iar eu știam că ești de-al lor. Știam că nu pot avea încredere în tine, și totuși mi-am permis să cred...

— Scarlet, *încetează*!

Scarlet apucă șnururile glugii, strângându-le tare în jurul gâtului. Inima îi bătea nebunește și sângele îi clocotea.

Îl auzi pe Wolf inspirând și îl văzu răsfirându-și degetele în lumina portabilului.

— Ai dreptate. Te-am mințit când ți-am spus că nu știu de ce ți-au răpit bunica. Dar *nu ești* misiunea despre care vorbea Ran.

Îndreptă portabilul în sus, spre el. Wolf tresări, însă nu își feri privirea.

— Dar are legătură cu bunica mea.

— Totul are legătură cu bunica ta.

Scarlet își mușcă apăsat buza de jos, încercând să potolească valul de furie care creștea înăuntrul ei.

— Îmi pare rău! Știam că, dacă ți-aș spune, n-ai avea încredere în mine. Știu că ar fi trebuit să-ți spun, dar... n-am putut.

Mâna care ținea portabilul începu să tremure.

— Spune-mi *totul*, ceru ea.

Urmă o tăcere lungă.

O tăcere dezgustător de lungă.

— O să mă urăști, murmură el.

Încercă să se facă din nou mic, așa cum se întâmplase pe aleea ei, în lumina farurilor navei.

Scarlet își apăsa mâinile pe șolduri atât de tare, încât oasele o dureau.

— Ran și cu mine făceam parte din haita trimisă s-o captureze pe bunica ta.

Scarlet simțea că i se face rău. *Haita trimisă s-o captureze.*

— Nu eram cu ei când au luat-o, adăugă el iute. De îndată ce am ajuns în Rieux, am găsit ocazia perfectă de a fugi. Știam că acolo pot să dispar fără să fiu găsit. Așa c-am profitat. Asta s-a întâmplat în dimineața în care bunica ta a fost răpită.

Își încrucișă brațele la piept, parcă pentru a se proteja de ura ei.

— I-aș fi putut opri. Sunt mai puternic decât ei toți la un loc. Aș fi putut împiedica totul. Aș fi putut s-o avertizez pe ea sau pe tine. Dar n-am făcut-o. Pur și simplu am fugit.

Pe Scarlet o usturau ochii. Se întoarse cu spatele la el, lăsându-și capul pe spate, spre cerul negru, pentru a ține lacrimile în frâu fără să fie nevoită să le șteargă. Așteptă până când știu că putea vorbi fără să plângă.

— Atunci ai început să mergi la lupte?

— Și la tavernă, spuse el, încuviințând din cap.

— Și pe urmă te-ai simțit vinovat, așa că te-ai gândit să mă urmărești o vreme, poate să-mi dai o mână de ajutor la fermă, de parcă așa ai fi putut *îndrepta* ce-ai făcut?

El tresări.

— Firește că nu. Știam că a intra în contact cu tine ar însemna să-mi pun ștreangul de gât, că la un moment dat, dacă nu plecam din Rieux, ei aveau să mă găsească, dar eu... Dar tu...

Părea frustrat din cauza cuvintelor care nu voiau să iasă.

— Nu puteam să plec, pur și simplu.

Scarlet auzi plasticul crăpând și își slăbi strânsoarea pe ecranul portabilului.

— De ce au luat-o? Ce vor de la ea?

Wolf deschise gura, dar rămase tăcut.

Scarlet ridică din sprâncene. Pulsul îi bubuia în urechi.

— Deci?

— Încearcă s-o găsească pe prințesa Selene.

Pentru o clipă, crezu că nu auzise bine din cauza țiuitului din urechile ei.

— *Pe cine* încearcă să găsească?

— Pe prințesa lunară Selene.

Scarlet făcu un pas înapoi. Se gândi că poate Wolf făcea o glumă crudă, însă expresia lui era prea serioasă, de-a dreptul îngrozită.

— *Poftim?!*

Stânjenit, Wolf se foi de pe un picior pe altul.

— O caută de ani de zile pe prințesă și își închipuie că bunica ta știe unde se află.

Scarlet mijii ochii, derutată. Era convinsă că nu înțelesese bine, că el se înșela. Privirea lui Wolf era pătrunzătoare și sigură.

— De ce ar ști bunica mea...

Fata clătină din cap și adăugă:

— Prințesa lunară e moartă!

— Există dovezi că a scăpat din incendiu, că a fost salvată și adusă pe Pământ, îi explică Wolf. Scarlet...

— Ce-i?

— Ești sigură că bunica ta nu știe nimic?

Scarlet ținu gura deschisă atât de mult timp, încât limba i se uscă și deveni lipicioasă.

— E o simplă *fermieră*! A locuit în Franța toată viața. Ce să știe? întrebă fata.

— A lucrat în armată înainte să devină fermieră. Pe atunci, călătorea.

— Da, cu peste douăzeci de ani în urmă. De cât timp lipsește prințesa? De zece ani, poate de cincisprezece. N-are nicio noimă.

— Nu poți să treci toate astea cu vederea.

— Ba sigur că pot!

— Dar dacă ea știe ceva?

Scarlet se încruntă, însă neîncrederea ei se risipi când văzu disperarea crescândă a lui Wolf.

— Scarlet, când Ran a spus că misiunea a fost anulată, nu se referea la altceva decât la căutarea prințesei. Nu-mi pot închipui de ce, după atâta vreme... Dar, dacă e adevărat, atunci poate că bunica ta nu le mai e de niciun folos.

Scarlet simți un junghi în piept.

— Asta înseamnă că o să-i dea drumul?

În jurul gurii lui Wolf apărură cute și o greutate apăsa pe umerii lui Scarlet. Nu era nevoie să spună nimic, pentru că ea știa răspunsul.

Nu. Nu aveau să-i dea drumul.

Inspiră ametită, privi șinele luminate de lună.

— Dacă aș fi știut... Și dacă te-aș fi cunoscut înainte... Vreau să te ajut, Scarlet. Vreau să încerc să îndrept lucrurile, dar ei vor informații pe care eu nu le am. Cel mai bine este ca bunica ta să se facă utilă. Chiar dacă ei n-o mai caută pe Selene, s-ar putea să existe ceva ce bunica ta știe, ceva din trecutul ei, orice lucru care ar putea s-o facă valoroasă în ochii lor. Dacă *tu* știi ceva, dacă ai orice informație... E cea mai bună șansă de a o salva. Poți negocia pentru ea, dându-le informația pe care ei și-o doresc.

Frustrarea aproape că o sufoca.

— Nu știu ce vor.

— *Gândește-te.* Ai văzut vreodată ceva suspect? Bunica ta a spus sau a făcut ceva ce ți s-a părut ciudat?

— Face tot timpul lucruri ciudate.

— Ceva legat de lunari. Sau de prințesă.

— Nu, ea... întotdeauna a avut mai multă înțelegere față de lunari decât majoritatea oamenilor. Bunica nu e genul de om care se grăbește să judece.

— Altceva?

— Nimic. Nu mai știu altceva. Ea n-are nimic de-a face cu lunarii.

— Există dovezi care susțin contrariul.

— Ce dovezi? Despre ce vorbești?

Wolf se scărpină.

— Probabil ți-a spus că a fost pe Luna.

Scarlet își acoperi ochii cu palmele, respirând sacadat.

— Ești nebun! De ce s-ar duce bunica mea pe *Luna*?

— A făcut parte din singura misiune diplomatică terestră pe Luna din ultimii cincizeci de ani. Ea a fost pilotul care a dus diplomații pământeni acolo. Vizita a durat aproape două săptămâni, așa că sigur a interacționat *cât de cât* cu lunarii...

Wolf se încruntă.

— Nu ți-a spus niciodată?

— *Nu!* Nu mi-a spus nimic din toate astea! Când s-a întâmplat?

Wolf privi în altă parte, iar ea văzu că băiatul șovăia.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum patruzeci de ani, răspunse el, pe un ton liniștit. Cu nouă luni înainte să se nască tatăl tău.

Douăzeci și trei

Lumea se învârtea cu ea. Scarlet îl privea fix, așteptând o glumă care nu mai sosea.

— Tatăl meu...

— Îmi pare rău, murmură el. Credeam că ți-a spus.

— Dar tu cum de știi toate astea?

— Totul are legătură cu prințesa. Există indicii că ea a fost luată de pe Luna de către un bărbat pe nume Logan Tanner, un doctor.

Wolf îi cerceta fața, căutând un semn că era la curent. Dar informațiile astea nu însemnau nimic pentru Scarlet. Tânărul continuă:

— Singurii pământeni cu care Logan Tanner a intrat în contact înainte de răpirea prințesei trebuie să fi fost aceia care participaseră la aceeași misiune ca bunica ta. Cei care îl cunoșteau bănuiau că Tanner a avut o idilă cu Michelle Benoit, când ea a fost pe Luna. Presupunerile lor au devenit și mai convingătoare când s-a aflat că, nouă luni mai târziu, Michelle a născut un băiat, iar tatăl era necunoscut.

Genunchii i se înmuiară, iar Scarlet se lăsă să alunece la pământ. Dacă Wolf spunea adevărul... dacă aceste presupuneri erau corecte... atunci bunicul ei fusese *lunar*.

O furtună de gânduri i se învolbura în cap. Indicii pe care nu știuse niciodată că le aduna răsăriră în mintea ei. Faptul că bunica ei dădea dovadă de atâta compasiune pentru lunari.

Faptul că nu vorbea niciodată despre bunicul lui Scarlet. Faptul că insistase ca nici Scarlet, nici tatăl fetei să nu se nască la spital, fiindcă analizele de sânge obligatorii le-ar fi dezvăluit descendența.

Cum reușise să păstreze acest secret atâta amar de vreme?

Șocată, fata își dădu seama că, din capul locului, intenția bunicii ei fusese să păstreze taina. Nu avusese de gând să-i spună lui Scarlet adevărul.

Ceva atât de important, chiar formidabil! Bunica ei îi ascunsese toate aceste informații.

— Noi nu avem secrete, șopti ea ca pentru sine, iar lacrimile i se adunau din nou în ochi. Noi nu avem secrete una față de cealaltă.

— Îmi pare rău, spuse Wolf, îngenunchind în fața ei. Chiar credeam că știi.

— Nu știam.

Își șterse lacrimile. De ce nu îi povestise bunica ei despre acest Logan Tanner? Oare pentru a o proteja de neîncrederea și prejudecățile care s-ar fi stârnit din cauză că Scarlet era pe jumătate lunară? Sau exista un alt motiv? Un secret și mai uluitor, pe care îl protejase...

Inima o durea. Se întrebă ce alte secrete avea Michelle.

Deodată, Wolf se întoarse, privind foarte concentrat spre sud. Își ciuli urechile.

Gândurile lui Scarlet rămaseră ca suspendate în aer. Ascultă și ea, dar nu auzi decât foșnetul pădurii și greierii.

Wolf șopti:

— Vine un tren.

O țintui cu privirea. Cute de îngrijorare îi brăzdau fruntea. Scarlet înțelese că băiatul se temea să nu fi dezvăluit prea multe, dar ea tânjea să afle.

Încuviințând, Scarlet se ridică.

— Și de ce cred oamenii ăștia că bunica mea are vreo informație despre prințesă?

Wolf se apropie de muchia taluzului, privind în depărtare, în lungul șinelor.

— Ei cred că doctorul Tanner a cerut ajutorul bunicii tale când a adus-o pe prințesă pe Pământ.

— Or fi crezând asta, dar nu pot fi siguri.

— Poate că nu, însă de asta au răpit-o, spuse el, tatonând bușteanul din nou. Ca să descopere ce știe ea.

— Și nu s-au gândit deloc că, poate, bunica habar n-are?

— Sunt absolut convinși de contrariu. Sau, cel puțin, erau convinși când i-am părăsit eu, dar nu știu ce-au mai aflat de când...

— Păi, de ce nu-l caută pe acest doctor Tanner, să-l întrebe direct?

Wolf strânse din dinți.

— Pentru că a murit.

Aplecându-se, înșfăcă rucsacul și îl atârnă de un braț.

— S-a sinucis la începutul anului. Într-un ospiciu din Comunitatea Orientală.

O parte din furia lui Scarlet se risipi, înlocuită de milă pentru un bărbat de a cărui existență nu aflase decât acum câteva minute.

— Un ospiciu?

— Era pacient. S-a internat singur.

— Cum a reușit? Era lunar. De ce n-a fost capturat și trimis înapoi pe Luna?

— Probabil a descoperit o metodă de a se integra în societatea pământeană.

Wolf întinse o mână și Scarlet o apucă mecanic, tresărind când degetele lui fierbinți se încleștară peste ale ei. Într-o clipită, strânsoarea lui slăbi și tânărul păși pe buștean.

Scarlet își îndreptă ecranul portabil spre punctele lor de sprijin înșelătoare și se chinui să gândească, în ciuda vuietului din urechi.

— Trebuie să mai fi avut contact cu altcineva pe Pământ. Pista nu se poate sfârși cu bunica mea. Din câte mi-a zis tata, ea nu le-a spus nimic, după *săptămâni întregi* de... Cine știe ce i-au făcut? Trebuie să-și fi dat seama că au răpit persoana nepotrivită!

Wolf îi răspunse cu o reținere bizară în glas:

— Ești sigură?

Scarlet îi aruncă o căutătură urâtă. Moștenitoarea lunară era un mit conspiraționist, o legendă... Cum se putea ca bunica ei harnică și mândră, din orășelul Rieux, să fi fost implicată?

Dar acum, când aflase că îi tăinuise un lucru atât de important ca originea ei, nu mai era sigură de nimic.

Un zumzet slab se auzea dincolo de șoaptele pădurii. Magneții prindeau viață.

Wolf îi strânse mâna și fata se înfioră.

— Scarlet, zise el, pentru binele ei și al tău, trebuie să le oferim o informație. Te rog, gândește-te! Dacă știi ceva, orice, ne-ar putea fi de folos.

— Ceva despre prințesa Selene?

El încuviință.

— Nu știu nimic.

Scarlet dădu din umeri, neajutorată, apoi repetă:

— Nu știu nimic.

Se simțea captivă sub privirea lui, până când el îi dădu drumul, încruntându-se. Mâna care o ținuse pe a ei îi căzu pe lângă corp.

— E în regulă. Găsim noi o soluție.

Scarlet știa că asta era o minciună. Nu era în regulă. Monștrii ăia alergau după o fantomă, iar bunica ei era prinsă la

mijloc, totul din cauza unei aventuri amoroase despre care se credea că avusese loc în urmă cu patruzeci de ani... Iar Scarlet se simțea neputincioasă.

Privi în jos și stomacul i se strânse ghem când descoperi cât de sus se aflau. În întunericul profund care îi înconjura, avea senzația că stătea pe marginea unui abis.

— Avem la dispoziție cam treizeci de secunde, spuse Wolf. Odată ce trenul ajunge aici, trebuie să ne mișcăm iute. Fără șovăială. Poți face asta?

Scarlet încercă să-și umezească buzele, dar gura îi era la fel de uscată precum scoarța bușteanului de sub tălpile ei. Încercă să-și potolească bătăile inimii. Număra secundele în gând. Se scurgeau prea repede. Zumzetul magneților răsuna din ce în ce mai tare. Auzea șuieratul vântului pe șine.

— De data asta mă lași să sar singură? întrebă ea, zărind farurile puternice.

Luminile inundau vârfurile copacilor, strecurându-se printre trunchiuri. Magneții de sub tălpile lor trosneau.

— *Vrei* să sari singură?

Wolf așeză rucsacul între ei.

Scarlet scruta șinele, imaginându-și trenul gonind pe dedesubt. O vibrație abia simțită îi gâdila picioarele. Genunchii i se înmuiară.

Aruncă ecranul portabil în rucsac și păși peste un nod din buștean.

— Întoarce-te, îi ceru ea.

Wolf începu să rânjească, dar între sprâncene îi rămase o cută de îngrijorare. O lăsă să suie în spatele lui și îi împinse picioarele mai sus, până când ea se ancoră zdravăn de el.

În timp ce îi înlănțuia umerii cu brațele, lui Scarlet îi trecu prin minte că avea tot dreptul să-l disprețuiască. Wolf avusese ocazia de a-i salva bunica și în schimb fugise. O mințise și

tăinuise acele secrete enorme, pe care ea avea tot dreptul să le știe...

Dar asta nu schimba faptul că era încă alături de ea. Încă își risca viața și îi înfrunta pe cei care îl hărțuiau, pentru a o ajuta să-și găsească bunica.

Mușcându-și buza, fata se aplecă spre urechea lui.

— Mă bucur că mi-ai spus totul.

Trupul lui păru să se dezumfle.

— Ar fi trebuit să-ți spun mai de mult.

— Da, ar fi trebuit.

Scarlet își înclină capul, lipindu-și tâmpla de a lui.

— Dar tot nu te urăsc.

Îl sărută pe obraz și îl simți încordându-se. Când își împreună mâinile peste pieptul lui, îi simți inima bătând năvalnic.

Trenul se ivi de după o curbă, agil ca un șarpe. Alb și lucios, se apropia de ei cu viteză, în timp ce vidul crea un curent de aer care agita crengile copacilor de ambele părți ale vâlcelei.

Scarlet își dezlipi capul de umărul lui Wolf și, privindu-l dintr-o parte, zări încă o cicatrice, de data asta pe gât. Spre deosebire de celelalte, era mică și dreaptă — mai degrabă rezultatul unei operații chirurgicale, decât al unei încăierări.

Apoi Wolf se lăsă pe vine. Cu inima cât un purice, fata era din nou atentă la tren. Băiatul strânse rucsacul în mâini. Era încordat și inima i se zbătea în piept. O stare cu totul diferită de calmul său desăvârșit, atunci când săriseră din tren.

Trenul trecea pe sub ei, zguduind bușteanul și făcând dinții lui Scarlet să clănțăne.

Wolf împinse rucsacul de pe buștean și sări. Încleștându-și degetele în cămașa lui, Scarlet strânse din fălci, pentru a-și înăbuși un țipăt.

Aterizară dur pe acoperișul neted ca sticla. Trenul plutitor abia dacă tresări la impact, dar Scarlet își dădu seama imediat că

era ceva în neregulă. Wolf alunecă și se înclină prea tare spre stânga, pierzându-și echilibrul sub greutatea fetei.

Scarlet țipă când realiză că forța săriturii o desprinsese de Wolf și că în clipa asta se rostogolea spre marginea acoperișului. Își înfipse unghiile în umerii lui, dar cămașa lui Wolf se rupse; în clipa următoare, ea cădea, iar lumea se învârtea în jurul ei.

O mână o apucă strâns de încheietură și îi opri căderea, smucindu-i dureros umărul. Scarlet țipa și dădea din picioare. Pământul vâjâia sub ea. Orbită de propriul păr, pe care vântul biciuitor i-l arunca în față, ridică cealaltă mână spre el și îl apucă de antebraț, cu degete alunecoase, disperate.

Scarlet îi auzi geamătul — aproape un răcnet — și se simți ridicată. Lovea cu picioarele peretele trenului, căutând un punct de sprijin. Apoi el o săltă pe acoperiș, departe de margine și aterizâ deasupra ei. Îi îndepărtă grăbit buclele de pe față, o apucă de umeri, îi masă încheietura învinețită, folosind fiecare dram de energie pentru a se asigura că ea era acolo. Că era teafără.

— Îmi pare rău! Îmi pare atât de rău! Mi-am pierdut concentrarea, am alunecat. Îmi pare rău! Scarlet, te simți bine?

Fata respira întretăiat. Încet-încet, lumea își curmă rotirea, dar adrenalina încă îi curgea prin vene, iar ea tremura toată. Se uită la Wolf, îi cuprinse mâinile într-ale ei și i le ținu, ca să se liniștească.

— Sunt bine, gâfâi ea, încercând să zâmbească.

El nu îi întoarse zâmbetul. O privea de-a dreptul îngrozit.

— Mă cam doare umărul, dar...

Tăcu brusc, observând o pată roșie pe bandajul lui Wolf. O prinsese cu brațul rănit.

— Sângerezi!

Dădu să-i atingă bandajul, dar el îi prinse mâna, strângând-o tare. Scarlet se trezi pironită sub privirea lui intensă și îngrozită. Tânărul încă gâfâia. Ea tot mai tremura.

Nu se putea gândi decât la puternicul curent de aer care amenința să-i ia pe sus și la cât de fragil părea Wolf acum, de parcă o singură mișcare l-ar fi putut distruge.

— Sunt bine, îl asigură ea din nou, cuprinzându-l cu brațul liber și trăgându-l spre ea până când se lipi de el, cuibărindu-și capul în scobitura gâtului său.

El înghiți anevoie, apoi o cuprinse în brațe, strivind-o la piept.

Trenul vira spre vest. Pădurea era un vârtej ametitor, la stânga și la dreapta. După un timp care i se păru o veșnicie, adrenalina părăsi membrele lui Scarlet, iar ea putea respira în voie. Îmbrățișarea lui Wolf nu slăbi deloc. Faptul că îi auzea respirația la ureche era singura dovadă că băiatul nu era dăltuit din piatră, ci o ființă vie.

Într-un final, când se opri din tremurat, Scarlet se desprinse cu blândețe de el. Brațele lui, care o strângeau ca într-o menghină, îi dădură drumul șovăielnic, iar ea îndrăzni să-l privească din nou în ochi.

Groaza și șocul îi dispăruseră de pe chip, fiind înlocuite de căldură, dorință și nesiguranță. Și teamă, foarte multă teamă. Dar ea nu credea că teama lui avea legătură cu faptul că aproape căzuse de pe tren.

Simți un fior pe buze și își lungi gâtul către el.

Atunci Wolf se îndepărtă și în spațiul gol dintre ei năvăli un vânt rece și aspru.

— Trebuie să coborâm înainte de a ajunge la vreun tunel, spuse el, cu voce tremurată și răgușită.

Scarlet se ridică, îmbujorată. O năpădi o dorință irezistibilă de a se apropia iar de el — nu pentru a coborî de pe acoperișul

trenului, ci pentru a fi îmbrățișată din nou. Pentru a se simți încă o dată învăluită în căldură, protejată și fericită.

Își ascunse dorința cum putu mai bine. Wolf nu se uita în ochii ei, iar ea știa că tânărul avea dreptate. Nu erau în siguranță aici, sus.

Scarlet pe jumătate alunecă, pe jumătate se târî spre partea din față a vagonului, urmând mișcările subtile ale trenului. Wolf o însoțea fără s-o atingă, dar stătea aproape, pregătit să o apuce, în caz că fata s-ar fi apropiat prea mult de marginea acoperișului.

Când ajunseră în capăt, Wolf sări pe platforma dintre vagoane. Scarlet privi în jos și zări rucsacul la picioarele lui. Uitase complet de el până în clipa asta, și râse uimită. Wolf ochise perfect.

Poate că, dacă nu l-ar fi sărutat pe obraz chiar înainte de a sări, echilibrul lui ar fi fost perfect.

Gândul ăsta îi trezi un fior de vinovăție și se întrebă dacă nu cumva ea îi tulburase concentrarea.

Se așeză pe acoperișul vagonului, cu picioarele atârnând, pregătită de salt.

— Lăudărosule! zise ea, întinzând brațele și lăsându-l s-o prindă.

Mâinile lui Wolf o prinseră foarte delicat când ateriză și rămaseră pe talia ei o secundă prea mult — sau poate că nu îndeajuns —, după ce ea își sprijini ferm tălpile pe platformă.

Expresia lui era disperată și derutată, extrem de încordată. Evitându-i privirea, Wolf înșfăcă rucsacul și dispăru în vagon.

Scarlet se zgâia la ușă, așteptând ca vântul șfichiuitor să o răcorească. O ardea amintirea mâinilor lui pe spatele ei, pe umeri, pe încheieturile mâinilor. Nu se putea gândi decât la dorința chinuitoare de a-l săruta.

Rezemându-se de balustradă, își vârî părul în gluga hanoracului. Încerca să se convingă, fără tragere de inimă, că era bine că Wolf se desprinsese de ea, adineauri. Scarlet își zise că mult prea des acționa fără să se gândească bine înainte, iar asta îi crea mereu probleme. Era un alt exemplu pentru cum se lăsa dominată de emoții, iar asta din cauza unui tip pe care îl cunoștea de doar... Descoperi cu stupoare că se știau de abia o zi.

De o zi. Oare era adevărat? Oare acea luptă clandestină îngrozitoare avusese loc ieri-seară? Iar criza de isterie a tatălui ei, în șopron, chiar avusese loc în dimineața asta?

Dar, chiar dacă știa foarte bine răspunsul la toate aceste întrebări, Scarlet nu-și schimbă dispoziția. Pielea ei nu se răcori. Fantezia de a fi strânsă în brațele lui nu se risipi.

Scarlet își dorise ca el s-o sărute. Încă și-o dorea.

Oftă adânc și, când își simți din nou picioarele, intră în vagon.

Era un vagon de marfă, mare și ticsit cu lăzi din plastic. Lumina lunii se strecura prin ușa pe care tocmai o deschisese. Wolf se cățărase pe o stivă de lăzi și le împingea, pentru a face mai mult loc.

Scarlet i se alătură. Deși tăcerea era dureroasă, fiecare cuvânt pe care ar fi vrut să-l rostească i se părea banal și fals. Scoase un pieptăn din rucsac și începu să-și descurce buclele ciufulite de vânt. Într-un final, Wolf termină treaba și se așeză lângă ea. Cu picioarele strânse sub el. Cu mâinile împreunate în poală. Cu umerii aduși. Fără s-o atingă.

Scarlet îl studia cu coada ochiului, ispitită să se apropie de el, chiar și numai pentru a-și rezema capul de umărul lui. În schimb, întinse mâna și plimbă un deget peste tatuajul pe care îl vedea în penumbră. Wolf se încordă.

— Ia zi, Ran spunea adevărul? Crezi că te vor omorî pentru că i-ai părăsit?

În tăcerea scurtă care urmă, Scarlet își simțea bătăile inimii pulsând în vârful degetului cu care îl atingea.

— Nu, răspunse el într-un târziu. Nu-ți face griji pentru mine.

Fata își trecu degetul de-a lungul unei cicatrice lungi, urma unei răni care altădată se întinsese de la încheietura mâinii până la cot.

— Voi înceta să-mi fac griji când toate astea se vor termina. Când vom fi în siguranță, departe de ei.

Wolf se uită în ochii ei, apoi la cicatrice și la degetele care se odihneau pe încheietura lui.

— De unde ai asta? întrebă ea. Dintr-o luptă?

Wolf clătină din cap, aproape imperceptibil.

— Dintr-o prostie.

Mușcându-și buza de jos, Scarlet se apropie încă puțin și mângâie o cicatrice mai mică, pe tâmpla lui.

— Dar asta?

Wolf se dădu înapoi, silit să ridice capul, pentru a se îndepărta de ea.

— O încăierare urâtă, răspunse el, fără alte amănunte.

Scarlet mormăi gânditoare, apoi își plimbă degetul peste o cicatrice minusculă de pe buza lui.

— Dar asta ce...

El o prinse de mână, curmându-i mângâierile. O strângea blând, dar ferm.

— Te rog, încetează, spuse el, exact când privirea lui se opri pe buzele ei.

Scarlet le umezi și constată că ochii tânărului erau din ce în ce mai disperați.

— Ce s-a întâmplat?

O bătaie de inimă.

— Wolf?

El nu-i dădea drumul.

Scarlet întinse cealaltă mână spre el, trecându-și degetul mare peste încheieturile mâinii lui.

Băiatul trase abrupt aer în piept.

Degetele ei urcau pe brațul lui, de-a lungul bandajului și a petei de sânge, acum uscată. Era încordat ca un arc și se lipise de perete. Degetele care o țineau de mână zvâcneau.

— Cicatricele astea sunt doar... Sunt un lucru cu care m-am obișnuit, spuse el gâtuit.

— Cum adică?

Wolf înghiți în sec, fără să explice.

Fata îi atinse maxilarul, pomeții proeminenți, părul ciufulit și moale. Într-un final, băiatul își coborî obrazul în palma ei, lăsându-se mângâiat.

— Am căpătat-o într-o luptă, murmură el. O altă luptă inutilă. Așa cum sunt toate.

Privirea lui zăbovea din nou pe buzele fetei.

Scarlet șovăi. Când el tot nu se clinti, se apropie și îl sărută. Gingaș. Doar o dată.

Bătăile inimii de-abia dacă o lăsau să respire. Scarlet se retrase și aerul cald se furișă între ei. Wolf se topi în fața ei, iar oftatul lui resemnat îi mângâie buzele.

Apoi o trase spre el și o cuprinse în brațe. Scarlet tresări când Wolf își îngropă o mână în buclele ei răvășite și o sărută, la rândul lui.

Cartea a treia

— Vai, bunico, dar ce dinți mari ai!

Douăzeci și patru

— *Ascunde-te.*

Cinder rosti cuvântul lent. Cu tandrețe. O rugăminte șoptită care se sfârșea cu un *te* delicat, grijuliu.

— *Ascunde-te.* Rampion, ascunde-te. Ascunde-te, Rampion. Dispari... Fă-te pierdută... Nu exiști... Nu poți fi văzută...

Cinder stătea cu picioarele încrucișate, pe patul ei, în întuneric, vizualizând în minte nava care o înconjura. Pereții de oțel, motorul huruitor, șuruburile și sudurile care țineau totul laolaltă, computerul principal, sticla groasă a geamurilor cabinei de comandă, rampa de ieșire din cală, platforma de cuplare de sub picioarele ei.

Apoi își imagină că toate astea erau invizibile.

Treceau pe lângă radare, iar acestea rămâneau tăcute.

Dizolvându-se în întunecime, sub ochiul atent al stațiilor-satelit.

Dansând cu grație printre toate celelalte nave care aglomerau sistemul solar. Fără să atragă atenția. Inexistentă.

Simți o furnicătură străbătându-i coloana, începând de la ceafă. Căldura radia din trupul ei, cuprinzându-i fiecare mușchi și fiecare articulație, strecurându-se prin degetele ei și intrând înapoi prin genunchi.

Cinder răsuflă și le îngădui mușchilor să se relaxeze, pe urmă începu să psalmodieze din nou.

— Ascunde-te, Rampion. Rampion, ascunde-te. *Ascunde-te.*

— Funcționează? întrebă o voce.

Deschise ochii. În întuneric, distingea doar punctele luminoase ale stelelor, de cealaltă parte a geamurilor. Se aflau în partea umbrită a Pământului, așa încât nava era ascunsă în întuneric și în vastitatea spațiului.

Camuflată. Ascunsă. Invizibilă.

— Bună întrebare, răspunse ea, ridicând privirea spre plafon.

Căpătase obiceiul să-i răspundă așa androidului, deși Cinder știa că e ridicol.

Iko nu era o pată pe plafon, nu era nici măcar difuzoarele care îi proiectau vocea. Ea era fiecare cablu de computer, fiecare cip, fiecare sistem. Era totul, mai puțin oțelul și șuruburile ce țineau nava laolaltă.

Puțin cam derutant.

— Habar n-am cum să fac, continuă Cinder.

Se uită pe geam. Prin micul hublou nu se zăreau nave, ci doar stele, alte și alte stele. În depărtare se întindea o pâclă purpurie — poate un nor de gaze lăsat în urmă de coada vreunei comete.

— *Tu* te simți altfel? o întrebă Cinder pe Iko.

Ceva hurui sub picioarele ei, blând ca torsul unei pisici. Îi amintea de felul în care ventilatorul lui Iko obișnuia să se învârtă mai repede, când procesa informații.

— Nu, răspunse Iko după un minut, iar zumzetul se stinse. Tot gigantică sunt.

Cinder își întinse picioarele, dezmorțindu-le.

— Tocmai asta mă îngrijorează. Simt că n-ar trebui să fie atât de ușor. Întreaga armată a Comunității e pe urmele noastre. Cine știe? Poate că deja au cerut ajutorul altor armate ale Uniunii, ca să nu mai pomenim de lunari și de vânătorii de recompense. Câte nave ai depistat pe radarele *noastre*?

— Șaptezeci și una.

— Bun, și niciuna dintre ele nu ne-a observat sau n-a intrat la bănuieli? E posibil?

— Poate că, la urma urmei, ce faci tu are efect. Poate că ai un talent înnăscut la magia asta lunară.

Cinder clătină din cap, uitând că Iko n-o putea vedea. Voia să creadă că, într-adevăr, ce făcea ea funcționa, dar ceva i se părea în neregulă. Lunarii controlau bioelectricitatea, nu undele radio. Bănuia că toate psalmodierile și vizualizările astea erau o pierdere de timp.

Însă tot mai rămânea o întrebare: de ce nu fuseseră zăriți până acum?

— Cinder, cât timp va trebui să rămân așa?

Fata oftă.

— Nu știu. Până vom putea instala un alt sistem de control automat.

— Și până îmi găsești un nou corp.

— Da.

Fata își frecă palmele. Căldura subtilă care îi învăluise degetele mâinii drepte se risipise și, pentru prima dată, erau mai reci decât degetele ei de metal.

— Nu-mi place să fiu navă. E îngrozitor! se văită Iko. Mă simt mai puțin vie ca niciodată.

Întinzându-se pe spate, în patul ei, Cinder studia umbrele negre din încăpere. O înțelegea foarte bine pe Iko. În scurtul răstimp în care ea însăși acționase ca sistem de control automat, avusese senzația că mintea ei se întindea în toate direcțiile. De parcă pierduse contactul cu trupul ei fizic, de parcă își detașase creierul și plutea într-un spațiu inexistent, între lumea reală și cea digitală. Se simțea cuprinsă de milă pentru Iko, fiindcă prietena ei nu-și dorise niciodată altceva decât să devină mai umană.

— E doar temporar, spuse ea, dându-și la o parte părul de pe frunte. De îndată ce nu va mai fi primejdios să ne întoarcem pe Pământ, o să...

— Hei, Cinder! Te uiți pe rețea?

Silueta lui Thorne apăru în ușă, conturată de lumina becurilor economice din culoar.

— Ce-i asta? Îți faci siesta? Aprinde niște lumini!

Umerii lui Cinder se încordară.

— Nu vezi că-s ocupată?

Thorne scrută cămăruța întunecată.

— Bună glumă!

Cinder se ridică brusc în capul oaselor.

— Încerc să mă concentrez.

— Păi, ține-o tot așa. Între timp, ar trebui să vezi ceva. Se vorbește despre noi pe toate canalele. Suntem celebri!

— Nu, mersi. N-am chef să mă văd comportându-mă ca o descreierată, la cel mai important eveniment social al anului.

Vizionase o singură dată filmarea de la bal — când își pierduse piciorul și se prăvălise pe scări, aterizând într-un morman de mătase șifonată și având mănușile murdare de noroi —, și îi fusese de ajuns.

Thorne flutură dintr-o mână.

— Au difuzat deja înregistrările alea. Și acum trăiești visul oricărei fete fășnețe, cu vârsta sub douăzeci și cinci de ani.

— Mda, ce să-ți zic! Viața mea e un vis împlinit.

Thorne mișcă sugestiv din sprâncene.

— Poate că n-o fi un vis împlinit, dar cel puțin chipeșul prinț Kai îți știe numele.

— *Împăratul* Kai, îl corectă ea, privindu-l încruntată.

— Exact. Urmează o conferință de presă și vor vorbi *despre tine*. Mă gândeam că nu vrei să ratezi — Thorne își făcu vânt,

mimând leșinul — ochii lui divini, căprui-ciocolatii, părul lui într-o dezordine perfectă și...

Cinder țâșni din pat și ieși din cameră, îmbrâncindu-l pe Thorne.

— Au! făcu el, frecându-și brațul. Ce ți-a încâlcit cablurile?

— Caut imediat canalul, anunță Iko.

Vocea lui Iko o urmă pe Cinder prin cală și în cabina de comandă, unde ecranul principal îl înfățișa pe împăratul Kai la un pupitru, în fața unui public alcătuit din jurnaliști:

— Conferința tocmai începe, iar el e așa de *chipeș* azi!

— Mersi, Iko! spuse Cinder, așezându-se în scaunul pilotului.

— Hai, ăla-i scaunul...

Cinder flutură din mână, pentru a-l reduce la tăcere pe Thorne, și ajustă sonorul.

— *... lucru pe care îl putem face pentru a-i găsi pe condamnații evadați*, spuse Kai.

Cearcănele lui dădeau de înțeles că de mult nu mai avusese parte de un somn bun. În orice caz, când îl văzu, Cinder simți deopotrivă un val de dorință și unul de nefericire, amintindu-și când îl văzuse ultima dată. Ea, împiedicându-se pe treptele grădinii și căzând pe aleea pietruită. Cablurile care i se iteau din gleznă scoțând scântei.

El — dezgustat, uluit, dezamăgit.

Trădat.

— *Am trimis cele mai rapide nave, echipate cu cele mai avansate tehnologii de căutare, și pe cei mai buni piloți, pentru a-i găsi pe fugari. Până acum au reușit să ne evite, dar norocul ăsta nu va ține o veșnicie. Tipul de navă cu care au fugit nu e prevăzut pentru a rezista perioade lungi pe orbită. La un moment dat, vor fi nevoiți să se întoarcă pe Pământ, iar noi vom fi pregătiți să-i întâmpinăm cum se cuvine.*

— *Pe ce tip de navă se află?* întrebă o femeie așezată în primul rând.

Kai își verifică notițele.

— *E o navă de transport care aparține armatei Republicii Americane. Modelul Rampion 214, clasa 11.3. Sistemele care permiteau urmărirea au fost înlăturate și, în mare, din acest motiv ne este greu să-i capturăm.*

Plin de mândrie, Thorne o înghionti pe Cinder.

Pe ecran, Kai dădu din cap spre un alt jurnalist, aflat în spate.

— *Ați spus că armata noastră îi va aștepta când se vor întoarce pe Pământ. Cât credeți că va dura până se întorc? Între timp, plănuiți să abandonați căutările în spațiu?*

— *Firește că nu. Principalul nostru obiectiv este să-i găsim cât mai curând cu putință și intenționăm să continuăm căutările în spațiu până ce vor fi găsiți. Experții mei estimează că nava se va întoarce pe Pământ într-un interval cuprins între două zile și maximum două săptămâni, în funcție de cantitatea de combustibil și de rezervele lor de energie. Iar noi vom fi pregătiți. Da, spuneți!*

— *Sursele mele m-au informat că acestui cyborg, acestei Linh Cinder...*

— Adică tu, șopti Thorne, înghiontind-o iar.

Cinder îi dădu peste mână.

— *... i-a fost oferită o invitație VIP la balul anual și că, de fapt, a fost musafirul Domniei Voastre, Maiestate. Respingeți această afirmație?*

— Ce i s-a oferit? întrebă Thorne.

— O invitație VIP? se miră Iko.

Cinder ridică din umeri, ignorându-i pe amândoi.

Pe ecran, Kai se îndepărtă de pupitru, cu brațele întinse, ca și când ar fi vrut să respire în voie. Își drese vocea și se apropie din nou de microfon.

— Nu resping această afirmație. Am cunoscut-o pe Linh Cinder cu două săptămâni înainte de bal. După cum mulți dintre voi știu, ea era un mecanic celebru în orașul nostru și o angajasem să-mi repare un android care nu mai funcționa. E adevărat, am invitat-o la bal ca musafir al meu.

— Poftim?

Cinder se strâmbă la auzul țipătului care izbucni din difuzoarele cabinei de comandă.

— Când s-a întâmplat asta? strigă Iko. Sper că după ce Adri m-a demontat. Fiindcă, dacă prințul te-a invitat la bal, iar tu nu mi-ai spus...

— Iko, încerc să ascult!

Cinder se foi în scaun. Kai *chiar o invitase* la bal înainte ca trupul lui Iko să fie dezmembrat și vândut pe bucăți. Cinder avusese ocazia de a-i spune, dar la acea vreme fusese hotărâtă să nu accepte invitația, așa că nu i se păruse atât de important.

Când Kai dădu cuvântul unui alt jurnalist, Cinder constată că ratase o întrebare.

— Știați că e cyborg? întrebă o femeie, vădit dezgustată.

Kai o privi lung, aparent derutat, apoi își lăsă privirea să rătăcească deasupra mulțimii. Se trase mai aproape de pupitru.

Cinder stătea cu sufletul la gură, pregătită să vadă dezgust pe chipul lui. Cine ar invita un cyborg la bal?

În schimb, Kai spuse doar atât:

— Nu consider relevant faptul că ea e cyborg. Următoarea întrebare!

Degetele metalice ale lui Cinder zvâcniră.

— Când Maiestatea Voastră i-a oferit invitația, știați că e lunară?

Părând pe punctul de a pica din picioare de oboseală, Kai clătină din cap.

— Nu. Firește că nu. Se pare că, din naivitate, aveam impresia că nu există lunari în Comunitate. În afară de musafirii noștri diplomați, de la palat, desigur. Acum, după ce am fost informat cât de ușor le este lunarilor să se integreze printre cetățeni, vom lua măsuri de securitate suplimentare atât pentru a-i împiedica pe lunari să emigreze aici, cât și pentru a-i găsi și expulza pe cei aflați între granițele noastre. În această chestiune, intenționez să respect regulile Acordului Interplanetar din anul 54 T.E. Da, dumneata, din al doilea rând!

— Maiestatea Sa regina Levana sau anturajul ei lunar au făcut vreun comentariu despre evadarea deținutei?

Kai strânse din dinți.

— O, da, regina a avut ceva de spus.

În spatele lui Kai, un funcționar guvernamental își drese vocea. Iritarea de pe chipul împăratului se risipi iute, înlocuită de o seriozitate plină de tact.

— Regina Levana își dorește ca Linh Cinder să fie găsită, se corectă el, *și dată pe mâna justiției.*

— Maiestate, credeți că aceste evenimente ar putea pune în pericol relațiile diplomatice dintre Pământ și Luna?

— Păi, nu se poate spune că au ajutat.

Un bărbat aflat cu trei rânduri mai în spate se ridică în picioare și vorbi:

— Maiestate, declarațiile martorilor de la bal par să dea de înțeles că arestarea lui Linh Cinder a făcut parte dintr-un acord între guvernul nostru și regină, iar faptul că Înălțimea Voastră i-a îngăduit să plece ar putea fi pricină de război. Există vreun motiv să credem că evadarea cyborgului ar putea duce la o amenințare și mai mare la adresa siguranței noastre naționale?

Kai dădu să se scarpine după ureche, dar se stăpâni și își sprijini mâna pe pupitru.

— Cuvântul război este vehiculat de generații între Pământ și Luna. Este prerogativa mea — așa cum a fost întotdeauna și a tatălui meu — să evit războiul cu orice preț. Vă asigur, fac tot ce-mi stă în putință pentru a nu deteriora și mai mult relația noastră fragilă cu Luna. Asta-i tot. Vă mulțumesc!

Coborî de pe scenă urmărit de un val de întrebări, care aveau să rămână fără răspuns, și un grup de înalți funcționari guvernamentali îl atrase într-o conversație șoptită.

Țuguindu-și buzele, Thorne se trânti pe scaunul copilotului.

— Nu m-a menționat nici măcar o dată.

— Nici pe mine, spuse Iko, fără pic de milă pentru Thorne.

— Tu nu ești o condamnată evadată.

— Adevărat, dar Maiestatea Sa și cu mine ne-am întâlnit o dată, la piață, și am simțit că se înfiripă o legătură între noi. Nu crezi, Cinder?

Cuvintele pluteau fără noimă prin interfața auditivă a lui Cinder. Tânăra nu răspunse, incapabilă să-și desprindă privirea de la imaginea lui Kai.

Împăratul era silit să-și asume responsabilitatea pentru ceea ce făcuse ea. Kai trebuia să lupte, pe nedrept, cu urmările deciziilor ei. După ce Cinder evadase, el se văzuse nevoit s-o înfrunte singur pe regina Levana.

Închizând ochii, fata își masă tâmpla care îi zvâcnea.

— Dar eu sunt un fugar căutat, precum Cinder, continuă Thorne. Presupun că și-au dat seama că lipsesc, nu?

— Poate sunt recunoscători c-ai dispărut, bombăni Cinder.

Thorne mormăi ceva, apoi urmă o tăcere lungă. Fata își masa fruntea și încerca să se convingă că procedase cum trebuie.

Rotindu-se, Thorne își săltă picioarele pe brațul scaunului lui Cinder, împingându-i cotul.

— Acum înțeleg de ce ești imună la farmecele mele. Habar n-aveam că rivalizez cu un împărat. E o mână dificil de câștigat, chiar și pentru mine.

Cinder pufni.

— Nu fi ridicol! De-abia îl cunosc. Pe deasupra, acum mă disprețuiește.

Thorne râse.

— Am instincte bune când vine vorba de *amore*, iar el nu te disprețuiește. În plus, a invitat un cyborg la bal! Asta cere mult tupeu. În general, din principiu, detest nobilimea și funcționarii guvernului, dar recunosc că a avut curaj.

Ridicându-se, Cinder împinse picioarele lui Thorne de pe scaunul ei și se apropie de ușă.

— Nu știa că sunt cyborg.

Când ea trecu prin dreptul lui, Thorne își lăsă capul într-o parte.

— Nu știa?

— Firește că nu, răspunse Cinder, ieșind din cabina de comandă.

— Dar acum știe că ești cyborg și, cu toate astea, tot te place.

Cinder se răsuci, gesticulând spre ecran.

— Ai dedus *că mă place* după o conferință de zece minute, în care a spus că face tot ce-i stă în putință pentru a mă vâna și a mă duce la execuție?

Thorne zâmbi cu superioritate. Cu o voce oribilă, nazală — Cinder bănuia că se voia a fi o imitație a vocii lui Kai —, tânărul spuse:

— „Nu consider relevant faptul că e cyborg."

Dându-și ochii peste cap, Cinder se răsuci pe călcâie.

— Hei, vino înapoi!

Bocancii lui Thorne tropăiră în urma ei.

— Mai am ceva să-ți arăt.

— Sunt ocupată.

— Îți promit că nu mai râd de iubitul tău.

— Nu e iubitul meu!

— E vorba de Michelle Benoit.

Cinder se întoarse.

— Ce anume?

Thorne șovăia, de parcă îi era teamă să se miște, ca să nu o enerveze din nou, pe urmă înclină capul spre bordul cabinei de comandă.

— Vino să arunci o privire.

Oftând, Cinder își târî picioarele înapoi. Își sprijini coatele de spătarul scaunului său.

Thorne închise monitorul.

— Știai că Michelle Benoit are o nepoată adolescentă?

— Nu, răspunse Cinder, plictisită.

— Păi, are. O cheamă Scarlet Benoit. Tocmai a împlinit optsprezece ani, dar — ține-te bine! — nu are niciun dosar medical. Te-ai prins? Pe toate cărțile de pică din lume, sunt un geniu!

Cinder se încruntă.

— Nu pricep.

Thorne o măsură din cap până-n picioare.

— Nu are niciun *dosar medical.*

— Și?

Roti scaunul și ajunse față-n față cu ea.

— Cunoști vreo persoană care nu s-a născut într-un spital?

Cinder cugetă câteva clipe.

— Sugerezi că ea ar putea fi prințesa?

— Exact!

Pe monitor apărură profilul și poza lui Scarlet Benoit. Era drăguță, cu rotunjimi frumoase și bucle roșii ca focul.

Cinder mîji ochii la poză. O adolescentă fără certificat de naștere. O pupilă a lui Michelle Benoit.

Cât de convenabil!

— Bine lucrat, căpitane! îl lăudă fata.

Douăzeci și cinci

Scarlet visă că un viscol acoperise toată Europa cu un strat de zăpadă de un metru și jumătate. Din nou copilă, coborâse la parter și își găsise bunica îngenuncheată în fața sobei.

— Credeam că am găsit pe cineva care să te ia, spusese bunica ei. Dar, din cauza zăpezii, nu vor veni după tine. Trebuie să aștept până la primăvară ca să scap de tine.

Michelle scormonise în foc. Scânteile săriseră în ochii fetiței, usturând-o, iar Scarlet se trezi cu obrajii umezi și cu degetele înghețate. O vreme, nu putu să deosebească visul de amintire. Zăpadă, însă nu atât de multă. Bunica ei dorise s-o trimită departe, dar nu când era copilă, ci adolescentă. La treisprezece ani.

Se întâmplase în ianuarie sau mai târziu, tot într-o iarnă? Se străduia să pună cap la cap amintirile neclare. Trebuia să mulgă vaca — o sarcină pe care o disprețuise —, iar mâinile îi fuseseră atât de amorțite, încât se temuse că avea să strângă prea tare ugerul.

De ce nu mersese la școală în ziua aia? Fusese weekend? Vacanță?

A, da! Plecase în vizită la tatăl ei, cu o zi înainte. Ar fi trebuit să rămână la el o lună întreagă, dar nu putuse îndura. Băutul în neștire, întoarcerea lui acasă în toiul nopții. Scarlet se urcase în tren și pornise spre casă fără să spună nimănui, luându-și bunica prin surprindere când sosise. În loc să fie

fericită că o vedea, bunica ei se înfuriase că Scarlet nu-i trimisese un com pentru a-i spune ce se petrecea. Se certaseră. Scarlet încă era supărată pe ea și mulgea cu degete din ce în ce mai înțepenite.

Fusese ultima dată când călătorise într-un tren cu levitație magnetică. Ultima dată când își văzuse tatăl.

Își amintea că se grăbise să-și îndeplinească sarcinile, vrând cu disperare să le termine și să se întoarcă înăuntru, la căldură. Abia în drum spre casă zărise planotorul parcat în față. Văzuse multe planotoare la oraș, dar erau destul de rare la țară, unde fermierii preferau navele mai mari și mai rapide.

Se furișase pe ușa din spate și își auzise bunica în bucătărie, discutând cu un necunoscut, cu voce scăzută. Fata se apropiase de scară, pășind tiptil pe plăcile de teracotă.

— Nici nu-mi pot închipui ce povară a fost pentru tine în toți anii ăștia, spusese bărbatul, care avea un accent oriental.

Scarlet se încruntase și simțise căldura bucătăriei dogorindu-i obrajii în timp ce trăgea cu ochiul prin ușa întredeschisă. El stătea așezat la masă, cu o cană în mână. Avea un păr negru, mătăsos, și o față prelungă. Scarlet nu-l mai văzuse până atunci.

— Nu mi-a dat de furcă atât de mult cum mă așteptam, venise replica bunicii, pe care Scarlet n-o putea vedea. Aproape că m-am atașat de ea. Dar o să mă bucur când nu va mai fi aici. N-o să mai intru în panică de fiecare dată când o navă necunoscută dă târcoale pe-aici.

Scarlet simțise că nu mai avea aer.

— Spuneai că într-o săptămână va fi pregătită de plecare? E cu putință?

— Logan așa crede. Acum nu mai așteptăm decât dispozitivul tău. Dacă nu avem probleme cu procedura, ar putea fi

chiar mai repede de-atât. Dar va trebui să ai răbdare cu ea. Va fi destul de slăbită și foarte dezorientată.

— Firește.

Scarlet își acoperise gura cu palma, pentru a-și înăbuși respirația.

— E pregătită noua ei locuință? întrebase bunica.

— Da, totul e gata. Ne va lua și nouă ceva timp să ne obișnuim, dar sunt convins că va fi bine odată ce se va instala acolo. Am și eu două fete cam de vârsta ei — una de doisprezece și cealaltă, de nouă ani. Sunt sigur că toate trei se vor împăca foarte bine, iar eu o să mă port cu ea ca și cum ar fi a mea.

— Și *madame* Linh ce zice? E pregătită?

— Pregătită?

Bărbatul chicotise stânjenit.

— A fost de-a dreptul uluită când i-am prezentat ideea de a adopta o fată, însă e o mamă bună. Îmi pare rău că n-a putut veni cu mine. Am vrut să atrag cât mai puțin atenția asupra acestei călătorii. Desigur, ea *nu știe* despre fată. Nu totul.

Probabil că Scarlet scosese un sunet, întrucât bărbatul ridicase brusc privirea, o văzuse și înlemnise.

Scaunul bunicii ei scârțâise pe podea și ușa se deschisese larg. Femeia era furioasă. Dar și Scarlet era furioasă pe ea.

— Scarlet, știi că nu e frumos să tragi cu urechea. Du-te în camera ta!

Ar fi vrut să țipe, să bată din picior, să-i spună că n-o putea alunga ca pe un nimeni. Dar cuvintele nu voiau să iasă. Îi mureau pe limbă.

Așa că se supusese, tropăise pe scări și intrase în camera ei înainte ca bunica să-i vadă lacrimile.

Nu era supărată doar fiindcă își dăduse seama că nu era dorită sau că putea fi pasată cu ușurință oricărui străin care venea după ea, ci și din cauză că, după șase ani petrecuți la

fermă, începuse să se simtă ca acasă. Ca și cum bunica ei o iubea mai mult decât o iubeau mama și tatăl ei. Ca și cum ele două alcătuitau o echipă.

După acea dimineață, teama o însoțise timp de o săptămână. Două săptămâni. O lună.

Dar bărbatul nu mai venise niciodată să o ia, iar Scarlet și Michelle nu mai vorbiseră despre acea întâmplare.

— Scarlet?

Brațul lui Wolf, petrecut în jurul taliei fetei, o strângea delicat și o aduse înapoi în prezent, în vagonul care tocmai încetinea. Se ghemuise ca un prunc, cu spatele lipit de trupul lui. Deși ținea ochii închiși, câteva lacrimi fierbinți se rostogoliră, prelingându-i-se pe tâmplă. Le șterse repede.

Wolf se foi și se ridică puțin, în spatele ei.

— Scarlet?

Tonul lui era neliniștit.

— Am avut un coșmar, îi mărturisi ea, fiindcă nu voia ca băiatul să-și închipuie că el era pricina lacrimilor.

Trenul opri, iar ea se rostogoli pe spate. Probabil că încă era noapte, ținând cont de întunericul în care era învăluit vagonul, însă strălucirea nefirească a neoanelor din oraș se zărea pe lăzile aflate lângă ușă, proiectând pete roz și verzi pe cutiile stivuite.

— Mi-am amintit ceva, șopti ea. Cred că are legătură cu prințesa.

Wolf se încordă.

— Acum îmi amintesc că bunica mea a pomenit de Logan, dar nu voia ca eu să aud. Am tras cu urechea. Și mai era un bărbat...

Îi povesti cum putu, punând iarăși cap la cap piesele acelui puzzle, înainte ca amintirea să se risipească.

Când termină, rămase nemișcată, ascultând șuieratul vântului pe lângă vagoane. Coastele îi amorțiseră, pentru că dormise pe o ladă tare.

În loc să pară ușurat sau optimist, Wolf se uita la ea îngrozit.

— Asta caută ei, nu? întrebă Scarlet. *Sigur* despre prințesă vorbeau. Nu știu unde se afla, cine avea grijă de ea... N-am văzut-o niciodată. Am crezut că bunica plănuia să mă trimită *pe mine* de-acasă, dar acum... după tot ce mi-ai spus despre Logan Tanner, despre bunica și despre prințesa Selene...

Wolf se îndepărtă de ea, ridicându-se în șezut și strângând genunchii la piept. Privea în gol, spre stivele de lăzi care-i înconjurau.

— Bărbatul ăla avea un accent. Cred că era din Comunitatea Orientală.

Scarlet se ridică și ea lângă el, dându-și părul pe un umăr.

— Și sunt destul de sigură că bunica mea a vorbit despre soția lui numind-o „*madame* Linh". Nu știu cât de obișnuit e numele ăsta, dar... pe bărbat l-aș recunoaște, dacă l-aș revedea. Sunt convinsă.

— Nu spune asta.

Wolf își acoperi urechile cu palmele.

— N-am auzit asta.

Scarlet clipi, uluită de grimasa lui.

— Wolf?

Îi îndepărtă mâinile de urechi.

— Asta-i de bine, nu? Ei vor informații, iar eu le am. Vom face un schimb. Le vom oferi informațiile în schimbul bunicii mele. Nu-i asta...

— Nu pleca!

Privirea lui o surprinse în întuneric: Păr ciufulit, cicatrice aproape invizibile, ochi somnoroși. Wolf răsuci între degete o șuviță din părul ei.

— Nu pleca să-ți cauți bunica!

O rază de lumină portocalie se strecură prin ușă și apoi dispăru.

— Trebuie.

— Nu, Scarlet, nu trebuie.

O luă de mână, iar palma ei dispăru într-a băiatului.

— Nu poți face nimic pentru ea. Dacă te duci acolo, nu faci decât să-ți pui în primejdie viața. Ar dori bunica ta să fii în pericol?

Scarlet își trase mâna din strânsoarea lui Wolf.

— Putem fugi, continuă el, bâjbâind după ea și apucând-o într-un sfârșit de buzunarele hanoracului. O să ne pierdem urma în pădure. Vom merge în Africa sau în Comunitate. Putem supraviețui și nu ne vor găsi niciodată. Eu pot să am grijă de tine, Scarlet. Te voi proteja.

— Despre ce vorbești? Aseară spuneai că, dacă am vreo informație utilă, ar putea fi singura șansă ca bunica să scape, iar acum am acea informație. Credeam că asta vrei.

— *Poate*, spuse el. Dacă ai fi avut un nume complet, o adresă, ceva concret. Dar un nume de familie, o țară — una enormă — și o descriere? Scarlet, dacă le spui ce mi-ai zis mie, te vor lua *pe tine* captivă, în speranța că o să-l identifici pe acest bărbat.

Trăgând de fermoarul hanoracului, Scarlet își studia însoțitorul. Ochii lui erau tot mai înnebuniți, cu fiecare secundă care trecea.

— Bun, zise ea. Atunci mă voi oferi eu în schimbul bunicii.

El dădu înapoi, clătinând din cap, dar Scarlet era de neclintit.

— Vom merge împreună. Le poți spune că ai informația, dar că le-o dai cu condiția să te lase să pleci și că o vei lua și pe bunica mea cu tine. Iar ei mă pot păstra pe mine.

Wolf se înfioră.

— Wolf, mi-ai promis că vei avea grijă de ea. Nu știm în ce stare o să fie. Dacă ei au... Dacă ea e rănită, va trebui să ai grijă de ea.

Vocea i se frânse, însă lacrimile îi secaseră. Era hotărâtă.

Wolf întrebă:

— Scarlet, dacă bunica ta a murit deja?

O cuprinse groaza auzind cuvintele pe care ea refuzase să le rostească, de teamă ca nu cumva să devină realitate. Trenul încă încetinea și Scarlet deslușea gălăgia orașului: planotoare, monitoare și sirene care te avertizau să nu stai pe șine. Era miezul nopții, dar în oraș nu era niciodată liniște.

— Crezi că a murit?

Vocea ei tremura. Avea senzația că inima urma să-i sară din piept în timp ce aștepta răspunsul lui.

— Crezi c-au omorât-o?

Fiecare secundă care trecea i se înfășura în jurul gâtului, strangulând-o, până când crezu că singurul cuvânt care ar fi putut răsuna de pe buzele lui Wolf era *da*. Da, era moartă. Da, se stinsese. O omorâseră. Monștrii ăia o omorâseră.

— Spune!

— Nu, murmură el, cu umerii plecați. Nu, nu cred c-au omorât-o. Nu încă.

Scarlet se înfioră de ușurare. Își acoperi fața cu mâinile, ametită de uraganul de emoții.

— Mulțumesc stelelor! șopti ea. Îți mulțumesc!

Tonul lui se înăspri.

— Nu-mi mulțumi că ți-am spus adevărul, când ar fi fost mult mai milostiv din partea mea să te mint.

— Milostiv? Să-mi spui că e moartă? Să-mi frângi inima?

— Să te fac să crezi că e moartă ar fi fost singura mea șansă de a te convinge să nu o cauți. Amândoi știm asta. Ar fi trebuit să mint.

Zumzetul șinelor se întețea pe măsură ce trenul intra într-o gară. Voci țipătoare. Mașinării care zăngăneau și sâsâiau.

— Nu tu decizi asta, spuse Scarlet, înșfăcând ecranul portabil și verificând unde se aflau.

Ajunseseră la Paris.

— Trebuie să o caut. Dar tu nu ești nevoit să vii cu mine.

— Scarlet...

— Ascultă-mă! Îți sunt recunoscătoare pentru ajutor. M-ai adus departe. Dar pot continua singură. Spune-mi doar încotro să merg și-am să găsesc singură drumul.

— Poate că n-o să-ți spun.

Scarlet vârî portabilul în buzunar, clocotind de furie. Dar apoi întâlni privirea lui Wolf și în ea văzu nu încăpățânare, ci panică. Își flexa degetele iar și iar.

Lăsă resentimentele deoparte. Se trase mai aproape de Wolf și îi cuprinse fața în palme. El tresări, dar nu se feri.

— Ei vor informația asta, nu?

Chipul lui era împietrit.

— O să le oferim persoana mea la schimb. Tu și *grand-mère* o să mergeți într-un loc sigur, să aveți grijă unul de celălalt, iar când mă vor lăsa să plec, o să vă găsesc. Nu mă pot ține captivă o veșnicie.

Zâmbi cu toată duioșia de care era în stare și așteptă ca Wolf să-i răspundă la fel. Când n-o făcu, îi mângâie obrajii și îl sărută. Deși o trase imediat la pieptul lui, băiatul nu îngădui ca sărutul să se prelungească.

— Nu există nicio garanție că te vor lăsa să pleci. După ce termină cu tine, o să fii ca și moartă. Îți sacrifici viața pentru ea.

— E un risc pe care trebuie să mi-l asum.

Trenul se opri ușor și coborî pe șine.

Wolf se întristă și spuse:

— Știu. Vei face exact ce trebuie să faci.

Desprinzându-i mâinile de pe umerii lui, îi sărută cu gingășie încheietura mâinii, acolo unde sângele pulsa sub pielea ei.

— La fel și eu, completă Wolf.

Douăzeci și șase

Peronul subteran era foarte bine luminat, plin de androizi și de cărucioare propulsate de aer, pregătite să descarce mărfurile din tren. Scarlet îl urmă pe Wolf în umbra unui alt tren marfar. Așteptară până ce un android se întoarse și apoi urcară pe peron.

— Fii pregătită să fugi când trenul ăla pornește, spuse Wolf, potrivindu-și rucsacul pe umăr.

Câteva secunde mai târziu, trenul se ridică de pe șine și începu să lunece în tunel.

Scarlet țâșni spre șine, dar se trezi trasă de glugă. Țipă sugrumat și se izbi de Wolf.

— Ce...

El duse un deget la buze.

Scarlet se uită urât la el și își smulse gluga din strânsoarea lui, dar apoi auzi și ea zumzetul unui tren care se apropia.

Veni pe cea de-a treia linie și trecu în goană pe lângă ei, dispărând în întuneric la fel de iute precum apăruse.

Wolf zâmbi.

— Acum putem porni.

Ajunseră fără probleme pe un alt peron, zăriți doar de un bărbat de vârstă mijlocie, care îi privi curios pe deasupra unui portabil.

Scarlet își verifică propriul portabil când ajunseră pe stradă. În calmul dimineții, orașul era tăcut. Se aflau în Gare de Lyon,

înconjurați de magazine și de clădiri de birouri. Deși Wolf încerca s-o ascundă, Scarlet își dădu seama că el adulmeca aerul, căutând ceva.

Ea nu simțea decât mirosul orașului: metal, asfalt și pâine coaptă de la o brutărie din colț.

Wolf porni spre nord-vest.

Strada era mărginită de clădiri impunătoare, în stil Beaux-Arts[1], din cea de-a doua eră, și de jardiniere care atârnau de pervazuri de piatră. În depărtare se înălța un turn cu orologiu împodobit, cu cadran luminat, două limbi late și cifre romane. Dedesubt se afla un ecran digital care indica ora 04:26, lângă o reclamă pentru cel mai nou model de android casnic.

— Cât mai avem? întrebă Scarlet.

— Nu foarte mult. Putem merge pe jos.

Cotiră la stânga, într-un sens giratoriu. Wolf era cu o jumătate de pas în fața ei, încovoiat de parcă voia să se ascundă. Privirea lui Scarlet coborî pe brațul lui — poposind pe rana bandajată, care nu părea să-l mai deranjeze —, până la degetele agitate. Voia să-i întindă mâna, dar constată că îi era imposibil. În schimb, vârî mâinile în buzunarele hanoracului.

Între ei se deschidea un abis ce reteza legătura pe care o împărtășiseră în tren. Mai aveau puțin și ajungeau. Erau aproape de bunica ei, aproape de Ordinul Haitei.

Poate că el o conducea la moarte.

Poate că Wolf se îndrepta spre moartea lui.

Scarlet ridică bărbia, refuzând să se înspăimânte singură cu propriile gânduri sumbre. Acum tot ce conta era să-și recupereze bunica. Mai avea puțin! Atât de puțin!

Pe măsură ce lăsau în urmă intersecția aglomerată, clădirile vechi erau și mai aproape de stradă. Din când în când, vedeau

[1] Stil arhitectonic cultivat la Paris, în cadrul École des Beaux-Arts, din 1830 până la sfârșitul secolului al XIX-lea. (N. red.)

semne de viață: o pisică făcându-și siesta în vitrina unui magazin de pălării, un bărbat în costum, țâșnind dintr-un hotel și urcând într-un planotor care îl aștepta. Trecură pe lângă un monitor pe care rula o reclamă pentru un șampon ce pretindea că schimbă culoarea părului în funcție de starea de spirit.

Tânjea deja după singurătatea fermei, singura realitate pe care o cunoștea. Ferma, bunica ei și livrările săptămânale. Iar acum, Wolf. Aceasta era realitatea pe care și-o dorea.

Wolf iuți pasul, dar umerii îi erau din nou aduși. Strângând din dinți, Scarlet întinse mâna și-l apucă de încheietură.

— Nu te pot lăsa să faci asta, zise ea, pe un ton mai furios decât intenționase. Spune-mi doar unde e bunica și-o să mă duc singură. Spune-mi ce să fac. Dă-mi câteva detalii despre ce mă așteaptă și-o să găsesc eu ceva. Dar nu te pot lăsa să vii cu mine.

Wolf o privi îndelung, iar fata ar fi vrut să zărească blândețe în ochii lui verzi, însă acum căldura și disperarea, atât de vizibile în tren, fuseseră înlocuite de o hotărâre rece. Își retrase mâna dintr-a ei.

— L-ai văzut pe bărbatul care stă în fața cafenelei închise, de cealaltă parte a străzii?

Scarlet întoarse capul și îl zări pe necunoscut așezat la una dintre mesele de afară. Stătea degajat, picior peste picior și își sprijinea cotul de speteaza scaunului. Se uita drept la ei și nu încerca s-o ascundă. Când Scarlet își intersectă privirea cu a lui, el îi făcu cu ochiul.

Scarlet se înfioră.

— E un membru al haitei, o lămuri Wolf. Am trecut mai înainte pe lângă unul, în gara trenurilor magnetice. Și...

Băiatul întinse gâtul.

— Dacă ne luăm după duhoare, urmează să ne întâlnim cu un altul, când vom coti.

Inima ei începu să bubuie.

— Cum de-au știut că suntem aici?

— Bănuiesc că ne așteptau. Probabil că ți-au urmărit cipul. *Asta fac oamenii când dau bir cu fugiții și nu vor să fie găsiți: își scot cipul de identitate.*

— Sau l-au urmărit pe-al tău, murmură ea. Dacă ei chiar au acces la un dispozitiv de urmărire a ID-urilor, atunci poate că te-au urmărit pe tine.

— Poate.

Vocea lui era nepăsătoare și fata își dădu seama că ideea nu era nouă pentru el. Oare el luase în calcul posibilitatea asta? Oare așa îi găsise Ran?

— Hai să vedem ce vor.

Wolf se întoarse și ea trebui să alerge pentru a ține pasul cu el.

— Dar ei sunt doar trei. Le poți ține piept, nu? Ai zis că te-ai putea lupta și cu...

Șovăi. Wolf îi spusese că ar câștiga într-o luptă contra șase lupi. Când deveniseră acele animale sălbatice sinonime cu membrii Ordinului Haitei?

— Încă ai putea să pleci. Mai ai timp, încheie ea.

— Am spus că te voi proteja și asta voi face. E inutil să continuăm discuția.

— N-am nevoie de protecția ta.

— Ba ai! se răsti el, iar cuvintele lui acoperiră sunetul unui videoclip muzical difuzat pe un panou publicitar. Ba da, *ai nevoie!*

Scarlet sări în fața lui. Tânărul se opri la câțiva milimetri de ea.

— Ba nu, îl contrazise fata. Vreau să știu că nu sunt responsabilă pentru ce-ți vor face ei. Termină cu purtarea prostească și fă-te nevăzut. Așa, măcar ai avea o șansă!

Wolf privea pe deasupra capului ei, spre un punct îndepărtat. Scarlet se încordă, întrebându-se dacă simțise prezența unui al patrulea membru al haitei sau chiar a mai multora. Înghițind cu greu, se uită la bărbatul de lângă cafenea, care își mângâia o ureche și îi privea amuzat.

— Prostesc nu e că o să încerc să te protejez, spuse Wolf, din nou atent la ea. Prostesc e că aproape cred că o să reușesc.

O ocoli, dând la o parte mâna ei întinsă să-l oprească. Fata șovăia, părându-i-se că încă mai avea de-ales. Putea să fugă cu el, să părăsească orașul și să nu se mai întoarcă niciodată. Ar fi putut să renunțe la căutarea bunicii ei și, poate, așa i-ar fi salvat viața lui Wolf.

Dar, dacă se gândea mai bine, nu avea de ales. Abia dacă îl cunoștea. Dacă și-ar fi abandonat bunica acum, când ajunsese atât de aproape, nu și-ar fi iertat-o.

Privi în urmă doar o dată, în timp ce dădeau colțul, și văzu că bărbatul de lângă cafenea dispăruse.

După un alt cvartal, amintirile celui de-al Patrulea Război Mondial îi împresurară, triste — fațadele arse și pe jumătate năruite ale unui oraș lovit de război. Atât de puține clădiri vechi și frumoase rămăseseră în picioare, încât nu reușeau să trezească interesul conservatorilor, iar gradul de distrugere probabil că fusese prea mare pentru a mai reconstrui clădirile afectate. Fiindcă nu dorea să demoleze istoria orașului, guvernul lăsase acel cartier așa cum rămăsese după război. Deși separate de doar câteva străzi, arondismentele păreau să aparțină unor lumi diferite.

Uimită, Scarlet recunoscu imensa clădire care se întindea pe cealaltă parte a străzii, cu ferestrele sparte și cu statuile bărbaților în veșminte croite după moda unor timpuri străvechi — multe dintre ele având membre lipsă — și câteva firide din care statuile lipseau cu totul. Era Muzeul Luvru, una

dintre puținele atracții turistice la care o dusese tatăl ei. Clădirea, pe jumătate prăbușită în capătul vestic, era prea instabilă pentru a mai fi vizitată, însă ea și tatăl ei stătuseră împreună, pe trotuar, în timp ce el îi povestise despre neprețuitele opere de artă care fuseseră distruse în bombardamente sau despre cele câteva care scăpaseră de bombe, dar dispăruseră, furate.

La mai bine de un secol după război, multe încă nu fuseseră recuperate.

Era una dintre puținele amintiri plăcute pe care le avea despre tatăl ei.

— Scarlet.

Fata întoarse capul.

— Pe-aici.

Wolf îi arătă spre o altă stradă.

Ea încuviință și îl urmă fără să privească înapoi.

În pofida stării jalnice a cartierului, era clar că aceste străzi străvechi nu erau întru totul abandonate. În geamul unui mic motel se zărea o reclamă: VENIȚI SĂ PETRECEȚI NOAPTEA CU FANTOMELE CIVILILOR CĂZUȚI LA DATORIE. Un magazin second-hand etala manechine decapitate, înveșmântate într-un talmeș-balmeș de materiale viu colorate.

La o intersecție, Wolf se opri într-un scuar de ciment, cu o intrare la metrou astupată și un panou care anunța faptul că peronul era închis, iar cel mai apropiat peron de metrou se găsea pe Boulevard des Italiens.

— Ești gata? o întrebă el.

Wolf privea transfigurat o clădire înaltă, impunătoare, care se înălța în fața lor. Îngeri și heruvimi stăteau de strajă la uriașa intrare boltită.

— Ce-i asta?

— Demult, a fost o clădire de operă și o minune arhitectonică. Apoi a venit războiul, a devenit depozit pentru artilerie

și, în cele din urmă, locuință pentru prizonierii de război. Apoi, când nimeni nu a mai vrut-o, am preluat-o noi.

Scarlet se încruntă auzind cuvântul *noi*.

— Pare un sediu cam ostentativ pentru o bandă secretă, nu crezi?

— *Tu* ai bănui că adăpostește ceva oribil?

Când Scarlet nu răspunse, el o privi cu atenție. Se apropia de clădirea imensă. Din nou, o întrebă:

— Ești gata?

Potolindu-și respirația, Scarlet admira sculpturile — chipuri sumbre, dar frumoase, busturi de bărbați care se zgâiau la ea, un balcon lung, căruia îi lipseau jumătate dintre balustri. Strângând din dinți, traversă strada și urcă hotărâtă treptele care se întindeau de-a lungul fațadei clădirii, pe lângă îngerii tăcuți, ponosiți, și păși prin porticul învăluit în umbre.

— Sunt gata, spuse ea, studiind încâlceala de graffiti de pe uși.

— Scarlet.

Se întoarse cu fața la el, surprinsă de seriozitatea din tonul lui.

— Îmi pare rău, îi zise băiatul.

Avu grijă să n-o atingă când trecu pe lângă ea.

Lui Scarlet i se uscă gura și în capul ei răsunară zeci de alarme interne, când Wolf deschise cea mai apropiată ușă, pășind în întuneric.

Douăzeci și șapte

Ușa se trânti în urma lor. Scarlet se trezi în imensul foaier al Operei, unde era aproape beznă, cu excepția luminii calde, pâlpâitoare, a lumânărilor de dincolo de arcade. Foaierul era tăcut, iar podeaua, plină de praf și de bucăți de marmură. Scarlet simțea praful în gât și se străduia să nu tușească în timp ce se îndrepta spre lumină. Pașii ei răsunau neașteptat de tare în clădirea goală și pustie.

Scoase o exclamație. Lumina provenea de la una dintre cele două statui care flancau o scară dublă, impunătoare. Acestea înfățișau două femei pe un piedestal. Fiecare ținea în aer un mănunchi de torțe. Zeci de lumânări licăreau și pâlpâiau, scăldând încăperea într-o lumină portocalie. Din loc în loc, scara, sculptată în marmură roșie și albă, ducea lipsă de balustradă, iar celeilalte statui îi lipseau capul și un braț, care ținuse cândva propriul mănunchi de lumini.

Scarlet călcă într-o băltoacă și dădu înapoi, mai întâi uitându-se în jos, la dalele de marmură sparte, apoi în sus. Trei etaje de balcoane se înălțau deasupra, iar sus de tot, unde lumina abia ajungea, se afla un tavan pictat, cu o fereastră pătrată, chiar în mijloc. Geamul părea să lipsească de mult.

Cuprinzându-se cu brațele, Scarlet se întoarse spre Wolf, care se oprise între coloane.

— Poate că dorm, spuse ea, cu indiferență prefăcută.

Wolf ieși din întuneric și porni tiptil spre scară. Trupul îi era la fel de rigid precum statuile care îi urmăreau.

Privirea lui Scarlet iscodi rapid balcoanele de deasupra, dar nu zări nicio mișcare, niciun semn de viață. Niciun gunoi. Niciun miros de mâncare. Nicio voce și niciun bâzâit de monitor pornit. Până și sunetele de pe stradă dispăruseră în spatele ușilor masive.

Strânse din dinți, furioasă din pricina senzației de a fi prinsă în capcană, ca un șoarece. Trecând cu pași apăsați pe lângă Wolf, se apropie de scară, până ce picioarele ei ajunseră pe prima contratreaptă.

— *Hei!* strigă ea. Aveți musafiri!

Ecoul îi întoarse cuvintele aspre și sfidătoare.

Niciun sunet. Nicio alarmă.

Apoi, o sonerie cunoscută. Scarlet tresări la auzul sunetului care reverbera între stâlpii de marmură, în pofida faptului că era înăbușit de materialul hanoracului său.

Cu inima cât un purice, scoase ecranul portabil tocmai când o voce robotică începu să vorbească:

— *Com primit pentru* mademoiselle *Scarlet Benoit din partea spitalului Joseph Ducuing din Toulouse.*

Scarlet clipi. Un spital?

Cu o mână tremurătoare, deschise comul.

30 AUGUST 126 T.E.

PRIN PREZENTUL COMUNICAT, O INFORMĂM PE NUMITA SCARLET BENOIT DIN RIEUX, FRANȚA, F.E., CĂ LA DATA DE 30 AUGUST 126, ORA 05:09, LUC ARMAND BENOIT DIN PARIS, FRANȚA, F.E., A FOST DECLARAT MORT DE CĂTRE MEDICUL SPECIALIST DE GARDĂ, ID #58279.

PRESUPUSA CAUZĂ A MORȚII: COMĂ ALCOOLICĂ.

ÎN CAZUL ÎN CARE DORIȚI EFECTUAREA UNEI AUTOPSII, LA PREȚUL DE 4500 DE UNIVI, VĂ RUGĂM SĂ NE CONTACTAȚI ÎN TERMEN DE 24 DE ORE DE LA PRIMIREA ACESTUI COMUNICAT.

SINCERE CONDOLEANȚE!

CONDUCEREA SPITALULUI JOSEPH DUCUING, TOULOUSE

Brusc, totul era confuz, iar inima îi bătea anapoda. Creierul ei nu voia să priceapă mesajul și îl răsucea întruna pe toate părțile. Scarlet își aduse aminte când îl văzuse pe Luc ultima oară: delirând, torturat și înspăimântat. Țipase la el... Îi spusese că nu mai vrea să-l vadă niciodată...

Cum era cu putință să moară, după doar 24 de ore? Oare Scarlet n-ar fi trebuit să primească un com când Luc fusese internat în spital? N-ar fi trebuit să o prevină?

Clătinându-se, îl privi pe Wolf.

— Tata a murit, spuse fata, iar șoapta abia dacă umplea spațiul uriaș. Comă alcoolică.

Wolf strânse din dinți.

— Sunt siguri de asta?

În starea ei de amorțeală, fata nu înțelegea bănuiala tânărului.

— Crezi că mi-au trimis comul din greșeală?

Un strop de compasiune licărea în ochii lui.

— Nu, Scarlet. Dar cred că pe tatăl tău îl amenința ceva mult mai grav decât plăcerea de a bea.

Scarlet nu înțelegea. Luc fusese torturat, însă nu ar fi murit doar din cauza arsurilor. Nici din cauza nebuniei.

Dincolo de negura din mintea ei, ceva o îndemnă să ridice privirea.

În spatele lui Wolf, între doi stâlpi de care stăteau agățate felinare stinse, văzu un bărbat. Era mlădios și uscățiv, cu păr

negru buclat și ochi aproape negri, care parcă ardeau reflectând flăcările lumânărilor. Ar fi avut un zâmbet plăcut, dacă Scarlet n-ar fi fost atât de speriată de el, de tăcerea lui, de faptul că Wolf nu părea surprins de prezența acestuia și nici măcar nu se deranjase să se întoarcă spre el, deși, fără îndoială, îl simțise.

Și mai înspăimântătoare erau hainele lui. Purta o mantie stacojie care cădea în falduri, cu mâneci lungi, în formă de clopot. Rune brodate cu auriu sclipeau de-a lungul cusăturilor. Semăna mai degrabă cu un costum de copil, o imitație a veșmintelor purtate la îngrozitoarea curte lunară.

Teama se zbătea în pieptul lui Scarlet. Nu era un costum, ci una dintre grozăviile din coșmaruri și din poveștile de groază spuse copiilor, pentru a-i împiedica să facă pozne.

Un taumaturg. Un taumaturg lunar.

— Vă salut! spuse bărbatul, cu o voce dulce și catifelată precum caramelul topit. Tu trebuie să fii *mademoiselle* Benoit.

Scarlet se împletici în spate, se împiedică de prima treaptă și se agăță de balustradă pentru a-și menține echilibrul. În fața ei, Wolf coborî privirea și se întoarse. Bărbatul îl salută cu o mișcare politicoasă a capului.

— Alfa Kesley, cât mă bucur c-ai reușit să te întorci în siguranță! Și, dacă am auzit bine, judecând după comul pe care tocmai l-a primit *mademoiselle*, am impresia că și beta Wynn și-a îndeplinit misiunea în Toulouse. Se pare că destul de curând vom fi din nou în formație completă.

Wolf se lovi cu pumnul în piept și plecă ușor capul.

— Mă bucur să aud asta, Maestre Jael.

Scarlet își sprijini șoldul de balustradă.

— Ba nu, spuse ea, găsindu-și vocea din a doua încercare. El m-a adus aici ca s-o găsesc pe bunica. Nu mai e unul de-al vostru.

Zâmbetul bărbatului era cald și înțelegător.

— Am priceput. Sunt convins că ești destul de nerăbdătoare să-ți vezi bunica. Sper să vă pot aduce laolaltă cât mai curând.

Scarlet își încleștă pumnii.

— Unde e? *Dacă i-ați făcut rău...*

— E destul de vie, te asigur, spuse bărbatul.

Fără să-și schimbe expresia, își îndreptă atenția către Wolf.

— Alfa, ai reușit să-ți atingi obiectivele?

Wolf își lăsă brațul să cadă pe lângă trup. Supunerea pe care o emana părea o deghizare cusută cu ață albă, absurdă.

O durere de cap bubuia în tâmplele lui Scarlet. Nervii îi zbârnâiau în timp ce aștepta, sperând și dorind ca însoțitorul ei să-i spună acestui bărbat că părăsise haita lor ridicolă și că nu avea să se mai întoarcă niciodată.

Dar speranța i se risipi în scurt timp, înainte ca Wolf să deschidă gura.

Acest bărbat nu era un infractor răzvrătit, un membru al unei bande de justițiari. Dacă era într-adevăr taumaturg, unul adevărat, atunci lucra pentru Coroana Lunară.

Iar atunci, Wolf... Ce era Wolf?

— Am interogat-o cât de bine am putut, spuse acesta. Are o singură amintire vagă, dar mă îndoiesc că e utilă și adevărată. Timpul și frământările par să-și fi pus amprenta asupra memoriei sale și nu mă îndoiesc că va născoci minciuni, dacă va crede că așa își poate ajuta bunica.

Taumaturgul ridică bărbia și îl privi fix. *Alfa Kesley.*

Inima lui Scarlet se zbătea, aproape sufocând-o.

Am interogat-o cât de bine am putut.

— Wolf?

Băiatul nu se întoarse spre ea. Nu tresări, nu oftă și nici nu răspunse. Era o statuie. Un pion.

Taumaturgul scoase un mic oftat de întristare.

— Nu contează.

Apoi, după o tăcere în care Scarlet simți treptele prăbușindu-se sub ea, taumaturgul adăugă:

— Omega Kesley urma să te informeze că obiectivele noastre s-au schimbat. Maiestatea Sa nu mai e interesată să descopere identitatea Selenei.

Degetele lui Wolf zvâcniră.

— În orice caz, am ajuns la concluzia că *madame* Benoit nu și-a divulgat încă toate secretele. Poate găsim o altă întrebuințare pentru *mademoiselle*.

Wolf ridică bărbia.

— Dacă ar fi avut alte informații, mi le-ar fi spus. Sunt convins că a avut încredere deplină în mine, declară tânărul.

Scarlet aproape că se prăbuși pe treptele de marmură. Se agăță de soclul statuii decapitate.

— Sunt sigur că te-ai descurcat foarte bine, îl lăudă taumaturgul. Nu te îngrijora. Voi avea grijă ca eforturile tale să fie răsplătite așa cum trebuie.

— Cine-i beta Wynn? întrebă Scarlet. Ce misiune avea în Toulouse?

Vocea îi era slabă, plină de neîncredere. Se clătina pe trepte. Se străduia să se convingă că trăia un coșmar. Curând, urma să se trezească în tren, în brațele lui Wolf, iar toate astea aveau să se întâmple cu totul altfel. Dar nu se trezi, iar taumaturgul o privea cu ochi întunecați, compătimitori.

— Misiunea lui beta Wynn a fost să-ți ucidă tatăl așa încât să nu stârnească suspiciuni, răspunse el, la fel de firesc ca și cum i-ar fi spus cât e ora. I-am oferit tatălui tău o șansă. Dacă ar fi găsit ceva util acasă la *madame* Benoit, cred că aș fi luat serios în considerare posibilitatea de a-l lăsa să trăiască; poate l-aș fi păstrat ca sclav. Dar nu a găsit nimic în intervalul de

timp pe care i l-am acordat, așa că am fost nevoit să-l reduc la tăcere. Vezi tu, știa prea multe despre noi și nu ne mai era util. Mă tem că nu suntem toleranți cu pământenii nefolositori.

Zâmbetul satisfăcut al taumaturgului o îngrețoșa nu pentru că ar fi fost nemilos, ci pentru că era binevoitor.

— Nu arăți prea bine, *mademoiselle*. Poate că ai nevoie de puțină odihnă înainte să-ți vezi bunica. Rafe, Troya, vă rog să o conduceți pe domnișoara în camera pe care i-am pregătit-o.

Din umbră apărură doi bărbați. În mintea năucă a lui Scarlet, cei doi erau doar niște siluete nedeslușite. O apucară de coate, fără să-și bată capul să-i lege mâinile său să o încătușeze.

Brusc, îi veni o idee și, cât ai zice pește, duse o mână la spate.

Wolf i-o luă înainte, atingându-i șoldul. Lui Scarlet i se tăie respirația și înlemni, zgâindu-se la el. Ochii lui ca două smaralde erau pustii când îi ridică partea din spate a hanoracului și scoase pistolul.

Voia să-i omoare.

Avea s-o protejeze.

Întorcând pistolul și ținându-l de țeavă, Wolf i-l întinse unui temnicer.

Când expresia lui dură se topi, iar în locul ei apăru ceva ce aducea a regret, Scarlet strânse din dinți.

— Soldat Credincios al Ordinului Haitei, nu? îl întrebă fata și observă că băiatul înghiți în sec.

— Nu, răspunse el. Agent Special Lunar.

Camera se învârti cu ea.

Lunar. Wolf era lunar. Lucra pentru ei.

Lucra pentru regină.

Scarlet întoarse capul și își sili picioarele să rămână în putere. Refuza să fie dusă pe sus, precum un copil. Ei o conduceau spre un alt șir de trepte, care coborau spre nivelurile

subterane ale Operei. Nu voia să le ofere satisfacția de a o vedea zbătându-se.

Vocea taumaturgului răsună în urma ei, plină de bunăvoință:

— Ai permisiunea de a te odihni până la apus, alfa Kesley. Se vede pe fața ta că misiunea te-a epuizat.

Douăzeci și opt

Kai se plimba încolo și încoace prin cabinetul său — de la ușă la birou, de la birou la ușă. Trecuseră două zile de când Levana îi dăduse ultimatumul: fie o găsea pe fata cyborg, fie îl ataca.

Timpul era pe sfârșite și fiecare oră care trecea îl îngrozea tot mai tare pe Kai. Nu dormise de peste 48 de ore. În acest răstimp, cu excepția a cinci conferințe de presă, în care nu declarase nimic nou, nu-și părăsise biroul.

În continuare, nu știa nimic despre Linh Cinder.

Nici despre doctorul Erland.

Parcă dispăruseră fără urmă.

— Ooof!

Își trecu mâinile prin păr până ce pielea capului începu să-l usture. *Lunarii ăștia!*

Difuzorul de pe biroul său pârâi și anunță:

— Androidul regal Nainsi solicită să intre.

Kai își scoase degetele din păr, cu un geamăt stins. Nainsi se purtase frumos cu el în ultimele zile: îi adusese cantități uriașe de ceai și nu comentase ducând la bucătărie cestile încă pline, dar reci, câteva ore mai târziu. Îl încuraja să mănânce și îi amintea că urma o nouă conferință de presă ori că uitase să răspundă la comurile guvernatorului general australian. Dacă n-ar fi auzit titlul „androidul regal Nainsi", de fiecare dată când o chema, aproape că s-ar fi așteptat ca pe ușă să intre un om.

Se întreba dacă tatăl său avusese aceeași părere despre propriii asistenți androizi. Sau poate că acum împăratul Kai pur și simplu delira.

Alungând aceste gânduri nefolositoare, se răsuci spre ușă.

— Intră!

Ușa se deschise, iar șenilele lui Nainsi alunecară pe covor. Nu aducea tava cu gustări, așa cum se așteptase Kai.

— Maiestate, o femeie pe nume Linh Adri și fiica sa, Linh Pearl, solicită o întrevedere imediată cu Înălțimea Voastră. Linh-*jiě* afirmă că are informații importante despre fugara lunară. Am încurajat-o să i se adreseze președintelui Huy, dar insistă să vorbească direct Înălțimii Voastre. I-am scanat ID-ul și pare a fi cine pretinde că e. Nu eram sigură dacă trebuie s-o refuz.

— E în regulă. Îți mulțumesc, Nainsi! Poftește-o înăuntru.

Șenilele lui Nainsi se puseră în mișcare și androidul ieși. Kai își cercetă cămașa și își încheie nasturii de la guler, însă constată că nu prea avea ce face în privința cutelor.

O clipă mai târziu, două necunoscute pășiră în birou. Prima era o femeie de vârstă mijlocie, al cărei păr începea să încărunțească, iar cealaltă era o adolescentă cu păr des și drept, lung până la talie. Kai se încruntă când cele două făcură plecăciuni adânci în fața lui și abia când fata încercă să zâmbească timid se simți ca un idiot, întrucât creierul său epuizat nu recunoscuse numele, când Nainsi le anunțase prima oară. Linh Adri. Linh Pearl.

Nu erau complet necunoscute. Pe fată o mai văzuse de două ori înainte: o dată la standul lui Cinder, în piață, apoi din nou, la bal. Era sora vitregă a lui Cinder.

Și femeia...

Femeia.

Lui Kai îi îngheță sângele în vine când și-o aminti, iar senzația neplăcută se înrăutăți din cauza privirii aproape sfioase, ca de fetișcană, pe care Linh Adri i-o arunca acum. Și pe ea o văzuse la bal — furioasă, cât pe ce s-o pălmuiască pe Cinder pentru că îndrăznise să vină la petrecere.

— Maiestate, spuse Nainsi, venind în urma lor. Vi le prezint pe Linh Adri-*jiě* și pe fiica dumneaei, Linh Pearl-*mèi*.

Ambele făcură din nou plecăciuni.

— Bine ați venit, spuse Kai. Sunteți...

— *Am fost* tutorele legal al lui Linh Cinder, precizează Adri. Vă rugăm să ne iertați pentru deranj, Maiestatea Voastră Imperială. Știm că sunteți destul de ocupat.

Își drese vocea, dorind să nu-și fi încheiat nasturii de la guler. Se simțea sugrumat.

— Vă rog, luați loc, le invită el, arătând spre zona amenajată în jurul unui foc holografic. Asta-i tot, Nainsi. Mulțumesc!

Kai alese fotoliul, hotărât să nu se așeze lângă niciuna dintre cele două. În schimb, ele se așezară cu spatele drept, pe canapea, astfel încât să nu-și șifoneze fundele rochiilor în stil kimono, și își împreunară mâinile în poală, cu falsă modestie. Asemănarea dintre ele era remarcabilă și, firește, nu avea nimic de-a face cu Cinder. Tenul ei era ars de soare, părul, mai drept și mai fin, și avea mereu o încredere în sine neostentativă, chiar și atunci când era timidă și se bâlbâia.

Kai reuși să nu zâmbească atunci când și-o aminti pe Cinder, sfioasă și bâlbâindu-se.

— Linh-*jiě*, mă tem că nu am făcut cunoștință în mod oficial când ne-am intersectat la bal, săptămâna trecută.

— O, Maiestatea Voastră Imperială, sunteți prea amabil! Spuneți-mi Adri, vă rog. Adevărul e că încerc să mă distanțez de pupila care acum poartă numele soțului meu. Și sunt convinsă că vă amintiți de scumpa mea fiică.

Kai se uită la Pearl.

— Da, ne-am întâlnit la piață. Voiai ca Cinder să-ți depoziteze niște pachete.

Kai se bucură când fata roși. Spera că-și aducea aminte cât de nepoliticoasă fusese în acea zi.

— Ne-am întâlnit și la bal, Maiestatea Voastră, spuse Pearl. Am discutat despre biata mea soră — adevărata mea soră —, care de curând s-a îmbolnăvit și a trecut în neființă din pricina aceleiași boli care l-a răpit pe ilustrul vostru tată.

— Da, îmi aduc aminte. Sincere condoleanțe pentru pierderea voastră!

Kai făcu o pauză, așteptându-se să i se răspundă la fel, dar cele două nu scoaseră nicio vorbă. Femeia mai vârstnică era ocupată să examineze mobilierului lăcuit al biroului; fiica ei era ocupată să-l examineze pe Kai, cu falsă timiditate.

Kai bătu darabana în brațul fotoliului.

— Androidul mi-a spus că aveți să-mi împărtășiți niște informații cu privire la Linh Cinder.

— Da, Maiestate, zise Adri. Vă mulțumesc că ne-ați primit așa din scurt. Avem câteva informații care cred că vă vor ajuta să o găsiți pe pupila mea. În calitate de cetățeană îngrijorată, firește că doresc să fac tot ce pot pentru a vă sprijini în această căutare și a mă asigura că va fi capturată înainte să provoace alte stricăciuni.

— Sunt convins că asta doriți. Dar, Linh-*jiě*, aveam impresia că autoritățile competente v-au contactat deja în timpul investigației, nu-i așa?

— A, da, am purtat o conversație lungă cu niște domni foarte amabili, spuse Adri. Dar de atunci am aflat ceva nou.

Kai își sprijini coatele pe genunchi.

— Maiestate, bănuiesc că ați văzut filmările înregistrate în carantină, în urmă cu aproximativ două săptămâni, când o fată a atacat doi med-droizi.

Kai încuviință:

— Firește. Fata care a vorbit cu Chang Sunto, băiatul care s-a vindecat de molimă.

— Ei bine, atunci eram foarte tulburată, pentru că tocmai îmi murise mezina, dar apoi am studiat mai atent înregistrările și sunt convinsă că fata respectivă e Cinder.

Kai se încruntă, derulând filmarea în minte. Fata nu se vedea clar. Înregistrarea era de proastă calitate, neclară și conținea doar câteva cadre în care fata se vedea din spate.

— Zău? se minună el dus pe gânduri, nedorind să pară prea curios. Ce vă face să credeți asta?

— E dificil să-ți dai seama doar după înregistrare și nici măcar eu nu aș fi sigură, dacă în ziua respectivă nu aș fi pus sub urmărire cipul de identitate al lui Cinder, fiindcă de la o vreme se purta ciudat. Știu că în ziua aceea a fost în zona carantinei. Înainte, crezusem că pur și simplu încerca să evite treburile casnice, dar acum înțeleg că micuța aberație avea un motiv mult mai sinistru.

Kai ridică din sprâncene.

— Aberație?

Adri se îmbujoră.

— Chiar și acest cuvânt e prea îngăduitor pentru a o descrie. Maiestate, știți că nici măcar nu poate să *plângă*?

Kai se îndreptă de spate. După o clipă, descoperi că, în loc să fie dezgustat, așa cum era clar că Adri ar fi dorit, se simțea doar curios.

— Zău? E ceva normal pentru... pentru cyborgi?

— Habar n-am, Maiestatea Voastră. Ea e primul și, sper, ultimul cyborg pe care voi fi avut ghinionul să-l cunosc.

Nu înțeleg de ce construim cyborgi. Sunt creaturi periculoase și orgolioase, defilează pe sub nasul nostru de parcă se cred mai buni decât toți. Ca și cum ar merita un tratament special pentru... excentricitățile lor. Nu fac decât să trăiască pe spinarea societății noastre muncitoare.

Gulerul începea să-i provoace mâncărimi, iar Kai își drese vocea.

— Înțeleg. Ați spus mai devreme ceva despre niște dovezi cum că Cinder ar fi fost la carantină. Și că... a făcut ceva sinistru?

— Da. Dacă Maiestatea Voastră binevoiește să acceseze pagina mea de identificare, o să vadă că am încărcat o înregistrare destul de incriminatoare.

Kai își scoase portabilul de la brâu. În timp ce căuta pagina lui Adri, se gândea la materialul video filmat în carantină. Găsi fișierul în capul listei. Un film de proastă calitate, marcat cu simbolul androizilor din forțele de securitate ale Comunității.

— Ce-i asta?

— Când Cinder nu mi-a răspuns la comuri în ziua aceea, iar eu eram convinsă că vrea să fugă din țară, mi-am exercitat dreptul de a solicita să fie oprită, chiar și cu forța. Filmarea e din momentul în care au găsit-o.

Ținându-și respirația, Kai porni înregistrarea. Era filmată dintr-un planotor și înfățișa o stradă prăfuită, înconjurată de depozite abandonate. Și o văzu pe Cinder în cadru, gâfâind și părând furioasă. Fata ridică un pumn închis spre android.

— *Nu l-am furat! Aparține familiei ei, nu vouă sau altcuiva!*

Camera de supraveghere tremură când planotorul aterizâ și androidul se apropie de ea.

Încruntându-se, Cinder făcu un pas în spate.

— *N-am greșit cu nimic. Med-droidul ăla m-a atacat. A fost legitimă apărare.*

Kai urmări, cu umerii încordați, cum androidul turuia cu voce monotonă despre drepturile tutorelui legal al lui Cinder și despre Legea de Protecție a Cyborgilor, până ce, într-un final, Cinder fu de acord să-i însoțească și înregistrarea se încheie.

Lui Kai îi luă doar patru secunde să deschidă fișierul cu fata care atacase med-droidul de la carantină. Strânsoarea lui se înăspri în jurul dispozitivului când puse totul cap la cap. Pentru a nu știu câta oară în săptămâna asta, se simțea ca un prost.

Logic că era Cinder. *Firește* că era Cinder. El, Kai, îi dăduse doctorului Erland antidotul cu doar câteva ore înainte, chiar în fața ei. Erland probabil că i-l oferise ei, iar ea i-l dăduse apoi lui Chang Sunto. Și, cu toate că nicio cameră nu surprinsese vreun cadru clar, coada ei ciufulită și pantalonii largi se potriveau perfect cu înfățișarea lui Cinder.

Împăratul închise videoclipul și își potrivi din nou portabilul în tocul de la brâu.

— La ce se referea în înregistrare, când a spus că n-a furat? Ce anume aparține familiei?

Adri strânse cu acreală din buze și riduri adânci îi brăzdară buza de sus.

— Ceva care, într-adevăr, aparține familiei, mai exact celor care le acordă răposaților respectul cuvenit. Iar pentru a obține acel obiect, Cinder a mutilat ceea ce odinioară a fost foarte prețios pentru mine.

— Ce a făcut?

— Cred că a furat cipul de identitate al fiicei mele, la câteva minute după moartea ei.

Adri duse o mână la burtă și completă:

— Mi se face rău numai când mă gândesc la asta, dar știu c-ar fi trebuit să mă aștept la așa ceva. Cinder a fost mereu invidioasă pe fetele mele și tare răutăcioasă. Dar nu mi-am

imaginat niciodată că o să se înjosească într-atât. Acum, când știu cum e ea cu adevărat, nu mă mir. Merită să fie găsită și pedepsită pentru faptele ei.

Kai dădu înapoi, speriat de veninul din vocea ei. Nu putea lega acuzațiile femeii de amintirile lui despre Cinder. Își aminti cum drumurile lor se încrucișaseră la ascensor, cum ochii ei se umpleau de tristețe ori de câte ori vorbea despre sora ei muribundă, cum îl întrebase pe Kai dacă era de acord să danseze o dată cu sora ei, în caz că, printr-un miracol, ar fi supraviețuit.

Nu cumva toate amintirile despre Cinder nu erau altceva decât un șiretlic lunar? De fapt, ce știa cu adevărat despre ea?

— Sunteți sigură?

— Procesul-verbal susține că arma folosită împotriva androizilor a fost un bisturiu. Și totul s-a întâmplat imediat după ce am primit comul care mă informa că fiica mea... fiica mea...

Buzele lui Adri tremurau, iar încheieturile degetelor i se albiră în poală.

— Mi-o și *imaginez* cum, în capul ăla *inuman* al ei, încearcă să adopte identitatea lui Peony, adăugă ea, cu o grimasă. Mă ia cu fiori numai când mă gândesc. Ar fi în stare de una ca asta.

— Și credeți că e posibil să aibă încă cipul de identitate?

— Asta, Maiestate, n-am cum să știu. Dar e o posibilitate.

Dând din cap, Kai se ridică. Adri și Pearl se holbară la el în tăcere, apoi se ridicară iute.

— Vă mulțumesc că mi-ați comunicat aceste informații, Linh-*jiě*. Voi da imediat ordinul de a localiza ID-ul. Dacă are cipul, o vom găsi.

Exact când rosti aceste cuvinte, Kai constată că, în sinea lui, implora stelele ca Linh Adri să se înșele, ca Cinder să nu fi luat cipul de identitate. Dar era o dorință stupidă, copilărească. Trebuia s-o găsească și mai avea la dispoziție doar o zi. Nu-și

dorea cu niciun chip să afle ce anume ar fi făcut Levana dacă el dădea greș.

— Vă mulțumesc, Maiestate! spuse Adri. Vreau să mă asigur că memoria fiicei mele nu va fi pângărită doar pentru că odinioară am fost extrem de generoasă și am permis ca fata aceea ingrozitoare să intre în sânul familiei noastre.

— Vă mulțumesc, repetă el, neștiind prea bine din ce motiv îi mulțumea. Dacă vom mai avea întrebări, veți fi contactată.

— Desigur, Maiestate, spuse Adri, făcând o reverență. Nu-mi doresc decât să-mi slujesc țara și s-o văd pe această fată odioasă adusă în fața justiției.

Kai își înclină capul.

— Sunteți conștientă că, odată ce va fi găsită, regina Levana intenționează s-o execute?

Adri își împreună elegant mâinile în față.

— Sunt convinsă că legea există dintr-un motiv bine întemeiat, Maiestate.

Ținându-și buzele, Kai le conduse spre ușă.

După ce musafirele mai schițară câte două plecăciuni, Pearl ieși din încăpere fluturând din gene spre Kai, până ce nu-și mai putu suci gâtul. Adri se opri în prag. Mai făcu o reverență.

— A fost o onoare, Maiestate!

Kai îi zâmbi forțat.

— Mă întrebam — nu că acest lucru ar conta câtuși de puțin; sunt doar curioasă — dacă, în cazul în care informațiile pe care vi le-am dat duc la o descoperire în cadrul investigației... m-aș putea aștepta la o recompensă pentru ajutorul oferit?

Douăzeci și nouă

Odinioară, celula lui Scarlet fusese o cabină pentru costume. Focul lăsase pe pereți contururile vagi ale oglinzilor și ale măsuțelor de toaletă acum dispărute, iar din șirurile de becuri care altădată le înconjuraseră rămăseseră doar niște dulii goale. Covorul fusese înlăturat, scoțând la iveală piatra rece de dedesubt, iar ușa trainică, de stejar, fusese scoasă din țâțâni și abandonată în colț, înlocuită cu gratii de fier sudate și cu o încuietoare acționată de un cititor de ID-uri.

De furie, toată noaptea și în cea mai mare parte a zilei, Scarlet se plimbase de colo colo prin încăpere, lovind pereții și mârâind. I se părea că trecuseră luni întregi, iar faptul că era captivă în subsolul Operei însemna că nu avea niciun indiciu al trecerii timpului, în afară de cele două mese care îi fuseseră aduse. „Soldatul" care le adusese nu îi spusese nimic nici când Scarlet îl întrebase cât aveau de gând s-o țină aici, nici când ceruse să-și vadă bunica imediat, ci se mulțumise să rânjească printre gratii, făcând-o să se înfioare.

Într-un sfârșit, epuizată, se aruncase pe salteaua goală. Se zgâia la tavan. Se ura pe sine. Îi ura pe cei care o țineau prizonieră. Îl ura pe Wolf.

Scrâșni din dinți și își înfipse unghiile în salteaua ponosită și stricată.

Alfa Kesley.

Dacă îl mai vedea o dată, avea să-i scoată ochii. Avea să-l strângă de gât până ce buzele i se învineţeau. Avea să...

— Ai ajuns, în sfârşit, la capătul puterilor?

Scarlet tresări. Unul dintre temnicerii care o escortaseră în celulă — Rafe sau Troya — stătea de cealaltă parte a gratiilor.

— Nu mi-e foame, spuse ea cu scârbă.

Soldatul râse batjocoritor. Aparent, toţi aveau acelaşi zâmbet lipsit de umor.

— Nu îţi aduc mâncare, spuse el şi îşi trecu încheietura mâinii pe deasupra scanerului.

Apucând gratiile, trase de uşă şi o deschise.

— Te duc să-ţi vezi neprețuita *grand-mère*.

Scarlet se grăbi să se ridice de pe saltea şi toată oboseala ei se risipi brusc.

— Serios?

— Asta mi s-a ordonat. Trebuie să te leg sau mergi de bunăvoie?

— Merg! Du-mă la ea!

Bărbatul o măsură cu privirea. Constatând că fata nu reprezenta o ameninţare, păşi în spate şi îi făcu semn spre coridorul lung şi slab luminat.

— După tine, zise el.

De îndată ce păşi pe culoar, el o apucă de încheietură şi îşi coborî faţa, astfel încât fata îi simţea respiraţia fierbinte pe gât.

— Dacă faci vreo prostie, oricât de mică, o să-mi descarc nervii pe babornită, ne-am înţeles?

Scarlet se înfioră.

Fără să aştepte răspuns, el îi dădu drumul şi o înghionti în spate, împingând-o pe culoar.

Inima i-o luă la goană. Aproape că delira de oboseală şi la gândul de a-şi vedea bunica. Studie închisoarea. Şase celule cu

gratii la uși — toate întunecate — se înșirau de-a lungul acelui coridor subteran. Bărbatul o îndemnă să cotească la capăt, să urce o scară îngustă și să treacă printr-un intrând.

Pătrunseră în culise. Decoruri vechi și prăfuite aglomerau grinzile, iar cortine negre atârnau în întuneric, ca niște năluci. Singura lumină provenea de la beculețele care semnalau intervalele dintre rânduri și Scarlet trebui să mijească ochii în timp ce soldatul o conduse pe scenă, apoi coborâră treptele, spre public. O întreagă secțiune de scaune fusese înlăturată, lăsând găuri acolo unde odinioară stătuseră prinse în șuruburi, pe podeaua ușor înclinată. Niște soldați se aflau acolo, în umbre, și păreau să fi purtat o conversație veselă înainte de a fi întrerupți de Scarlet și de temnicerul ei. Scarlet privea drept înainte. Nu credea că Wolf se afla printre ei, dar nici nu voia să știe dacă se înșela.

Ajunseră în partea din spate a Operei și Scarlet împinse una dintre ușile imense.

Păși într-un balcon care dădea spre vestibul și spre scara impozantă. Prin gaura din tavan nu se strecura nicio rază de soare. Era limpede că pierduse întreaga zi.

Temnicerul ei o apucă de cot, trăgând-o departe de scările principale, pe lângă alte statui impresionante, reprezentând heruvimi și îngerași. Își smuci brațul din strânsoarea lui și încercă să memoreze traseul, creând în minte o schiță a clădirii, dar nu îi era ușor, când știa că se ducea să-și vadă bunica. În sfârșit!

Gândul că acești monștri o țineau captivă de aproape trei săptămâni îi întorcea stomacul pe dos.

Soldatul o escortă pe o scară laterală, urcând la primul etaj de balcoane. Ușile închise ale lojilor dădeau înapoi în sală, dar

soldatul trecu pe lângă ele și o luă pe un alt culoar. În cele din urmă, se opri în fața unei uși închise, apăsă clanța și o deschise.

Ajunseră într-una dintre lojile care dădeau spre scenă. În ea se găseau doar patru scaune roșii, cu tapițerie de catifea, dispuse pe două rânduri.

Michelle stătea singură, în primul rând, iar cosița ei sură și groasă atârna peste spătarul scaunului. Lacrimile cu care Scarlet se luptase atâta vreme o asaltară deodată.

— Bunico!

Femeia tresări. Scarlet se năpusti spre ea. Se prăbuși în genunchi, în spațiul dintre scaune și balustradă, și își puse capul în poala bunicii ei, plângând. Michelle purta aceiași jeanși murdari de pământ pe care îi îmbrăca atunci când lucra în grădină. Materialul emana un miros cunoscut, de pământ și de fân, iar asta o făcu pe Scarlet să plângă și mai tare.

— Scarlet! Ce cauți aici? întrebă bunica ei, punându-și palmele pe spatele fetei.

Tonul ei era sever și furios, dar nu împietrit.

— Încetează! Te faci de râs.

O ridică pe Scarlet din poala ei.

— Hai, gata, liniștește-te! Ce cauți aici?

Scarlet se lăsă pe călcâie și o privi printre lacrimi. Ochii injectați ai lui Michelle îi dădeau în vileag oboseala crâncenă, în ciuda dârzeniei. Și ea era pe punctul de a plânge, dar încă nu cedase lacrimilor. Scarlet o apucă de mâini, strângându-le tare. Mâinile bunicii ei erau moi, de parcă cele trei săptămâni petrecute departe de fermă îi șterseseră toate bătăturile.

— Am venit după tine, răspunse Scarlet. După ce tata mi-a spus ce s-a întâmplat, ce îți făceau ăștia, trebuia să vin după tine. Ești bine? Te-au rănit?

— Sunt bine, sunt bine, zise femeia, mângâind-o. Dar nu-mi place să te văd aici. N-ar fi trebuit să vii. Oamenii ăștia... N-ar trebui să fii aici. E periculos!

— O să plecăm amândouă de-aici. Îți promit! Pe stelele mele, ce dor mi-a fost de tine!

Suspinând, își lipi fruntea de degetele lor întrepătrunse, ignorând lacrimile fierbinți care îi alunecau pe bărbie.

— Te-am găsit, *grand-mère*. Te-am găsit!

Michelle dădu la o parte câteva bucle rebele de pe fruntea nepoatei sale.

— Știam c-ai să vii. Hai, așază-te lângă mine.

Înăbușindu-și lacrimile, Scarlet se dezlipi de genunchii bunicii ei. Pe scaunul din apropiere se afla o tavă cu o ceașcă de ceai, o jumătate de chiflă și un castronaș cu struguri roșii, care păreau neatinși. Bunica ei luă tava și i-o întinse soldatului din ușă. Acesta strâmbă din buze, dar luă tava și plecă, lăsând ușa să se închidă în urmă. Lui Scarlet îi crescu inima, bucuroasă că soldatul nu încuiase ușa. Erau singure.

— Așază-te aici, Scarlet. Mi-a fost atât de dor de tine! Dar sunt și tare furioasă! N-ar fi trebuit să vii. E prea periculos... Însă, dacă tot ești aici... Oh, scumpo! Ești epuizată.

— Bunico, nu te supraveghează nimeni? Nu se tem c-o să evadezi?

Chipul bătrânei se îmblânzi, iar ea bătu cu palma scaunul gol.

— Firește că mă supraveghează. Aici nu suntem niciodată cu adevărat singure.

Scarlet studie peretele care le separa de următoarea lojă, acoperit cu tapet roșu, cojit. Poate că acolo stătea cineva, ascultându-le. Dacă simțurile soldaților pe care îi văzuse la primul etaj erau la fel de ascuțite ca ale lui Wolf, probabil că le puteau

auzi chiar și de-acolo, de jos. Stăpânindu-și pornirea de a le striga obscenități, se așeză pe scaun și se întinse din nou după mâinile bunicii sale, ținându-le strâns. Chiar dacă deveniseră moi, erau, de asemenea, reci ca gheața.

— Sigur te simți bine? Nu ți-au făcut niciun rău?

Bunica ei zâmbi, obosită.

— Nu mi-au făcut rău. Nu încă. Dar nu știu ce au plănuit și, după ce i-au făcut lui Luc, nu am încredere în ei nici cât negru sub unghie. Au pomenit de tine. Mi-era tare teamă c-aveau să te caute și pe tine, scumpo. Mi-aș dori să nu fi venit. Ar fi trebuit să fiu mai bine pregătită. Ar fi trebuit să știu că asta avea să se întâmple.

— Dar ce vor?

Bunica ei privi spre scena întunecată.

— Vor informații pe care eu nu le pot oferi, deși aș face-o fără să clipesc, dacă aș putea. Aș fi vorbit acum trei săptămâni. Aș fi făcut orice pentru a mă întoarce acasă, la tine. Ca să te feresc de primejdii.

— Ce fel de informații?

Bunica ei inspiră adânc.

— Vor să afle lucruri despre prințesa Selene.

Lui Scarlet i se făcu inima cât un purice.

— Atunci, e adevărat? Chiar știi ceva despre ea? izbucni fata.

Sprâncenele femeii se arcuiră, iar bătrâna întrebă:

— Ți-au spus de ce mă bănuiesc?

Scarlet încuviință, simțind vinovăție pentru că știa un secret pe care bunica ei îl tăinuise atâta amar de vreme.

— Mi-au povestit despre Logan Tanner, zise fata. Ei cred că Tanner a adus-o pe Selene pe Pământ și că e posibil ca el să fi căutat ajutorul tău. Ei cred că e... bunicul meu.

Cutele de pe fruntea femeii se adâncirăși bătrâna se uită cu îngrijorare spre peretele din spatele lui Scarlet, către celălalt balcon, apoi își privi din nou nepoata.

— Scarlet, draga mea...

Expresia ei era blândă, însă nu își încheie fraza.

Scarlet se întrebă dacă, după atâția ani, bunica ei suporta să dezgroape trecutul. Povestea sa de dragoste fusese extrem de scurtă, dar urmările o însoțiseră toată viața.

Oare știa că Logan Tanner murise?

— *Grand-mère*, îmi amintesc de bărbatul acela, din Comunitatea Orientală, care a venit la noi acasă. Credeam că voia să mă ia *pe mine*, dar nu despre asta era vorba, nu-i așa? De fapt, voi doi discutați despre prințesă.

— Așa e, dragă Scarlet!

— De ce nu le spui cum îl cheamă? Sigur îți amintești numele lui. Și pe urmă ei o să-l caute. El nu știe unde se află prințesa?

— Nu-i mai interesează unde e Selene.

Fata își mușcă buza de jos. Se simțea cuprinsă de frustrare. Tremura.

— Atunci, de ce nu ne lasă să plecăm?

Bunica ei îi strânse degetele. Anii de muncă îi păstraseră mâinile puternice, în pofida vârstei înaintate.

— Scarlet, ei nu mă pot controla.

Fata îi cercetă chipul bătrân.

— Ce vrei să spui?

— Ei sunt lunari. Taumaturgul posedă harul lunar, dar asupra mea n-are niciun efect. De asta mă țin aici. Vor să știe de ce.

Scarlet încercă să-și aducă aminte toate informațiile și legendele pe care le știa despre lunari. În privința asta, adevărul era imposibil de separat de scorneli. Se zvonea că regina

domnea controlând mințile supușilor și că taumaturgii ei erau aproape la fel de puternici ca ea, că puteau manipula gândurile și emoțiile, că, dacă voiau, puteau controla chiar și trupurile oamenilor, ca pe marionete.

Scarlet înghiți anevoie.

— Există mulți oameni care nu pot fi... controlați?

— Foarte puțini, răspunse bătrâna. Unii lunari se nasc așa. Sunt numiți scoici. Dar nu s-a pomenit niciodată ca vreun pământean să li se poată împotrivi. Eu sunt prima.

— Cum se poate? se miră fata. E genetic?

Apoi, după ce șovăi, întrebă:

— *Eu* pot fi controlată?

— O, da, draga mea. Tu nu posezi acel ceva care mă face imună la harul lunar. Vor folosi asta împotriva noastră, ascultă-mă pe mine. Probabil că vor să facă experimente pe noi, pentru a afla sursa acestei anomalii și dacă ar trebui să-și facă griji că există și alți pământeni care se pot împotrivi harului lor.

În întuneric, bătrâna strânse din dinți și adăugă:

— Cred că nu este ereditar, fiindcă tatăl tău era slab.

Acei ochi căprui, calzi, care fuseseră mereu mângâietori, o surprindeau acum prin duritatea lor. Ceva nu îi dădea pace lui Scarlet. O mică bănuială.

Da, tatăl ei *era* slab. Nu rezista femeilor. Nu rezista alcoolului. Un tată slab, un bărbat slab.

Însă bunica ei nu spusese niciodată că o considera și pe Scarlet o ființă slabă. *O să fii bine*, îi spunea ea mereu după ce fata își julea genunchiul, după ce își rupea o mână, după prima despărțire de un băiat. *O să fii bine, pentru că ești puternică, la fel ca mine.*

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Scarlet își coborî privirea spre degetele lor întrepătrunse. Spre mâinile foarte moi, foarte zbârcite și foarte fragile ale bunicii ei.

O gheară îi strângea pieptul.

Lunarii puteau manipula gândurile și emoțiile oamenilor. Puteau manipula felul în care ceilalți percepeau lumea din jurul lor.

Scarlet se trase înapoi. Degetele bunicii ei se strânseră, într-un efort de a o reține, apoi îi dădură drumul.

Scarlet se ridică împleticit de pe scaunul ei și păși în spate, spre balustradă, uitându-se lung la Michelle. Părul ei neîngrijit, împletit într-o cosiță mereu strâmbă. Ochii aceia familiari deveneau tot mai reci. Tot mai mari.

Clipi iute, pentru a alunga halucinația, iar mâinile bunicii sale se măriră.

Pe Scarlet o cuprinse scârba. Se agăță de balustradă ca să nu se prăbușească.

— Cine ești?

Ușa din spatele lojei se deschise, dar, în locul temnicerului, Scarlet văzu silueta taumaturgului.

— Foarte bine, omega! Am aflat tot ce puteam afla de la ea.

Scarlet se întoarse din nou cu fața spre bătrână. Scoase un țipăt înăbușit.

Bunica ei dispăruse, iar acum în locul ei era fratele lui Wolf. Omega Ran Kesley se ridică și o privi lung, complet relaxat. Purta aceeași cămașă de dinainte — șifonată și pătată de noroi.

— Bună, draga mea! Mă bucur să te revăd!

Scarlet îl privi furioasă pe taumaturg. Deslușea albul ochilor săi, faldurile tunicii extravagante.

— Unde e bunica mea?

— Trăiește deocamdată și, din nefericire, rămâne un mister pentru noi, răspunse taumaturgul, mijind ochii. Mintea ei e în continuare de nepătruns, dar, oricare ar fi secretul ei, nu i l-a transmis fiului și nici nepoatei sale. Mă gândesc că, dacă ar fi vreun truc mintal, ar fi încercat să te învețe și *pe tine* cum să-l utilizezi. Sau măcar pe bețivanul ăla jalnic. Și dacă e ceva genetic, ar putea fi oare accidental? Sau există vreo scoică în neamul vostru?

Duse un deget la buze, analizând-o pe Scarlet ca pe o broască ce urma să fie disecată.

— Totuși, poate că nu ești complet inutilă. Mă întreb cât de repede și-ar da drumul la gură bătrâna doamnă dacă te-ar vedea bătându-ți cuie în propria carne.

Furia o gâtuia și Scarlet se aruncă spre el cu un răcnet, gata să-i zgârie fața.

Încremeni. Degetele ei erau la câțiva milimetri de orbitele lui. Furia i se risipi deodată și Scarlet se prăbuși la podea, suspinând. Se întrebă ce i se întâmpla. Încercă din nou să se agațe de furia ei, dar aceasta îi tot aluneca din minte, de parcă ar fi vrut să țină în mâini un țipar. Cu cât se străduia mai mult, cu atât mai repede și mai tare țâșneau lacrimile. Sufocând-o. Orbind-o. Toată furia ei se dizolva în deznădejde și nefericire.

Inima i se umplu de amărăciune. Era inutilă. Slabă, proastă și neînsemnată.

Plânsul ei aproape că acoperea chicotitul taumaturgului.

— Ce păcat că bunica ta nu e la fel de ușor de manipulat! Totul ar fi mult mai simplu.

Mintea lui Scarlet se liniști. Cuvintele nimicitoare se ascunseră într-un cotlon îndepărtat și tăcut al minții ei, iar lacrimile se făcură nevăzute odată cu ele. Ca și cum un robinet ar fi fost deschis, apoi închis.

Ca și când taumaturgul s-ar fi jucat cu o marionetă.

Scarlet stătea ghemuită pe jos, gâfâind. Își șterse fața.

Înfigându-și unghiile în covor, își sili trupul să înceteze cu tremuratul și se ridică. Pe chipul taumaturgului rămăsese aceeași expresie dezgustător de îngăduitoare.

— Voi pune să fii condusă înapoi în camera ta, spuse el amabil, pe un ton siropos. Îți mulțumesc mult pentru cooperare.

Treizeci

Bocancii cu talpă groasă ai lui alfa Ze'ev Kesley bufneau greoi pe pardoseala din marmură. Traversă vestibulul, ignorând câțiva soldați care îl salutară din respect sau, poate, din teamă. Poate chiar nutreau curiozitate față de ofițerul care petrecuse câteva săptămâni printre oameni, prefăcându-se a fi unul dintre ei.

Încerca să nu se gândească la asta. Întoarcerea la sediul Ordinului îi dădea senzația că se trezise dintr-un vis. Un vis care mai înainte i se păruse un coșmar. Numai că acum se trezise la o realitate mult mai întunecată. Își amintise cine era cu adevărat. *Ce* era cu adevărat.

Ajunse la Rotonda Lunară — un nume care îi plăcuse mult Maestrului Jael. Trecu pe lângă o oglindă pătată și înnegrită de vreme. Aproape că nu își recunoscu reflexia: uniforma curată, părul pieptănat pe spate, cu grijă. Își mută imediat atenția în altă parte.

Simți mirosul fratelui său îndată ce puse piciorul în bibliotecă, iar părul de pe ceafă i se zbârli. Încetini puțin, cât timp traversă galeria cu lambriuri de lemn, apoi intră în biroul personal al taumaturgului. Odinioară, biblioteca fusese un loc potrivit pentru aristocrați — o încăpere în care pământenii importanți, din înalta societate, cugetau asupra lucrărilor filosofice ale propriilor strămoși. Vitrine care adăpostiseră cândva obiecte de artă neprețuite și rafturi de cărți se ridicau pe lângă

el, înalte cât două etaje. Însă cărțile dispăruseră, rechiziționate când clădirea Operei fusese preluată de către armată, iar un miros de învechit și de mucegai impregnase lemnul din jur.

Jael ședea la un birou lat. Biroul, făcut din plastic și metal, era strident, contrastând cu decorul extravagant. Și Ran se afla acolo, sprijinit de un perete cu rafturi goale.

Fratele său aproape că zâmbea.

Jael se ridică.

— Alfa Kesley, îți mulțumesc c-ai venit atât de repede. Voiam să fii primul care află că fratele tău s-a întors în siguranță.

— Mă bucur, spuse Ze'ev. Salut, Ran! Nu arătai prea bine ultima oară când te-am văzut.

— Și eu aș putea spune același lucru. Mirosul ți s-a îmbunătățit, după ce ai spălat de pe tine duhoarea de om.

Fiecare mușchi al lui Ze'ev se încordă.

— Sper că nu-mi porți pică pentru ce s-a întâmplat în pădure.

— Deloc, îl asigură Ran. Jucai un rol. Înțeleg că ai făcut ce trebuia. N-ar fi trebuit să intervin.

— Așa e. N-ar fi trebuit.

Ran își petrecu degetele mari pe după cureaua din talie, apoi explică:

— Mi-am făcut griji pentru tine, frate. Păreai... *derutat*.

— Cum spuneai și tu, replică Ze'ev, ridicând bărbia, jucam un rol.

— Da. N-ar fi trebuit să mă îndoiesc niciodată de tine. În orice caz, mă bucur să văd că ți-ai revenit și că glonțul ei n-a pătruns adânc. Când am auzit împușcătura, îmi făceam griji ca fata să nu-ți fi nimerit inima.

Ran zâmbi și se răsuci spre Jael.

— Dacă am terminat aici, vă cer permisiunea de a mă prezenta la raport.

— Permisiune acordată, răspunse Jael, dând din cap când Ran îl salută, cu pumnul la piept.

Când Ran trecu pe lângă el, Ze'ev simți mirosul lui Scarlet și inima i se strânse. Își îndemnă trupul să se relaxeze, reținându-și pornirea animalică de a sfâșia gâtului fratelui său, dacă descoperea că o atinsese chiar și cu un deget.

Ran înclină capul și privirea i se întunecă, de parcă ascundea un secret.

— Bine ai venit acasă, frate!

Chipul lui Ze'ev rămase impasibil cât timp Ran își continuă drumul. Așteptă până auzi ușa închizându-se, în celălalt capăt al galeriei. Îl salută pe taumaturg.

— Dacă nu mai aveți nimic...

— De fapt, mai e ceva. Doresc să discut câteva lucruri cu tine.

Jael se așeză iar.

— Azi-dimineață am primit un com de la Maiestatea Sa. Ne cere ca toate haitele staționate pe Pământ să fie pregătite de atac, mâine.

Maxilarul lui Ze'ev se încordă.

— Mâine?

— Negocierile pe care Maiestatea Sa le-a purtat cu reprezentanții Comunității Orientale nu au decurs conform dorințelor sale și s-a săturat să le sugereze compromisuri pe care ei refuză să le accepte. Le-a oferit o prelungire temporară a păcii dacă fata cyborg, Linh Cinder, va fi capturată și predată ei, însă acest lucru nu s-a întâmplat. Atacul va fi centrat asupra Noului Beijing, începând cu miezul nopții, ora lor locală. Noi vom începe la ora 18:00.

Taumaturgul își vârî mâinile în mânecile largi, stacojii, ale căror rune brodate reflectau lumina becurilor cu alimentare autonomă.

— Mă bucur că te-ai întors la timp pentru a-ți conduce oamenii. Vreau să fii în inima atacului nostru din Paris. Accepți acest rol?

Ze'ev își împreună mâinile la spate, strângându-și încheieturile până începură să-l doară.

— Nu doresc să pun sub semnul întrebării motivele Maiestății Sale, dar nu înțeleg de ce ne abate de la obiectivul nostru inițial — de a o găsi pe prințesă —, pentru a da Comunității o lecție neînsemnată. De ce s-au schimbat brusc prioritățile?

Jael se lăsă pe spate, măsurându-l cu privirea.

— Nu e treaba ta să pui sub semnul întrebării deciziile Maiestății Sale. În orice caz, n-aș vrea să pornești cu mintea înnegurată în această primă bătălie importantă.

Jael ridică din umeri.

— E furioasă din pricina evadării acestei Linh Cinder. Deși este o simplă cetățeană, fata a reușit să reziste farmecului Maiestății Sale. Și totuși nu e o scoică.

Ze'ev nu-și putea ascunde uimirea.

— Încă nu suntem siguri dacă această abilitate neobișnuită e provocată de vreo eroare a programării ei de cyborg sau dacă harul ei lunar este deosebit de puternic, precizează taumaturgul.

— Mai puternic decât al Maiestății Sale?

— Nu știm.

Jael oftă.

— Mi se pare straniu că abilitatea ei de a-i rezista reginei noastre seamănă cu puterea lui *madame* Benoit de a-mi rezista *mie*. Să găsești două non-scoici cu aceeași abilitate, într-o perioadă atât de scurtă, e de-a dreptul remarcabil. Din păcate, până acum nu am reușit să stabilesc sursa acestei puteri a lui Michelle Benoit. I-am testat nepoata în urmă cu o oră. E la fel de maleabilă ca lutul, așa că n-a moștenit această trăsătură.

Pe la spate, alfa Kesley strânse pumnii. Nu putea ignora mirosul lui Scarlet din încăpere, ca un parfum amețitor care îi invada nările. Vasăzică Jael o interogase, iar Ran probabil că fusese și el acolo. Oare îi făcuseră vreun rău?

— Alfa?

— Da, răspunse el degrabă. Îmi cer scuze. Mi s-a părut că am simțit-o pe fată.

Jael începu să râdă. Un râs limpede și amuzat. Ze'ev tratase dintotdeauna cu cea mai mare neîncredere amabilitatea lui Jael. Cel puțin ceilalți taumaturgi nu își ascundeau cruzimea, aroganța născută din puterea de a-i controla pe cetățenii lunari „inferiori"... și pe soldați.

— Simțurile tale sunt deosebite, alfa! Fără îndoială, ești unul dintre cei mai buni soldați ai noștri.

Lovi ușor scaunul cu palma, pe urmă se ridică.

— Iar tăria ta de caracter este fără egal. Loialitatea ta. Capacitatea ta de a face sacrificii. Sunt convins că niciun alt om al meu nu ar fi împins lucrurile atât de departe ca tine, pentru a obține informații de la domnișoara Benoit. Nimeni altul nu și-ar fi făcut datoria cu asupra de măsură. Tocmai de asta te-am ales să conduci atacul de mâine.

Jael se îndreptă spre șirul de rafturi și trecu un deget de-a lungul lor, adunând praful. Ze'ev rămase inexpresiv, încercând să nu se gândească la sacrificiile pe care Jael credea că le făcuse.

Ea era acolo, în gândurile lui. Degetul ei mare, mângâindu-i cicatricele. Brațele ei, cuprinzându-i gâtul.

Înghiți cu greu. Fiecare mușchi i se încorda, într-un efort de a ține amintirea la distanță.

— Acum rămâne de văzut ce facem cu fata. Cât de frustrant că în sfârșit am găsit pe cineva care ne-ar putea duce mai aproape de prințesa Selene, tocmai când informația asta nu ne mai e de niciun folos!

Unghiile lui Ze'ev îi străpungeau pielea palmelor. Cuvântul *frustrant* părea caraghios. Dacă Maiestatea Sa și-ar fi pierdut interesul față de prințesă cu trei săptămâni în urmă, Scarlet și bunica ei n-ar fi fost implicate niciodată în toată povestea asta.

Iar el n-ar fi aflat niciodată că exista o alternativă.

Își simțea pieptul strâns ca într-o menghină.

— Dar sunt optimist, continuă Jael, cu mintea aiurea. Poate că fata ne va fi de folos, dacă își poate convinge bunica să vorbească. *Madame* încearcă s-o facă pe neștiutoarea, dar știe din ce motiv se poate opune harului lunar. Sunt sigur că știe, adăugă taumaturgul, jucându-se cu o mânecă. Ce crezi că va fi mai important pentru bătrână? Viața nepoatei sale sau propriile secrete?

Ze'ev nu putea da un răspuns.

— Bănuiesc că rămâne de văzut, zise Jael, întorcându-se la birou. Cel puțin acum am o oarecare putere asupra ei.

Întredeschise buzele, dezvelindu-și dinții de un alb perfect într-un zâmbet plăcut.

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare, alfa. Accepți să conduci bătălia noastră cea mai importantă din Federația Europeană?

Plămânii Lui Ze'ev ardeau. Voia să pună întrebări, să afle mai multe: despre Scarlet, despre bunica ei, despre ce intenționa Jael să-i facă.

Dar să pună întrebări nu ar fi fost acceptabil. Misiunea lui luase sfârșit. Nimic nu îl mai lega de *mademoiselle* Benoit.

Duse un pumn la piept.

— Firește, Maestre Jael. E o onoare!

— Bine.

Deschizând un sertar, Jael scoase o cutie albă, simplă, și o împinse pe birou.

— Tocmai am primit, de la carantinele din Paris, acest pachet cu cipuri de identitate. Sper că nu te deranjează prea

tare să le duci jos, pentru ștergere și reprogramare. Vreau să fie pregătite pentru noii recruți, a căror sosire o aștept mâine-dimineață.

Jael să lăsă pe spate în scaun.

— E nevoie de cât mai mulți soldați cu putință. E de maximă importanță ca pământenii să fie prea îngroziți ca să le treacă prin cap să riposteze.

Treizeci și unu

Prin geamul cabinei de comandă, Cinder se uita la o cultură de plante pline de frunze. Câmpurile se întindeau cât vedeai cu ochii, iar linia dreaptă a orizontului era întreruptă doar de o fermă din piatră, aflată la aproape un kilometru și jumătate distanță.

O casă. O mulțime de legume. O navă spațială uriașă.

— Nava nu sare deloc în ochi, zise Cinder, ironică.

— Cel puțin suntem în mijlocul pustietății, spuse Thorne, ridicându-se de pe scaunul pilotului și îmbrăcând geaca de piele. Dacă cineva cheamă poliția, o să dureze până ajunge aici.

— S-ar putea ca poliția să fie deja pe drum, murmură Cinder.

Inima îi bătuse cu putere în timpul lungii coborâri pe Pământ. Își imaginase nenumărate deznodăminte posibile. Deși rostise fără întrerupere acea mantra ridicolă, menită să le asigure invizibilitatea, nu putea ști dacă avusese efect. Avea senzația permanentă că încercările ei de ascunde nava folosindu-și harul lunar erau jalnice, inutile. Nu înțelegea cum era posibil să manipuleze radarele și undele radio doar cu puterea minții sale confuze.

În orice caz, un lucru era cert: nimeni nu îi descoperise în spațiu, iar până acum norocul fusese de partea lor. „Fermele și Grădinile Benoit" păreau complet pustii.

Rampa începu să coboare și Iko spuse:

— Distracție plăcută! Eu voi sta aici, singură-singurică, o să verific dacă apar interferențe radar și o să fac diagnostice tehnice. O să mă distrez *pe cinste*!

— Te pricepi din ce în ce mai bine la sarcasm, o lăudă Cinder, alăturându-i-se lui Thorne pe rampă.

În coborâre, aceasta strivi un șir de plante cu frunze bogate.

Thorne mijì ochii pentru a se proteja de strălucirea portabilului său.

— Bingo! exclamă el, gesticulând spre o casă cu două etaje, care sigur era suficient de veche ca să fi supraviețuit celui de-al Patrulea Război Mondial. E aici.

— Să-mi aduceți un suvenir! strigă Iko tocmai când Thorne coborî în câmp.

Pământul irigat recent era umed, iar tânărului i se murdăreau de noroi manșetele pantalonilor în vreme ce înainta prin lan, îndreptându-se spre casă.

Cinder îl urma îndeaproape, fermecată de priveliște, de aerul curat și înmiresmat, după ce fusese închisă vreme îndelungată și respirase oxigenul reciclat dinăuntrul lui Rampion. Chiar și cu interfața audio pornită, era cea mai profundă tăcere pe care o întâlnise vreodată.

— E atât de liniște aici! constată fata.

— Înfiorător, nu? Nu înțeleg cum de o suportă oamenii.

— Mie mi se pare destul de drăguț.

— Da, drăguț ca o morgă.

Câteva clădiri mai mici erau împrăștiate la întâmplare, pe câmpuri: un hambar, un coteț de găini, un șopron, un hangar suficient de încăpător încât să găzduiască planotoare, ba chiar și o navă spațială, deși nu una de dimensiunile lui Rampion.

Cinder se opri brusc. Se încruntă, bântuită de o amintire vagă. I se părea că recunoaște hangarul.

— Stai un pic.

Thorne se răsuci spre ea.

— Ai văzut pe cineva?

Fără să răspundă, fata schimbă direcția, călcând apăsat prin noroi. Thorne porni după ea, tăcut. Cinder deschise ușa hangarului.

— Nu cred că e o idee bună să ne prezentăm intrând prin efracție în hangarul lui Michelle Benoit.

Cinder privi peste umăr, scrutând ferestrele pustii ale casei.

— Trebuie să verific ceva, spuse ea și păși înăuntru. Lumini, porniți!

Luminile se aprinseră pâlpâind și fata exclamă de uimire. Unelte și piese, șuruburi și piulițe, haine și cârpe unsuroase, toate aruncate pretutindeni. Dulapurile erau larg deschise, iar lăzile de depozitare și trusele de unelte fuseseră răsturnate. Podeaua albă și lucioasă de-abia se mai zărea sub harababură.

Micuța navă de livrări din celălalt capăt al hangarului avea geamul din spate spart. Cioburile sclipeau în lumina puternică. Hangarul mirosea a combustibil vărsat, a gaze toxice și, întru câtva, ca standul din piață al lui Cinder.

— Ce cocină! exclamă dezgustat Thorne. Nu cred că pot avea încredere într-un pilot care nu își respectă deloc nava.

Cinder nu îl băgă în seamă. Era ocupată cu scanatul rafturilor și al pereților. În ciuda dezordinii care distrăgea atenția, interfața ei neuronală depistase ceva. O senzație de familiaritate, frânturi de amintiri de mult uitate. Felul în care lumina soarelui se strecura prin ușa deschisă. Mirosul de mașinării amestecat cu cel de bălegar. Modelul romboidal al bârnelor.

Fata păși pe podeaua de ciment, călcând pe lucrurile împrăștiate. Se mișca încet, ca nu cumva acea senzație fantomatică să dispară.

— Ăăă, Cinder..., spuse Thorne, privind spre fermă. Ce facem aici?

— Căutăm ceva.

— În haosul ăsta? Mult noroc!

Găsi o porțiune de ciment, mică și neacoperită, și se opri. Se gândea. Privea cu luare-aminte. Știa că mai fusese acolo. Într-un vis, într-o amintire neclară.

Observă un dulăpior din metal, cu pereți subțiri, vopsit într-un maro respingător; înăuntru atârnau trei vestoane pe o bară. Pe mâneci, toate aveau brodate însemnele armatei Federației Europene. Îndreptându-și spatele, Cinder împinse vestoanele deoparte.

— Pe bune, Cinder, făcu Thorne, venind lângă ea. Nu e momentul potrivit să-ți schimbi hainele.

Cinder abia dacă îl auzea. Era pierdută în gânduri. Dezordinea din hangar nu era o întâmplare. Cineva fusese acolo și căutase ceva.

O căutase *pe ea*.

Ar fi vrut să nu fi ajuns la concluzia asta, dar era adevărat.

Lăsându-se pe vine în fața dulapului, își strecură o mână spre un colț din spate, până ce atinse mânerul pe care știuse că avea să-l găsească acolo. Vopsit în aceeași nuanță de maro, era invizibil printre umbre. Nimeni nu l-ar fi observat decât dacă ar fi știut unde să caute. Iar ea știa pentru că mai fusese aici. În urmă cu cinci ani, într-o stare de delir provocată de medicamente și pe care întotdeauna o considerase un vis, se trezise în acest loc. Toate articulațiile și toți mușchii o dureau din pricina operațiilor. Ieșise încetișor din întunericul fără sfârșit și clipise, ca și cum abia s-ar fi născut, într-o lume amețitor de luminoasă.

Cinder se propti de dulap și trase de mâner.

Trapa era mai grea decât se așteptase, confecționată dintr-un metal mult mai rezistent decât tabla dulapului. O ridică din balamalele ascunse și o lăsă să se trântească pe podeaua de beton. Un nor de praf se ridică din toate părțile.

O gaură pătrată li se căsca dinainte. În fundația clădirii fusese înfiptă o scară ale cărei trepte de plastic coborau într-o încăpere subterană secretă.

Cu palmele pe genunchi, Thorne se aplecă.

— Cum de-ai știut unde s-o găsești?

Cinder nu-și putea lua privirea de la culoarul ascuns.

— Am vedere de cyborg, spuse ea simplu, incapabilă să dea glas adevărului.

Coborî prima. Când aprinse lanterna din deget, simți un val de aer stătut. Raza de lumină dansa printr-o încăpere la fel de mare ca hangarul de deasupra, fără uși și ferestre. Aproape temându-se să afle ce anume descoperise, fata rosti șovăielnic:

— Lumini, porniți!

La început auzi sunetul unui generator autonom care se trezea la viață, pe urmă trei neoane lungi, aflate deasupra, se aprinseră treptat, unul după altul. Încălțările lui Thorne aterizară cu un bufnet pe podea când tânărul sări peste ultimele patru trepte. Se răsuci și înlemni.

— Ce... ce-i asta?

Cinder nu putea răspunde. Abia dacă mai respira.

În mijlocul încăperii trona un rezervor de vreo doi metri lungime, cu un capac de sticlă, în formă de cupolă, înconjurat de mașinării sofisticate: aparate de monitorizare a funcțiilor vitale, termometre, scanere de bioelectricitate. Mașinării cu butoane și tuburi, cadrane și ecrane, prize și manete.

O masă de operații lungă, lipită de peretele din capăt, avea un întreg arsenal de lumini chirurgicale mobile, care se iteau

din fiecare capăt al mesei, precum brațele unei caracatițe metalice. Alături, pe o măsuță cu roți, tronau un recipient cu lichid pentru sterilizare, aproape golit, instrumente și alte obiecte chirurgicale: bisturie, seringi, bandaje, măști de față, prosoape. Pe perete erau două monitoare stinse.

Dacă acea parte a încăperii secrete imita o sală de operații, capătul opus semăna mult cu atelierul lui Cinder din subsolul clădirii de apartamente în care locuia Adri: șurubelnițe, clești pentru dezizolare și un ciocan de lipit. Bucăți de androizi și cipuri de computere. O mână bionică neterminată, cu trei degete.

Cinder se înfioră din pricina aerului care mirosea deopotrivă a cameră sterilă de spital și a peșteră subterană.

Thorne se apropie tiptil de rezervor. Era gol, dar o siluetă vagă de copil se vedea întipărită în substanța gelatinoasă care acoperea interiorul pereților.

— Ce-i asta? întrebă el.

Cinder dădu să se joace cu mănușa, apoi își aminti că nu o purta.

— O cuvă pentru menținerea stării de stază, răspunse ea șoptit, ca și când fantomele chirurgilor necunoscuți ar fi ascultat. Realizată pentru a ține o persoană în viață, dar inconștientă, pentru lungi perioade de timp.

— Nu sunt ilegale? Parcă legile suprapopulării le interzic.

Cinder încuviință. Apropiindu-se de cuvă, își lipi degetele de sticlă și încercă zadarnic să-și aducă aminte de momentul când se trezise acolo. Numai amintiri neclare despre hangar și despre fermă îi veneau în minte. Nimic despre temnița asta. Nu fusese complet conștientă decât în drum spre Noul Beijing, pregătită să-și înceapă noua viață în calitate de orfană speriată, derutată și de cyborg.

Conturul fetei în substanța gelatinoasă părea prea mic ca să-i fi aparținut ei, dar știa că așa era. Piciorul stâng categoric fusese mai greu decât dreptul. Se întreba cât timp stătuse acolo, fără picior.

— De ce o fi cuva asta aici? se mira Thorne.

Cinder își umezi buzele și răspunse:

— Cred că ascundea o prințesă.

Treizeci și doi

Picioarele lui Cinder parcă prinseseră rădăcini în podea, în timp ce măsura din priviri încăperea subterană. Nu-și putea alunga din minte imaginea aceea: ea, în vârstă de unsprezece ani, întinsă pe masa de operații în timp ce chirurgi necunoscuți tăiau, suturau și îi reconstruiau trupul folosind membre de oțel. Cabluri introduse în creier. Proteze vizuale. Țesut sintetic în inimă, vertebre noi, grefe de piele pentru a acoperi țesutul cicatrizat.

Cât timp durase totul? Cât timp zăcuse inconștientă, dormind în această celulă întunecată?

Levana încercase s-o omoare când Cinder avea trei ani.

Operația ei fusese finalizată când avea unsprezece ani.

Opt ani petrecuți într-o cuvă, dormind, visând și crescând.

Nici moartă, dar nici vie.

Privi în jos, spre urma propriului cap întipărită pe sticla cuvei. Sute de cabluri mici, cu transmițători neuronali, erau prinse de pereți și un mic monitor era încastrat într-o parte. Nu, nu un monitor, își dădu seama Cinder. Niciun dispozitiv cu acces la rețea nu era permis în această încăpere. Nimic care ar fi putut transmite informații reginei Levana.

— Nu înțeleg, spuse Thorne, examinând ustensilele medicale aflate în celălalt capăt al încăperii. Ce crezi că i-au făcut fetei aici?

Cinder ridică privirea spre tânăr, dar pe chipul lui nu se citea niciun strop de suspiciune, ci doar curiozitate.

— Păi, pentru început, i-au programat și implantat cipul de identitate.

Thorne agită un bisturiu spre ea și comentă:

— Au gândit bine! Firește că nu avea așa ceva când a venit pe Pământ.

Gesticulă spre cuvă.

— Și ce-i cu toate astea?

Cinder apucă marginile cuvei, pentru a-și potoli tremurul mâinilor.

— Arsurile ei trebuie să fi fost grave, ba chiar letale. Prioritatea lor a fost s-o țină în viață și, de asemenea, departe de văzul lumii. Starea de stază rezolva ambele probleme.

Fata bătu cu degetul în sticlă.

— Acești transmițători au fost folosiți pentru a-i stimula creierul în timp ce dormea. Nu putea să aibă experiențe de viață și nici să învețe, ca un copil normal, așa că s-au văzut nevoiți să compenseze cu o falsă învățare. Cu experiențe false.

Își mușcă buzele, silindu-se să tacă înainte de a menționa conexiunea la rețea pe care o implantaseră în creierul prințesei și care fusese o metodă eficientă de învățare când se trezise, într-un final, fără să fie conștientă că ar fi trebuit să știe deja toate acele lucruri.

Era ușor să vorbească despre prințesă de parcă ar fi fost altcineva. Cinder se gândea că ea chiar *era* altcineva. Fata care dormise în această cuvă era o persoană diferită de cyborgul care se trezise acolo.

Tresărind, Cinder își dădu seama că de aceea nu avea nicio amintire. Nu din cauză că îi vătămaseră chirurgii creierul când introduseseră panoul de control, ci din cauză că de la bun început nu fusese trează pentru a-și crea amintiri.

Păstrase oare vreo amintire de dinaintea stazei? Ceva din copilărie, poate? Își aduse aminte de visul acela care se repeta. Patul de cărbuni, focul care îi ardea pielea. Își dădu seama că mai degrabă era o amintire decât un coșmar.

— Ecran, pornește!

Ambele ecrane aflate deasupra mesei de operații se luminară la comanda lui Thorne. Cel din stânga proiectă o hologramă a unui bust, care se rotea și pâlpâia în aer. Inima lui Cinder tresări. Crezu că era *ea*, dar apoi privi al doilea ecran.

PACIENT: MICHELLE BENOIT
OPERAȚIE: BLOCAJ BIOELECTRIC DE SIGURANȚĂ INTRODUS ÎN COLOANA VERTEBRALĂ ȘI ÎN SISTEMUL NERVOS, PROTOTIP 4.6
STARE: FINALIZATĂ

Cinder se apropie de hologramă. Umerii erau subțiri și feminini, dar deasupra conturului maxilarului nu se vedea nimic.

— Ce e un „blocaj bioelectric de siguranță"? se interesă Thorne.

Cinder gesticulă spre hologramă. Aceasta se roti și o pată pătrată, întunecată, apăru pe șira spinării, chiar la baza craniului.

— Asta. Și mie mi-au implantat așa ceva, ca să nu-mi folosesc din greșeală harul lunar, în copilărie. Dacă un pământean are blocajul bioelectric, asta îl ajută să nu fie manipulat de lunari. Dacă Michelle Benoit avea informații despre prințesa Selene și cădea în mâinile lunarilor, trebuia să se protejeze.

— Dacă dispunem de tehnologia asta, care anulează nebunia lunarilor, de ce nu are toată lumea așa ceva?

Un val de tristețe o cuprinse. Tatăl ei vitreg, Linh Garan, inventase blocajul bioelectric, dar murise de letumoză înainte să-l vadă depășind stadiul de prototip. Deși abia dacă îl cunoștea,

simțea că bărbatul se stinsese mult prea devreme. Cât de diferită ar fi fost situația — nu doar pentru Pearl și Peony, ci și pentru Cinder —, dacă Garan ar fi trăit!

Oftă, obosită de aceste gânduri, și recunoscu:

— Nu știu.

— Ei bine, mormăi Thorne, avem dovada, nu? Prințesa chiar a fost aici.

Cinder scrută din nou încăperea, iar masa de reparații îi atrase atenția. Instrumentele care o transformaseră în cyborg. Thorne ori nu le observase, ori încă nu-și dădea seama la ce foloseau. Îi stătea pe limbă să-i spună. Poate că tânărul trebuia să știe. Dacă tot era nevoită să stea în compania lui, Thorne merita să știe alături de cine călătorea și cât de mare era primejdia care îl pândea, din cauza ei.

Dar, înainte ca ea să deschidă gura, tânărul ceru:

— Ecran, arată-ne-o pe prințesa Selene!

Cinder se răsuci pe călcâie, cu inima cât un purice, dar nu o întâmpină imaginea ei, la unsprezece ani. Ceea ce văzu abia dacă aducea a om.

Thorne duse o mână la gură.

— Ce...

Lui Cinder i se făcu greață. Închise ochii, stăpânindu-și repulsia. Înghiți anevoie și îndrăzni să privească din nou ecranul.

Era poza unui copil.

Ceea ce rămăsese dintr-un copil.

Fetița era bandajată de la gât până la ciotul coapsei stângi. Brațul drept și umărul îi erau descoperite, dând la iveală pielea plină de pete pe alocuri roșii ca sângele, iar altele — roz-deschis și lucioase. Nu avea pic de păr și arsurile se întindeau până la gât și pe obraz. Partea stângă a feței sale era tumefiată și desfigurată: în locul ochiului se vedea numai o dungă, un șir de copci pornea de la lobul urechii și se oprea la buze.

Cinder duse o mână tremurătoare la gură, pipăindu-și pielea. Nu avea nicio cicatrice, niciun semn al acelor răni. Numai țesut cicatrizat în jurul coapsei și al încheieturii mâinii, unde fuseseră anexate protezele.

Cum o salvaseră? Cum era cu putință să îndrepți așa ceva?

Însă Thorne puse adevărata întrebare:

— Cine i-ar face asta unui copil?

Lui Cinder i se făcu pielea de găină. Nu avea nicio amintire despre suferința produsă de acele arsuri. Nu putea face deloc legătura între acel copil și ea însăși.

Întrebarea lui Thorne atârna în aer, bântuind încăperea rece.

Regina Levana făcuse asta.

Unui copil.

Propriei sale nepoate.

Ca să poată domni. Ca să revendice tronul. Ca să fie regină.

Cinder încleștă pumnii, clocotind de furie. Thorne se uita la ea cu o expresie la fel de întunecată.

— Ar trebui să mergem să vorbim cu Michelle Benoit, spuse el, punând jos bisturiul.

Cinder își suflă o șuviță de păr din ochi. Fantoma copilei care fusese cândva plutea în aer. O victimă chinuindu-se să trăiască. Câți oameni ajutaseră la salvarea și la protejarea ei? Câți îi păstraseră secretele? Câți își riscaseră viața deoarece credeau că a ei valora mult mai mult, deoarece credeau că fetița putea deveni o persoană suficient de puternică pentru a o opri pe Levana?

Cu inima strânsă, îl urmă pe Thorne înapoi în hangar, având grijă să închidă trapa în urma lor.

Ieșiră din nou la lumina zilei. Casa se înălța în continuare, straniu de tăcută și de nemișcată, deasupra unei mici grădini. Rampion aștepta în câmp, enormă și stridentă.

Thorne își verifică ecranul portabil și anunță cu voce încordată:

— Nu s-a mișcat de când am ajuns aici.

Nu încercă să pășească ușor pe pietriș. Bătu cu putere la ușa din față. Așteptară să audă pași înăuntru, dar nu îi întâmpinară decât zgomotele scoase de găinile care mișunau prin curte.

Thorne apăsă clanța și ușa se deschise. Nu era încuiată.

Intrând în vestibul, Thorne ridică privirea spre scara cu lambriuri din lemn. În dreapta lor se deschidea o cameră de zi, cu mobilier din lemn masiv. În stânga, o bucătărie unde câteva farfurii murdare zăceau pe masă. Toate luminile erau stinse.

— Alo! strigă căpitanul. Domnișoară Benoit?

Cinder deschise o conexiune și încercă să localizeze cipul de identitate al lui Michelle Benoit.

— Semnalul vine de sus, șopti ea.

Treptele gemură sub greutatea piciorului ei metalic. Pe perete, mici ecrane derulau imagini ale unei femei de vârstă mijlocie, în uniformă de pilot, și ale unei fete cu păr roșu ca focul. Deși în copilărie fusese o fetiță dolofană și pistruiată, pozele de mai târziu o înfățișau extrem de frumoasă, iar când trecură prin dreptul lor, Thorne rosti provocator: „*Bună*, Scarlet!".

— Domnișoară Benoit! strigă Cinder din nou.

Ori femeia dormea buștean, ori erau pe cale să dea peste ceva ce Cinder sigur nu voia să vadă. Mâna îi tremură când deschise prima ușă de lângă scări, pregătindu-se sufletește pentru posibilitatea de a zări un cadavru în putrefacție întins pe pat.

Dar nu văzu niciun cadavru.

Încăperea era la fel de răvășită precum hangarul. Haine și pantofi, nimicuri și pături, dar nicio ființă umană. Niciun trup neînsuflețit.

— Alo!

Privind prin încăpere, Cinder zări măsuța de toaletă de lângă fereastră și inima îi stătu în loc. Se îndreptă spre ea și luă în mână un mic cip, pe care i-l arătă lui Thorne.

— Ce-i aia? întrebă el.

— Michelle Benoit.

Oftând, fata închise conexiunea la rețea.

— Adică... nu e aici?

— Încearcă să ții pasul, bombăni Cinder și trecu pe lângă el, ieșind în hol.

Își puse mâinile în șolduri și scană cealaltă ușă închisă — fără îndoială, un alt dormitor.

Casa era pustie. Nici Michelle Benoit, nici nepoata sa nu se aflau acolo. Nimeni care să aibă vreun răspuns.

— Cum putem găsi o persoană fără cip de identitate? întrebă Thorne.

— N-o putem găsi, răspunse ea. De asta și l-a scos.

— Ar trebui să vorbim cu vecinii. S-ar putea ca ei să știe ceva.

Cinder oftă.

— Nu vorbim cu nimeni. Încă suntem fugari.

Se uită la pozele care se derulau pe micile ecrane. Michelle Benoit și Scarlet îngenunchind mândre, lângă un strat de legume proaspăt sădite.

— Haide, zise fata scuturându-și mâinile, de parcă ea era cea care săpase pământul. Hai să plecăm de-aici înainte ca Rampion să atragă atenția cuiva.

Scândurile podelei răsunau sub picioarele ei în timp ce tropăia pe scări, întorcându-se în vestibul.

Ușa din față se deschise larg.

Cinder înlemni.

O fată drăguță, cu bucle blonde, încremeni în fața ei.

Făcu ochii mari, mai întâi a surprindere, pe urmă recunoscând-o, apoi privirea ei coborî spre mâna bionică a lui Cinder și sângele i se scurse din obraji.

— *Bonjur, mademoiselle!* spuse Thorne.

Fata se uită el. Apoi dădu ochii peste cap și se prăbuși pe podea.

Treizeci și trei

Cinder blestemă și se uită la Thorne, însă acesta pur și simplu ridică din umeri. Se întoarse iar spre fata leșinată. Capul îi aterizase într-un unghi ciudat, pe o măsuță aflată la intrare, iar picioarele ei zăceau în pragul ușii.

— E nepoata lui Michelle? întrebă Cinder în timp ce scanerul ei confrunta măsurătorile chipului fetei cu baza de date din creierul său.

Nu găsi niciun rezultat.

Ar fi recunoscut-o pe Scarlet Benoit.

— Nu contează, spuse ea și se apropie de fată.

Împinse din drum măsuța și capul fetei se izbi de gresie.

Pășind peste ea, Cinder privi afară. În curte staționa un planotor rablagit.

— Ce faci? întrebă Thorne.

— Mă uit.

Cinder se întoarse și îl văzu pe Thorne pășind în vestibul, privind-o curios pe nou-venita leșinată.

— Pare să fie singură, adăugă Cinder.

Un zâmbet năstrușnic apăru pe chipul tânărului, care opină:

— Ar trebui s-o luăm cu noi.

Cinder se uită chiorâș la el.

— Ești nebun?

— Nebun după ea. E superbă!

— Ești un idiot! Ajută-mă s-o duc în camera de zi.

Thorne nu protestă, iar o clipă mai târziu ridică fata în brațe, fără ajutorul lui Cinder.

— Aici, pe canapea, îi zise ea.

Cinder i-o luă înainte și aranjă câteva perne decolorate.

— Nu mă deranjează s-o țin eu.

Thorne își schimbă poziția brațelor, astfel încât capul fetei să cadă pe pieptul lui. Buclele blonde se agățară în fermoarul hainei de piele.

— Thorne, pune-o aici! Acum!

Bombănind, tânărul o întinse pe canapea, îi aranjă grijuliu bluza, pentru a-i acoperi burta descoperită, apoi dădu să-i potrivească picioarele într-o poziție mai confortabilă, dar Cinder îl înșfăcă de guler și îl ridică în picioare.

— Hai s-o ștergem de-aici. Ne-a recunoscut. Îndată ce se trezește, cu siguranță o să trimită un com poliției.

Thorne scoase un ecran portabil din buzunarul hainei și i-l întinse lui Cinder.

— Ce-i ăla?

— Portabilul ei. I l-am luat când erai ocupată ieșindu-ți din minți.

Cinder înșfăcă portabilul și îl vârî în buzunarul lateral al pantalonilor ei cargo.

— Chiar și așa, nu va dura mult până să dea de știre *cuiva*. Iar ei vor veni să cerceteze, își vor da seama că am căutat-o pe Michelle Benoit, apoi o vor căuta *și ei* pe Michelle Benoit, și... poate c-ar trebui să-i dezactivez planotorul înainte să plecăm.

— Cred c-ar trebui să vorbim cu fata. Poate știe unde o putem găsi pe Michelle.

— Să *vorbim* cu ea? Asta ar însemna să-i oferim mai multe indicii despre cum să ne găsească. E cea mai proastă idee pe care am auzit-o!

— Hei, mie îmi surâdea să o luăm cu noi, dar n-ai vrut, așa că acum apelez la alt plan — și anume, s-o interogăm. Abia aștept! Obișnuiam să mă joc de-a interogatoriul cu una dintre fostele mele iubite, înainte să...

— Destul!

Cinder ridică o mână, reducându-l la tăcere.

— E o idee proastă. Eu plec. Tu n-ai decât să rămâi aici, cu iubita ta.

Cinder păși pe lângă el.

Thorne o urmă îndată, spunând:

— Ei bine, sunt sigur că am auzit gelozie în cuvintele tale de adineauri.

Un geamăt îi făcu să se oprească în loc. Fata flutură din gene și, într-un final, deschise ochii.

Cinder blestemă din nou și îl trase pe Thorne spre ușă, dar el nu se clinti. După o clipă, se desprinse din strânsoarea ei și păși iar spre camera de zi. Fata îl privea îngrozită și se ridică în capul oaselor, împingându-se în brațul canapelei.

— Nu te speria, zise Thorne. N-o să-ți facem rău!

— Voi sunteți oamenii ăia pe care i-am văzut pe monitoare. Fugarii, zise ea, cu un accent european fermecător.

Se întoarse și căscă gura la Cinder.

— Tu ești... ești...

— Fugara lunară evadată, vrei să zici? completă Thorne.

Sângele se scurse din obrajii fetei. Cinder se ruga să aibă răbdare.

— O... o să mă omorâți?

— Nu! Nu, nu, nu, firește că nu.

Thorne se așeză la celălalt capăt al canapelei.

— Vrem doar să-ți punem câteva întrebări.

Fata înghiți în sec.

— Cum te cheamă, scumpo?

Își mușcă buza de jos, privindu-l pe Thorne cu un amestec de neîncredere și speranță.

— Émilie, șopti ea, abia auzit.

— Émilie. Un nume frumos pentru o fată frumoasă.

Reprimându-și nevoia de a voma, Cinder își izbi exasperată capul de tocul ușii. Émilie era iar atentă la ea și se făcu mică de teamă.

— Scuze, spuse Cinder. Ăăă, mă bucur să te cuno...

Émilie izbucni într-un plâns isteric, cu ochii la mâna metalică a fetei.

— Te rog să nu mă omori! N-am să spun nimănui că te-am văzut! Îți promit. Nu mă omorî!

Cu gura căscată, Cinder se zgâi o clipă la membrul ei bionic, apoi înțelese că nu de latura bionică se temea fata, ci de lunara din ea. Se uită la Thorne, care îi arunca o privire acuzatoare, apoi se dădu bătută.

— Bine, ocupă-te tu! exclamă ea și ieși din cameră.

Se așeză pe trepte. Îl auzea pe Thorne încercând s-o calmeze. Cinder era cu ochii pe fereastra din față. Își sprijini coatele pe genunchi. Thorne vorbea blând, Émilie suspina, iar Cinder încerca să țină la distanță o migrenă care-i dădea târcoale.

Odinioară, oamenii o priveau cu scârbă. Acum se temeau de ea.

Nu știa care dintre variante era mai rea.

Voia să strige în gura mare că nu din vina ei se născuse așa.

Cu siguranță, dacă ar fi putut să aleagă, nu asta ar fi fost alegerea ei.

Lunară.

Cyborg.

Fugară.

Infractoare.

Marginalizată.

Cinder își îngropă fața în brațe și încercă să-și alunge din gând acel șir de nedreptăți. Refuza să-și plângă de milă. Avea multe alte lucruri pentru care să-și facă griji.

În încăperea alăturată, îl auzi pe Thorne pronunțând numele lui Michelle Benoit, implorând-o pe fată să-i spună ceva, orice ar fi fost de ajutor. Dar nu primi decât scuze bâiguite.

Cinder oftă. Își dorea să fi existat o cale de a o convinge pe fată că nu voiau să-i facă rău, că ei erau băieții buni.

Se încordă.

Dar o *putea* convinge pe fată. Destul de ușor.

O clipă mai târziu, o cuprinse remușcarea, dar asta n-o făcu să renunțe la idee. Scrută orizontul. În continuare, niciun semn de civilizație dincolo de câmpuri.

— O cunoști pe Michelle Benoit, nu? întrebă Thorne, aproape implorând. Ești în casa ei. Asta-i casa ei, da?

Cinder își masa tâmplele.

Ea nu era nici ca regina Levana, nici ca taumaturgii ei și nici ca toți ceilalți lunari care abuzau de acest har, manipulând, amăgind și controlându-i pe alții spre propriul folos.

Totuși, dacă își folosea harul pentru o cauză nobilă... și doar pentru scurt timp...

— Émilie, te rog să nu mai plângi! E o simplă întrebare, ce naiba!

— Fie, murmură Cinder, ridicându-se de pe trepte. La urma urmei, e spre binele ei.

Încercând să alunge sentimentul de vinovăție, intră în camera de zi.

Fata întoarse brusc capul spre ea, cu ochii umflați. Dădu din nou înapoi, făcându-se mică.

Cinder se sili să se relaxeze și lăsă furnicăturile să-i coboare de-a lungul nervilor, nutrind gânduri amabile, prietenoase, primitoare.

— Îți suntem prieteni, spuse ea. Suntem aici ca să te-ajutăm.

Ochii lui Émilie se luminară.

— Émilie, te rog, spune-ne unde se află Michelle Benoit.

O ultimă lacrimă alunecă neobservată pe obrazul fetei.

— Nu știu unde e. A dispărut acum trei săptămâni. Poliția n-a găsit nimic.

— Știi ceva despre dispariția ei?

— S-a întâmplat în plină zi, când Scarling plecase să facă livrări. Nu a avut la dispoziție un planotor sau o navă. Se pare că nu a luat nimic cu ea. Cipul ei de identitate fusese înlăturat și lăsat în urmă, împreună cu ecranul portabil.

Cuprinsă de dezamăgire, Cinder avu nevoie de toată concentrarea pentru a menține iluzia de prietenie și încredere.

— Dar cred că e posibil ca Scarlet să știe ceva, adăugă Émilie.

Cinder ciuli urechile.

— Voia să-și caute bunica. A plecat acum câteva zile și m-a rugat să am grijă de fermă. Se pare că avea o pistă, dar nu mi-a dat detalii. Îmi pare atât de rău!

— Ai mai vorbit de-atunci cu Scarlet? întrebă Thorne.

Émilie clătină din cap.

— Deloc. Îmi fac griji pentru ea, dar e o fată puternică. Va fi bine.

Expresia i se lumină, ca a unui copil.

— V-am fost de ajutor? Vreau să vă ajut!

Văzând entuziasmul fetei, Cinder se strâmbă, jenată.

— Da, ne-ai fost de mare ajutor. Îți mulțumim! Dacă-ți mai amintești ceva...

— Încă o întrebare, adăugă Thorne, ridicând un deget. Nava noastră are nevoie de reparații. Există prin apropiere ateliere bune cu piese de schimb?

Treizeci și patru

Scarlet avu un somn agitat, bântuit de taumaturgi și de lupi amenințători. Când se dezmetici, văzu că îi lăsaseră în celulă două tăvi cu mâncare. La vederea lor, stomacul îi chiorăi, dar îl ignoră. Se întoarse pe partea cealaltă și se ghemui pe salteaua murdară. În urmă cu mulți ani, cineva își scrijelise inițialele pe peretele cabinei. Scarlet le atinse. Aparțineau oare unei stele de operă din a două eră, în plină ascensiune, sau vreunui prizonier de război?

Oare persoana murise în această încăpere?

Își lipi fruntea de tencuiala rece.

Scanerul scoase un sunet pe culoar și ușa se deschise cu zgomot.

Scarlet se răsuci pe spate și înlemni.

Wolf stătea în prag. Trebui să se aplece pentru a nu-și izbi capul de toc. Ochii lui se zăreau în întuneric — singurul lucru care nu se schimbase la el. Părul lui, mai înainte ciufulit, țepos, fusese pieptănat, făcând ca trăsăturile sale frumoase să pară prea pronunțate, prea crude. Își spălase murdăria de pe față și acum purta aceeași uniformă pe care Scarlet o văzuse la ceilalți: o cămașă maro, apărătoare pentru umeri și pentru antebrațe, decorate cu rune. Un șir de curele și de cingători, cu tocuri goale. Se întrebă dacă Wolf prefera să lupte fără arme sau dacă pur și simplu nu i se îngăduise să aducă un pistol în celula ei.

Scarlet sări de pe saltea și regretă instantaneu această mișcare, pentru că podeaua îi fugi de sub picioare și se văzu nevoită să se sprijine de perete. Wolf tăcea, urmărind-o. Privirile lor se întâlniră: a lui, întunecată și lipsită de expresie; a ei, tot mai furioasă cu fiecare secundă.

— Scarlet.

Umbra unei lupte lăuntrice se citea pe chipul tânărului.

Repulsia ei era atât de puternică, încât țipă. Ajunse în celălalt capăt al încăperii dintr-un salt, iar impactul pumnilor ei lovind mandibula, urechea și pieptul lui Wolf îi făcea brațele să vibreze.

El încasă cinci lovituri fără să crâcnească, apoi o opri. O prinse de încheieturi tocmai când își făcea avânt pentru următoarea lovitură și le lipi repede de pieptul său.

Scarlet se clătină îndărăt și dădu să-l lovească în genunchi, dar el o răsuci atât de iute, încât fata își pierdu echilibrul și se trezi privind în partea opusă, cu brațele imobilizate în strânsoarea lui.

— Dă-mi drumul! scrâșni ea, încercând să-l calce pe degetele de la picioare, țipând și zbătându-se.

Chiar dacă reușea să-l lovească, el rămânea impasibil.

Încercă să-l muște și clănțăni din dinți. Slabe șanse să-l muște cu adevărat. În schimb, răsucindu-și dureros gâtul, reuși să-l scuipe în față.

El tresări din nou, dar nu îi dădu drumul. Nici măcar nu se uita la ea.

— Trădătorule! Ticălosule! Dă-mi drumul!

Ridică un genunchi, pregătită de o nouă lovitură, iar în clipa asta el o ascultă și îi dădu drumul. Ea se prăbuși în patru labe, scâncind.

Scarlet se îndepărtă iute, strângând din dinți. Genunchii îi zvâcneau. Se văzu nevoită să se folosească de perete pentru

a se ridica. Se întoarse cu fața la el. Inima i se zbătea în piept și era sigură că avea să vomite de ură, dezgust și furie.

— Ce e? urlă ea. Ce vrei?

Wolf își șterse cu încheietura mâinii scuipatul de pe bărbie.

— Voiam să te văd.

— De ce? Ca să-mi râzi în față fiindcă ți-ai bătut joc de mine? Fiindcă m-ai convins că tu...

O scutură un fior puternic.

— Nu pot să cred că ți-am permis *să mă atingi*!

Își frecă brațele pentru a alunga amintirea acelor atingeri.

— Pleacă! Lasă-mă în pace!

Wolf nu schiță nicio mișcare și nu vorbi vreme îndelungată. Scarlet își încrucișă brațele la piept și se zgâia la perete, tremurând.

— Te-am mințit în legătură cu multe lucruri, spuse el într-un târziu.

Fata pufni.

— Dar vorbeam foarte serios când ți-am cerut scuze.

Scarlet se încruntă.

— N-am vrut niciodată să te mint, să te înspăimânt sau... Iar în tren am încercat...

— Să nu îndrăznești!

Se întoarse din nou spre tânăr, înfigându-și unghiile în brațe, ca să nu sară iar la el și să se facă de râs.

— Nici măcar să *nu-ți treacă prin cap* să pomenești vreodată despre asta sau să încerci să te justifici pentru ce mi-ai făcut! Pentru ce i-au făcut oamenii tăi bunicii mele!

— Scarlet...

Făcu un pas spre ea, dar fata ridică mâinile și dădu înapoi, până se lovi de saltea.

— Nu te apropia de mine! Nu vreau să te văd. Nu vreau să te ascult. Aș prefera să mor decât să mă atingi din nou.

Wolf avea o expresie rănită, iar asta spori furia fetei.

Wolf aruncă o privire spre ușă, iar Scarlet îi urmări ochii, observând că paznicul ei aștepta afară, privindu-i de parcă cei doi erau actori într-unul dintre serialele ce se difuzau pe rețea. I se strânse inima.

— Îmi pare rău să aud asta, Scarlet! spuse Wolf, întorcându-se iar spre ea.

Vocea lui nu mai avea nicio urmă de regret. Acum era din nou autoritară și crudă.

— N-am venit aici pentru scuze. Am venit pentru altceva.

Scarlet se îndreptă de spate.

— Nu-mi pasă de ce ai...

Ajunse lângă ea dintr-un pas, îngropându-și mâinile în părul ei, lipind-o de perete. Gura lui îi înăbuși un strigăt uimit, apoi unul furios. Încerca să-l împingă, dar era ca și cum s-ar fi luptat cu gratiile de metal ale ușii.

Făcu ochii mari când îi simți limba și, într-o secundă de răzvrătire, se gândi să-l muște, dar apoi simți altceva. Ceva mic, plat și tare îi era împins în gură. Se încordă toată.

Wolf se retrase. Strânsoarea i se îmblânzi. Mâinile lui îi țineau în continuare capul. Cicatricele lui erau un vârtej neclar în ochii fetei. Scarlet se lupta să-și tragă răsuflarea.

Iar apoi băiatul murmură atât de încet, încât ea abia îi desluși vorbele, chiar și atunci când acestea fură șoptite foarte aproape de buzele ei:

— Așteaptă până dimineață. Lumea nu va fi un loc sigur diseară.

Wolf își privi degetele. Apucă între ele o buclă roșie. Apoi tresări, ca și când faptul că o atingea era dureros pentru el.

Cuprinsă iar de indignare, Scarlet îl împinse și țâșni pe sub brațul lui. Fugi în colțul opus al camerei și se lăsă pe vine, pe

saltea. Își acoperi gura cu o palmă, iar pe cealaltă o sprijini de perete, pentru a-și menține echilibrul.

Așteptă, cu tot trupul în flăcări, până când Wolf ieși. Gratiile se deschiseră și apoi se închiseră la loc.

Afară, paznicul chicotea batjocoritor.

— Fiecare cu ce-i place, comentă el, apoi pașii celor doi se îndepărtară pe culoar.

Lăsându-se să alunece pe saltea, Scarlet scuipă obiectul în palmă.

Un mic cip de identitate scânteia în mâna ei.

Cartea a patra

— Ca să te pot mânca mai bine!

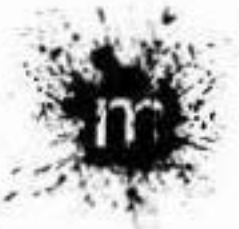

Treizeci și cinci

— O să fie bine, să știi.

Cinder tresări, trezită din reverie. Thorne pilota capsula spre Rieux, iar ea se mira că încă nu se prăbușiseră.

— Cine o să fie bine?

— Fata aia, Émilie. N-ar trebui să te simți prost fiindc-ai făcut-o praf cu șmecheria aia lunară a ta. Probabil o să se simtă mai bine ca niciodată când se va trezi.

Cinder strânse din buze. Fusese atât de ocupată să găsească o celulă de energie și să se întoarcă la Iko înainte ca altcineva să-și facă apariția la fermă, încât nu prea îi stătuse gândul la blonda pe care o lăsaseră în urmă. În mod ciudat, în momentul în care hotărâse s-o farmece pe fată, ca să aibă încredere în ei, toată îndoiala și vina pe care le simțise înainte se risipiseră. Păruse extrem de firesc, extrem de ușor, extrem de limpede că asta trebuia să facă.

Ușurința cu care o fermecase o înspăimânta mai tare decât absența sentimentului de vină. Dacă *ei* i se părea atât de ușor, cu toate că își punea în aplicare noul har de numai câteva zile, cum ar fi putut învinge un taumaturg sau pe regină?

— Sper că vom fi departe când se trezește, murmură ea.

Din nou atentă la geam, Cinder își strânse părul, uitându-se la imaginea ei reflectată în sticlă. Abia dacă își putea desluși ochii căprui și trăsăturile simple. Înclină capul într-o parte, întrebându-se cum arăta ea în ochii unei persoane manipulate.

Firește, nu avea să știe niciodată. Oglinzile nu puteau fi păcălite de harul lunar. Dar Thorne cu siguranță păruse impresionat, iar Kai...

Îmi este mult mai greu să te privesc pe tine decât pe ea.

Vorbele lui îi făceau trupul ca de plumb.

Orașul începea să se contureze dedesubt, iar Thorne execută o coborâre mult prea rapidă. Zguduită, Cinder înșfăcă centurile de siguranță din jurul taliei.

Thorne stabiliză nava și tuși.

— Am nimerit într-o rafală de vânt.

— Sigur că da, bombăni ea, sprijinindu-și capul de tetieră.

— Astăzi ești și mai posacă decât de obicei, spuse Thorne. Înveselește-te! Chiar dacă nu am găsit-o pe Michelle Benoit, măcar acum știm sigur că a găzduit-o pe prințesă. E un lucru bun. Am făcut progrese.

— Am găsit o casă întoarsă cu susu-n jos și primul cetățean care ne-a zărit ne-a și recunoscut.

— Da, pentru că suntem *faimoși*, zise el lungind cuvântul, cu mândrie.

Când Cinder dădu ochii peste cap, el o înghionti în braț.

— Haide! Putea fi mai rău de-atât.

Ea ridică o sprânceană și zâmbetul lui se lăți.

— Măcar ne avem unul pe celălalt.

Thorne întinse brațele către ea, ca și când i-ar fi oferit o îmbrățișare uriașă, dacă n-ar fi fost încinși cu centurile de siguranță. Botul navei se înclină și el apucă din nou manetele, îndreptând-o la timp și evitând un stol de porumbei.

Cinder își înăbuși un chicotit cu mâna metalică la gură.

Abia când Thorne aterizâ strâmb, pe caldarâmul unei străzi lăturalnice, Cinder își dădu seama că era o idee tare proastă. Dar nu aveau de-ales. Le trebuia o celulă de energie dacă voiau să ajungă în spațiu la bordul lui Rampion.

— O să ne vadă, spuse ea, privind în jur când ieși din capsulă.

Strada era pustie, străjuită pașnic de clădiri din piatră, vechi de secole, și de arțari argintii. Însă liniștea asta n-o ajuta deloc să-și potolească starea de agitație.

— Și atunci — i-o întoarse tânărul —, tu îți vei folosi asupra lor puterea manipulatoare, foarte practică, iar ei nici măcar nu vor ști că ne văd. Ei, mă rog, bănuiesc că tot ne vor vedea, doar că n-o să ne recunoască. Hei, ia stai! *Poți* să ne faci invizibili? Ne-ar fi de mare ajutor!

Cinder vârî mâinile în buzunare.

— Nu știu dacă sunt pregătită să păcălesc un oraș întreg. În plus, nu-mi place. Mă face să mă simt... malefică.

Cinder știa că, dacă detectorul ei de minciuni încorporat ar fi putut să o vadă, ar fi semnalizat pe loc o minciună. De fapt, nu se simțea deloc rău când își folosea harul, și poate că tocmai de asta era îngrozitor.

Clipind din ochii săi albaștri, Thorne își petrecu degetele mari pe după curea. Arăta puțin ridicol în haina lui elegantă de piele, în acest orășel de țară prăfuit. Totuși, se ținea țanțoș, asemenea unui om care se simte în largul lui. Cineva care se simte în largul lui oriunde.

— Oi fi tu o lunară țicnită, dar nu ești *malefică*. Atât timp cât îți folosești farmecul pentru a-i ajuta pe oameni și, mai ales, pentru a mă ajuta *pe mine*, n-ai de ce să te simți vinovată.

Se opri și își verifică frizura în vitrina murdară a unei cizmării. Cinder se zgâia la el.

— Sper că nu așa înțelegi tu să-i îmbărbătezi pe ceilalți, comentă fata.

Zâmbind cu gura până la urechi, Thorne dădu din cap, arătându-i următoarea prăvălie.

— Am ajuns, anunță el și deschise o ușă de lemn scârțâitoare.

Îi întâmpină sunetul dogit al unor clopoței digitali, însoțit de miros de vaselină și de cauciuc ars. Cinder trase adânc în piept izul ăsta, care-i amintea de casă. Mecanică. Mașinării. Aici, *ea* se simțea în largul ei.

Cu toate că, de afară, magazinul părea să aibă un aer încântător, cu fațada lui din piatră și cu pervazurile din lemn, acum Cinder își dădea seama că era enorm. Ocupa tot parterul clădirii, până în partea din spate. Aproape de intrare, pe rafturi metalice înalte, se găseau ecrane și piese de schimb pentru androizi. În spate, zări piese pentru mașinării mai mari: planotoare, tractoare și nave.

— Perfect, murmură ea, îndreptându-se spre peretele din spate.

Trecură pe lângă un vânzător tânăr și cu fața plină de coșuri, care stătea în spatele unei mese de lucru. Deși Cinder apelă pe loc la farmecul lunar, deghizându-se pe sine și pe Thorne în ceea ce i se năzări prima oară — niște muncitori murdari și plini de praf —, se îndoia că manevra era necesară. Băiatul nici măcar nu se deranjă să dea politicos din cap, fiindcă era atent la portabilul lui, din care răsuna melodia veselă a unui joc.

Cinder dădu ocol culoarului cu convertori de energie și zări o namilă de om rezemat de un troliu. Era singurul client din magazin, în afară de ei. Bărbatul era ocupat să-și roadă unghiile, în loc să studieze rafturile, iar când întâlni privirea lui Cinder, zâmbi sarcastic.

Ascunzându-și mâna metalică în buzunar, fata găsi în aer vibrațiile gândurilor bărbatului și le distorsionă. *Nu ești interesat de noi.*

Însă zâmbetul lui pur și simplu se lățI, făcând-o să se înfioare.

Când bărbatul se întoarse cu spatele, o clipă mai târziu, Cinder se apropie de culoar, împărțindu-și atenția între folosirea farmecului și examinarea pieselor amestecate, până ce

găsi celula de energie pe care o căuta. Scarlet o înșfăcă de pe raft, icnind din pricina greutății, și se întoarse în grabă în partea din față a magazinului.

Thorne, care în tot acest timp își ținuse respirația, răsuflă de îndată ce ieșiră de sub privirea cercetătoare a străinului.

— M-a băgat în sperieți, spuse el.

Cinder încuviință.

— Du-te să pornești capsula, în caz că trebuie s-o ștergem de-aici.

Trânti celula de energie, cu zgomot, pe tejgheaua vânzătorului.

Tânărul nici măcar nu se sinchisi să ridice privirea. Cu o mână se juca în continuare, iar cu cealaltă întinse scanerul către Cinder. Lumina roșie a laserului se oglindea în tejghea.

Pe Cinder o apucă groaza.

— Ăăă...

Puștiul reuși să se desprindă de joc și îi aruncă o privire iritată.

Cinder înghiți în sec. Nici ea, nici Thorne nu aveau vreun cip de identitate sau vreo altă modalitate de plată. Oare îl putea fermeca pe vânzător, scăpând de plată? Probabil că Levana n-ar fi avut nicio problemă să...

În secunda următoare, zări cu coada ochiului ceva strălucitor atârnând lângă ea.

— E suficient pentru a acoperi costul? întrebă Thorne, întinzându-i băiatului un ceas digital de mână, placat cu aur.

Cinder îl recunoscu pe loc: era al lui Alak, proprietarul hangarului de nave din Noul Beijing.

— Thorne! sâsâi ea.

— Aici nu-i casă de amanet, răspunse băiatul, lăsând scanerul pe tejghea. Puteți plăti sau nu?

Cinder se uită urât la Thorne, dar apoi îl zări pe bărbatul străin ivindu-se din penultimul culoar al magazinului. Se apropia de ei. Începu să fluiere un cântecel, apoi scoase din buzunar o pereche de mănuși de lucru groase și, tacticos, își strecură mâna stângă într-una dintre ele.

Cu inima bubuind, Cinder se întoarse spre vânzător.

— Vrei ceasul, spuse ea. E un schimb bun pentru această celulă de energie, iar tu n-ai să faci plângere c-am luat-o.

Ochii băiatului deveniră sticloși. Tocmai începuse să dea din cap, când Thorne îi puse ceasul în palmă și Cinder înșfăcă celula de pe tejghea. Ieșiră repede, iar în urma lor răsunau clopoțeii digitali.

— Gata cu furatul! anunță ea când Thorne o ajunse din urmă.

— Hei, ceasul ăla ne-a salvat!

— Nu, *eu* am făcut-o și, în caz c-ai uitat, ăsta e exact tipul de înșelătorie pe care *nu vreau* să o folosesc.

— Chiar dacă așa îți scapi pielea?

— Da!

O lumină pâlpâia în câmpul vizual al lui Cinder, anunțând sosirea unui com. O clipă mai târziu, cuvintele începură să se deruleze în câmpul ei vizual. Îi scria Iko.

AM FOST DETECTAȚI. VINE POLIȚIA. O SĂ-I ȚIN LA DISTANȚĂ CÂT DE MULT POT.

Cinder se împiedică în mijlocul străzii.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Thorne.

— Mi-a scris Iko. Poliția a găsit nava.

Thorne păli.

— Atunci, înseamnă că n-avem timp să cumpărăm haine noi.

— Și nici un corp de android pentru Iko. Hai!

Începu să fugă, urmată de Thorne, până la colțul străzii. Apoi amândoi se opriră.

Doi polițiști stăteau între ei și capsula lor. Unul dintre ei compara modelul navei cu o informație afișată pe portabilul său.

Un dispozitiv de la centura acestuia scoase un zgomot. Când el întinse mâna spre aparat, Cinder și Thorne dădură înapoi, ascunzându-se după clădire.

Cu inima bătându-i nebunește, Cinder ridică privirea spre Thorne, care cerceta cea mai apropiată fereastră. Pe geam, scrise cu vopsea, se zăreau cuvintele TAVERNA RIEUX.

— Pe-aici, zise Thorne, trăgând-o după el.

Taverna duhnea a alcool și a grăsime prăjită, răsuna de zgomotele emisiunilor sportive și de râsete gălăgioase.

Cinder făcu doi pași înăuntru, își ținu respirația și dădu să iasă. Thorne întinse un braț, tăindu-i calea.

— Unde pleci?

— Sunt prea mulți oameni aici. Cred că mai bine o să ne descurcăm cu poliția.

Fata îl împinse, iar în clipa următoare înlemni când zări un planotor verde coborând pe caldarâmul de afară. Emblema armatei Comunității Orientale se zărea pe o parte.

— *Thorne...*

Brațul lui se încordă și taverna păru să amuțească brusc. Cinder se întoarse încetișor spre mulțime. Zeci de străini se zgâiau la ea, cu gura căscată.

Vedeau un cyborg.

— Pe stelele mele, șopti ea, trebuie să fac rost de o nouă pereche de mănuși.

— Ba nu. Trebuie să te calmezi și să începi să folosești vrăjitoria aia cu undele cerebrale.

Cinder se trase mai aproape de Thorne și încercă să-și stăpânească panica.

— Ne potrivim în locul ăsta, murmură ea.

Sudoarea i se prelingea pe șira spinării.

— Nu dăm de bănuit. Voi nu ne recunoașteți. Nu sunteți interesați, nici curioși, nici...

Lăsă fraza în aer. Oamenii din încăpere începeau să fie din nou atenți la mâncare, la băutură și la monitoarele din spatele barului. Cinder continuă să rostească în minte mantra — *Ne potrivim în locul ăsta. Nu dăm de bănuit* —, până ce cuvintele se contopiră, creând o senzație de invizibilitate.

Nu dădeau de bănuit. Se potriveau în locul ăsta.

Se sili să creadă propriile vorbe.

Scrutând mulțimea, văzu că numai o pereche de ochi era ațintită asupra ei — unii albaștri și amuzați. Aparțineau unui bărbat musculos așezat la o masă din spate, care zâmbea jucăuș. Când îi întoarse privirea, acesta se rezemă de spătar și privi ecranele.

— Vino! o chemă Thorne, conducând-o spre un separeu.

Scârțâitul ușii în urma lor îi provocă lui Cinder un spasm de greață. Se așezară în separeu.

— A fost o idee foarte proastă, șopti ea și puse celula de energie alături, pe bancă.

Thorne nu spunea nimic. Amândoi își ferira capetele când trei uniforme roșii trecură pe lângă ei. Se auzi zgomotul unui scaner. Cinder își simțea pulsul în tâmple. Al treilea ofițer se opri.

Ținându-și mâna bionică sub masă, Cinder pregăti țeava pistolului său tranchilizant încorporat. Folosea acest deget pentru prima dată de când doctorul Erland îi dăruise mâna cea nouă.

Polițistul nu se clintea de lângă separeul lor. Cinder se forță să se întoarcă spre el, pronunțând în minte: *nevinovăție, normală, la fel ca ceilalți.*

Ofițerul avea un portabil cu un scaner de ID-uri încorporat. Cinder ridică privirea. Era tânăr, de vreo douăzeci și ceva de ani, și avea o expresie derutată.

— E vreo problemă, *monsieur?* întrebă ea.

Ura să-și audă vocea adoptând același ton grețos de dulce ca al reginei Levana.

Pleoapele ofițerului fluturară. Cinder atrăsese atenția celorlalți doi, un bărbat și o femeie, și îi zări zăbovind în apropiere.

O senzație neplăcută, de căldură, izbucni în ceafa ei și se furișă în jos, spre mâini. Strânse pumnii. Valul de energie din încăpere pulsa, aproape vizibil. Optobionica ei începea să intre în alertă, trimițând câmpului vizual avertismente despre hormoni și dezechilibre chimice, în timp ce ea încerca disperată să-și controleze harul lunar. *Sunt invizibilă. Sunt neînsemnată. Nu mă recunoști.* Te rog, *nu mă recunoaște.*

— Domnule ofițer?

— Sunteți... ăăă...

Ochii lui se mutau de la portabil la chipul ei, iar bărbatul scutură din cap, încercând să-și limpezească gândurile.

— Căutăm pe cineva, iar conform acestui dispozitiv... Nu cumva sunteți...

Toată lumea era cu ochii pe ei. Chelnerițele, clienții, insul acela misterios, cu ochi pătrunzători. Oricât s-ar fi rugat Cinder în sinea ei, nu putea să devină invizibilă când un ofițer militar dintr-o altă țară i se adresa. Începea să amețească din cauza efortului. Trupul i se încălzise, iar pe frunte i se iveau broboane de sudoare.

— E totul în regulă, domnule ofițer?

Tânărul se încruntă.

— Căutăm o fată... O adolescentă... din Comunitatea Orientală. Nu cumva sunteți... Linh...

Cinder ridică din sprâncene, prefăcându-se neștiutoare, și întrebă:

— Peony?

Treizeci și șase

Zâmbetul îngheță pe buzele lui Cinder. Numele lui Peony era greu ca o lespede pe pieptul ei. O lăsa fără aer. Amintirile se derulau în câmpul ei vizual. Peony, speriată și singură, în carantină. Peony murind, în vreme ce antidotul încă era în mâna lui Cinder.

Durerea apăru instantaneu, precum un foc care îi cutreiera mușchii. Cinder țipă și se agăță de masă, aproape căzând din șepareu.

Ofițerul se dădu înapoi, iar colega lui strigă:

— Ea e!

Cinder văzu masa împinsă spre ea, când Thorne sări în picioare. După o clipă, senzația de arsură dispăru. Fata simțea un gust sărat pe limbă. Cineva strigă, iar dincolo de învălmășeala din creierul ei, Cinder auzi picioare de mese și de scaune scârțâind pe podea. Vocea femeii ofițer anunță:

— Linh Cinder, ești arestată.

O înșiruire de text roșu clipi pe afișajul ei retinal.

TEMP. INTERNĂ DEPĂȘEȘTE TEMP. DE CONTROL RECOMANDATĂ. DACĂ NU SE DECLANȘEAZĂ PROCEDURA DE RĂCIRE, OPRIREA AUTOMATĂ VA AVEA LOC PESTE UN MINUT.

— Linh Cinder, ridică încet mâinile deasupra capului! Nu face nicio mișcare bruscă!

Fata clipi ca să-și alunge ceața de pe ochi. Abia dacă-l mai vedea pe ofițerul care ținea pistolul îndreptat spre fruntea ei. În spate, Thorne trimise un pumn către nasul tânărului cu portabil, care se feri, apoi lovi din nou. Al treilea ofițer își îndreptă pistolul spre cei doi bărbați, care se încăierară și se prăbușiră pe o masă.

Cinder inspiră adânc, bucuroasă că durerea dispăruse aproape complet.

50 DE SECUNDE PÂNĂ LA OPRIREA...

Expiră lent.

NUMĂRĂTOARE INVERSĂ OPRITĂ. TEMPERATURA SCADE. S-A DECLANȘAT PROCEDURA DE RĂCIRE.

— Linh Cinder, repetă femeia, ridică mâinile deasupra capului! Am ordin să te ucid, la nevoie!

Își aminti că unul dintre vârfurile degetelor metalice era deschis, pregătit cu o săgeată tranchilizantă.

— Ieși încet din separeu și întoarce-te cu spatele!

Femeia păși îndărăt, făcându-i loc să se răsucească. În spatele ei, Thorne gemu când un pumn îl izbi în burtă.

Cinder tresări auzindu-l, dar se supuse, așteptând ca inima să i se potolească și ca senzația de slăbiciune să treacă. Încerca să-și pregătească mintea pentru următoarea mișcare. Știa că avea doar o șansă.

Ieși din separeu tocmai când îi puneau cătușele lui Thorne. Cinder se întoarse. Văzu cu coada ochiului că ofițerul ducea o mână la centură.

— Nu vrei să faci asta, spuse Cinder, crispându-se la auzul tonului senin al propriei voci. Vrei să ne lași să plecăm.

Femeia se opri și o privi cu ochi goi.

— Vreți să ne lăsați să plecăm.

Porunca le era adresată celor trei ofițeri, tuturor celor prezenți în tavernă, chiar și clienților înspăimântați, care se făcuseră una cu peretele din spate. Mintea lui Cinder zbârnâia: forța, controlul, puterea ei reveniseră.

— Vreți să ne lăsați să plecăm, declară fata.

Femeia ofițer coborî brațele și zise:

— Vrem să vă lăsăm...

Un strigăt gutural răsună în tavernă. În spatele ofițerului, bărbatul cu ochi albaștri dădu să se ridice, dar apoi se prăbuși peste o masă. Picioarele mesei cedară sub greutatea lui și omul căzu la podea. Ceilalți clienți se îndepărtară. Toți erau atenți la el. Cinder se uită la Thorne, care privea scena cu mâinile încătușate la spate.

Străinul stătea în patru labe și din gură i se prelingeau picături de salivă. Sub sprâncenele întunecate, ochii lui aveau o sclipire sinistră și o expresie înnebunită, însetată de sânge. Cinder își simțea inima în gât. Necunoscutul încovoie degetele, zgâriind podeaua cu unghiile, și privi chipurile îngrozite care-l înconjurau.

Mârâia și buzele îi dezveleau niște dinți ascuțiți, mai degrabă de câine decât de om.

Cinder era convinsă că acea supraîncălzire de scurtă durată îi provocase un scurtcircuit, fiindcă optobionica trimitea mesaje confuze către creierul ei. Vederea nu i se limpezi.

La unison, ofițerii militari întoarseră pistoalele asupra bărbatului, însă acesta nu era îngrijorat. Părea mulțumit de strigătele îngrozite, de faptul că mulțimea se îndepărta de el.

Se năpusti spre cel mai apropiat ofițer, înainte ca acesta să poată apăsa pe trăgaci. Îi cuprinse capul între palme. Urmă un

trosnet puternic și ofițerul căzu mort. Se întâmplă atât de iute, încât mișcările necunoscutului nu se puteau distinge.

Taverna se umplu de țipete. Oamenii se îmbulzeau spre ușă. Clienții se străduiau să sară peste mesele și scaunele răsturnate.

Fără să ia în seamă mulțimea, bărbatul îi zâmbi satisfăcut lui Cinder. Fata se retrase în separeu, tremurând.

— Bună, fetițo! o salută el cu o voce mult prea umană, prea stăpânită. Regina mea te caută.

Se năpusti la ea. Cinder se dădu înapoi, incapabilă să țipe.

Femeia ofițer sări între ei, cu fața spre Cinder, întinzând brațele larg, pentru a o proteja. Avea chipul absolut inexpresiv. Ochii săi goi o priveau chiar și atunci când bărbatul urlă de furie și o înșfăcă din spate. Îi cuprinse capul cu un braț, trăgând-o spre el și înfigându-și colții în gâtul ei.

Femeia nu țipă. Nu se zbătu.

Un gâlgâit însângerat izbucni din gura ei.

Răsună un foc de armă.

Bărbatul ieșit din minți zbieră și o înșfăcă pe femeie, smucind-o de colo colo de parcă ar fi fost o jucărie și azvârlind-o în mijlocul tavernei. Se auzi încă un foc de armă, iar glonțul îl nimeri pe bărbat în umăr. Răcnind, acesta făcu un salt și înșfăcă pistolul singurului ofițer rămas în picioare. Lovi cu cealaltă mână, iar unghiile lui lăsară patru brazde însângerate pe obrazul ofițerului.

Cu inima bubuind, Cinder se uită înmărmurită cum viața se scurgea din ochii femeii. Icnetele i se opreau în gât. Inima îi bătea atât de tare, încât era convinsă că avea să-i sară din piept. Începea să vadă puncte albe în fața ochilor. Nu putea respira.

— *Cinder!*

Se uită ametită prin încăpere și descoperi că Thorne, cu mâinile încă prinse la spate, se chinuia să iasă de după o masă răsturnată. Tânărul se prăbuși în genunchi, lângă bancă.

— Hai, desfă-mi cătușele!

Plămânii o ardeau. Ochii o usturau. Respira precipitat.

— Am... am omorât-o..., se bâlbâi ea.

— *Poftim?!*

— Am omorât-o... Ea era...

— Nu e momentul să cedezi nervos, Cinder!

— Nu înțelegi. Eu am făcut-o. Eu...

Thorne se repezi la ea, izbindu-și fruntea de a ei atât de puternic, încât fata strigă și căzu pe bancă.

— Adună-te și ajută-mă să desfac cătușele!

Cinder se ridică iar. Capul o durea. Se uită mai întâi la Thorne, apoi la ofițerul căzut lângă perete. Capul îi atârna într-un unghi ciudat.

Încercând să înțeleagă ce se întâmpla, Cinder se năpusti înainte și îl târî pe Thorne cu ea, printre scaunele răsturnate. Se lăsă pe vine, lângă primul ofițer ucis, îl apucă de braț și îi ridică încheietura mâinii. Thorne își întoarse mâinile spre ea, iar cătușele căzură.

Cinder dădu drumul mâinii inerte și se ridică. Porni spre ușă, dar se trezi înșfăcată de părul prins în coadă și trasă înapoi. Țipă și căzu peste o masă. Sticle de băutură se sparseră sub ea. Apa și alcoolul îi udară spatele cămășii.

Maniacul stătea deasupra ei, privind-o lacom. Buzele lui și rănile produse de gloanțe erau pline de sânge, dar nu părea să se sinchisească.

Cinder încercă să se îndepărteze de el târându-se, dar alunecă. Un ciob îi tăie palma.

— Te-aș întreba ce anume te-a adus în micul Rieux, dar cred că știu răspunsul.

Bărbatul zâmbi, dar surâsul lui era sinistru și nefiresc. Caninii lungi erau mânjiți de sânge.

— Ce ghinion pentru tine că am găsit-o noi pe bătrână înaintea ta! Acum haita mea vă are pe amândouă. Mă întreb care-mi va fi recompensa când îi voi duce reginei mele, într-o caserolă de plastic, bucățelele rămase din tine.

Thorne răcni și sfărâmă un scaun, izbindu-l de spatele bărbatului.

Acesta se răsuci și Cinder profită de momentul de neatenție pentru a se rostogoli de pe masă. Se prăbuși pe podea, ridicând privirea la timp ca să vadă cum bărbatul își înfigea dinții în brațul lui Thorne. Un țipăt.

— *Thorne!*

Bărbatul necunoscut făcu un pas în spate. Sângele îi picura de pe bărbie. Thorne căzu în genunchi.

Ochii maniacului sclipiră.

— E rândul tău!

Făcu doi pași spre ea. Cinder răsturnă masa, creând o barieră între ei, dar el o dădu la o parte cu un șut, râzând în hohote demente.

Sări în picioare, ridică mâna bionică și trase o săgeată tranchilizantă în pieptul lui.

El mârâi și o smulse ca pe o așchie.

Cinder se retrăgea de-a-ndăratelea. Împiedicându-se de un scaun, țipă și se prăbuși peste trupul cald și nemișcat al ofițerului care reușise să tragă două gloanțe inutile.

Atacatorul rânji oribil, dar apoi se opri în loc și păli. Zâmbetul crud dispăru și, după încă un pas, se prăbuși la podea, cu fața în jos.

Cu pieptul ca strâns într-o gheară, Cinder îl mai păndi câteva clipe. Constatând că bărbatul nu mișca, îndrăzni să arunce o privire spre ofițerul mort, al cărui sânge se prelingea pe

clavicula ei. Rostogolindu-se de pe el, luă pistolul care aterizase pe podea și se ridică în picioare.

Îl apucă pe Thorne de cot și îi puse arma în mână. El gemea de durere, dar nu se împotrivi când fata îl ridică și îl împinse spre ușă. Întorcându-se în fugă în separeu, Cinder vârî la subraț celula de energie. Pe urmă fugi după Thorne.

Pe stradă se dezlănțuise haosul. Oamenii urlau, ieșeau în goană din clădiri și plângeau isteric.

Cinder îi zări pe cei doi polițiști care inspectaseră capsula încercând să direcționeze o mulțime grăbită. O fereastră se sparse când un bărbat se aruncă prin geam — era insul ciudat pe care îl văzuse în magazinul cu piese de schimb —, doborând un polițist. Dinții i se înfipseră în gâtul polițistului.

Stomacul lui Cinder se întoarse pe dos când maniacul îi dădu drumul polițistului și își întoarse fața însângerată spre cer.

Slobozi un urlet.

Unul prelung, mândru, rău-prevestitor.

Săgeata lui Cinder îl nimeri în gât, amuțindu-l. Bărbatul apucă doar să-i arunce o privire, pe urmă se prăvăli pe-o rână.

În timp ce Cinder și Thorne fugeau spre capsula abandonată, urletul omului doborât fu preluat de un altul, apoi de încă unul. Urletele cumplite răsunau din toate direcțiile, întâmpinând luna care răsărea.

Treizeci și șapte

— Ce-a fost asta? strigă Thorne, în timp ce capsula gonea.

Zburau mai jos și mai repede decât permiteau legile, pe deasupra lanurilor care înconjurau orășelul Rieux.

Cinder clătină din cap, încă gâfâind.

— Erau lunari. Tipul a spus ceva despre regina lui.

Thorne izbi cu palma panoul de control al capsulei, blestemând.

— Știu că lunarii n-au toate țiglele pe casă — fără supărare! —, dar ăia erau nebuni de legat! Turbatul mai că mi-a ros brațul! Iar asta-i haina mea preferată!

Cinder aruncă o privire spre Thorne, însă umărul rănit al tânărului era ferit de ochii ei. Totuși fata zărea un semn roșu acolo unde căpitanul își izbise fruntea de a ei, pentru a o smulge din delir.

Cinder își lipi degetele metalice, reci, de fruntea care începea să-i zvâcnească și observă în câmpul ei vizual un mesaj pe care, de groază și în iureșul evenimentelor, nu îl observase.

UNDE EȘTI???

— Iko a intrat în panică, anunță ea.

Thorne viră ca să evite un tractor abandonat.

— Am uitat de poliție! Nava mea e în regulă?

— Stai un pic.

Ameţită după viraj, Cinder scrise un com:

SUNTEM PE DRUM. POLIŢIA E TOT ACOLO?

Răspunsul lui Iko veni aproape instantaneu:

NU. AU FIXAT UN DISPOZITIV DE URMĂRIRE DEDESUBTUL NAVEI ŞI AU PLECAT. ZICEAU CEVA DESPRE NIŞTE TULBURĂRI ÎN RIEUX. MĂ UIT CHIAR ACUM PE MONITOR. CINDER, VEZI CHESTIA ASTA?

Cinder nu răspunse.

— Poliţia a plecat. Au lăsat un dispozitiv de urmărire, îl anunţă ea pe Thorne.

— Păi, era de aşteptat.

Tânărul coborî în picaj, agăţând vârful unei mori cu trenul de aterizare. Cinder o zări pe Rampion la doar câteva sute de metri depărtare — o pată mare şi cenuşie printre lanuri, abia vizibilă în noapte.

IKO, DESCHIDE PLATFORMA DE CUPLARE.

Când capsula se apropia în picaj de Rampion, platforma era deja deschisă. Cinder strânse din pleoape, făcându-se una cu scaunul când Thorne coborî, mult prea rapid, însă căpitanul dezactivă propulsoarele la ţanc şi se opriră brusc, zdruncinat. Capsula se cutremură. Fata se năpusti pe trapa laterală înainte ca luminile să apuce să se stingă.

— Iko! Unde-i dispozitivul de urmărire?

— Pe stelele mele, Cinder! Unde ai fost? Ce se întâmplă?

— N-avem timp de vorbă! Dispozitivul!

— E sub trenul de aterizare de la tribord.

— Îl iau eu, spuse Thorne, pornind spre ușile larg deschise. Iko, închide platforma îndată ce ies, apoi deschide trapa principală. Cinder, instalează celula aia de energie!

Sări de pe platformă, iar Cinder auzi noroiul plescăind. O clipă mai târziu, ușile glisante începură să se închidă.

— Așteaptă!

Ușile se opriră, lăsând între ele un spațiu nu mai mare decât capul lui Cinder, care acum o durea înfiorător.

— Ce e? strigă Iko. Credeam că Thorne a ieșit! L-am strivit?

— Nu, nu, e în regulă. Doar că am ceva de făcut.

Mușcându-și buzele, se lăsă într-un genunchi. Suflecându-și cracul pantalonului, deschise compartimentul din piciorul ei protetic și găsi două cipuri mici în încâlceala cablurilor. Cipul de comunicare directă, cu strălucirea lui stranie, și cipul de identitate al lui Peony, încă mânjit cu sânge uscat.

Ofițerii o urmăriseră prin cipul lui Peony și bănuia că trepădușii Levanei o găsiseră în același fel.

— Ce proastă sunt! mormăi ea, scoțând cipul.

Inima i se strânse, dar se strădui să-și ignore suferința. Sărută iute cipul și îl aruncă pe câmp. Sclipi o dată, în lumina lunii, pe urmă dispăru în întuneric.

— Gata. Acum poți închide ușile.

În timp ce ușile se închideau cu un zdrăngănit, Cinder se repezi spre capsulă și luă celula de energie.

Luminile de urgență scăldau camera motorului într-o aură roșiatică. Afișajul ei retinal accesase deja schița navei. Se târî pe burtă, spre colțul exterior al navei, și desfăcu șuruburile vechii celule de energie.

Când o scoase din suport, întreaga navă se cufundă în întuneric.

Cinder blestemă în gând.

Strigătul iritat al lui Thorne răsună de undeva, de deasupra:

— Cinder!

Fata aprinse lanterna și rupse ambalajul de protecție al celulei noi, respirând sacadat și panicat. În foarte scurt timp, fără sistemul de răcire în funcțiune, camera motorului deveni sufocant de caldă.

Cinder introduse un cablu în priza celulei, apoi o prinse de motor. În timp ce potrivea celula pe perete, se întreba cum reușise să supraviețuiască atâta vreme fără șurubelnița încorporată în noua ei mână bionică. Sistemul optobionic mări schița. Fata conectă cablurile delicate.

Cu inima cât un purice, tastă codul de restartare în computerul principal. Motorul zumzăi, hurui și în curând torcea ca o pisică mulțumită. Luminile roșii se aprinseră din nou, mai apoi înlocuite de unele albe, puternice.

— Iko?

Răspunsul veni aproape instantaneu:

— Ce s-a întâmplat? De ce nu vrea nimeni să-mi spună ce se petrece?

Cinder se lăsă iar pe burtă și porni spre ușă. Ținându-se de scara care ducea către nivelul principal al navei, strigă:

— Suntem gata de decolare!

Nici nu apucă să rostească bine cuvintele, și camerele de combustie se aprinseră sub ea, iar nava se ridică de la sol. Cinder țipă și se agăță de scară. Rampion pluti câteva clipe, apoi țâșni spre cer, departe de haosul din frumosul orășel al lui Michelle Benoit.

Când intrară din nou pe orbită, Cinder îl găsi pe Thorne în cabina de comandă, tolănit pe scaun, cu brațele atârnând.

— Ar trebui să ne curățăm rănile, spuse ea, zărind pata întunecată de sânge de pe umărul lui.

Thorne încuviință:

— Da. Cu siguranță nu vreau să mă molipsesc de ce boală o fi avut tipul ăla.

Cu piciorul drept tremurând sub propria greutate, Cinder șchiopătă spre infirmerie, bucuroasă că avusese grijă să împingă lăzile din calea ușii. Înăuntru găsi bandaje și unguente.

— Frumoasă decolare, căpitane, îl lăudă ea când intră în cabină.

Tânărul bombăni. Aștepta ca Cinder să-i taie mâneca lipicioasă, îmbibată de sânge.

— Cum te simți? întrebă Cinder, cercetându-i urmele de mușcătură de pe braț.

— Ca și cum m-ar fi mușcat un câine turbat.

— Ești ametit sau slăbit? Ai pierdut foarte mult sânge.

— Mă simt bine, răspunse el, încruntându-se. Sunt cam supărat că mi-a distrus haina.

— Putea fi mai rău, spuse ea, rupând o bucată lungă de leucoplast. Aș fi putut să te folosesc drept scut uman, cum am făcut cu ofițerul ăla.

Vocea îi șovăi când pronunță ultimul cuvânt. Simțea că îi dădea târcoale o migrenă. Bandajă brațul lui Thorne și lipi marginile cu leucoplast.

— Ce s-a întâmplat? întrebă tânărul.

Cinder clătină din cap și își coborî privirea spre tăietura din palmă.

— Nu știu, răspunse ea, înfășurându-și rana stângaci, cu leucoplast.

— Cinder!

— N-am vrut să se întâmple asta.

Se trânti în scaun. Se simțea îngrozitor aducându-și aminte de privirea inexpresivă a femeii care păși între Cinder și atacator.

— M-am panicat, iar apoi, imediat, ea era acolo, în fața mea. Nici măcar nu m-am gândit... N-am încercat... pur și simplu s-a întâmplat.

Se ridică de pe scaun și porni spre cală. Avea nevoie de spațiu ca să respire, să se miște, să gândească.

— Exact despre asta vorbeam! exclamă fata. Problema cu harul ăsta e că mă transformă într-un monstru! Sunt exact ca tipii ăia. Exact ca Levana.

Își masă tâmplele, reținându-și confesiunea care îi stătea pe limbă.

Poate că problema nu consta doar în faptul că Cinder se născuse lunară. Poate că era ereditar. Poate că semăna cu mătușa ei... sau cu mama ei, care nu fusese nici ea mai brează.

— Sau — interveni Thorne — poate că a fost un accident, iar tu încă înveți să-ți folosești farmecul.

— Un accident? repetă ea, răsucindu-se spre căpitan. Am omorât o femeie!

Thorne ridică un deget.

— Ba nu. A omorât-o vârcolacul ăla sugător de sânge și urlător. Cinder, erai speriată. Nu știai ce faci.

— El m-a atacat *pe mine*, iar eu pur și simplu am folosit-o pe biata femeie.

— Și crezi că, după ce termina cu tine, ne-ar fi lăsat pe noi, ceilalți, în pace?

Cinder strânse din dinți. Inima îi fremăta.

— Înțeleg de ce ai impresia că a fost vina ta, dar hai să-i învinuim pe cei care o merită.

Cinder se încruntă la Thorne. Cu ochii minții, îl vedea din nou pe insul cu ochi albaștri, izbitori și cu zâmbetul acela oribil.

— O au pe Michelle Benoit, zise ea, cutremurându-se. Iar asta e din vina mea. De fapt, ei mă caută *pe mine*.

— Despre ce tot vorbești acolo?

— Știa că de asta am venit în Rieux, dar a zis că deja o găsiseră. Au găsit-o pe „bătrână" — așa a spus el. Însă au venit după ea doar pentru că, de fapt, încearcă să mă găsească pe mine!

De frustrare, Thorne își plesni fața cu palmele.

— Cinder, vorbești prostii! Michelle Benoit a găzduit-o pe prințesa Selene. *De asta* au pornit pe urmele lui Michelle. N-are nicio legătură cu tine.

Cinder tremura din toate încheieturile.

— S-ar putea să fie încă în viață. Trebuie să încercăm s-o găsim.

— Fiindcă voi nu vreți să-mi spuneți nimic, interveni Iko înțepată, trebuie să ghicesc ce s-a întâmplat. Nu cumva ați fost atacați de niște tipi care se luptau ca niște animale sălbatice hămesite?

Thorne și Cinder făcură schimb de priviri. Cinder observă că în cală era anormal de cald.

— Bingo! spuse Thorne.

— Se vorbește despre asta pe toate canalele de știri, continuă Iko. Se întâmplă nu doar în Franța, ci peste tot în lume, în fiecare țară din Uniune. Pământul e atacat!

Treizeci și opt

În subsolul Operei se auzeau urlete. Așezată pe un colț al saltelei, în întunericul aproape desăvârșit al celulei, Scarlet își ținea respirația și asculta. Urletele erau înăbușite și îndepărtate. Păreau să răsune pe străzile din apropiere. Trebuie să fi fost cu adevărat asurzitoare, dacă răzbăteau până în celula ei.

Păreau să fie cu zecile. Animale care se căutau unele pe altele în noapte, slobozind chemări sinistre, cumplite.

Ridicându-se de pe saltea, Scarlet se furișă spre gratii. O lumină se strecura de pe culoar, dinspre scările care duceau spre scenă, dar era atât de slabă, încât abia o putea desluși printre gratiile de fier ale propriei celule. Studie culoarul. Nicio mișcare. Niciun sunet. Văzu un semn luminos pe care scria IEȘIRE și care probabil nu se mai aprinsese de peste un secol.

Privi în cealaltă direcție și văzu doar întuneric.

Avea senzația că era captivă și singură. Lăsată să moară în această închisoare subterană.

Răsună un alt urlet — de data asta, ceva mai sonor. Poate că provenea de pe strada de lângă teatru.

Scarlet își trecu limba peste buze.

— Hei! strigă ea șovăitor.

Când nu primi niciun răspuns — nici măcar un urlet îndepărtat —, vorbi din nou, mai tare.

— E cineva?

Închise ochii și ascultă. Nu auzi niciun pas.

— Mi-e foame.

Nicio mișcare.

— Trebuie să merg la baie.

Nicio voce.

— O să evadez.

Nici țipenie de om. Era singură.

Strânse gratiile între degete, întrebându-se dacă nu cumva îi întindeau o capcană. Poate că o păcăleau așa încât să se simtă în siguranță, ca să vadă ce avea să facă. Poate că doreau ca Scarlet să încerce să evadeze și să folosească tentativa asta împotriva ei.

Sau poate că Wolf chiar voia s-o ajute.

Mârâi, iritată. Dacă n-ar fi fost el, nu s-ar fi aflat în această situație. Dacă el i-ar fi spus adevărul și i-ar fi explicat ce se petrece, ea ar fi născocit un alt plan ca să-și scape bunica din ghearele lor, în loc să fie capturată.

Fata strângea gratiile atât de tare, încât degetele începură s-o doară.

Apoi, în pustietatea subsolului, își auzi numele.

Slab și șovăitor, rostit ca pe o întrebare iscată de febră.

— *Scarlet?*

Fata își lipi fața de gratiile reci.

— Da?

Începu să tremure, așteptând.

— *Scar... Scarlet?*

— Bunico? *Bunico!*

Vocea amuți, ca și când vorbele rostite o epuizaseră.

Scarlet se dezlipi de ușa cu gratii și dădu fuga la saltea, scoțând micul cip din ascunzătoare.

Se întoarse disperată la ușă, rugându-se, sperând. Dacă Wolf o păcălise...

Întinse mâna printre gratii și apropie cipul de scaner. Acesta scoase un sunet — același sunet grețos de vesel pe care îl auzea de fiecare dată când paznicii îi aduceau de mâncare. Unul pe care îl disprețuise până acum.

Gratiile se deschiseră fără să opună rezistență.

Scarlet zăbovi în prag, cu inima bătându-i nebunește. Se străduia să detecteze vreun paznic prin apropiere, însă Opera părea abandonată.

Se îndepărtă împleticit de scară, bâjbâind prin întunericul culoarului. Mâinile cu care pipăia pereții erau singurele ei călăuze. Când ajunse la o altă ușă cu gratii de fier, se opri și se rezemă de intrând.

— *Grand-mère?*

Toate celulele erau goale.

Trei, patru, cinci celule, toate goale.

— Bunico? șopti fata.

La cea de-a șasea ușă, auzi un scâncet:

— Scarlet?

— Bunico!

De bucurie, scăpă cipul și se lăsă imediat pe vine, pentru a-l căuta.

— Bunico, e în regulă, sunt aici. Am să te scot...

Găsi cipul și îl apropie de scaner. O cuprinse un val de ușurare când acesta piui. Auzindu-l, Michelle scoase un sunet îngrozit.

Scarlet deschise gratiile și intră în celulă fără să se ridice, ca nu cumva să se împiedice de bunica ei, pe întuneric. Celula duhnea a urină și a sudoare, iar aerul era stătut.

— Bunico?

O găsi ghemuită pe podeaua zgrunțuroasă de piatră, rezemată de perete.

— *Grand-mère?*

— Scar? Cum...?

— Eu sunt! O să te scot de-aici.

Cuvintele i se transformară în suspine și apucă brațele fragile ale bunicii sale, trăgând-o într-o îmbrățișare.

Bunica ei strigă — un sunet îngrozitor, jalnic, care o străpunse pe Scarlet ca un fier înroșit în foc. Fata îi dădu drumul.

— Nu, scânci Michelle.

Trupul ei alunecă moale pe podea.

— Vai! Scar... N-ar trebui să fii aici. Nu pot îndura să te văd aici. Scarlet...

Începu să plângă cu suspine.

Scarlet stătea aplecată deasupra ei. Teama îi cuprindea fiecare colțișor al trupului. Nu își amintea ca bătrâna să fi plâns vreodată.

— Ce ți-au făcut? șopti Scarlet, pipăindu-i umerii.

Pe sub cămașa subțire, zdrențuită, simți bucăți de bandaje, apoi ceva umed și lipicios.

Reținându-și lacrimile, își plimbă degetele peste pieptul și coastele bunicii sale. Bandajele erau pretutindeni. Mângâie brațele femeii. Mâinile ei erau atât de bandajate, încât semănau mai degrabă cu niște bâte noduroase.

— Nu, nu le atinge.

Femeia încercă să se îndepărteze. Membrele ei zvâcneau incontrolabil.

Cu delicatețe, Scarlet își plimbă degetul mare pe mâinile bunicii sale. Lacrimi fierbinți îi alunecau pe obraji.

— Ce ți-au făcut?

— Scar, trebuie să pleci.

Fiecare cuvânt era un chin. Michelle abia mai putea să vorbească, abia mai respira.

Scarlet îngenunche lângă ea, plecându-și capul pe pieptul bunicii și dându-i deoparte părul umed de pe frunte.

— Va fi bine. O să te scot de-aici, o să mergem la spital și-o să fii bine. O să te faci bine.

Fata se forță să se ridice, apoi adăugă:

— Poți să mergi? Ți-au rănit picioarele?

— Nu pot să merg. Nu pot să mă mișc. Trebuie să mă lași aici, Scarlet. Trebuie să pleci.

— Nu te abandonez. Au plecat cu toții, bunico. Avem timp. Pur și simplu trebuie să găsim o cale... Pot să te duc eu.

Lacrimile i se înnodau sub bărbie.

— Vino aici, scumpa mea. Apropie-te.

Scarlet își șterse nasul cu dosul palmei și își îngropă fața în gâtul bunicii sale. Două brațe încercară s-o cuprindă, dar femeia nu reuși decât s-o atingă ușor.

— N-am vrut să te amestec. Îmi pare atât de rău!

— *Grand-mère...*

— Sssst! Ascultă-mă. Trebuie să faci ceva pentru mine. Ceva important.

Scarlet clătină din cap.

— Încetează! O să fii bine.

— Scarlet, ascultă-mă.

Vocea firavă a femeii părea să se împuțineze și mai mult:

— Prințesa Selene trăiește.

Scarlet strânse tare din pleoape.

— Te rog, nu mai vorbi. Cruță-ți puterile.

— S-a dus în Comunitatea Orientală, la o familie numită Linh. Locuiește cu un bărbat pe nume Linh Garan.

Scarlet oftă trist, frustrată.

— Știu, bunico. Știu c-ai avut grijă de ea, știu că a plecat cu un bărbat din Comunitate. Dar nu mai contează. Nu mai e problema ta. O să te scot de-aici și-o să am grijă de tine.

— Nu, draga mea, trebuie s-o găsești pe fată. Cred că e adolescentă acum... Un cyborg.

Scarlet clipi. Ar fi vrut să-și poată vedea bunica prin întuneric.

— Un cyborg?

— Dacă nu cumva și-a schimbat numele între timp, acum o cheamă Cinder.

Lui Scarlet numele ăsta îi părea vag cunoscut, însă creierul ei era prea confuz pentru a-și aminti de unde îl știa.

— Bunico, te rog, nu mai vorbi! Trebuie să...

— Trebuie s-o găsești. Logan și Garan sunt singurii care știu, iar dacă regina m-a găsit pe mine, îi poate găsi și pe ei. Cineva trebuie să îi spună fetei cine e cu adevărat. Cineva trebuie s-o găsească. *Tu* trebuie s-o găsești.

Scarlet clătină din cap.

— Nu-mi pasă de prințesa aia idioată. Îmi pasă de tine. Am să te protejez *pe tine*.

— Nu pot să merg cu tine.

Michelle mângâie brațele fetei cu mâinile sale bandajate.

— Te rog, Scarlet! Fata asta ar putea schimba complet situația.

Scarlet se făcu mică.

— E doar o adolescentă, îngăimă ea printre suspine. Ce-ar putea să facă?

Deodată, își aminti de ce numele îi era cunoscut. Buletinul de știri — o fată alergând pe treptele palatului, căzând grămadă pe o alee cu pietriș.

Linh Cinder.

Adolescentă. Cyborg. Lunară.

Vasăzică Levana o găsise deja pe prințesă. O găsise, dar o pierduse din nou.

— Nu contează, murmură ea, plecându-și capul pe pieptul bunicii sale. Nu e problema noastră. O să te scot de-aici. O să plecăm.

Încerca disperată să găsească un mijloc ca să evadeze amândouă. Ceva ce-ar putea folosi drept targă, drept scaun cu rotile sau...

Dar nu găsi nimic.

Niciun obiect care putea fi purtat pe trepte. Nimic pe care Scarlet l-ar fi putut folosi pentru a o cără. Trupul femeii nu ar fi rezistat.

I se frânse inima și un vaiet izbucni din gâtul ei.

N-o putea abandona acolo. Nu le putea îngădui să-i facă rău din nou.

— Scumpa mea!

Fata închise ochii și alte două lacrimi fierbinți i se prelinseră pe obraji.

— Bunico, cine e Logan Tanner?

Michelle o sărută ușor pe frunte.

— E un om bun, Scarlet. Te-ar fi adorat. Sper să-l întâlnești într-o bună zi. Să-l saluți din partea mea. Să-i spui adio din partea mea.

Scarlet suspină. Cămașa femeii era leoarcă din pricina lacrimilor ei.

Nu o lăsa inima să-i spună că Logan Tanner murise. Că înnebunise. Că își pusese capăt zilelor.

Logan Tanner, bunicul ei.

— Te iubesc, bunico! Tu ești totul pentru mine!

Mâinile pline de bandaje îi mângâiară genunchii.

— Și eu te iubesc, fata mea curajoasă și îndărătnică.

Își trase nasul și își jură să rămână până-n zori. Avea să stea acolo pe vecie. Nu avea s-o abandoneze. Dacă temnicerii ei se întorceau, urmau să le găsească împreună. N-aveau decât să le omoare pe amândouă.

Nu avea s-o mai părăsească niciodată.

Jurământul fusese făcut și hotărârea luată, când Scarlet auzi pași pe culoar.

Treizeci și nouă

Stând aplecată deasupra bunicii sale, Scarlet se răsuci spre culoar. Cabluri vechi zumzăiră deasupra și o lumină searbădă inundă celula. Ușa încă era deschisă. Gratiile aruncau umbre scheletice pe podea.

Ochii i se obișnuiau lent. Își ținu respirația și ascultă, însă pașii se opriră. Cineva era acolo. Cineva venea.

Mâna bandajată a femeii alunecă într-a ei, iar fata o privi. Inima i se strânse. Pe față, femeia avea dâre de sânge uscat, iar părul îi era încâlcit. Arăta aproape ca un schelet, deși ochii săi căprui încă erau puternici și plini de viață. Încă răspândeau o iubire enormă.

— Fugi, îi șopti Michelle.

Scarlet clătină din cap.

— Nu te părăsesc.

— Asta nu e lupta ta. Fugi, Scarlet! *Acum!*

Cineva se apropia.

Strângând din dinți, Scarlet se ridică. Picioarele îi tremurau. Se întoarse cu fața spre ușă. Inima îi galopa. Aștepta în timp ce pașii se auzeau din ce în ce mai tare.

Poate că era Wolf.

Poate că venea să o ajute, să *le* ajute.

Bătăile nebunești ale propriei inimi o amețeau. Nu-i venea să creadă că *voia* să-l revadă, după tot ce-i făcuse el.

Însă el îi oferise cipul. Și era puternic, suficient de puternic pentru a o duce pe Michelle în brațe. Dacă pașii erau ai lui Wolf, care venea după ea, erau salvate...

Văzu umbra pe podea înainte ca necunoscutul să se ivească în prag.

Era Ran. Zâmbea.

Scarlet înghiți anevoie și se îmbărbătă singură, hotărâtă să nu își dea frica la iveală. Însă acum ceva se schimbase la Ran. Ochii lui nu mai erau doar nemiloși, ci de-a dreptul înfometați. O studiau pe Scarlet de parcă ar fi fost un ospăț pe care îl aștepta de mult.

— Șmecheră mică! Zi-mi cum ai ieșit din celulă.

Scarlet se înfioră.

— Lasă-mi nepoata în pace!

Vocea bunicii sale căpătase un strop de forță. Se foi, încercând să se ridice în capul oaselor.

Scarlet se așeză lângă ea și îi strânse mâna.

— Bunico, nu!

— Îmi amintesc de tine.

Michelle se uita la Ran.

— Erai printre cei care-au venit după mine.

— Bunico...

Ran chicoti.

— Deși ești bătrână, ai o memorie grozavă.

— Nu-ți face griji, Scarlet, spuse Michelle. E doar un omega. Probabil că l-au lăsat în urmă fiindcă e prea slab ca să lupte.

Ran mârâi, dezvelindu-și colții, iar Scarlet dădu înapoi.

— Am rămas aici fiindcă am de terminat o treabă, zise el.

Ochii lui scăpărau, aproape luminând încăperea. În ei nu se zărea decât ură arzătoare și nestăpânită.

Fata o acoperi pe Michelle cu propriul trup.

— Ești un gunoi, spuse femeia, închizând ochii, epuizată.

Scarlet era îngrozită.

— O simplă marionetă în mâinile taumaturgului. V-au despuiat de har și v-au transformat în monștri, dar, în ciuda puterii, a simțurilor ascuțite, a setei de sânge, tu rămâi cel mai slab dintre tovarășii tăi, și mereu vei fi așa.

Scarlet voia ca această conversație să ia sfârșit, ca bunica ei să nu îl mai atâțe, fiindcă nu avea niciun rost. Pe chipul lui Ran se citea clar dorința de a ucide.

Un râs aspru izbucni din el. Ran bloca ieșirea cu totul.

— Te înșeli, babornițã. Tu, care știi atât de multe, cu siguranță știi și ce se întâmplă cu membrul unei haite când omoară un alfa.

Nu așteptă răspunsul ei.

— Îi ia locul, continuă Ran, făcând gropițe în obraji. Și am descoperit că fratele meu, *alfa*, are o slăbiciune.

Tăcu și își îndreptă din nou atenția asupra lui Scarlet.

— Ești un tânăr naiv, rosti bunica ei, după care tuși. Ești slab. Nu vei fi niciodată decât un omega inferior. Până *și eu* pricep asta.

Scarlet o sâsâi. Vedea furia clocotind înăuntrul lui Ran, o simțea emanând din el în valuri.

— *Grand-mère!*

Apoi înțelese ce încerca să facă bunica ei.

— Nu! Nu vorbește serios.

Ura să-și audă tonul implorator, dar nu-i păsa.

— E bătrână, nu știe ce zice! Te rog, las-o în...

Năpustindu-se în celulă, Ran o apucă pe Scarlet de păr și o trase de lângă Michelle.

Fata țipa, lovindu-i brațul. O azvârli într-un colț.

— *Nu!*

Bunica ei urlă de durere când Ran o apucă de gât și o ridică în aer. Într-o clipită, fu țintuită de perete. Era prea slabă ca să se zbată. Nu se putea lupta, nu se putea opune.

— LAS-O ÎN PACE!

Scarlet se ridică și sări în spinarea lui Ran, agățându-i-se de gât, strângând cu toată puterea. Când Ran nu schiță niciun gest, încercă să-și înfigă degetele în orbitele lui.

Ran urlă și îi dădu drumul lui Michelle. Femeia căzu grămadă la pământ. Apoi tânărul o azvârli pe Scarlet. Fata se izbi de perete, dar nici nu simți impactul. Era atentă la silueta lipsită de vlagă și bandajată a bunicii sale.

— Bunico!

Privirile celor două se întâlniră și Scarlet pricepu, într-o clipită, că bunica ei nu avea să se mai miște vreodată. Buzele ei uscate îngăimară:

— Fugi...

Glasul i se curmă. Ochii îi rămaseră deschiși, pustii.

Scarlet se ridică, însă Ran i-o luă înainte. Silueta lui masivă se aplecă deasupra trupului neînsuflețit. Strecură o mână pe sub spatele ei, iar capul femeii căzu pe podeaua dură.

Precum un animal înfometat care își răpune prima pradă, Ran se aplecă și își înfipse colții în gâtul lui Michelle.

Scarlet țipă și dădu înapoi. Lumea începu să se învârtă cu ea la vederea sângelui. Ran se lăsă în patru labe.

Acuzația lui Michelle răsuna în mintea fetei. *V-au transformat în monștri.*

Șocată, se sili să-și ferească privirea și se rostogoli pe o parte. Îi venea să vomite, dar în stomac nu avea nimic altceva decât fiere și salivă. În gură simțea un gust metalic, ca de sânge, și își dădu seama că-și mușcase limba când Ran o izbise de perete. Însă nu simțea nicio durere. Numai pustiire, groază și un nor întunecat pogorându-se deasupra ei.

Ea nu era aici. Asta nu se întâmpla.

Se târî spre peretele mai îndepărtat, distanțându-se de Ran cât de mult putea. Și de bunica ei.

Mâna ei nimeri în raza de lumină de pe culoar. Avea pielea bolnăvicios de palidă. Tremura.

Fugi.

Ridicând capul, văzu primele trepte ale scării din capătul culoarului. Alături, un anunț vopsit, decolorat: CĂTRE SCENĂ.

Fugi.

Creierul ei se lupta să înțeleagă cele două cuvinte. CĂTRE SCENĂ. Scenă. Scenă.

Ultimul cuvânt al bunicii sale.

Fugi!

Se apucă de gratiile celulei ca să se sprijine. Se străduí să se ridice. Să înainteze pe culoar, spre lumină.

La început, în timp ce șontâcăia spre trepte, avu senzația că picioarele ei erau inexistente, dar apoi își recăpătă forța. Înainte. Fugi.

În capul scărilor se întrezărea o ușă închisă, o ușă veche din lemn, care nu era echipată cu scaner. Scârțâi când Scarlet o deschise.

Apoi auzi pași venind după ea.

Scarlet intră în culise. Stâlpi vechi stăteau adunați, în dreapta ei, un labirint de pereți falși, din imitație de piatră, și copaci pictați se îngrămădeau în umbrele din stânga. Ușa se trânti în urma ei, iar fata se repezi la pădurea de lemn, înșfăcând un sfeșnic din fier forjat.

Îl ridică folosind ambele mâini și așteptă, cu picioarele bine înfipte în podea.

Ran dădu buzna pe ușă, cu bărbia plină de sânge.

Scarlet lovi din toate puterile. Răcni când bara de fier izbi craniul lui Ran.

Acesta țipă și se împletici spre cortină. Se împiedică de ea și căzu pe spate.

Scarlet azvârli sfeșnicul în el. Nu credea că mai putea să-l ridice o dată. O luă la fugă printre decoruri, cercetând din ochi scândurile vechi în timp ce sărea peste cablurile de alimentare prăfuite și peste reflectoarele răsturnate. Ieși împleticit pe scenă, pe întinderea goală de scânduri de lemn și de trape, și aproape că se prăbuși în fosa orchestrei. Ignorând durerea din genunchi, împinse pupitrele muzicale la o parte și țâșni în sală.

În spatele ei, pe scenă, auzea tropăituri. Erau inuman de rapide.

Șirurile de scaune goale goneau pe lângă ea și în fața ochilor nu vedea decât ușa care se întrezărea drept înainte.

Ran o înșfăcă de glugă.

Scarlet îl lăsă s-o tragă înapoi și se folosi de energia acestei mișcări pentru a se răsuci și a-i trage un șut între picioare.

Ran scoase un strigăt și se clătină.

Scarlet țâșni printre arcadele de marmură năruite, trecând pe lângă heruvimii cu brațe rupte, pe lângă sfeșnicele sparte pe podeaua distrusă. Coborî în fugă treptele din marmură, concentrându-se asupra ușilor imense care dădeau spre stradă. Spera să ajungă acolo. Afară. În lumea reală.

Când păși pe podeaua foaierului, o altă siluetă se mișcă în dreptul ieșirii.

Scarlet se opri, nimerind în peticul de lumină care se strecura prin gaura din acoperiș.

Răsucindu-se pe călcâie, fugi spre cealaltă scară, spre treptele care duceau înapoi în adâncurile Operei.

Deasupra, cineva închise o ușă și apoi se auziră pași zgomotoși, dar fata nu putea spune dacă era un singur individ sau dacă erau doi.

Era transpirată. Picioarele o dureau, iar valul de adrenalină se risipea.

Dădu un colț și se trezi în întuneric. Odinioară, încăperea principală fusese rezervată pentru invitații importanți ai Operei. O serie de uși și de culoare se ramifica în toate direcțiile nivelului subteran. Scarlet știa că scările din dreapta duceau spre celule, așa că o luă la stânga. Bazinul golit al unei fântâni ocupa spațiul dintre cele două scări care duceau către nivelul superior. Statuia din bronz a unei fecioare pe jumătate îmbrăcate se afla într-o firidă, pe un piedestal. Era una dintre puținele statui care supraviețuiseră numeroșilor ani de uitare.

Scarlet alergă spre scara opusă, întrebându-se dacă întoarcerea în foaier nu era moarte sigură. Cu toate acestea, știa că nu avea de ales, dacă voia să scape de aici.

Ajunse la baza scărilor și piciorul ei lovi marginea joasă a fântânii. Se împletici și țipă.

Ran o înhăță înainte ca fata să atingă podeaua.

Bărbatul își înfipse ghearele în umărul ei, întorcând-o cu fața în sus, printre micile plăci desprinse ale bazinului uscat. Scarlet privi în ochii lui arzători: ochii unui lunatic, ai unui ucigaș. Apoi și-l aminti pe Wolf în ring, în lupta aceea.

Frica îi făcea gâtul să se contracte, înăbușindu-i strigătul.

Ran o apucă de cămașă și o ridică de jos. Ea îi strângea încheieturile între degete, dar era prea îngrozită ca să se mai opună. El își apropie fața de a ei. Scarlet aproape că vomită simțind duhoarea răspândită de răsuflarea lui: un iz de carne putrezită și de sânge... Atât de mult sânge... Bunica ei...

— Dacă n-ar fi un gând atât de respingător, aș profita de tine chiar aici, fiindcă tot suntem singuri, spuse el, iar Scarlet se cutremură. Doar ca să văd ce față ar face frate-meu când i-aș povesti.

Cu un răcnet, o azvârli spre statuie.

Spatele ei se izbi de piedestalul de bronz și durerea îi explodă în cap, lăsând-o fără suflare. Se prăbuși la podea, încercând să tragă aer în piept.

Ran se ghemui în fața ei, pregătit de salt. Își trecu limba peste canini, umplându-i de salivă.

Scarlet simțea că leșină. Râcâi podeaua cu călcâiele, încercând să se ridice în spațiul îngust dintre statuie și perete. Să dispară. Să se ascundă.

Ran sări.

Fata se făcu mică lângă perete, dar impactul nu sosi.

Răsună un strigăt de luptă, apoi un bufnet. Mârâituri.

Își coborî brațele tremurânde. În mijlocul încăperii, două siluete se încleștaseră. Fălcile clămpăneau. Sângele picura peste mușchii încordați.

Cu privirea împăienjenită, fata reuși să respire, mulțumită să-și simtă pieptul umplându-se cu aer. Înălțând mâinile deasupra capului, se agăță de statuie și încercă să se ridice, însă mușchii spatelui o săgetară cu o durere vie.

Strângând din dinți, se propti pe picioare și se luptă cu durerea până când reuși să se ridice, gâfâind și transpirând.

Dacă s-ar fi putut face nevăzută cât timp lupta era în toi...

Ran cuprinse cu brațul gâtul celuilalt bărbat. Ochii luminoși, ca de smarald, ai nou-venitului o străpunseră pe Scarlet pentru o clipă, apoi celălalt îl azvârli pe Ran în aer, peste capul său.

Podeaua se cutremură din pricina izbiturii, dar, de uimire, Scarlet abia dacă simți.

Wolf.

Era Wolf.

Patruzeci

Ran sări în picioare, iar el și Wolf se despărțiră. Scarlet aproape că vedea energia clocotindu-le sub piele. Wolf era plin de zgârieturi și de sânge, dar părea să nu observe. Stătea ușor încovoiat, flexându-și degetele.

Ran își dezveli dinții.

— Întoarce-te la postul tău, Ran, îi spuse Wolf, cu un mârâit. Ea e a mea.

Ran pufni dezgustat.

— Și să te las să mă faci de râs? Să ne faci familia de râs, cu compasiunea ta recent descoperită? Ești o rușine!

Scuipă sânge pe cimentul spart.

— Misiunea noastră e să ucidem. Acum, dă-te la o parte ca s-o omor eu, dacă nu ai de gând s-o faci tu!

Scarlet privi peste umăr. Scara era suficientă de joasă încât s-ar fi putut cățăra peste balustradă, însă trupul o durea numai când se gândea la asta. Încercând să alunge senzația de neputință, se târî spre marginea fântânii.

— Ea e a mea, repetă Wolf, mârâind.

— Nu vreau să mă lupt cu tine pentru o pământeană, frate, spuse Ran.

Din cauza urii întipărite pe chipul său, acel cuvânt afectuos — „frate" — părea o glumă.

— Atunci, las-o în pace.

— Mi-a fost lăsată în seamă. N-ar fi trebuit să-ți părăsești postul ca să vii după ea.

— Ea e *a mea*!

Furia lui Wolf izbucni. Tânărul lovi în cel mai apropiat sfeșnic, smulgând brațul de bronz din perete. Scarlet se feri când acesta se prăbuși, iar lumânările căzură în bazinul fântânii.

Amândoi așteptau, cu umerii aplecați. Gâfâind. Încruntați.

Într-un final, Ran mârâi:

— Atunci, înseamnă c-ai luat o decizie.

Se aruncă asupra lui Wolf.

Acesta îl lovi în plin salt, cu palma deschisă, și îl proiectă în ghizdul fântânii.

Ran aterizează cu un scâncet, dar se rostogoli și se ridică imediat în picioare. Wolf se năpusti, înfigându-și dinții în antebrațul fratelui său.

Slobozind un strigăt de durere, Ran zgârie pieptul lui Wolf, lăsând în urmă brazde stacojii. Wolf îl lovi peste față cu dosul palmei, făcându-și adversarul să aterizeze peste statuia fântânii.

Scarlet țipă și se dădu înapoi, împleticit. Se lipi cu spatele de o coloană de la baza scărilor.

Ran atacă din nou și Wolf, care stătea în expectativă, îl apucă de gât și se folosi de inerția adversarului pentru a-l da peste cap. Ran aterizează în picioare, grațios. Gâfâiau amândoi. Hainele lor sfâșiate se îmbibau de sânge. Își dădeau târcoale, așteptând, pândind orice slăbiciune a adversarului.

Din nou, Ran făcu prima mișcare. Se aruncă asupra lui Wolf, trântindu-l la pământ. Țintindu-i gâtul, clănțăni din dinți, dar Wolf îl ținea la distanță, cu mâinile încleștate în gâtul celuilalt. Gemu sub greutatea lui Ran, chinuindu-se să-i evite

colții, iar acesta îl lovi cu pumnul în umăr, în rana provocată de pistolul lui Scarlet.

Urlând, Wolf își încordă picioarele și îl împinse pe Ran la o parte, cu o lovitură în burtă.

Ran se rostogoli și amândoi se ridicară în picioare. Scarlet vedea cum energia celor doi se risipea în timp ce stăteau nemișcați, tremurând, aruncându-și priviri ucigașe. Niciunul nu încerca să-și acopere rănile.

Ran își șterse gura, mânjindu-și mai mult bărbia de sânge.

Wolf se lăsă pe vine și țâșni, trântindu-l pe Ran pe spate și aterizând deasupra lui. Un pumn zbură spre el. Wolf întoarse capul și primi lovitura în ureche.

Apăsându-și adversarul în podea, Wolf își ridică fața spre tavan și urlă.

Înmărmurită de spaimă, Scarlet se lipi de coloana de piatră. Urletul răsuna reverberând prin craniul și prin încheieturile ei, umplând fiecare celulă din trupul fetei.

Când urletul se stinse, Wolf își înfipse colții în gâtlejul fratelui său.

Scarlet își ascunse fața cu brațele, dar nu reuși să-și ferească privirea. Sângele gâlgâia, murdărea bărbia și gâtul lui Wolf, picura pe podeaua mozaicată.

Ran se zvârcolea și zvâcnea, însă puterile îl părăseau cu repeziciune. O clipă mai târziu, Wolf îi dădu drumul și trupul inert se prăbuși.

Dând ocol coloanei, Scarlet se agăță de balustradă și începu să urce. Alerga, pe jumătate șchiopătând pe trepte.

Foaierul era în continuare pustiu. Picioarele ei plescăiră în băltoaca din mijlocul încăperii. Fugea spre ușile care dădeau spre stradă. Spre libertate.

Îl auzi pe Wolf alergând după ea.

Ieși din clădirea Operei și aerul rece al serii o învălui. Coborî în viteză treptele spre strada pustie, căutând din ochi ajutor în scuar.

Nu vedea pe nimeni.

Pe absolut nimeni.

Ușa se deschise violent în urma ei și fata porni la întâmplare pe stradă. O femeie alerga pe o alee din apropiere. Cuprinsă de speranță, Scarlet își îndemnă picioarele să se miște mai repede. Brusc, avea impresia că putea să-și ia zborul și să plutească deasupra betonului. Dacă ar fi ajuns la femeia aceea, i-ar fi folosit portabilul pentru a cere ajutor...

Iar apoi apăru o altă siluetă. Un bărbat care mergea nefiresc de repede. Se repezi pe alee. O clipă mai târziu, țipătul îngrozit al femeii răsună în scuar, curmat scurt.

Un urlet izbucni de pe aceeași alee întunecată.

În depărtare, un alt urlet se înălță pentru a-l întâmpina, apoi încă unul, și încă unul, umplând amurgul de strigăte fioroase.

Scarlet se simțea cuprinsă de groază și de neajutorare. Căzu, iar pietricelele și betonul îi răniră carnea palmelor. Cu sufletul la gură, plină de sudoare, se întoarse pe spate. Wolf nu mai alerga, dar se apropia. Venea fără grabă, cu pași măsurați, răbdători.

Gâfâia aproape la fel de tare ca ea.

Undeva, în oraș, izbucni un alt cor de urlete.

Wolf nu li se alătură.

Se concentra asupra lui Scarlet, cu o atenție rece, vicleană și înfometată. Durerea lui era vizibilă. Furia, și mai evidentă.

Scarlet se îndepărtă, târându-se în patru labe. O usturau palmele.

Wolf se opri când ajunse în mijlocul intersecției. Lumina lunii îi poleia silueta. Ochii lui erau aurii și verzi, întunecați și clocotitori.

Îl văzu trecându-și limba peste colți. Îl privi flexându-și degetele. Deschise gura, ca pentru a trage adânc aer în piept.

Lupta lui lăuntrică era vizibilă. Fata vedea la fel de limpede și lupul, și omul din el.

— Wolf?

Limba ei era uscată. Încercă să-și umezească buzele și simți gust de sânge.

— Ce ți-au făcut ăia?

— *Tu*, scuipă el cuvântul, plin de ură. Ce mi-ai făcut *tu*?

Făcu încă un pas împleticit spre ea, iar fata dădu înapoi, împingându-se în călcâie, dar zadarnic. Într-o clipă, tânărul se lăsă pe vine, deasupra ei. Fata se sprijinea în coate. Mâinile lui izbiră caldarâmul, de-o parte și de alta a capului ei.

Ochii băiatului păreau să lumineze în întuneric. Gura lui era roșie ca rubinul, iar partea din față a cămășii — întunecată din pricina sângelui închegat. Simțea miros de sânge pe el, pe hainele sale, în părul lui, pe piele.

Dacă mirosul ăsta era atât de pătrunzător pentru ea, nu voia să știe cât de înnebunitor era pentru el.

Wolf mârâi și își aplecă nasul aproape de gâtul ei.

O adulmecă.

— Știu că nu vrei să-mi faci rău, Wolf.

Îi împunse maxilarul cu nasul. Respirația lui îi mângâia claviculele.

— Tu m-ai ajutat. M-ai *salvat*.

O lacrimă fierbinte alunecă pe obrazul ei.

Părul băiatului — acum iarăși răvășit și zbârlit — îi atingea buzele.

— Lucrurile s-au schimbat, zise el.

Inima lui Scarlet se zbătea ca un licurici cu o aripă smulsă. Pulsul îi bubuia în vene. Se aștepta ca, din clipă în clipă, fălcile

lui Wolf să-i apuce gâtul. Dar ceva îl reținea. Ar fi putut s-o omoare până acum, și totuși n-o făcuse.

Scarlet înghiți anevoie.

— Nu m-ai protejat de Ran doar ca să mă omori acum.

— Nu știi ce gânduri îmi trec prin minte.

— Știu că ești altfel decât ei.

Fata ridică privirea spre luna enormă. Își aminti că el nu era un monstru. El era Wolf, tânărul care o îmbrățișase atât de tandru în tren. Îi oferise cipul de identitate pentru a o ajuta să evadeze.

— Ai spus că nu ți-ai dorit niciodată să mă sperii. Ei bine, mă sperii.

Se auzi un mârâit. Scarlet se cutremură, dar își sili trupul să nu se ferească. În schimb, îi cuprinse fața în palme. Îi mângâie obrajii, îl sărută pe tâmplă.

Wolf se încordă tot și ea reuși să-i încline capul suficient cât să i se uite în ochi. Buzele lui se schimonosiră, pregătindu-se pentru un mârâit, dar îi susținu privirea.

— Încetează, Wolf! Nu mai ești unul dintre ei.

Mușchii de pe fruntea lui zvâcneau, însă mânia părea să se risipească. Expresia lui reflecta durere, disperare și furie mută — dar nu față de ea.

— Jael e în mintea mea, spuse el. Scarlet, nu pot...

Își feri privirea, crispat.

Scarlet își plimbă palmele pe fața lui. Același maxilar, aceiași pomeți, aceleași cicatrice, toate stropite de sânge. Își trecu degetele prin părul lui ciufulit.

— Rămâi cu mine. Protejează-mă, așa cum ai spus că vei face.

Ceva îi șuieră pe la ureche și se înfipse în gâtul lui Wolf.

Băiatul înțepeni. Ridică privirea. Ochii lui mari erau însetați de sânge, dar apoi se împăienjeniră. Puterile îl părăsiră și se prăbuși peste ea.

Patruzeci și unu

— Wolf! *Wolf!*

Întinzând gâtul, Scarlet văzu un tânăr și o femeie alergând spre ea. Lumina lunii se reflecta în pistolul femeii. Spaima lui Scarlet fu de scurtă durată; nu erau doi lunari demenți. Își întoarse atenția asupra lui Wolf, căutând săgeata înfiptă în gâtul lui.

— Wolf! țipă ea din nou, smulgând săgeata și aruncând-o pe caldarâm.

— Ești bine? strigă femeia.

Scarlet o ignoră până când cineva îi pronunță numele, iar asta răzbi prin valul ei de panică.

— Scarlet? Scarlet Benoit?

Ridică din nou privirea când femeia încetini. Nu, nu era o femeie. Era o fată cu păr în dezordine și trăsături fine, vag cunoscute. Scarlet se încruntă, sigură că o mai văzuse cândva.

Tânărul o ajunse din urmă, gâfâind.

— Cine sunteți? întrebă ea și îl cuprinse pe Wolf cu brațele, când cei doi se aplecară să-l tragă deoparte. Ce i-ați făcut?

— Haide, spuse tânărul, apucându-l pe Wolf.

Încercă să-l dea la o parte, dar Scarlet îl ținea strâns.

— Trebuie să plecăm de-aici!

— Încetează! Nu-l atinge! *Wolf!*

Îi cuprinse capul în palme și îl întinse pe spate. Dacă n-ar fi avut colți și sânge pe bărbie, ar fi arătat de-a dreptul pașnic.

— Ce i-ați făcut?

— Scarlet, unde-i bunica ta? E cu tine? întrebă fata.

Scarlet era din nou atentă la ea.

— Bunica mea?

Cealaltă îngenunche lângă ea și repetă:

— Știi cumva unde se află Michelle Benoit?

Aproape că se bâlbâia, în graba ei de a vorbi.

Scarlet clipi. Își aduse aminte: chiar o cunoștea pe fata asta. Lumina se reflecta în degetele ei și Scarlet își dădu seama că, de fapt, ceea ce văzuse nu era un pistol, ci o mână.

— Linh Cinder, șopti ea.

— Nu-ți face griji, spuse bărbatul. Noi suntem băieții buni.

— Tu ești Scarlet, zise Cinder, apucându-l pe Wolf de umăr ca s-o despovăreze. Știu cum pare totul în înregistrarea aia de la palat, dar jur că nu suntem aici ca să-ți facem rău. Trebuie să aflu unde e bunica ta. E cumva în primejdie?

Scarlet o avea în față pe prințesa Selene, fata pe care o căutaseră și din cauza căreia îi interogaseră bunica.

Michelle sacrificase totul pentru a o proteja.

Împreună, ea și bărbatul îl ridicară pe Wolf, dându-i drumul pe jos.

— *Te rog*, stărui Cinder. Unde e?

— În interiorul Operei, răspunse Scarlet. A murit.

De milă — sau, poate, de dezamăgire —, fata rămase cu gura căscată. Ridicându-se în capul oaselor, Scarlet atinse pieptul lui Wolf și simți, cu ușurare, că băiatul respira.

— Te căutau pe tine, continuă să-i spună.

Uimirea lui Cinder luă imediat locul compasiunii.

— Haide, spuse bărbatul, aplecându-se și luând-o pe Scarlet de braț. Trebuie să plecăm.

— Nu! Nu-l las aici!

Se smulse din strânsoarea tânărului și se târî spre trupul nemișcat al lui Wolf, cuprinzându-i capul cu mâinile. Cei doi străini o priveau de parcă era nebună.

— El nu e asemenea celorlalți, le spuse Scarlet.

— E întocmai asemenea celorlalți! exclamă tânărul. Voia să te mănânce!

— Mi-a salvat viața!

Străinii schimbară o privire neîncrezătoare, iar Cinder dădu din umeri, încurcată.

— Bine, spuse bărbatul. Ocupă-te tu.

O trase pe Scarlet de pe Wolf, iar Cinder îl apucă pe Wolf de încheietură și îl ridică pe un umăr, gemând din pricina efortului.

Thorne îl apucă de picioare.

— Pe toate cărțile de pică din lume! icni el, cu răsuflarea tăiată. Din ce sunt făcuți tipii ăștia?

Cinder porni încet spre clădirea Operei. Scarlet se strecură între ea și Thorne, susținând burta lui Wolf cât putea, în timp ce traversau împleticit scuarul.

Pe strada următoare se contura silueta strălucitoare a unei nave militare de transport.

Un urlet aproape c-o făcu pe Scarlet să-l scape pe Wolf din mâini. Nu credea cu putință să fie mai vulnerabilă de-atât: cu brațele cuprinzându-l pe Wolf, având burta și pieptul expuse, mișcându-se ca melcul, transpirând, epuizată, cu trupul străpuns de dureri. Sângerând.

— Sper că ai pregătit tranchilizantele alea, spuse bărbatul.

— Pot să... pun doar... câte o săgeată pe rând...

Bărbatul blestemă în șoaptă, apoi strigă:

— Cinder, păzea!

Se auzi un șuierat și o săgeată străpunse pieptul unui bărbat aflat pe trotuar, în fața teatrului. Se prăbuși înainte ca Scarlet să-i observe prezența.

— Hai să mărim pasul, propuse Thorne, în spatele ei. Câte săgeți de-alea mai ai?

— Doar trei, gâfâi Cinder.

— Va trebui să facem rost de mai multe.

— Cum să nu! O să... mă duc la... magazin și...

Nu apucă să-și încheie ideea. Greutatea pe care o ducea era prea mare.

Cinder se împiedică și se poticniră cu toții, iar trupul lui Wolf căzu pe asfalt, cu o bufnitură surdă. Scarlet se strecură de sub el și îi stătu inima în loc când văzu că rănile lui sângerau și mai tare.

— Wolf!

Un urlet sinistru se înălță în văzduh, înconjurându-i, mult mai aproape decât păruse înainte.

— Coboară rampa! strigă Cinder.

— Avem nevoie de bandaje, spuse Scarlet.

Cealaltă fată se ridică în picioare și-l apucă din nou pe Wolf de încheieturi.

— Avem bandaje în navă. *Haide!*

Thorne porni în fugă înaintea lor, strigând:

— Iko! Deschide trapa!

Scarlet auzi declicul mașinăriilor și zumzetul curentului electric, iar trapa începu să se deschidă, dând la iveală interiorul primitor al navei. Se ridică în picioare și tocmai îl apucase pe Wolf de glezne, când văzu un bărbat apropiindu-se în fugă, cu nările umflate, cu colții dezveliți. Era unul dintre cei care o duseseră prima oară în celulă.

Se auzi un șuierat, apoi o săgeată i se înfipse în antebraț. Acesta răcni și mai făcu doi pași, pe urmă furia i se stinse și el se prăbuși, izbindu-și fața de asfalt.

— Aproape c-am ajuns, spuse Cinder printre dinți, apucându-l iar pe Wolf de încheieturi.

Alte urlete îi întâmpinară din stradă, de pe alei și din umbre. Siluete masive apăreau din întuneric.

Pe Scarlet o dureau spatele și picioarele, iar palmele îi erau alunecoase. Se străduia să țină mai departe gleznele lui Wolf.

— Se apropie!

— Am observat!

Scarlet căzu în genunchi. Se uită la chipul lui Wolf, la fata panicată și o cuprinse frustrarea. Se sili să se ridice din nou, deși picioarele i se înmuiaseră.

Apoi tânărul se întoarse, împingând-o spre navă.

— Du-te! strigă el și îl apucă pe Wolf de glezne.

— Thorne! Tu trebuie să pilotezi nava, deșteptule!

Scarlet se răsuci spre trapa deschisă a navei și anunță:

— Pot s-o pilotez eu! Aduceți-l înăuntru!

Fugi, deși își reproșa că-l lăsa pe Wolf în urmă. Mușchii o usturau, iar capul îi bubuia. Nu se putea concentra decât la mișcarea propriilor picioare. Nu luă în seamă usturimea. Ignoră durerea ascuțită care o împungea în coaste. Sudoarea i se prelingea în ochi. Încă. Un. Pas.

Simți cum ceva îi cresta spatele. Auzi materialul cămășii rupându-se, un bufnet, iar apoi cineva o apucă de gleznă. Țipă și se prăbuși lângă rampă. Unghiile cuiva i se înfipseră în pulpa piciorului și ea urlă de durere.

Un șuierat. Un bufnet.

Mâna îi dădu drumul.

Scarlet îl lovi cu piciorul în mandibulă pe bărbatul prăvălit, pe urmă urcă rampa și, în sfârșit, intră în navă. Se năpusti în

cabina de comandă și se așeză pe scaunul pilotului. Nu opriseră motoarele, iar nava huruia și torcea în jurul ei. Mișcările fetei erau mecanice. De-abia mai vedea. Își simțea bătăile inimii asemenea unor copite de cai care îi alergau în piept.

Însă degetele ei știau ce aveau de făcut, în timp se agitau pe panou.

— Căpitane? Cinder?

Speriată, Scarlet se răsuci spre ușă, dar nu văzu pe nimeni.

— Cine-i acolo?

După clipă de tăcere, auzi o întrebare:

— Cine ești?

Scarlet își șterse fruntea de sudoare. Nava îi vorbea.

— Mă cheamă Scarlet. Trebuie să ne pregătim pentru decolare. Poți să...

— Unde sunt Thorne și Cinder?

— Chiar în urma mea. Nava asta are decolare automată?

Un șir de lumini se aprinseră pe panou.

— Decolare automată și stabilizatori magnetici.

— Bun.

Se întinse spre maneta de propulsie și așteptă să audă pași pe rampă.

O picătură de sudoare îi alunecă pe tâmplă. Înghiți, dar nu reuși să-și umezească gâtlejul, pe care îl simțea aspru ca șmirghelul.

— De ce durează atât?

Rotindu-și scaunul, se repezi spre intrarea în cabina de comandă și privi afară.

Trupul lui Wolf zăcea pe asfalt, la nici zece pași de capătul rampei, iar Linh Cinder și prietenul ei stăteau spate în spate.

Erau înconjurați de șapte agenți lunari și un taumaturg.

Patruzeci și doi

Cinder îl simți pe taumaturg înainte de a-l vedea — precum un șarpe ce i se strecura în minte. Îndemnând-o să nu mai alerge. Să rămână nemișcată și să se lase prinsă.

Piciorul ei drept se supuse poruncii. Stângul continua să se miște.

Cu un strigăt, fata se prăbuși în patru labe. Tânărul inconștient — parcă Wolf îl chema — aproape c-o strivi căzând peste ea. Thorne se împiedică și căzu, la rândul lui.

Cinder sări iar în picioare și se întoarse.

Bărbații se iviră din umbre, de pe alei, de după colțuri, de după navă, toți cu ochi luminoși și canini ascuțiți. Numără șapte.

Îl zări pe taumaturg — chipeș, așa cum erau întotdeauna taumaturgii. Avea păr negru, ondulat și un chip cu trăsături bine definite. Purta o mantie roșie, indicând că era un taumaturg de rangul al doilea.

Pășind în spate, Cinder se izbi de Thorne.

— Deci..., murmură el. Câte săgeți mai ai?

Irisurile întunecate ale lui Jael scânteiau în lumina lunii.

— Una.

Se îndoia că taumaturgul o auzise. Acesta îi zâmbi liniștit și își vârî mâinile în mânecile stacojii.

— Bun, zise Thorne. În cazul ăsta...

Înșfăcă de la curea pistolul ofițerului, pe care îl furase, și îl îndreptă spre taumaturg. Apoi înlemni și exclamă:

— Aoleu!

Cu coada ochiului, Cinder văzu brațul lui Thorne schimbând direcția, până când țeava armei ajunse la tâmpla lui.

— Cinder...

Vocea tânărului aproape că se frânse de panică.

În continuare, taumaturgul avea o expresie satisfăcută.

Cinder își ținu respirația, își potoli nervii și lansă ultima săgeata tranchilizantă spre piciorul lui Thorne. Zgomotul impactului o făcu să se schimonosească, dar peste câteva secunde pistolul căzu dintre degetele lui Thorne și trupul lui se prăbuși inert, peste Wolf.

Taumaturgul râse vesel.

— Salutare, domnișoară Linh! Mă bucur să te cunosc!

Cinder își îndreptă privirea spre cei șapte bărbați. Erau cu toții amenințători, înfometați, pregătiți să sară pe ea și s-o facă bucăți la cea mai mică provocare.

Aproape că ar fi fost o soartă de preferat, ca să nu vadă expresia amuzată a lui Jael. Cel puțin intențiile acestor bărbați nu puteau fi interpretate greșit.

Fata făcu involuntar trei pași în față. Se opinti și se chinui să-și țină picioarele nemișcate, tremurând o clipă. Apoi își regăsi echilibrul și rămase ferm pe poziții. Elementele ei bionice detectau prezența clandestină.

A FOST DETECTATĂ MANIPULARE BIOELECTRICĂ. ÎNCEPE PROCEDURA DE REZIS...

Textul dispăru când Cinder recăpătă controlul asupra propriilor gânduri, asupra propriului trup. În creierul ei se dădea

o bătălie: taumaturgul încerca zadarnic să o controleze, iar harul ei lunar lupta împotriva lui.

— Vasăzică e adevărat, spuse el.

Presiunea slăbi, fata auzi un pocnet în urechi și, deodată, era iar stăpână pe propria minte. Gâfâia de parcă tocmai ar fi străbătut în goană tot continentul.

— Scuzele mele, zise Jael, dar trebuia să încerc.

Dinții lui albi scânteiau. Nu părea deloc supărat că fata nu putea fi controlată la fel de ușor ca Thorne.

La fel de ușor precum cei șapte bărbați care o înconjurau.

Cu inima cât un purice, Cinder se uită la cel mai apropiat bărbat: avea păr blond-închis țepos și o cicatrice care se întindea de la tâmplă până la falcă. Se sili să fie calmă, porunci disperării să bată în retragere și își îndreptă gândurile spre el.

Mintea lui nu semăna deloc cu cele pe care Cinder le atinsese până acum cu farmecul său lunar. Nu era deschisă și concentrată, ca a lui Thorne, nici rece și hotărâtă, ca a lui Alak, nici pietrificată, ca a lui Émilie, nici nerăbdătoare și mândră, ca mințile celor trei ofițeri militari.

Acest bărbat avea minte de animal. Împrăștiată și sălbatică, vuind de instincte primare. Pofta de a ucide, nevoia de a se ospăta, gândul constant al rangului său în haită și dorința de a-l schimba cu un altul, superior. *Omoară. Mănâncă. Distruge.*

Cu un fior, Cinder își îndepărtă gândurile de el.

Taumaturgul chicoti din nou.

— Ce părere ai despre animalele mele de companie? Cât de ușor se pot integra printre oameni și cât de rapid se transformă în bestii!

— Tu îi controlezi, spuse ea, găsindu-și glasul.

— Mă măgulești. Nu fac decât să le încurajez instinctele înnăscute.

— Nu. Nicio persoană nu are astfel de instincte. Nici măcar animalele. Ele vânează și se apără. Dar voi i-ați transformat în monștri.

— Poate că am folosit și câteva modificări genetice.

Jael își încheie spusele cu un alt chicotit, de parcă fusese surprins satisfăcându-și o plăcere vinovată.

— Dar nu-ți face griji, domnișoară Linh. Nu-i voi lăsa să-ți facă rău. Vreau să-i ofer această plăcere reginei mele. Prietenii tăi, din păcate...

La unison, doi soldați păși în față și o înșfăcară pe Cinder de coate.

— Duceți-o în clădirea Operei, porunci taumaturgul. Îi voi da de știre Maiestății Sale că, până la urmă, Michelle Benoit s-a dovedit utilă.

Însă temnicerii lui Cinder nu apucară să o îndepărteze nici doi pași, când huruitul unui motor zgudui caldarâmul. Bărbații șovăiră și Cinder privi în urmă: Rampion începea să se ridice de la sol, plutind la un metru deasupra asfaltului. Rampa era în continuare coborâtă și Cinder vedea metalul vibrând. Lăzile de depozitare se ciocneau între ele.

Vocea lui Iko răzbi printre aceste zgomote:

— *Cinder!* Culcat!

Fata își lăsă trupul să atârne moale între cei doi soldați, iar nava țâșni în față. Platforma coborâtă îi lovi pe bărbați. Îi dădură drumul lui Cinder, care căzu în patru labe și ridică privirea. Rampa doborî și restul soldaților. Doar unul fu suficient de isteț și se feri. Pe urmă rampa îl izbi pe taumaturg.

Acesta icni, surprins. Se agăță de marginea rampei. Picioarele îi atârnau.

În timp ce corpul navei plutea în apropiere, Cinder se roti și înșfăcă pistolul scăpat de Thorne. Se asigură că țintește perfect,

apoi trase. Glonțul pătrunse în coapsa taumaturgului. Jael țipă, dădu drumul rampei și căzu pe asfalt.

Calmul lui dispăruse, iar acum fața îi era schimonosită de furie.

Soldatul blond apăru parcă din senin, doborând-o pe Cinder la pământ. Pistolul îi alunecă din mână. Fata se chinuia să-l împingă, dar bărbatul era prea greu și îi țintui brațul drept la pământ. Pumnul ei metalic țâșni spre el. Auzi oasele sfărâmându-se, însă el nu-i dădu drumul.

Mârâi și își dezveli dinții.

Tocmai când gura soldatului cobora spre gâtul ei, nava se roti în aer. Trenul de aterizare îl nimeri pe soldat în șold, aruncându-l de pe Cinder. Fata se rostogoli, izbindu-se de trupurile inerte ale lui Thorne și Wolf.

Nava se întoarse, măturând strada cu luminile sale de navigare. Rampa zgârie asfaltul când coborî din nou, la nici șase pași de locul în care se afla Cinder. Capul lui Scarlet Benoit apăru în ușa cabinei de comandă.

— Haide!

Ridicându-se în picioare, Cinder îl apucă pe Thorne de cot și îl trase de pe Wolf, dar imediat un urlet prelung îi dădu fiori pe șira spinării. Restul soldaților urlau și ei, asurzitor.

Cinder se împletici la baza rampei și privi în urmă. Cei doi soldați pe care nava îi izbise în plin zăceau nemișcați. Restul erau în patru labe, cu fețele întoarse spre cer, și urlau.

Ceva mai încolo, taumaturgul se ridică, zâmbind diabolic. Deși era prea întuneric pentru a deslușI sângele, Cinder își dădea seama că își cruța piciorul rănit de glonț.

Ștergându-și sudoarea din ochi, Cinder se concentră asupra soldatului de lângă ea. Mintea ei cuprinse undele de bioelectricitate pe care le emana, înnebunite și hămesite, și își înnodă gândurile în jurul lor.

Unul dintre urlete se curmă brusc.

Pe Cinder începea să o doară capul din pricina efortului de a-l controla pe soldat, dar simți imediat schimbarea. Violența și foamea nu dispăruseră din mintea lui, dar acum nu mai era un animal sălbatic trimis să sfâșie pe oricine îi ieșea în cale.

Tu. Nu era sigură dacă rostise cuvântul cu voce tare sau dacă doar îl gândise. *Acum ești al meu. Urcă-i pe cei doi la bordul navei.*

Ochii lui pâlpâiau plini de ură, dar supuși.

Acum!

În timp ce soldatul înainta greoi spre ea, celelalte urlete încetară. Patru chipuri se întoarseră spre Cinder și spre trădător. Taumaturgul se schimonosea de furie, dar fata abia dacă îl vedea. În fața ochilor ei dansau puncte luminoase. Efortul de a sta dreaptă și de a menține totodată controlul asupra bărbatului îi făcea picioarele să tremure.

Acesta îi apucă pe Wolf și pe Thorne de încheieturile mâinilor și începu să-i târască spre rampă, ca o marionetă agățată de sforile fetei.

Dar Cinder simțea cum sforile se subțiau.

Sâsâind, căzu într-un genunchi.

— Impresionant!

Vocea taumaturgului răsuna înăbușit în urechile ei. Lângă ea, pionul îi lăsă pe Wolf și pe Thorne să cadă pe podeaua calei.

— Înțeleg de ce regina mea se teme de tine. Dar n-o să scapi controlându-mi unul dintre animalele de companie.

Aproape că reușise! Mai rămânea să-l scoată pe soldat din navă și să intre ea în locul lui.

Cinder izbuti să-l trimită înapoi la margine, chiar în capul rampei, apoi sforile de marionetă se retezară. Cinder se aplecă și își luă capul în mâini. Simțea ca și cum o sută de ace îi erau

înfipte în creier deodată. Nu o duruse niciodată atât de tare când îi controlase pe ceilalți. N-o duruse deloc.

Durerea începu să se stingă. Miji ochii. Taumaturgul își dezveli colții la ea. Cu o mână se ținea de burtă, acolo unde îl lovise rampa.

Restul soldaților pur și simplu stăteau pe loc, cu ochii încă scânteind, dar cu chipuri inexpresive, și Cinder își dădu seama că rănile taumaturgului erau prea grave pentru a-i manipula pe toți. Controlul lui asupra lor era fragil.

Dar nu mai avea importanță, fiindcă fata era stoarsă de puteri.

Se propti în călcâie, lăsându-și brațele să atârne. Trupul i se clătina. Simțea că era pe cale să-și piardă cunoștința.

Un zâmbet se strecură din nou pe buzele taumaturgului, dar de data asta era mai degrabă un surâs de ușurare decât unul amuzat.

— Troya, spuse el, du-te și recupereaz-o pe *mademoiselle* Benoit. Încă nu m-am hotărât ce anume e de făcut cu alfa Kes...

Privirea lui țâșni pe lângă Cinder și în același moment tânăra auzi un foc de armă.

Taumaturgul se împletici în spate, cu mâinile la piept.

Lăsându-se la pământ, Cinder privi în urma ei și văzu că Scarlet cobora pe rampă, cu o pușcă în mâini.

— *Mademoiselle* Benoit a fost recuperată, spuse ea, proptind un călcâi pe spatele soldatului ametit, inexpresiv și împingându-l de pe rampă. Nu-ți face griji, te scăpăm noi de alfa Kesley.

Taumaturgul se prăbuși. Printre degete începea să i se prelingă sânge.

— De unde ai pușca aia? rosti Cinder gâfâit.

— Dintr-o ladă, răspunse Scarlet. Haide, să mer...

Ochii ei reflectau un amestec de emoții: furie, nedumerire.

Cobori încet țeava puștii.

Cinder blestemă.

— Iko, rampa! strigă ea, târându-se în sus, pe rampă, și se prăbuși la picioarele lui Scarlet.

Întinse mâna și înșfăcă pușca înainte ca taumaturgul s-o poată aținti spre una dintre ele, iar rampa începu să se ridice, împingându-le pe amândouă în cală.

Răsună un strigăt de furie, iar apoi un alt cor de urlete. Era ultimul efort al taumaturgului de a-și controla animalele.

Cinder o văzu pe Scarlet scuturând din cap pentru a-și limpezi mintea, pe urmă se ridică în picioare.

— Ține-te de ceva, dacă poți! strigă Scarlet și intră șchiopătând în cabina de comandă. Navă, pornește elevatoarele magnetice și propulsoarele din spate!

Epuizată, Cinder se prăbuși pe podea, încă ținând pușca în mâini. Câteva clipe mai târziu, simți nava îndepărtându-se de Pământ și țâșnind spre cer.

Patruzeci și trei

Kai se străduia din răsputeri să nu vomite. Ochii îl usturau, dar nu-și putea lua privirea de la monitor. Era ca și cum ar fi urmărit un film de groază prost, prea înspăimântător și prea fantezist ca să fie adevărat.

Înregistrarea era transmisă din scuarul din centrul orașului, unde târgul săptămânal și festivalul anual avuseseră loc cu doar câteva zile în urmă, în ziua încoronării lui. Scuarul era plin de trupuri neînsuflețite. Sângele vărsat părea negru sub panourile publicitare ce pâlpâiau. Majoritatea cadavrelor zăceau aproape de intrarea într-un restaurant, unul dintre puținele care fuseseră deschise și aglomerate la miezul nopții, când începuse atacul.

I se spusese că în restaurant se aflase un singur atacator, însă, având în vedere baia de sânge, împăratul era convins că fuseseră mai mulți. Cum era cu putință ca un singur om să producă atât de multe daune?

În locul filmării apăru o transmisiune dintr-un hotel din Tokio: un bărbat cu privire rătăcită tocmai azvârlea un trup inert într-un stâlp. Kai se crispă și își feri ochii.

— Oprește-l! Nu mai pot să mă uit. *Unde e poliția?*

Din spatele lui, Torin răspunse:

— Polițiștii fac tot ce le stă în putință pentru a opri atacurile, Maiestate, dar e nevoie de timp pentru a-i mobiliza și a coordona riposta. Atacul a fost fără precedent. Cu totul...

anormal. Acești indivizi se mișcă prea repede. Foarte rar rămân pe o singură stradă mai mult de câteva minute — suficient cât să omoare orice om din apropiere. Pe urmă se mută într-o altă zonă a orașului...

Torin lăsă fraza neterminată, ca și când auzea în propriile vorbe panica tot mai mare și era nevoit să tacă, înainte să-l copleșească. Își drese glasul.

— Ecran, arată-ne cele mai importante știri globale!

Încăperea se umplu de glasurile celor șase crainici care relatau același lucru: atacuri bruște, ucigași psihopați, monștri, numărul victimelor — necunoscut, haos la nivel global...

Patru orașe din Comunitate fuseseră atacate: Noul Beijing, Mumbai, Tokio și Manila. Încă zece erau atacate, în celelalte cinci țări pământene: Ciudad de México, New York, São Paulo, Cairo, Lagos, Londra, Moscova, Paris, Istanbul și Sydney.

Paisprezece orașe în total și, cu toate că era imposibil să se stabilească numărul exact al atacatorilor, conform declarațiilor martorilor, în spatele atacurilor nu păreau să fi fost mai mult de douăzeci sau treizeci de oameni la fiecare post.

Kai se străduia să calculeze în minte. Trei sau patru sute de bărbați.

Era imposibil, pentru că numărul victimelor creștea încontinuu, iar orașele afectate începeau să ceară ajutor de la vecini, trimițându-i pe răniți către alte spitale.

Aproximativ zece mii de morți — susțineau unii —, în mai puțin de două ore. Iar uciderile erau opera a doar trei sau patru sute de oameni.

Trei sau patru sute de lunari. Kai era convins că Levana se afla în spatele acestei crize. În două dintre orașele atacate, supraviețuitorii declarau că văzuseră printre ei un taumaturg regal. Deși ambii martori aproape că delirau din pricina hemoragiilor masive, Kai îi credea. Avea noimă că în aceste evenimente

erau implicați cei mai prețuiți supuși ai reginei. La fel, avea noimă că aceștia nu participau la vărsările de sânge, ci doar orchestrau atacurile, prin propriii pioni.

Kai se îndepărtă de ecran, frecându-și ochii.

Se întâmpla din cauza lui. Levana pusese totul la cale din cauza lui și a lui Cinder.

— Ăsta e de-a dreptul război, spuse Camilla, regina Regatului Unit. Ne-a declarat război.

Kai se prăvăli peste biroul său. Erau cu toții atât de tăcuți, uluiți de înregistrarea video, încât împăratul uitase că se afla într-o conferință globală, alături de ceilalți lideri ai Uniunii.

Vocea lui Kamin, prim-ministrul Africii, răsună în difuzoare, clocotind de mânie:

— Mai întâi cincisprezece ani de molimă, iar acum asta! Și pentru ce? Levana e supărată că o singură prizonieră a fugit? O simplă fată? O folosește ca pretext. Vrea să-și bată joc de noi.

— Voi evacua de îndată cele mai mari orașe, spuse Vargas, președintele Americii. Cel puțin putem încerca să oprim masacrul...

Bromstad, prim-ministrul Europei, adăugă:

— Înainte să pornești pe acest drum, mă tem că trebuie să vă dau alte vești tulburătoare.

Kai își coborî bărbia în piept, învins. Era ispitit să-și acopere urechile și să nu asculte. Nu mai voia să audă pe nimeni. În schimb, se pregăti sufletește pentru ce urma.

— Atacurile nu au avut loc doar în cele mai mari metropole, spuse Bromstad. Tocmai am fost informat că, în afară de Paris, Moscova și Istanbul, a fost atacat și orășelul Rieux, o comunitate agricolă din sudul Franței, cu o populație de trei mii opt sute de oameni.

— Trei mii opt sute! exclamă regina Camilla. De ce ar ataca Levana un oraș atât de mic?

— Pentru a ne deruta, răspunse Williams, guvernatorul-general al Australiei. Pentru a ne face să credem că aceste atacuri n-au nicio noimă. Ca să ne temem că ar putea lovi oriunde, oricând. Recunosc perfect stilul Levanei.

Huy dădu buzna în cabinetul lui Kai fără să bată la ușă. Acesta sări de spaimă, crezând pentru o clipă că un lunatic venea să-l omoare. Pe urmă bătăile inimii i se potoliră.

— Ai vreo veste?

Huy încuviință. Kai observă că fața lui îmbătrânise în ultimele săptămâni.

— Linh Cinder a fost văzută.

Kai își stăpâni o exclamație și se dezlipi de birou.

— Poftim? Cine a vorbit? întrebă Camilla. Ce e cu Linh Cinder?

— Trebuie să mă ocup de alte urgențe, anunță Kai. Încheie conferința!

Protestele celorlalți fură curmate, iar Kai se concentră asupra președintelui, cu nervii în alertă.

— Ei bine?

— Trei ofițeri ai armatei au reușit s-o găsească prin intermediul unei identificări pozitive a surorii sale vitrege decedate, Linh Peony, exact așa cum tutorele ei ne-a sugerat să încercăm. Am găsit-o într-un orășel din sudul Franței, cu câteva minute înainte de începerea atacului.

— În sudul...

Kai îl privi pe Torin exact când sfetnicul său închise ochii, copleșit de același gând.

— Orășelul se cheamă cumva Rieux?

Huy făcu ochii mari.

— Cum de ați știut?

Kai scoase un sunet exasperat și dădu roată biroului, ajungând în spatele lui.

— Oamenii Levanei au atacat Rieux, singurul oraș mic din planul lor. Probabil c-au capturat-o și pe Cinder. De-aia se aflau acolo.

— Trebuie să-i punem la curent și pe ceilalți lideri ai Uniunii, zise Torin. Cel puțin știm că Levana nu atacă la nimereală.

— Dar cum au găsit-o? Cipul surorii ei era singura noastră pistă. Cum altfel ar fi putut ea să...

Tăcu, trecându-și ambele mâini prin păr.

— Firește. Levana știa despre cip. Ce *idiot* sunt!

— Maiestate?

Kai se răsuci spre Huy, dar Torin fu cel care îi atrase privirea.

— Să nu îndrăznești să-mi spui că sunt paranoic, îl preveni împăratul. Levana *chiar* ne ascultă. Nu știu cum, dar ne spionează. Probabil că există receptori și în acest birou. Așa a știut de cip, așa a știut când biroul meu era gol și putea să dea buzna aici neanunțată! Așa a știut când a murit tata!

Torin se înnegură, dar pentru prima dată nu făcu niciun comentariu ironic referitor la Kai sau la teoriile sale ridicole.

— Vasăzică... am găsit-o pe Cinder? vru Kai să știe.

Huy avea o expresie stânjenită.

— Îmi pare rău, Maiestate! Odată ce a început atacul, a reușit să fugă în învălmășeală. Am găsit cipul de identitate într-o fermă din afara orașului Rieux, aproape de niște urme care indică decolarea unei nave. Ne străduim să-i adunăm pe toți cei care ar fi putut s-o vadă, dar, din păcate... cei trei ofițeri care au identificat-o prima oară au fost omorâți în atac.

Kai începu să tremure, simțind că lua foc de nervi. Își ridică furios privirea spre tavan și aproape că țipă:

— Ei, ai văzut, *Maiestate*? Dacă n-ar fi fost atacul tău, am fi prins-o! Sper că ești mulțumită!

Pufnind, își încrucișă brațele la piept și așteptă să i se potolească bătăile inimii.

— Gata. Oprește căutările!

— Maiestate? murmură Torin.

— Vreau ca toți ofițerii din armată și din poliție să facă eforturi pentru a-i anihila pe atacatori și pentru rezolvarea acestei situații. E noua noastră prioritate.

Parcă ușurat de această decizie, Huy îl salută plecându-și fruntea și ieși în fugă din birou, lăsând ușa deschisă.

— Maiestatea Voastră, spuse Torin, deși sunt de acord cu acest curs al acțiunii, trebuie să ne gândim cum va reacționa Levana. Ar trebui să luăm în considerare posibilitatea ca acest atac îngrozitor să fie doar un capriciu, în comparație cu ceea ce este într-adevăr capabilă să comită. Poate c-ar fi bine să încercăm s-o îmbunăm înainte să facă și mai mult rău.

— Știu.

Kai se întoarse cu fața spre ecran și spre crainicii speriați, care vorbeau întruna.

— N-am uitat de pozele pe care le-a obținut conducerea Republicii Americane.

Amintirea îl făcea să se înfioare: sute de soldați aranjați în formație, fiecare fiind o încrucișare între un bărbat și o bestie. Colți și gheare imense, umeri gârboviți și un strat subțire de blană pe brațele lor vânjoase.

Indivizii care atacau Pământul erau cumpliți, sălbatici și brutali — asta era limpede —, și totuși doar bărbați. Kai bănuia că aceștia vesteau venirea adevăratei armate de bestii a Levanei.

Și el, care crezuse că nu o putea urî mai mult, după ce regina tăinuise dinadins antidotul pentru letumoză! După ce atacase o slujitoare pentru a face o demonstrație politică. Și îl forțase s-o trădeze pe Cinder din simplul motiv că fata fugise de pe Luna, cu mulți ani în urmă.

Dar nu și-ar fi putut închipui atâta cruzime.

Tocai de asta avea să se urască toată viața pentru ceea ce urma să facă.

— Torin, te rog să să mă lași singur câteva clipe.

— Maiestate?

Torin avea riduri adânci la colțul ochilor, ca și când îi fuseseră săpate în piele. Poate că îmbătrâniseră cu toții, pe nedrept, în această ultimă săptămână.

— Doriți să plec?

Kai încuviință.

Torin strânse din buze și trecură câteva secunde înainte să poată scoate un cuvânt. Kai citea pe chipul sfetnicului său că acesta îi ghicise planul.

— Maiestate, sunteți sigur că nu doriți să discutăm? Îngăduiți-mi să vă sfătuiesc. Să vă ajut.

Kai încercă să zâmbească, dar nu-i ieși decât o grimasă îndurerată.

— Nu pot să stau la adăpost aici, în palat, și să nu fac nimic. Nu-i mai pot permite să omoare. Monștrii ăștia, refuzul de a ne oferi antidotul pentru letumoză... Cine știe ce plănuiește în continuare? Știm amândoi ce-și dorește. Știm amândoi ce va pune capăt acestei situații.

— Atunci, îngăduiți-mi să rămân și să vă ofer sprijinul meu, Maiestate.

Kai clătină din cap.

— Nu e o alegere bună pentru Comunitate. Deși e *singura* alegere, nu e nicidecum bună.

Își aranjă gulerul, după care continuă:

— Comunitatea nu ar trebui să învinuiască pe nimeni altcineva decât pe mine. Te rog, pleacă!

Îl văzu pe Torin trăgând încet și anevoie aer în piept, înainte să-și plece fruntea.

— Voi fi afară, în caz că aveți nevoie de mine, Maiestate.

Părând nespus de nefericit, Torin plecă, închizând ușa în urmă.

Kai se plimba prin fața monitorului, foarte neliniștit și cu inima strânsă. Își netezi cămașa, boțită după o zi lungă. Bine că se aflase în birou când se dăduse alarma. Era convins că nu avea să mai doarmă, după ce avea de gând să facă.

Cu mintea lui răvășită, nu se putea stăpâni se gândească la Cinder și la bal. Câtă fericire simțise văzând-o coborând treptele sălii de bal! Cât de amuzat fusese când îi văzuse părul ud și rochia șifonată! Își spusese că era o înfățișare perfectă pentru cel mai renumit mecanic din oraș. Se gândise că probabil ea era imună la capriciile societății în ceea ce privește moda și aparențele. Se simțea atât de bine în pielea ei, încât venise la un bal regal, ca invitată de onoare a împăratului, având părul în dezordine și pete de ulei pe mănuși, dar ținând capul sus.

Însă pe urmă Kai aflase că fata venise într-un suflet la bal pentru a-l avertiza.

Cinder își sacrificase propria siguranță pentru a-l implora să nu accepte alianța. Să nu se însoare cu Levana, deoarece, după ce nunta avea loc și ea urca pe tronul Comunității Orientale, regina intenționa să-l omoare.

I se făcea rău la gândul că Cinder avea dreptate. Știa că Levana nu ar fi ezitat nicio clipă să se descotorosească de el îndată ce nu i-ar mai fi fost util.

Dar trebuia să pună capăt uciderilor. Trebuia să oprească acest război.

Cinder nu era singura capabilă să se sacrifice pentru un scop nobil.

Inspirând adânc, Kai se întoarse cu fața spre ecran.

— Stabilește o conexiune video cu regina Levana a Lunii.

Micul glob din colțul ecranului se învârti doar o dată, apoi pe ecran apăru imaginea reginei lunare, acoperită cu vălul său alb, din dantelă. Își imagină că fața ei era îmbătrânită și zbârcită sub văl, iar asta înrăutăți situația.

Kai bănuia că Levana se aștepta la acel com. Bănuia că ascultase totul și că știa foarte bine care îi erau intențiile. Bănuia că zâmbea cu superioritate în spatele vălului.

— Dragul meu împărat Kaito, ce surpriză plăcută! Cred că e destul de târziu în Noul Beijing. Două și patruzeci și cinci de minute dimineața, nu-i așa?

Kai își reprimă cât mai bine dezgustul și își deschise larg brațele.

— Maiestate, te implor! Te rog să oprești acest atac. Te rog să îți retragi soldații.

Vălul se mișcă atunci când Levana își înclină capul.

— Mă *implori*? Ce încântător! Haide, continuă!

Kai își simțea fața cuprinsă de fierbințeală.

— Mor oameni nevinovați, femei și copii, trecători, oameni care nu ți-au făcut niciun rău. Ai câștigat și o știi. Așa că, *te rog*, pune capăt acum vărsării de sânge!

— Spui că am câștigat, dar care e răsplata mea, tinere împărat? Ai capturat-o pe fata cyborg, care e sursa acestor evenimente? Pe ea ar trebui s-o implori. Dacă mi se predă, atunci îmi voi retrage oamenii. Asta-i oferta mea. Dă-mi de știre când ești pregătit să negociem. Până atunci, noapte bună!

— Așteaptă!

Levana își împreună mâinile.

— Da?

Pulsul lui Kai îi zvâcnea dureros în tâmple.

— Nu îți pot da fata. Credeam că am capturat-o, dar a scăpat din nou, așa cum bănuiesc că știi. Dar nu te pot lăsa să

ucizi în continuare pământeni nevinovați cât timp încercăm să găsim o altă cale de a o prinde.

— Mă tem că asta nu este problema mea, Maiestate.

— Există și altceva ce îți dorești, ceva ce *îți pot* oferi. Știm amândoi la ce mă refer.

— Nu știu despre ce vorbești.

Kai nu-și dădea seama că își împreunase mâinile, practic implorând-o, până ce încheieturile degetelor începură să-l doară.

— Dacă oferta de alianță matrimonială mai e valabilă, o accept. Răsplata pentru retragerea oamenilor tăi va fi Comunitatea.

Vocea i se frânse când rosti ultimul cuvânt și strânse cu putere din dinți.

Aștepta cu răsuflarea tăiată, știind că fiecare secundă care trecea însemna și mai multă vărsare de sânge pe străzile Pământului.

După o tăcere chinuitoare, Levana chicoti.

— Dragul meu împărat! Cum aș putea rezista unei propuneri atât de încântătoare?

Patruzeci și patru

Când nava intră pe orbita neutră, Scarlet suflă ușurată aerul din plămânii care o ardeau și se trânti pe scaunul pilotului. Gemând, cu toate durerile și rănile răscolite deodată, se întoarse spre cala navei.

Linh Cinder stătea pe jos, cu picioarele întinse în față. Wolf, inconștient, zăcea pe spate, cu brațele întinse în lături. Un firicel de sânge se întindea de la corpul lui până la rampă, pe unde fusese târât. Celălalt bărbat era trântit cu fața în jos.

— Ești pilot, îi spuse Cinder lui Scarlet.

Linh Cinder.

Prințesa Selene.

— Bunica m-a învățat să pilotez, zise Scarlet. A fost pilot în...

Cuvintele i se pierdură. O durea inima.

— Dar nava ta se descurcă foarte bine și singură, adăugă Scarlet.

— Mă bucur că sunt de folos, spuse vocea imaterială. Eu sunt Iko. E cineva rănit?

— Toată lumea e rănită, mormăi Cinder.

Scarlet șchiopătă până la trupul lui Wolf și se așeză lângă el.

— Oare vor fi bine?

— Așa sper, răspunse Cinder, dar nu am rămas niciodată în urmă suficient de mult ca să văd efectele secundare ale săgeților.

Scarlet își descheie hanoracul sfâșiat și legă cu el rana deschisă de pe brațul lui Wolf.

— Spuneai că ai bandaje? întrebă Scarlet.

Văzu groaza lui Cinder la gândul de a fi nevoită să se miște din nou, dar curând fata se ridică și dispăru în spatele unei uși din capătul îndepărtat al calei.

Un geamăt îi atrase atenția asupra celui de-al doilea tânăr. Acesta se rostogoli pe spate, schimonosindu-se.

— Unneaflăm? bâigui el.

— O, te-ai trezit deja! exclamă Cinder, care se întorcea aducând unguent și tifon. Speram să rămâi inconștient ceva mai mult. Îmi cam plăceau liniștea și pacea.

În pofida tonului folosit, Scarlet simțea ușurarea fetei. Aruncă un tub de unguent pe burta tânărului. Îi dădu tifonul lui Scarlet, împreună cu un alt tub de unguent și un bisturiu.

— Trebuie să vă scoatem cipurile de identitate și să le distrugem, înainte să vă depisteze.

Ridicându-se în șezut, tânărul îi aruncă lui Scarlet o privire năucită, bănuitoare, iar ea se gândi pentru o clipă că el uitase cine era. Pe urmă atenția lui se îndreptă spre Wolf.

— Deci ai reușit să aduci lunaticul la bord, zise Thorne. Poate găsim o cușcă pentru el în una din lăzile alea. Nu mi-ar plăcea deloc să ne omoare în somn.

Scarlet se încruntă, desfășurând o bucată de tifon.

— Nu e un animal, spuse ea, concentrându-se asupra urmelor de gheare de pe obrazul lui Wolf.

— Ești sigură?

— Nu-mi place să fiu de acord cu Thorne, zise Cinder. Pe bune, *chiar* urăsc să fiu de acord cu el, dar acum are dreptate. Nu știm dacă tipul ăsta e într-adevăr de partea noastră.

Scarlet strânse din buze și rupse o bucată de leucoplast.

— O să vedem când se trezește, zise ea. El nu e...

Șovăi și, o clipă mai târziu, constată că nici măcar pe ea însăși nu se putea convinge că Wolf era de partea lor.

— Ei, comentă ironic tânărul, în cazul ăsta, mă simt mult mai bine.

Crestându-și pantalonii, aplică unguentul pe rana produsă de săgeata tranchilizantă.

Scarlet rupse cămașa lui Wolf și întinse unguentul pe spintecăturile adânci de pe abdomen. Îndepărtându-și câteva șuvițe de păr de pe față, se întoarse spre tânăr și-l întrebă:

— Cine ești?

— Căpitanul Carswell Thorne.

Punând la loc dopul unguentului, Thorne se ridică, sprijinindu-se de peretele calei, și atinse pușca.

— De unde a apărut asta?

— Scarlet a găsit-o într-o ladă, răspunse Cinder, întorcându-se spre monitorul de pe perete. Ecran, pornește!

Ecranul înfățișa imaginea tremurătoare a unui bărbat însângerat, care fugea din toate puterile spre camera de supraveghere. Izbucniră țipete, apoi imaginea se întrerupse. Un crainic aflat în spatele unui pupitru de știri apăru pe ecran. Era foarte palid.

— *Secvențele de mai devreme provin de la locul atacurilor din Manhattan, din această seară, iar sursele noastre ne-au confirmat că mai bine de douăsprezece orașe din Uniune se află, de asemenea, sub asediu.*

Scarlet se aplecă să scoată cipul de identitate implantat în încheietura lui Wolf. Cicatricea era proaspătă, observă ea, ca și când nu trecuse mult timp de când cipul fusese introdus.

Crainicul continuă:

— *Cetățenii sunt sfătuiți să rămână în casă, să încuie toate ușile și să baricadeze toate ferestrele. Urmează o transmisiune în direct din capitală, unde președintele Vargas se va adresa publicului.*

Un geamăt atrase atenția tuturor asupra lui Wolf. Cu coada ochiului, Scarlet îl văzu pe Thorne ridicând pușca și îndreptând țeava spre pieptul lui Wolf.

Scarlet puse deoparte bisturiul și cele două cipuri de identitate și întoarse fața lui Wolf spre ea.

— Te simți bine?

El o privi cu ochi împăienjeniți, pe urmă se întoarse brusc pe o parte, vomitând pe podeaua navei. Scarlet se strâmbă.

— Scuze! spuse Cinder. Probabil că e un efect advers al tranchilizantului.

Lui Thorne i se făcu greață.

— Pe legea mea, mă bucur că nu mi s-a întâmplat și mie! Cât de stânjenitor!

Ștergându-și buzele, Wolf se lăsă din nou pe spate, strâmbându-se de durere la fiecare mișcare. Se încruntă, apoi mijii ochii spre Scarlet. Ochii lui erau iarăși de un verde plin de viață și în ei nu se mai citea setea de sânge.

— Trăiești! exclamă Wolf.

Scarlet își dădu o buclă după ureche, perplexă în fața propriei senzații de ușurare. Acesta era tânărul care o dăduse pe mâna monștrilor. Ar fi trebuit să-l urască, dar nu se putea gândi decât la disperarea lui când o sărutase în tren, când o implorase să nu pornească în căutarea lui Michelle.

— Da, mulțumită ție.

Thorne pufni:

— Mulțumită *lui*?!

Wolf încercă să se uite la Thorne, dar nu reuși să-și răsucească gâtul suficient de mult.

— Unde suntem? întrebă el.

— La bordul unei nave de transport care orbitează în jurul Pământului, răspunse Cinder. Îmi pare rău pentru treaba cu săgeata tranchilizantă. Credeam că voiai s-o mănânci pe Scarlet.

— Și eu credeam același lucru, recunoscu Wolf.

Chipul lui se înnegură când privi mâna metalică a lui Cinder.

— Cred că regina mea te caută.

Thorne ridică o sprânceană și întrebă, plin de ironie:

— Replica asta ar trebui să mă facă să-mi pară bine că-l avem și pe el la bord?

— Se simte mai bine acum, spuse Scarlet. Nu-i așa?

Wolf clătină din cap.

— N-ar fi trebuit să mă aduci aici. O să vă pun pe toți în primejdie. Ar fi trebuit să mă lași acolo. Ar fi trebuit să mă omori.

Thorne ridică piedica armei.

— Nu fi ridicol! spuse Scarlet. Ei ți-au făcut asta. Nu e vina ta.

Wolf o privea de parcă i se adresa unui copil încăpățânat.

— Scarlet... Dacă pățeai ceva din cauza mea...

— Intenționezi sau nu să faci rău vreunei persoane de la bordul acestei nave? întrebă Cinder, întrerupând conversația.

Wolf se uită la ea, la Thorne, apoi la Scarlet. Ochii lui poposiră o vreme asupra ei.

— Nu, șopti el.

O secundă mai târziu, Cinder se relaxă.

— Spune adevărul, anunță ea.

— Poftim?! făcu Thorne. Și *asta* ar trebui să mă facă să mă simt mai bine?

— Kai urmează să facă un anunț! explodă vocea lui Iko în interiorul navei, apoi volumul monitorului urcă.

Un crainic vorbea din nou:

— *...se pare că toate atacurile au încetat. Vă vom ține la curent pe măsură ce primim vești noi. Acum transmitem în direct din Comunitatea Orientală, de unde așteptăm din clipă în clipă un anunț de ultimă oră din partea împăratului Kaito...*

Acum pe ecran se zărea sala de conferințe a Comunității Orientale. Kai aștepta în spatele unui pupitru. Cinder strânse în pumni țesătura pantalonilor săi.

— Cinder a făcut o mică pasiune pentru el, se prefăcu Thorne că șoptește.

— Cine nu a făcut o pasiune pentru Kai? interveni Iko.

Pentru câteva clipe, Kai păru debusolat sub luminile puternice, dar își reveni și își îndreptă spatele.

— *Știm cu toții de ce am organizat această conferință de presă în toiul nopții și vă mulțumesc pentru prezență, deși ați fost anunțați din scurt. Doresc să răspund la o parte dintre întrebările care au fost adresate încă de când au început atacurile, în urmă cu trei ore și jumătate.*

Wolf sâsâi de durere când se ridică în șezut, pentru a vedea mai bine. Scarlet îl luă de mână.

— *Vă pot confirma că acești bărbați provin de pe Luna*, adăugă împăratul. *O parte dintre savanții noștri au început să efectueze teste pe unul dintre ei, omorât de un agent de poliție din Tokio, și au confirmat că atacatorii sunt soldați modificați genetic. Sunt lunari ale căror structuri fizice au fost combinate cu sistemul de circuite neuronale al unui soi de lup hibrid. Pare limpede că atacul lor surpriză a fost orchestrat în așa fel încât să semene groază, confuzie și haos în toate orașele importante de pe Pământ. Pot să declar, fără teama de a greși, că au reușit. Mulți dintre dumneavoastră sunteți conștienți că regina Levana a amenințat să declare război Pământului încă din momentul în care a urcat pe tron. Dacă vă întrebați de ce a ales regina Levana acest moment pentru a iniția atacul, după atâția ani de amenințări... să știți că e din cauza mea.*

Scarlet observă că Cinder își strângea genunchii la piept atât de tare, încât brațele îi tremurau.

— Regina Levana e furioasă din cauză că nu am aderat la un tratat între Luna și Pământ stipulând că toți fugarii lunari trebuie să fie arestați și trimiși înapoi pe Luna. Regina Levana și-a exprimat destul de clar așteptările în această privință, iar eu nu m-am ridicat la nivelul acestor așteptări.

Un sunet straniu scăpă din gâtul lui Cinder — un chițăit sau un scâncet —, iar fata își duse mâna metalică la gură, pentru a-l înăbuși. Kai continuă:

— Din cauza asta, am simțit că este responsabilitatea mea să pun punct atacurilor și să previn un război la scară largă. Așa că asta am făcut, în singurul fel care-mi stă în putință.

Privirea lui sfredelea peretele din spatele sălii de conferință, parcă prea umilit pentru a-i privi pe jurnaliști în ochi.

— Am acceptat o alianță matrimonială cu regina Levana a Lunii.

Șocată, Cinder țipă și sări în picioare.

— Nu. Nu!

— În schimb, continuă Kai, *regina Levana a acceptat să oprească atacurile. Nunta a fost programată pentru următoarea lună plină, pe 25 septembrie, și va fi urmată imediat de încoronarea reginei Levana drept împărătească a Comunității Orientale. Înlăturarea tuturor soldaților lunari de pe Pământ va începe imediat după aceea.*

— *Nu!* scrâșni Cinder.

Scoțând un bocanc din picior, îl aruncă spre ecran.

— Idiotule! Idiotul naibii!

— Cabinetul meu și cu mine vă vom ține la curent în zilele următoare. Nu voi răspunde la nicio întrebare în această seară. Vă mulțumesc!

Chiar și așa, cei din încăpere începură să strige tot felul de întrebări, dar Kai le ignoră pe toate și coborî de la pupitru precum un general învins.

Cinder se întoarse și dădu un șut, cu piciorul metalic, în cea mai apropiată ladă.

— Știe că ea e la mijloc, dar tot îi oferă ce vrea! Ea e responsabilă pentru moartea multor mii de pământeni și totuși va fi *împărăteasă*!

Cinder zări cele două cipuri însângerate de lângă Scarlet și le strivi fără milă, făcându-le fărâme sub călcâi.

— Și cât timp îi va fi tronul de ajuns Levanei? O lună? O săptămână? Și doar i-am spus lui Kai! I-am zis că plănuia să se folosească de Comunitate drept punct de început pentru a purta un război cu restul Pământului, iar el tot are de gând să se însoare cu ea! Levana o să aibă control absolut asupra tuturor. Numai și numai din vina lui!

Scarlet își încrucișă brațele la piept și ridică tonul, la rândul ei:

— Mie mi se pare că va fi numai și numai din vina *ta*.

Tirada lui Cinder încetă și fata se uită cu gura căscată la Scarlet. Între ele, Thorne își sprijini bărbia în palmă, de parcă se uita la o emisiune de divertisment. Dar cu cealaltă mână încă ținea pușca îndreptată spre Wolf.

— Știi de ce a făcut Levana toate astea, îi reproșă Scarlet, ridicându-se în picioare, în pofida mușchilor săi, care protestau. Știi de ce te caută Levana!

Furia lui Cinder se risipi.

— Ți-a povestit bunica ta.

— Da, mi-a spus tot. Și mă scârbește că ai permis să se întâmple asta!

Cu o căutătură urâtă, Cinder se aplecă și își scoase celălalt bocanc. Scarlet se feri, dar nu era nevoie, căci Cinder îl azvârli într-un colț.

— Și ce-ai fi vrut să fac? Să mă predau pur și simplu? Să mă sacrific, în speranța că asta o va satisface pe Levana? Tot aici s-ar fi ajuns.

— Nu mă refer la arestarea ta de la bal. Înainte de petrecere, de ce n-ai făcut nimic ca s-o oprești? Oamenii se bazează pe tine. Ei cred că poți schimba situația, dar tu ce faci? Fugi și te ascunzi! Bunica mea n-a murit ca tu să duci o viață de fugară, prea lașă pentru a acționa!

— Ăăă, nu prea înțeleg, zise Thorne, ridicând un deget în aer. Despre ce vorbim?

Scarlet îi aruncă o privire căpitanului.

— Vrei, te rog, *să nu mai ții pușca aia spre el?*

Tânărul aruncă arma deoparte și își împreună mâinile în poală.

— Thorne nu știe, așa-i? întrebă Scarlet, răsucindu-se spre Cinder. I-ai pus viața în pericol, ne-ai pus pe toți în pericol, iar el nici măcar nu știe de ce.

— E mai complicat decât pare.

— Zău?

— Și eu am aflat abia acum o săptămână! strigă Cinder. Am aflat cine sunt a doua zi după bal, când stăteam în închisoare și mă pregăteam să fiu înmânată Levanei ca un trofeu. Așa că, între evadarea din închisoare, evitarea întregii armate a Comunității și încercarea de a-ți salva *ție* viața, n-am prea avut timp să răstorn un regim politic. Îmi pare rău că te-am dezamăgit, dar ce-ai fi vrut să fac?

Scarlet bătu în retragere, simțind că o apuca durerea de cap:

— Cum e posibil să nu fi știut?

— Fiindcă bunica ta m-a trimis în Comunitate fără să se sinchisească să-mi spună adevărul.

— Dar nu de asta te-ai dus la bal?

— Pe stelele mele, nu! Crezi că aș fi fost atât de proastă încât s-o înfrunt pe Levana, dacă aș fi știut adevărul?

Șovăi, apoi continuă:

— Ei bine, nu știu. Pentru Kai, poate că aș fi făcut-o, dar...

Își cuprinse capul în mâini.

— Nu știu. Nu știu!

Scarlet ameți brusc din pricina furiei, a iureșului sângelui, a epuizării. Singurul răspuns pe care era în stare să-l îngaime a fost un „Oh!" uluit.

Thorne se lamentă:

— Eu tot n-am înțeles...

Oftând, Cinder se cocoță pe o ladă, privind în jos, la mâinile sale, parcă desperecheate. Își schimonosi fața, ca și când se pregătea de o lovitură, și murmură:

— Eu sunt prințesa Selene.

Thorne pufni și cu toții se întoarseră încruntați la el.

— Ei, pe bune?!

— Pe bune.

Tânărului îi îngheță zâmbetul pe buze.

Tăcerea apăsătoare fu urmată de o vibrație sub picioarele lor și de vocea lui Iko:

— Nu procesez.

— Nici eu, zise Thorne. De când?

Cinder ridică din umeri.

— Îmi pare rău! Ar fi trebuit să-ți spun, dar... Nu știam dacă pot avea încredere în tine și mă gândeam ca, după ce o găseam pe Michelle Benoit, s-o rog să-mi explice câteva lucruri, să-mi spună cum am ajuns aici, cum am devenit *așa*...

Ridică ambele mâini, apoi le lăsă să cadă, fără vlagă, în poală.

— ...atunci poate că aș fi înțeles. Iko, îmi pare foarte rău! Îți jur că n-am știut mai devreme.

Thorne închise gura și se scărpină în barbă.

— *Tu* ești prințesa Selene, zise el, parcă testând cuvintele. Cyborgul descreierat e prințesa Selene.

— Harul tău e intact? întrebă Wolf.

Stătea strâmb, încercând să nu pună multă greutate pe șold.

— Așa cred, răspunse Cinder, foindu-se stânjenită. Încă învăț cum să-l folosesc.

— I-a controlat pe unul dintre... agenții speciali, spuse Scarlet. Am fost martoră.

Cinder privi în podea și zise:

— Foarte puțin. N-am putut menține controlul.

— Ai reușit să manipulezi un membru al haitei? În timp ce Jael era acolo? se miră Wolf.

— Da, dar nu mi-a ieșit bine. N-am putut să controlez decât unul și aproape c-am leșinat...

Râsul ascuțit al tânărului o reduse la tăcere, pe urmă Wolf tuși, cuprins de durere. Totuși chipul său păstra o expresie amuzată.

— De asta te vrea Levana. Chiar *ești* mai puternică decât ea. Sau... ai putea fi, cu puțină pregătire.

Cinder clătină din cap.

— Nu înțelegi. Taumaturgul ăla controla șapte oameni, iar eu abia am reușit să stăpânesc unul singur. Nu sunt nicidecum la fel de puternică precum ei.

— Nu, *tu* nu înțelegi, spuse Wolf. Fiecare haită e condusă de un taumaturg care ne controlează când instinctele noastre animalice preiau frâiele, când nu ne putem gândi la altceva decât la a ucide. Ne-au manipulat harul lunar și l-au folosit pentru a ne transforma în monștri, adăugând câteva modificări fizice. Dar totul e legat de maestrul nostru. Majoritatea lunarilor nu ne pot controla. Pentru ei, suntem ca niște scoici. Nici măcar maeștrii noștri, care ar putea controla sute de cetățeni obișnuiți deodată, nu pot ține în frâu mai mult de doisprezece agenți. De asta haitele noastre au foarte puțini membri. Înțelegi?

— Nu, răspunseră Cinder și Thorne într-un glas.

Wolf zâmbea.

— Nici măcar cel mai talentat dintre taumaturgi nu poate controla mai mult de doisprezece agenți, cel mult cincisprezece, și asta după ani întregi de modificări genetice și de antrenament. Și totuși tu ai reușit din prima încercare să furi unul de sub nasul maestrului său? Atunci, dacă te-ai antrena...

Părea că-i venea să râdă.

— Nu m-am mai gândit niciodată la asta, dar acum cred că Maiestatea Sa are un motiv întemeiat să se teamă de tine, prințesă.

Cinder tresări.

— Nu-mi spune așa.

Wolf continuă:

— Judecând după reacția ta la anunțul împăratului, presupun că, desigur, intenționezi să lupți împotriva Levanei.

Cinder clătină din cap.

— Habar n-am cum aș putea să... Nu știu nimic despre cum să cârmuiești, să fii conducător sau...

— Dar mulți oameni cred că tu o poți opri, spuse Scarlet. Bunica mea a murit pentru ca tu să ai această șansă. Nu pot îngădui ca sacrificiul ei să fie zadarnic.

— Iar eu te voi ajuta, adăugă Wolf. Îți poți exersa abilitățile pe mine.

Se lungi, prea obosit pentru a mai sta în capul oaselor.

— În plus, dacă într-adevăr ești prințesa Selene, înseamnă că tu ești adevărata mea regină. Prin urmare, îți sunt credincios pe de-a-ntregul.

Cinder clătină din cap și coborî de pe ladă.

— Nu vreau loialitatea ta.

Scarlet își puse mâinile în șolduri și întrebă:

— Atunci, ce vrei?

— Vreau... Vreau puțin timp ca să mă gândesc și să-mi dau seama ce am de făcut în continuare, fără ca toată lumea să-mi spună ce să fac!

Cinder se îndreptă îmbufnată spre culoarul principal. Fiecare pas era însoțit de un zăngănit, când piciorul ei metalic lovea podeaua.

După ce se făcu nevăzută, Thorne fluieră încet:

— Știu, știu. Pare puțin cam...

Se uită cruciș și roti sugestiv două degete în dreptul tâmplelor.

— ...dar face parte din farmecul ei, după ce ajungi s-o cunoști.

Patruzeci și cinci

Dăduse ordin să se construiască acel pod anume pentru ea, dintr-o sticlă cu totul specială, astfel încât să-și poată urmări soldații de la înălțime — să-i privească antrenându-se, luptând, adaptându-se noilor mutații —, fără să fie observată. Acum o intriga o nouă haită, care își încheiase transformarea genetică în urmă cu vreo câteva zile. Membrii haitei erau foarte tineri. Niște băieți, niciunul peste doisprezece ani.

Era aproape adorabil felul în care unii se îndepărtau de grup, verificând constant blana fină care le acoperea încheieturile degetelor, țopăind în sus și-n jos pe noile lor membre restructurate, în timp ce alții se încăierau și se provocau unii pe ceilalți.

Stabilindu-și rangul. Alegându-și ierarhia.

Exact ca niște animale. Asta erau, la urma urmei.

Fiecare taumaturg le făcea semne propriilor supuși, punându-i să se grupeze în diferite formațiuni de luptă. Și asta o fascina mereu: unii taumaturgi își impuneau controlul cu forța, în timp ce alții încercau să obțină rezultate cu vorba bună, ca niște mame grijulii.

Levana urmărea cu plăcere crescândă cea mai tânără facțiune. Șapte băieți se aliniaseră fără crâcneală, doar un pui rămăsese deoparte. Ghemuit în patru labe, mârâia la taumaturgul său, cu colții dezveliți. Dintre toți, el semăna cel mai mult cu un lup. În ochii săi aurii se citea răzvrătire și ură.

Acela avea să fie un alfa. Levana știa deja.

— Maiestate.

Înalță capul, dar nu-și desprinse privirea de la băiat.

— Sybil.

Tocurile întâiului taumaturg pocneau pe podeaua de sticlă. Regina auzi foșnetul materialului când Sybil făcu o plecăciune.

Jos, în peșteră, puiul dădea târcoale maestrei lui — o tânără blondă, care părea teribil de palidă, în contrast cu mantia neagră. În expresia ei se zărea un strop de neliniște, o urmă de îndoială că avea forța mintală necesară pentru a-l controla.

— Toți agenții speciali au fost retrași temporar din misiunile lor și sunt iar sub acoperire, anunță întâiul taumaturg. Estimăm 260 de agenți morți.

— Pământenii le vor observa curând tatuajele, dacă nu le-au văzut deja. Asigură-te că și le ascund cum trebuie.

— Desigur, Maiestate. Mă tem că trebuie să vă informez și despre moartea unui taumaturg.

Levana întoarse privirea, așteptându-se pentru o clipă să zărească reflexia lui Sybil în sticlă, dar așa ceva era imposibil. Nu avea cum să se oglindească în această fereastră. De altfel, în nicio altă fereastră de la palat. Levana se asigurase de acest lucru. Însă, chiar și după atâția ani, tot nu se obișnuise cu absența reflexiilor.

Ridică o sprânceană, îndemnând-o pe Sybil să continue.

— Taumaturgul Jael a fost împușcat în piept.

— Jael? Nu-i stă în obicei să-și abandoneze sanctuarul, nici măcar în timpul bătăliilor.

— Unul dintre agenții beta m-a informat că Linh Cinder și-a făcut apariția acolo. Se pare că Jael a încercat s-o captureze personal.

Nările Levanei fremătară și regina își întoarse iar privirea spre terenul de antrenament, tocmai când puiul se năpusti la maestra lui. Fata țipă și căzu pe spate, dar în clipa următoare, tot trupul i se încordă. Chiar și din locul în care se afla, Levana vedea picăturile de sudoare apărând pe fruntea fetei, alunecându-i pe tâmplă.

Puiul deschise botul, cu dinții scânteind, apoi șovăi.

Levana nu ar fi putut spune ce anume lupta împotriva instinctului animalic: taumaturgul căzut, care se străduia să-l controleze, sau rămășițele unui băiat lunar, încă agățate de gândurile din mintea puiului.

— Haita lui Jael s-a destrămat, cu excepția unui beta, care a fost găsit în interiorul fortăreței din Paris. Îl voi trimite pe taumaturgul Aimery să-i recupereze.

Puiul căzu de pe maestra lui, ghemuit. Tremura. Scâncea. Era limpede că avea dureri.

Nici fata nu era foarte sigură pe picioare. Taumaturgul se ridică și își scutură de pe mantie praful negru de regolit. Acest praf se afla pretutindeni în aceste caverne. De fapt, cavernele erau tuneluri create de lavă și pulberea de regolit nu avea să dispară niciodată din ele, indiferent cât de mult ar fi construit lunarii în interiorul lor. Levana ura praful, faptul că i se lipea de păr și de unghii și îi umplea plămânii. Evita tunelurile ori de câte ori putea, preferând să rămână în domul luminos și scânteietor care găzduia capitala Lunii și palatul ei.

— Maiestate? zise Sybil.

— Nu, nu-l trimite pe Aimery, răspunse ea, cu ochii la puiul care se zvârcolea de durere.

Băiatul încă lupta împotriva controlului exercitat de maestra lui. Încă se străduia să-și păstreze mintea intactă. Dorea să fie un simplu băiețel. Nu un soldat. Nu un monstru. Nu un pion.

— Lasă-i pe cei din haita lui Jael să plece. Agenții speciali și-au îndeplinit scopul.

Într-un final, convulsiile puiului încetară. Blana fină de pe obrajii lui era udă de lacrimi, iar el zăcea întins, gâfâind.

Privirea maestrei era aprigă, la fel de animalică precum elevii ei. Levana aproape că auzea ordinele tinerei, deși nu rostea niciun cuvânt. Îi poruncea să se ridice. Să li se alăture celorlalți. S-o asculte.

Băiatul se supuse. Mișcându-se încet, anevoie, se ridică pe picioarele subțiri și se târî spre ceilalți, așezați într-un șir. Ținea capul și umerii plecați.

Precum un câine mustruluit.

— Soldații ăștia sunt aproape gata, spuse Levana. Modificările lor genetice sunt depline, iar taumaturgii lor sunt pregătiți. Data viitoare când atacăm Pământul, ei vor conduce atacul și nu îi vom deghiza.

— Da, Maiestate.

Sybil făcu o plecăciune. De data asta, Levana simți respectul pe care îl emana Sybil, la fel de limpede precum i-l auzea în glas.

— De asemenea, Regina Mea, vă felicit sincer pentru logodnă.

Levana își încovoie degetele mâinii stângi, trecându-și policarul peste inelul din piatră șlefuită de pe deget. Îl ascundea mereu, cu ajutorul farmecului lunar. Nu credea că exista cineva în viață care s-o fi văzut purtându-l. Până și ea uita uneori că inelul era acolo, însă în această seară îi scânteia pe deget, după ce împăratul Kaito acceptase alianța matrimonială.

— Îți mulțumesc, Sybil. Poți pleca.

După o altă plecăciune, femeia se retrase.

Sub pod, facțiunile începeau să se risipească, întrucât antrenamentul din acea zi luase sfârșit. Taumaturgii îi conduceau

pe cadeți prin peșteri separate, în labirintul natural aflat sub suprafața Lunii.

Era ciudat să-i privească pe acești bărbați și băieți, aceste creaturi care pe vremea părinților săi fuseseră doar un experiment, dar care deveniseră o realitate sub domnia ei. O armată mai rapidă și mai puternică decât oricare alta. Inteligența oamenilor combinată cu instinctele lupilor și cu maleabilitatea copiilor. O nelinișteau — o senzație pe care n-o mai trăise de mulți ani. Atât de mulți lunari, cu unde cerebrale atât de aparte, încât nici măcar ea nu îi putea controla pe toți. Nu în același timp.

Aceste bestii — creații ale științei — nu aveau s-o iubească niciodată.

Nu așa cum o iubea poporul lunar.

Nu așa cum, în curând, aveau s-o iubească pământenii.

Patruzeci și șase

În cabinele echipajului, Scarlet plânse câteva ore bune, ghemuită pe patul de jos. Fiecare suspin pulsa prin mușchii ei inflamați, iar durerea o făcea să plângă și mai tare, amintindu-și cele întâmplate.

Agitația, furia și negarea se risipiseră cât timp ea scotocise prin dulap și găsise în sertarul de jos o uniformă militară împăturită grijuliu. Deși uniforma americană era gri cu alb, în locul amestecului de nuanțe de albastru al uniformei piloților europeni, tot semăna foarte mult cu hainele pe care le purtase bunica ei pe vremea când lucrase în armată.

Scarlet strânsese tricoul alb la piept și plânsese atât de mult, cu fața îngropată în el, încât devenise aproape la fel de murdar ca hainele pe care trebuia să le schimbe.

Tot trupul îi zvâcnea, dar, într-un sfârșit, lacrimile începură să i se usuce. Încercând să respire normal, se întoarse pe spate și își șterse ultimele lacrimi cu țesătura de bumbac. De fiecare dată când plânsetele începeau să se stingă, în cap îi răsunau cuvintele *bunica e moartă*, iar asta o arunca din nou în deznădejde. Însă cuvintele începeau să nu mai aibă semnificație, iar durerea se transformă în amorțeală.

Stomacul îi chiorăia.

Gemând, Scarlet își puse o mână pe burtă, întrebându-se: dacă închidea ochii și se culca, oare corpul ei ar fi uitat că nu mai mâncase de mai bine de-o zi? Dar, în timp ce stătea

întinsă, dorindu-și ca amorțeala să-i aducă somnul, stomacul îi chiorăi din nou, mai tare.

Își trase nasul, enervată. Apucându-se de patul de sus, se ridică în capul oaselor. Deși capul i se învârtea de amețeală și deshidratare, reuși să se împleticească până la ușă.

Îndată ce o deschise, auzi un zgomot în bucătărie. Privind în lungul culoarului, îl văzu pe Wolf aplecat deasupra unei mese, ținând în mână o conservă.

Pășind în lumina bucătăriei, Scarlet văzu că pe conservă era lipită o etichetă cu roșii desenate. Judecând după urmele de lovituri de pe metal, Wolf încercase s-o deschidă cu un ciocan pentru frăgezit carnea.

Ridică privirea spre Scarlet, iar ea se simți bucuroasă că nu era singura cu fața înroșită.

— De ce pun mâncare în chestia asta, dacă e așa de greu de desfăcut? o întrebă el.

Fata își mușcă buza de jos pentru a-și stăpâni un zâmbet slab — nu știa dacă era de milă sau de amuzament.

— Ai încercat să folosești un desfăcător de conserve?

Când văzu expresia zăpăcită a lui Wolf, dădu ocol mesei și începu să cotrobăie prin sertarul de sus.

— Noi, pământenii, avem tot soiul de ustensile speciale, spuse ea, scoțând desfăcătorul de conserve.

Îl fixă pe capacul conservei și îl desfăcu încet.

Urechile lui Wolf căpătară o nuanță rozalie. Tânărul îndepărtă capacul și se încruntă văzând pasta de un roșu-aprins.

— Nu e ceea ce mă așteptam.

— Nu sunt proaspete, ca la fermă, așa cum te-ai obișnuit, dar ne descurcăm și cu astea.

Deschizând dulapul, Scarlet găsi o conservă de măsline și un borcan cu anghinare marinată.

— Uite, o să pregătim un *antipasto*[1].

Simți o atingere ușoară pe păr și se feri. Wolf își coborî mâna imediat, apucând marginea blatului.

— Îmi pare rău! Aveai... Părul tău...

Punând borcanele pe masă, Scarlet își pipăi părul la spate, găsindu-l înnodat și încâlcit ca o căpiță de fân. Împinse măslinele spre Wolf.

— Ce-ar fi să faci o încercare cu deschizătorul de conserve?

În timp ce își trecea absentă degetele prin părul încâlcit, fata își luă o furculiță și se așeză la masa lungă. O grămadă de inițiale ale personalului militar fuseseră scrijelite în lemn, iar asta îi aducea aminte de celula din subsolul Operei. Deși faptul că se afla la bordul navei era o îmbunătățire categorică față de captivitatea în acel subsol, spațiul limitat al navei era apăsător, aproape sufocant. Știa că bunica ei probabil servise pe o navă similară. Nu era de mirare că se retrăsese la o fermă, unde puteai vedea cerul și orizontul după pofta inimii.

Spera că Émilie avea grijă de animale.

Când nu mai găsi niciun nod, Scarlet își netezi părul, apoi desfăcu borcanul cu anghinare. Ridicând privirea, văzu că Wolf încă ținea conservele în mâini.

— Te simți bine?

O străfulgerare în ochii lui. Panică, își zise ea. Poate frică.

— De ce m-ai adus aici? întrebă el. De ce nu m-ai lăsat în urmă?

Scarlet înfipse o furculiță într-o bucată de anghinare și, în timp ce privea uleiul scurgându-se înapoi în borcan, răspunse:

— Nu știu. Nu prea am avut timp să mă opresc și să cântăresc aspectele pro și contra.

Lăsă anghinarea să cadă înapoi în borcan.

---

[1] Aperitiv alcătuit de obicei dintr-o combinație de alimente precum mezeluri, brânzeturi, pește și legume.

— Dar nu mi se părea corect să te las acolo, completă fata.

Wolf se întoarse cu spatele la ea, punând conservele pe blat, și luă desfăcătorul de conserve. La a treia încercare, reuși să-l potrivească pe capacul conservei de măsline și să-l răsucească de jur împrejurul lui.

— De ce nu mi-ai spus adevărul înainte să plecăm spre Paris? întrebă Scarlet.

— N-ar fi contat, răspunse Wolf, punând pe masă conservele desfăcute. Tot ai fi insistat să-ți cauți bunica. Mă gândeam să-ți susțin cauza în fața lui Jael și să-l conving că nu ne ești de niciun folos. Că ar trebui să te lase să pleci. Dar nu puteam s-o fac decât dacă ei credeau că încă le sunt loial.

Scarlet tăie anghinarea și vârî bucățile în gură. Nu voia să se întrebe cum ar fi fost dacă totul s-ar fi întâmplat altfel. Nu voia să zăbovească asupra posibilelor alegeri în urma cărora ea și bunica ei s-ar fi întors, în siguranță, la fermă. Nici măcar nu știa dacă asemenea alegeri existaseră.

Plecându-și privirea, Wolf se așeză pe banca din fața ei, tresărind de durere la fiecare mișcare. Odată așezat, luă o roșie din conservă și o vârî în gură. Strâmbă din nas. Arăta de parcă înghițise un vierme.

Scarlet strânse din buze, stăpânindu-și un chicotit.

— Acum apreciezi roșiile mele de grădină, așa-i?

— Am apreciat tot ce mi-ai oferit tu, îi răspunse tânărul, luând măslinele și mirosindu-le, atent să nu se păcălească din nou. Deși n-am meritat nimic, completă el.

Scarlet își mușcă buzele. Avea impresia că tânărul nu vorbea despre legumele ei.

Plecându-și capul, băgă furculița în conserva de măsline pe care o ținea Wolf și reuși să scoată două.

Mâncară în tăcere, iar Wolf descoperi că-i plăceau măslinele și mai mâncă încă două roșii înmuiate, înainte ca Scarlet

să-i ofere o anghinare. Combinația dintre cele două, descoperirră ei, era acceptabilă.

— Ar fi fost bine dacă am fi avut niște pâine, spuse Scarlet, scrutând rafturile deschise din spatele lui Wolf.

În ele văzu farfurii și căni de cafea desperecheate, pictate cu blazonul Republicii Americane.

— Îmi pare atât de rău! zise Wolf.

Cu pielea ca de găină, fata îndrăzni să se uite la el, însă tânărul privea fix conserva de roșii, aproape strivind-o în mâini.

— Te-am dus departe de tot ce iubeai. Iar bunica ta...

— Nu, Wolf. Nu spune asta. Nu putem schimba trecutul, iar... tu mi-ai oferit cipul ăla. M-ai salvat de Ran.

Băiatul își gârbovi umerii. Jumătate din părul lui era ciufulit și în dezordine, iar cealaltă jumătate — încă turtit, plin de sânge închegat.

— Jael mi-a spus că voia să te tortureze. Credea că așa avea s-o facă pe bunica ta să vorbească. Iar eu nu puteam...

Scarlet se înfioră și închise ochii. Wolf vorbi mai departe:

— Știam că mă vor omorî când vor descoperi ce am făcut, dar...

Se străduia să găsească vorbele potrivite.

— Mi-am dat seama că prefer să mor fiindcă i-am trădat pe ei, decât să trăiesc fiindcă te-am trădat pe tine.

Scarlet își șterse degetele uleioase de jeanși.

— Veneam să vă iau pe tine și pe bunica ta când am văzut că erai urmărită de Ran. Mintea mi-era atât de învălmășită, încât nu puteam gândi limpede. Sincer vorbind, nu știu dacă voiam să vă ajut pe amândouă sau să vă omor. Apoi, când Ran te-a izbit de statuie, ceva s-a...

Încheieturile degetelor i se albiră. Clătină din cap.

— Nu contează. Am ajuns prea târziu.

— M-ai salvat.

— Din cauza mea a fost nevoie să fii salvată.

— A, da? făcu Scarlet. Vrei să spui că, dacă nu te-ar fi ales să mă duci la ei sau să afli ce știu, ei m-ar fi lăsat în pace? Nu. Dacă în locul tău ar fi fost oricine altcineva, acum aș fi moartă.

Wolf se încruntă, cu ochii ațintiți asupra mesei.

— Și nu cred deloc că ai venit după noi ca să ne omori, adăugă ea. Indiferent cât de mult te controla taumaturgul ăla, tot tu erai acolo, înăuntrul tău. Nu voiai să-mi faci rău.

Wolf îi întâlni privirea, trist și uluit.

— Sper din toată inima că nu va mai trebui să punem niciodată la încercare teoria ta, fiindcă nici nu știi cât de aproape am fost să-ți fac rău.

— Și, cu toate astea, te-ai luptat cu pornirea ta.

Wolf se schimonosi, dar ea era bucuroasă că nu o contrazicea.

— În mod normal, nu m-aș fi putut opune taumaturgului. Ceea ce ne-au făcut nouă... Ce ne-au făcut minților noastre... a schimbat felul în care gândim despre anumite lucruri. Simțim furie și violență cât ai pocni din degete, dar alte emoții... Teoretic, nici măcar n-ar trebui să le trăim.

Mâna lui dădu să se apropie de Scarlet, dar se opri la jumătatea drumului. O retrase iute. În schimb, își făcu de lucru cu eticheta învechită a conservei de roșii. Scarlet își înălță capul și spuse:

— Ei bine, ce-ar fi dacă... Spuneai că taumaturgul vă controlează când instinctele animalice vă copleșesc gândurile, nu? Dar lupta și vânătoarea nu sunt singurele instincte pe care le au lupii. În primul rând, lupii nu sunt cumva... monogami?

Obrajii fetei începură să ardă și fu nevoită să-și ferească privirea, scrijelind cu furculița o nouă pereche de inițiale.

— Și nu cumva masculul alfa e responsabil cu protejarea tuturor? își completă Scarlet ideea. Nu doar a haitei, ci și a perechii lui.

Punând furculița pe masă, ridică mâinile în aer.

— Nu spun că noi doi suntem... după doar... Știu că de-abia ne-am cunoscut, iar asta... Dar nu-i așa că nu iese din discuție faptul că instinctul tău de a mă apăra ar putea fi la fel de puternic precum cel de a ucide?

Cu sufletul la gură, fata îndrăzni să ridice ochii. Wolf o privea cu gura deschisă și, pentru o secundă, păru aproape stânjenit — dar apoi rânji, afișând o expresie caldă și perplexă. Scarlet îi zări caninii ascuțiți și inima îi tresăltă.

— S-ar putea să ai dreptate, răspunse el. Are o oarecare noimă. Pe Luna, suntem atât de izolați de restul locuitorilor, încât nu prea avem ocazia de a ne îndrăgos...

Scarlet se bucura să constate că nu doar ea se îmbujorase.

Wolf se scărpină după ureche.

— Poate că asta e explicația. Poate că manipularea lui Jael s-a întors *împotriva* lui pentru că instinctele mele îmi spuneau să te protejez pe tine.

Scarlet afișă un zâmbet nonșalant.

— Vezi? Atât timp cât există o femelă alfa prin apropiere, n-o să ai probleme. Așa ceva nu e greu de găsit, nu?

Expresia lui Wolf se întristă, iar băiatul privi în altă parte. Tonul lui era din nou stânjenit:

— Știu că nu vrei să ai de-a face cu mine și nu te învinovățesc.

Wolf își lăsă umerii să cadă și întâlni privirea fetei, cu o expresie plină de regret.

— Dar tu ești aleasa, Scarlet. Mereu vei fi aleasa.

Pulsul ei o luă razna.

— Wolf...

— Știu. Ne cunoaștem de mai puțin de-o săptămână și în tot acest timp n-am făcut decât să te mint, să te înșel și să te trădez.

Dar, dacă-mi dai o șansă... Tot ce vreau e să te protejez. Să-ți fiu aproape. Atât timp cât voi putea.

Mușcându-și buza de jos, Scarlet întinse o mână, îndepărtându-i degetele de pe conservă. Descoperi că degetele lui neliniștite făcuseră eticheta fărâme.

— Wolf, îmi ceri cumva să fiu... femela ta alfa?

El șovăia.

Scarlet nu se putu abține și izbucni în râs.

— Ah... Scuze! Am fost răutăcioasă. Știu că n-ar trebui să te tachinez cu chestia asta.

Încă zâmbind, dădu să-și retragă mâna, dar el o strânse brusc, refuzând să întrerupă contactul.

— Pari foarte speriat, de parcă o să dispar din clipă-n clipă. Suntem *într-o navă spațială*, Wolf. Nu plec nicăieri.

Buzele băiatului tresăriră. Neliniștea lui începea să se risipească, dar mâna lui rămase, încordată, peste a ei.

— Femelă alfa, murmură el. Îmi place cum sună.

Radiind, Scarlet dădu ușor din umeri.

— M-aș putea obișnui cu titlul ăsta.

Patruzeci și șapte

Cinder stătea întinsă pe spate, zgâindu-se în măruntaiele motorului navei Rampion. Numai mâna ei bionică se mișca, rotind micul cip strălucitor COM-D pe deasupra degetelor, câte unul pe rând. Era vrăjită de felul în care luminile plăcii de bază de pe perete se răsfrângeau în materialul straniu al cipului, care le reflecta, făcând rubine și smaralde să sclipească de-a lungul cablurilor, ventilatoarelor și convertorilor de energie zumzăitori. Însă fata nu le vedea cu adevărat. Gândurile ei erau la kilometri distanță.

Pământul. Comunitatea Orientală. Noul Beijing și Kai, de acum logodit cu regina Levana. Inima i se strânse și își amintea întruna de veninul din glasul împăratului, când îi vorbise lui Cinder despre regină. Încerca să-și imagineze prin ce trecea împăratul în clipa asta. Oare el ar fi putut să facă o altă alegere? Nu știa. Ar fi vrut să spună că orice altceva — război, epidemie, sclavie — era preferabil decât s-o aleagă pe Levana împărăteasă, dar nu știa dacă era adevărat. Nu știa dacă el avusese vreodată de ales sau dacă această decizie fusese de la bun început inevitabilă.

Gândurile ei trecură de la Pământ la Luna. O țară pe care nu și-o amintea, un cămin pe care nu-l cunoscuse niciodată. Cu siguranță că în clipa asta regina Levana își sărbătorea victoria, fără să se gândească deloc la viețile pe care le curmase.

Regina Levana. Mătușa lui Cinder.

Cipul COM-D se rostogolea cu mici țăcănituri peste încheieturile degetelor de metal.

— Cinder? Ești aici?

Își întrerupse jocul. Cipul stătea în echilibru pe degetul mic.

— Da, Iko. Sunt aici.

— Poate data viitoare când mergem pe Pământ o să-mi cumperi niște senzori, da? Mă simt de parcă aș trage cu urechea, dacă țin interfața audio pornită tot timpul. Începe să devină stânjenitor.

— Stânjenitor?

Luminile de navigare străluceau mai tare, aducându-i aminte lui Cinder de niște obraji îmbujorați. Se întrebă dacă Iko o făcea dinadins.

— Scarlet și Wolf își spun dulcegării în bucătărie, zise androidul. În mod normal, îmi plac dulcegăriile, dar e altceva când vorbesc oameni adevărați. Prefer replicile siropoase în serialele de pe rețea.

Pe neașteptate, Cinder constată că zâmbea.

— Data viitoare când ajungem pe Pământ, o să mă străduiesc să cumpăr niște senzori.

Își reluă jocul. Cipul se răsucea, scotea un *țac*, se întorcea pe cealaltă parte, pe urmă se rostogolea.

— Cum te simți, Iko? Te-ai obișnuit să fii sistemul de control automat al navei? Ți-e mai ușor?

— Mi-am revenit din șoc, dar tot am senzația că mă prefac a fi mult mai puternică decât sunt în realitate și că o să dezamăgesc pe toată lumea. E o mare responsabilitate.

Luminile galbene de navigare luminau podeaua.

— Dar m-am descurcat foarte bine în Paris, nu-i așa? întrebă Iko.

— Ai fost genială!

Temperatura din camera motorului urcă deodată.

— Așa-i! Chiar am fost genială.

— Dacă nu erai tu, acum am fi morți cu toții.

Iko scoase un zgomot neobișnuit de ascuțit, pe care Cinder îl interpretă drept un chicotit exaltat.

— Până la urmă, nu e chiar așa de rău să fii navă. Știi tu, atât timp cât ai nevoie să fiu așa ceva.

Cinder surâse.

— E un gest... *imens* din partea ta.

Unul dintre ventilatoarele motorului își reduse viteza.

— Asta a fost o glumă, nu?

Râzând, Cinder învârti cipul în vârful degetului mic, ca pe o sfârlează. După câteva încercări, deprinse tehnica și îl făcu să strălucească și să danseze, fără prea mare efort.

— Dar tu? zise Iko, după o clipă. Cum te simți știind că ești o prințesă adevărată?

Cinder tresări. Cipul i se rostogoli de pe deget și aproape că-l scăpă.

— Deocamdată, nu e deloc așa de distractiv cum își închipuie lumea. Ce spuneai tu, adineauri, despre faptul că ai prea multă putere și responsabilitate și ai impresia că îi vei dezamăgi pe toți? Îmi sună destul de cunoscut.

— Mă gândeam eu.

— Ești supărată pe mine fiindcă nu ți-am spus că eu sunt prințesa?

Urmă o tăcere îndelungată, iar Cinder aștepta răspunsul stând ca pe ace.

— Nu, răspunse Iko, într-un final, iar Cinder își dori ca detectorul ei de minciuni să funcționeze și în cazul androizilor — sau al navelor spațiale. Dar îmi fac griji. Înainte să aflu, credeam că regina Levana se va sătura să ne caute și că, la un moment dat, ne vom putea întoarce acasă ori cel puțin înapoi

pe Pământ și să ducem din nou o viață normală. Dar asta n-o să se întâmple niciodată, așa-i?

Cinder își continuă jocul cu cipul.

— Nu cred.

Țac, țac, țac.

Expiră prelung și mai răsuci o dată cipul, strângându-l în pumn.

— Levana o să-l omoare pe Kai imediat după nuntă. Va fi încoronată împărătească, după care o să-l omoare și va controla întreaga Comunitate. Pe urmă, nu după mult timp, o să invadeze restul Uniunii.

Își împinse la o parte părul de pe frunte.

— Cel puțin așa mi-a spus fata aia, programatoarea reginei.

Își slăbi strânsoarea, temându-se ca, într-o clipă de neatenție, să nu strivească cipul în pumnul ei metalic.

— Dar îmi place de Kai, zise Iko.

— La fel ca tuturor fetelor din galaxia asta.

— *Tuturor* fetelor? Deci, în sfârșit, te pui și pe tine la socoteală?

Fata își mușcă buza de jos. Știa că Iko se gândea la toate ocaziile când Cinder o necăjise pe Peony din cauza pasiunii ei fără speranță pentru prinț, pretinzându-se imună la asemenea lucruri absurde. Dar toate astea păreau să se fi întâmplat cu mult, mult timp în urmă. Abia și-o mai amintea pe vechea Cinder.

— Pur și simplu nu-l pot lăsa să se însoare cu Levana, spuse ea, pe un ton posomorât. Nu-l pot lăsa.

Apucă cipul între degetul mare și arătător. Noua ei mână încă părea *prea* nouă. Atât de curată, atât de lucioasă! Miji ochii și lăsă curentul electric să se răspândească din coloana ei vertebrală, încălzindu-i încheietura până când mâna căpătă un aspect uman.

— Sunt de acord, spuse Iko. Așadar, ce-ai de gând să faci?

Farmecul ei lunar preschimbă iluzia. Mâna era iar din metal — nu titan imaculat, ci oțel simplu. Deteriorată de folosință îndelungată, cu murdărie strecurată în crăpături, un pic prea mică, un pic prea țeapănă. Mâna bionică pe care o înlocuise. Cea pe care o ascunsese mereu — de obicei, sub mănușa din bumbac gros, pătată de muncă. O singură dată fusese acoperită de mătase.

Pe atunci, fusese alta. Fata care mereu încerca să stea ascunsă.

O luminiță portocalie îi pâlpâia în colțul ochiului. O ignoră.

— Wolf o să mă antreneze. O să devin mai puternică decât Levana.

Răsuci din nou cipul. La început, i se păru greu să miște cum trebuie degetele din iluzie, așa încât articulațiile să se flexeze la timp.

— Am să-l găsesc pe doctorul Erland, iar el mă va învăța cum s-o înving pe Levana. Pe urmă o s-o găsesc pe fata care a programat acest cip, iar ea îmi va spune tot ce știe despre Luna, despre măsurile ei de siguranță și despre secretele reginei.

Țac, țac, țac.

— Iar apoi n-o să mă mai ascund.

Mulțumiri

E uimitor de câți oameni e nevoie pentru a aduce o carte pe lume, iar cea de față nu este o excepție.

În primul și-n primul rând, doresc să le mulțumesc celor patru cititori beta ai mei pentru sclipirea de geniu, răbdarea, entuziasmul și felul lor extraordinar de a fi. Jennifer Johnson, Tamara Felsinger, Meghan Stone-Burgess și Whitney Faulconer, voi mă faceți să fiu o scriitoare mai bună.

Editorului meu nemaipomenit, Liz Szabla, și tuturor celor de la imprintul Feiwel and Friends, vă mulțumesc că, datorită vouă, fiecare pas din această călătorie este atât de distractiv! Rich Deas, Jean Feiwel, Elizabeth Fithian, Lizzie Mason, Anna Roberto, Allison Verost, Holly West, Ksenia Winnicki, Jon Yaged și toți ceilalți care au avut impact asupra acestor cărți: sunteți grozavi și mă mândresc că fac parte din familia voastră editorială.

Echipei mele de la agenția literară — Jill Grinberg, Cheryl Pientka și Katelyn Detweiler, care au lucrat asiduu ca aceste cărți să ajungă în mâinile cititorilor din toată lumea — îi mulțumesc pentru că mă face să mă simt mereu cea mai norocoasă autoare de pe planetă.

Doresc să-mi exprim recunoștința deosebită față de Xavier D'Almeida, editorul meu de la Pocket Jeunesse, din Franța, care a fost de acord să citească prima versiune a romanului și să verifice detaliile legate de cadrul acțiunii, m-a ajutat să aleg

locul perfect pentru Fermele Benoit și, de asemenea, m-a împiedicat să otrăvesc bietele găini. Slavă cerului!

Spiritelor mele înrudite care au debutat odată cu mine, în anul 2012, The Apocalypsies, și în special grupului de scriere creativă din orașul meu — J. Anderson Coats, Megan Bostic, Marissa Burt, Daniel Marks și Jennifer Shaw Wolf — le mulțumesc că mi-au oferit un an de milioane! De-abia aștept să văd cum vor înflori, în viitor, carierele voastre de scriitori.

Toată recunoștința din lume se îndreaptă spre prietenii și familia mea, care mi-au fost alături la fiecare pas, fratelui meu, Jeff, fiindcă mi-a împrumutat cărți despre nave spațiale, și minunatului meu soț, Jesse. A trecut un an de când ne-am unit destinele și mulți alții ne așteaptă.

Le mulțumesc din toată inima cititorilor, profesorilor, librarilor, bibliotecarilor, criticilor și bloggerilor care mențin vie dragostea pentru cărți.

„Fanii nerăbdători ai Marissei Meyer se vor cufunda cu plăcere în această carte ambițioasă și foarte reușită."
— PUBLISHERS WEEKLY

„Cititorii vor fi absorbiți permanent în noua aventură literară, care abundă în evenimente palpitante, cu acțiune bogată, ritm alert și răsturnări de situație surprinzătoare."
— THE HORN BOOK

„Un amestec captivant de basm și science-fiction. O combinație între *Cenușăreasa*, *Terminator* și *Star Wars*."
— ENTERTAINMENT WEEKLY

„Făt-Frumos printre cyborgi."
— THE WALL STREET JOURNAL

„Autoarea duce la un nivel superior suspansul și intriga din primul volum al seriei, iar cititorii îl vor aștepta cu nerăbdare pe următorul."
— SCHOOL LIBRARY JOURNAL

SF & fantasy pentru
adolescenți și tineri

www.edituraepica.ro

ISBN (general) 978-606-8754-33-8
ISBN (volum) 978-606-8754-70-3